

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

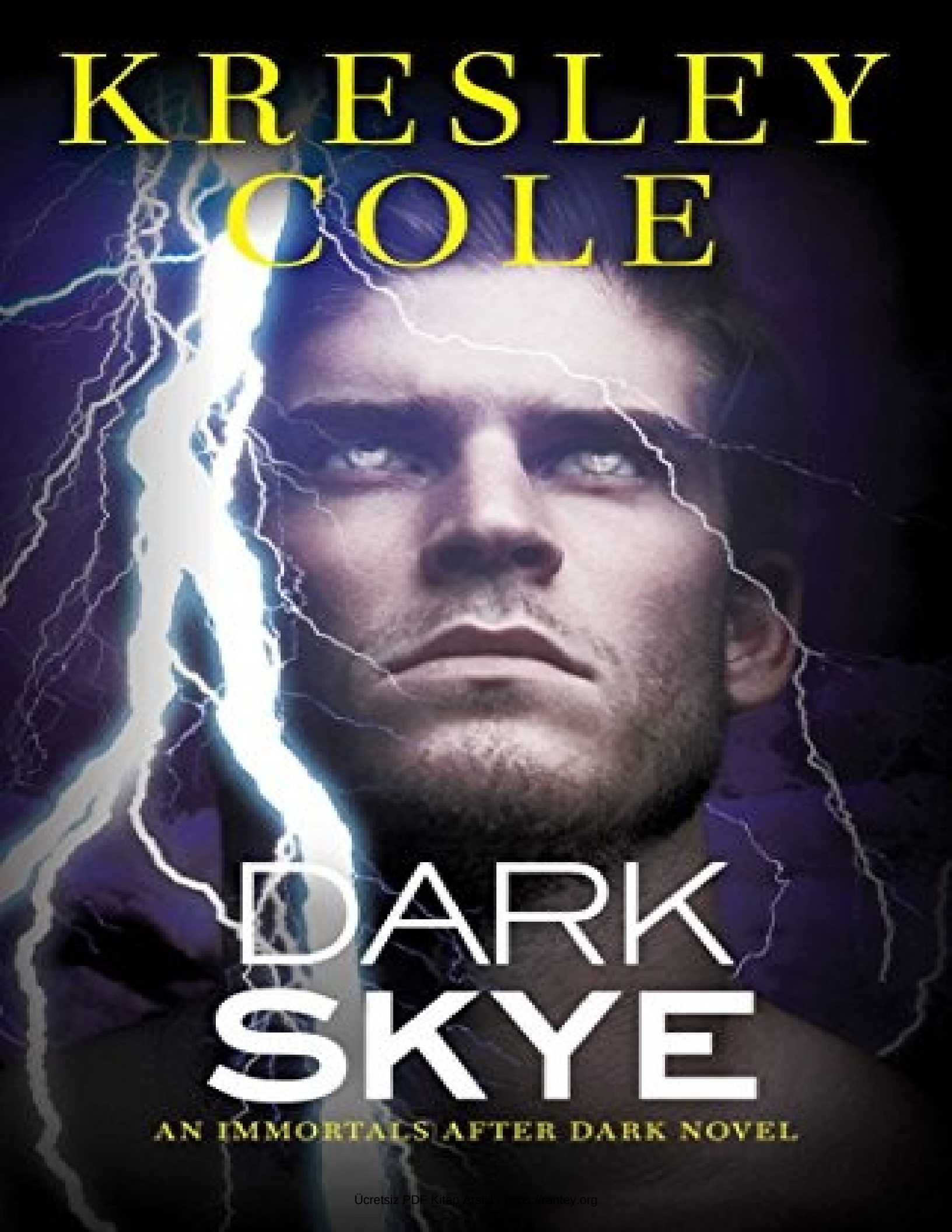
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY COLE

DARK SKYE

AN IMMORTALS AFTER DARK NOVEL

Bu Galeri Kitapları e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katılın ve yeni sürümler, fırsatlar, bonus içerikler hakkında
güncellemeler alın
ve Gallery Books ve Simon & Schuster'dan diğer harika kitaplar.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi
ziyaret edin

eBookNews.SimonandSchuster.com

KRESLEY COLE

DARK SKYE

GALLERY BOOKS

New York • London • Toronto • Sydney • New Delhi

**"Belles on Wheels" otobüs turundaki tüm
hanımlara sevgilerimle ithaf olunur.
Ne kadar vahşi, harika bir yolculuktu!
(tekrar yapabilir miyiz?)**

ALINTILAR YAŞAYAN İLİM KİTABI . . .

The Lore

". . ve insan olmayan bu duyarlı yaratıklar tek bir tabakada birleşecek, insanla birlikte var olacak, ancak ondan gizli olacaktır."

- Çoğu ölümsüzdür ve yaralanmalardan sonra yenilenebilir, sadece mistik ateşle veya kafası kesilerek öldürülebilir.
- Gözleri yoğun duygularla değişir ve genellikle ırka özgü bir renk alır.

Sorceri Sept'i

"Sept sonsuza dek başkalarının güçlerini arar ve onlara göz diker, daha fazlasını ele geçirmek için meydan okur ve düello eder - ya da daha karanlık bir şekilde, bir başkasının büyüsünü çalar"

- Cadılar Evi'nin büyü kastından kopmuş bir soy hattı.
- İlim'deki fiziksel olarak daha zayıf türlerden biri olarak, vücutlarını korumak için ayrıntılı zırhlar kullandılar. Sonunda metalleri ve özellikle de altını kutsal saydılar.

Vrekeners

"Ölüm hızlı kanatlarla iner. Lore'un adil hesaplaşması, göklerden gelen bir veba gibi saldırırlar, kanatları güneşin ışığını engeller, toprağı gölgede bırakır."

- Sorceri Sept'inin ölümcül düşmanları, çoğunu kötü ve kirli olarak görürler.
- Bulutların üzerinde saklı, yüzen adalardan oluşan bir diyar olan Hava Toprakları'nda yaşarlar. Kraliyet merkezleri Skye Salonu'dur. Evlerini Bölgeler ya da sadece Skye olarak adlandırırlar.

Demonarşiler

"İblis hanedanları insan grupları kadar çeşitlidir. "

- Çoğu ırk vampirler gibi iz sürebilir ya da ışınlanabilir.
- Rage Demonarchy, Rothkalina düzleminde yer alır ve İyi Kral Rydstrom tarafından yönetilir .

Sipariş

"Ölümsüz Alıcılar. Tarikat tarafından ele geçirilen ölümsüzler geri dönmezler. "

- İnsan olmayanları incelemek ve yok etmek için oluşturulmuş çok uluslu bir ölümlü operasyonu.
- Loreanların hapsedildiği, incelendiği ve infaz edildiği birkaç gizli tutma tesisine sahiptir.

Katılım

"Ve öyle bir zaman gelecek ki Valkyrie, vampir, Lykae ve iblis gruplarından cadılara, şekil değiştirenlere, feylere ve sirenlere kadar İrfan'daki tüm ölümsüz varlıklar gere kir savaşın ve birbirinizi yok edin."

- Sürekli büyüyen bir ölümsüzler nüfusu için bir tür mistik kontrol ve denge sistemi.
- İki büyük ittifak: Pravus Kuralı ve Vertas Birliği.
- Her beş yüz yılda bir gerçekleşir. Ya da şu anda.

PROLOGUE

Alpler'in derinliklerinde, ölümlüler diyarında

YAKLAŞIK BEŞ YÜZYIL ÖNCE

Elleri ve dizleri üzerinde bir çayır boyunca **sürünen** Lanthe, çimenlerde böğürtlen ya da karahindiba aradı; midesi kendi kendini kemiriyormuş gibi görünürken açlık acısını dindirecek herhangi bir şey.

Ablası Sabine -ya da Lanthe'nin ona verdiği isimle Ai-bee- çaresizce yiyecek aramak için gittiği yakındaki insan köyünden yakında dönecekti. Lanthe ona eşlik etmek istemişti ama Sabine dokuz yaşının çok küçük olduğunu söylemişti.

Böylece Lanthe, Sabine ve ailesiyle birlikte yaşadığı yüksek dağ manastırının altındaki en sevdiği yer olan bu çayırdaki bekledi. Köknar ağaçlarından oluşan bir orman küçük açıklığı çevreliyordu ve durgun bir göl gökyüzünü bir ayna gibi yansıtıyordu. Elbisesinin etekleri sürekli sallanan kır çiçekleriyle dans ediyordu.

Burada, tavşanları karahindibaları kendisiyle paylaşmaları için ikna edebilir, yaratıklara isim verebilir ve onlarla konuşabilirdi. Diğer zamanlarda, çimlere uzanarak saatler geçirir, şekilleri tespit etmek için kabarık beyaz bulutlara bakardı.

Ama bugün bulutsuzdu. Bu yüzden güneşin üzerinden bir gölge geçtiğinde kaşlarını çatı.

Yukarı bakmak için gözlerini siper etti ve ... kanatları gördü. Ölümcül kanatlar. Kanatlar bir çocuğa aitti, en az onun kadar şok olmuş görünen bir çocuğa.

O bir Vrekener'di! Onun türünün bir düşmanı.

Ayağa kalkmaya çalışırken göz göze geldiler. Adamın gözleri de onunkiler kadar açılmıştı. Adamın kafa üstü bir ağaca çarptığı ana kadar baktılar.

Büyü bozuldu, elbisesini yukarı kaldırdı ve canını

kurtarmak için koştu. Daha ormana varmadan, adam önüne düştü.

kanatlarını açarak.

Nefes nefese kalmış, onları görünce bir an için afallamıştı. Vrekener'in kanatları pürüzlüydü -güvercinden çok ejderhaydı- ve alt kısımdaki üç noktada sivriliyordu. Gövdeden en uzakta, her iki yandaki işaret fişeklerinin uçlarında pençeler vardı. Korkunç pençeler.

Gölün etrafından dolanarak diğer yöne doğru kaçmak için döndü. Bir fey kadar hızlı olmasına rağmen, adam yine ona yetişti ve kanatlarıyla onu yakaladı. Kanatların içi griydi ve üzerlerinde ışık çizgileri vardı.

Lanthe ve oğlan birbirlerine baktılar, oğlanın bakışları Lanthe'nin yüzünde geziniyordu. Orada gördüğü her neyse, keskin bir nefes vermesine neden oldu. Puh.

Kaçmanın faydası yok. Ve kimse onun çılgınlığını duymayacaktı. Ailesi manastırın yukarısındaydı, bir çift münzevi. Sabine, Lanthe'nin parçalanmış cesedini burada bulabilir miydi?

Büyücülüğümü kullanırsam olmaz. Bu düşünceyle titremeye başladı. Lanthe güçlerini kullanmak istemiyordu. Her seferinde felaketle sonuçlanıyordu. Ama bir Vrekener'e karşı kullanabilirdi.

Hayal edebileceği en yakışıklı çocuk olsa bile.

Kendisinden bir ya da iki yaş büyük görünen bu adamın canlı gri gözleri, bronzlaşmış teni, geniş elmacık kemikleri, alnına ve boynuzlarının etrafına dökülen kumral saçları vardı. Çıkıntılı sivri uçları pürüzsüz ve gümüş rengindeydi.

Düz, beyaz dişleri ve bir çift sivri dişi vardı! İşaret parmağının ucuyla o noktalardan birine dokunmak için delice bir istek duydu-

"Sende büyü kokusu alıyorum," dedi Vrekener, gri gözlerini kısarak. "Sen küçük bir Sorceri misin?"

Türünü inkâr etmek mümkün değildi, bu yüzden ellerini tehditkâr bir şekilde kaldırdı. Güç kolayca onlara sıçradı, göz kamaştırıcı mavi ışık girdapları avuçlarında parıladı. "Ben İkna Kraliçesi'yim, büyük ve korkunç bir büyücüyüm" dedi.

Tırnaklarını ısırma dürtüsüyle savaşıırken bile uğursuz bir ses. "Eğer bana biraz daha yaklaşırsan, Vrekener, sana zarar vermek zorunda kalacağım."

Onun büyücülük gösterisinden hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sanki o hiç konuşmamış gibi, "Belki de sen küçük bir kuzusun. Gökyüzünden öyle görünüyorsun, beyaz bir elbise içinde sürünüyor ve çiçek yiyorsun."

Başını geriye çekerek, "Ne-ne?" diye kekeledi. Onunla şakalaşmıyor muydu?

Evet, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Kadın kendi hayatından endişe ederken -ve kendi hayatını tehdit ederken- adam sanki yeni bir oyun arkadaşı bulmuş gibi davranıyordu.

Özlemine duyduğu bir şey. "Adın ne, büyücü?"

O kadar şaşırılmıştı ki kendini "Melanthe" derken buldu. Deie Sorceri ailesinden."

Onun adını seslendirdi. "Mel-anth-ee." Sonra elini göğsüne bastırdı. "Ben Thronos Talos, Skye Prensi." Ses tonu önemle doluydu.

"Adını hiç duymadım," dedi, omzunun üzerinden manastıra doğru bir bakış fırlatarak. Eğer Sabine bu çocuğu burada Lanthe ile yakalarsa, aşırı korumacı ablası onu fantastik güçleriyle öldürebilirdi.

Lanthe bir şeylerin öldürülmesinden hoşlanmazdı, yakışıklı Vrekener'lerin bile.

İllüzyonlar Kraliçesi olarak Sabine, kurbanlarının istediği her şeyi görmesini sağlayabilir, çevrelerinin görünümünü değiştirebilirdi. Ayrıca bir kişinin zihnine ulaşabilir, en kötü kabusunu ortaya çıkarabilir ve sonra bunu ona sunabilirdi.

Lanthe'nin aksine Sabine güçlerini kullanmaktan asla çekinmezdi. . . .

"Orada mı yaşıyorsun?" diye sordu Vrekener, düşüncelerini bölerek. Onun bakışlarını dağın zirvesine kadar takip mi ediyordu?

"Hayır! Hiç de değil. Buradan çok uzakta yaşıyoruz. Bu çayıra ulaşmak için fersah fersah yürüyorum."

"Gerçekten mi?" Ona inanmadığı belliydi ama yalanına kızmış gibi görünmüyordu. "O yönden gelen büyüü hissetmem garip. Hem de çok fazla."

Vrekener'ler Sorceri'yi kokusundan ve güç harcamalarından takip ederdi. Lanthe ailesinin daha dikkatli olmasını sağlamak zorundaydı. Ya da bunu denemeliydi. Her zamankinden daha fazla altın yaratmakla meşguldüler. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bıraktı. "Peki ikna nedir?"

Avuçlarına baktı ve ne kadar çok büyü kullandığını görünce irkildi. Gerçekten ona zarar vermek mi istiyordu? Artık o kadar tehditkâr görünmüyordu.

Dudaklarını bükerek gücünü geri çağırdı. "Herhangi birine yapmasını söylediğim her şeyi yaptırabilirim. Buna ikna deniyor ama aslında emretmek denmeli."

Yıllar önce, onu ilk kullandığında, Sabine'e çenesini kapatmasını söylemişti. Bütün bir hafta boyunca kimse Sabine'in neden ağzını açamadığını anlamamıştı. Kız kardeşi neredeyse açlıktan ölüyordu.

"Kulağa etkileyici geliyor kuzum. Demek güzel olduğun kadar güçlüsün de?"

Yanakları kızardı. Güzel olduğunu mu düşünüyordu? Yıpranmış elbisesine baktı. Defalarca yıkanmaktan neredeyse beyaza dönmüş olsa da eskiden renkliydi. Sorceri renkleri severdi. Ayakları çıplaktı çünkü botlarını çoktan çıkarmıştı. Kendini pek güzel hissetmiyordu.

"Eminim sana her zaman güzel diyorlardır," dedi kendinden emin bir şekilde.

Hayır, görmedi. Ailesinden başka kimseyle nadiren karşılaşırđı. Eğer Sabine ona iltifat ederse, Lanthe'nin görünüşüne değil yeteneğine dikkat çekerdi. Ve bazen ailesi onu hiç görmüyor gibiydi-

Çocuk ona doğru yürümeye başladı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Bir ağaca rastlayana kadar sendeledi.

"Sadece bir şeyden emin olmaya çalışıyorum." Yüzünü kızın saçlarına yaklaştırdı ve sonra ... kokusunu aldı! O zaman

Geri çekildiğinde, sanki yeni bir ödöl kazanmış ya da yeni bir diyar keşfetmiş gibi ukala bir sırıtış takındı.

Nedense bu sırıtış ona sanki dağın tepesine kadar koşmuş gibi hissettirdi. Kalbi hızla çarpıyor ve nefesini tutamıyor gibiydi.

"Gökyüzü gibi kokuyorsun. Ve ev gibi." Bunu sanki çok önemliymiş gibi söyledi; ağır ve inkâr edilemez bir gerçek.

"Bu ne anlama geliyor?" Tanrım, bu çocuk onun kafasını karıştırmıştı.

"Bana göre, dünyada başka hiç kimsenin kokmadığı ve kokmayacağı gibi kokuyorsun." Gri gözleri duygularla gümüş gibi parlıyordu. Bir esinti kumral saçlarını karıştırdı. "Bu, senin ve benim en iyi arkadaş olacağımız anlamına geliyor. Büyüdüğümüzde, daha fazlası olacağız."

En iyi arkadaş kelimelerine odaklandı ve özlemle sızladı. Her zaman bir arkadaş istemişti! Sabine'i seviyordu ama kız kardeşi on iki yaşındaydı ve aklında genellikle yaklaşan kış için nasıl sıcak giysiler bulacağı ya da dört kişiyi doyuracak kadar yiyecek gibi yetişkinlere özgü şeyler vardı.

Lanthe birilerinin bu tür şeylerle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu - ebeveynleri her zaman meşgul olduğu için. Lanthe bebekken, kendi anneleri yerine Ai-bee'yi çağırmıştı.

Ama Lanthe onu ne kadar ilgi çekici bulsa da bir Vrekener ile asla en iyi arkadaş olamazdı. "Gitmelisin, Thronos Talos," dedi, tam midesi guruldarken, onu utandırdı ve eğlenmesini derinleştirdi.

"Büyük ve korkunç bir büyücü olabilirsin ama büyüü yiyemezsin, değil mi?" Büyüleyici kanatlarını açtı. "Sana yiyecek bulmaya gidersem burada kalır mısın?"

"Bunu neden yapasın ki?"

Omuzları geriye düştü, gümüşü gözleri sanki gururla parlıyordu. "Bu artık benim işim kuzum."

İç çekti. "Anlamıyorum. Biz düşmanınız. Böyle olmamalıyız" -kendinden ona doğru el salladı

-"Bu."

Ona göz kırptı. "Söylemezsen ben de söylemem."

Dört ay sonra

Thronos . . .
anlattı.

Ve sonra Lanthe bunu ona ödetti.

"Sorceri'ler ahlaksız, kumarbaz, paranoyak hedonistlerdir; şarap içmeye ve ayyaşlığa olan düşkünlükleri ancak hırsızlıktan aldıkları zevkle eşleşir. Sorceri güçlerinin kontrolsüz kalması felaket olur."

-THRONOS TALOS, HESAPLAŞMA ŞÖVALYESİ, SKYE'IN VARISI

"Anlamsız seks, tekila şişesinin dibindeki solucanı yemeye benzer: O an için eğlencelidir, ancak defalarca tekrarlamak isteyeceğiniz bir şey değildir."

-DEIE SORCERİ'DEN MELANTHE, İKNA KRALIÇESİ

BİR

Pasifik Okyanusu'nda bir yerde bir ada.

MODERN ZAMANLAR

Lanthe titreyen, dumanlı bir tünelde hızla ilerlerken önündeki arkadaşlarına odaklandı: Carrow, bir cadı ve Carrow'un yeni evlat edindiği kızı Ruby. Cadı, bu tanrının unuttuğu labirentten çıkmak için koşarken yedi yaşındaki kızı kollarında tutuyordu.

Lanthe onu takip etti, kılıcını eldivenli eliyle kavırıyor, metal pençeleri kabzaya batıyordu. Kendisine kaşlarını çatarak bakan Ruby'ye gülümsemeye çalıştı.

Carrow -ya da Ruby'nin ona verdiği isimle Karga- ve Lanthe, korkunç kaçışlarını onun için eğlence dolu bir maceraya dönüştürmeye çalışmışlardı. Huysuz ve sevimli Ruby açıkça ikna olmamıştı.

Tünellere hücum etmek o zamanlar çok iyi bir fikir gibi görünmüştü; hapsedildikleri Tarikat hapishanesinden ve diğer ölümsüzlerden kaçmak için bir çıkış yolu. Bu geceki dehşet verici devrilmeden sonra Loreanlar ateşli koridorlarda av peşinde koşmaya başladılar. Carrow'un şeytan olan ya da olmayan, ayrı yaşadığı kocası onun peşindeydi.

Bir başka sarsıntı tüneli salladı, Lanthe'nin siyah saç örgülerinin üzerine kum yağdı. Ne yazık ki, Lanthe'nin kendi takipçisi vardı - son beş yüz yıldır onu yakalamayı takıntı haline getirmiş çılgın, kanatlı bir savaş lordu olan Thronos.

Ama Vrekeners kapalı alanlardan korkardı; başarısız bir tünel bir yana, yeraltındaki her şey yasaklayıcı bir manzaraydı. Onu asla bu yeraltı labirentine kadar takip etmezdi.

Uzaklarda bir yerde patlama sesleri duyuldu ve tünel gümbürdedi. Çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. Gözlerini dikti

yukarı bakınca, muazzam tavan desteklerinin gerginlikten eğildiğini gördü. Şaşılacak bir şey yoktu. Lanthe'nin Sorceri dostları sayesinde bu hapisane adasının her yerinde topraktan yeni dağlar filizleniyordu.

Yoluna düşen bir kaya parçası ilerlemesini yavaşlattı. Kaya tozu grenli bir perde gibi üzerine yayıldı, yüzüne ve Sorceri maskesine sıçradı. Carrow ve Ruby sisin içinde belirsizleştiler. İkisi bir köşeyi dönüp gözden kayboldular.

Lanthe hızını artırırken, insanların tüm ölümsüz tutsaklarına bir ikramı olan tasmayı sinirle çekiştirdi. Yok edilemez tasma doğuştan gelen yeteneklerini kullanmalarını engelliyor, gücü, dayanıklılığı ve iyileşmeyi etkisiz hale getiriyordu.

Mahkûmlardan bazıları -en kötü olanların hepsi- bu gece maskelerini çıkarmıştı. Lanthe hala bir tane takıyordu, ki bu adil değildi, çünkü çok az kişi onu "iyi" olarak kabul ederdi.

Bu tork olmasaydı, kendisini ve arkadaşlarını korumaları için daha güçlü varlıklara komuta edebilirdi. Rakibinin zihnini okuyabilir, doğaüstü bir hızla koşabilir ya da içinden geçebileceği bir portal yaratabilirdi.

-Bu ada kabusundan sonsuza dek uzakta.

Thronos'tan uzakta.

Lanthe metal göğüs plakasını yukarı kaldırdı - birisinin hayatı için koşmak için ideal değildi. Metal örgü eteği ve kalça yüksekliğindeki ince topuklu çizmeleri de öyle. Yine de, düşüncelerinin asırlık düşmanına dönmeyi bırakmasını dileyerek hızla ilerledi.

Tutsaklıkları sırasında, muhafızlar Thronos'u hücrelerine sürüklediğinde hayatının şokunu yaşamıştı. Kendisinin Tarikat tarafından ele geçirilmesine ve hapishaneye götürülmesine izin vermişti - Lanthe bunu biliyordu. Gözlerinde kötülükle ona "Yakında" diye homurdanmıştı.

Carrow bunu sorduğunda, Lanthe ayrıntıları vermekten kaçınmıştı: "Thronos ve benim çocukluk arkadaşı olduğumuza inanabiliyor musun?"

Daha sonra Carrow bastırınca Lanthe itiraf etti: "Benim yüzümden kırıldı. Onu çok yüksekte dalmaya 'ikna ettim'. Ve kanatlarını kullanmaması için." Derisinin büyük bir kısmı

kesilmiş ve yaralanmış, kanatlarının ve uzuvlarının kemikleri kırılmıştı - ölümsüzlüğü henüz yerleşmeden, kendini yenileyemeden önce.

Lanthe daha ne söyleyebilirdi? Thronos'la paylaştıkları bağı nasıl açıklayabilirdi? Ta ki onun kırılğan güvenine ihanet edene kadar.

Carrow, Thronos bir gece klanını ailemin gizli inine götürdü. Babası ailemi öldürdü, Vrekener ateş tırpanıyla kafalarını kopardı. Vahşi kız kardeşim Sabine misilleme yaparak babamın canını aldı. Neredeyse öldürölmek üzereyken, Thronos'a sonsuz bir ömür boyu sürecekt yaralar verdim ve sonra onu ölüme terk ettim.

Ne yazık ki, o zamandan beri işler yokuş aşağı gitti.

"Hava tazeleniyor!" Carrow ileriden bir yerden seslendi. "Neredeyse vardık!"

Nihayet duman dağılıyordu. Bu da Lanthe'nin yetişmesi gerektiği anlamına geliyordu. Gecenin karanlığında onları neyin beklediğini kim bilebilirdi? Binlerce ölümsüz kaçmıştı.

Bu kadar çok düşman hiç bu kadar kaçınılmaz bir yerde toplanmış mıydı?

Kılıcını hazırladı. İlk kılıcını tutuşuna dair belli belirsiz bir anı canlandı. Annesi kızlarının her birine dalgınlıkla altın bir kılıç vermiş ve onlara "Asla sadece güçlerinize güvenmeyin. Eğer sen ve kız kardeşin yetişkinliğe kadar hayatta kalmak istiyorsanız, bunlardan birini iyi kullanmalısınız. "

Şimdi Lanthe silahını hazır tutuyordu-

Bileğindeki ağrı mı?

Vücudun öne doğru mu savruluyor?

Lanthe bir saniye önce koşmaya başlamıştı; bir saniye sonra ise yüzüstü düşmüş, kılıcı önünde yuvarlanıyordu. Bir şey onu yakalamıştı! Pençeler ayak bileğine battı ve botunun derisini deldi. Çığlık attı ve çırpındı ama onu geri çekti.

Gulyabani mi? İblis mi? Wendigo? Metal pençelerini yere sapladı, tutunmak için çabaladı ve omzunun üzerinden baktı.

Kendi kabusu.

Thronos.

Yaralı yüzü kan içindeydi, devasa vücudu gerilmişti. Kanatları açılırken gri gözlerinde manyakça bir parıltı parlıyordu; loş tünelde titreşiyor gibiydiler. Bir ışık oyunu.

Piç kurusu gerçekten de bir yeraltı kuyusuna girmeye cesaret etmişti.

Vrekener'ler avlarını asla terk etmezler.

"Bırak beni, seni pislik!" Daha güçlü tekmeler savurdu ama adamın gücüne denk değildi. Bekle, neden tasma yoktu? Thronos bir meleğe benziyordu, hak için savaşan bir savaşçı.

Onun bir savaş lordu olduğunu biliyordu. Yüzyıllar içinde şeytana mı dönüşmüştü?

"Bırak onu, Thronos!" Carrow hücum ederek bağırdı. Ruby'yi bir yere park etmişti, bir Vrekener'i almak için geri dönüyordu.

Lanthe için. O cadıyı sevdiğimi biliyordum.

Lanthe'ye ulaşmadan Thronos kanatlarından birini kullanarak Carrow'u yere serdi. Cadı tekrar ayağa fırladı ve kendi kılıcını çekti.

Lanthe korku içinde çırpınmaya devam etti. Thronos çok güçlüydü; Lanthe gibi Carrow'un da tasma hâlâ yerindeydi.

Cadı tekrar saldırdığında, bir kanat bir kez daha parladı ama Carrow hamleyi önceden sezerek kanadın altından kaymak için eğildi. Kılıcını yukarı iterek kanadı deldi ve silahını dev bir kıymık gibi asılı bıraktı.

Bir çığlık atarak Lanthe'yi kılıcı çekip alması için serbest bıraktı.

Üzerinden akan kan çakılların üzerinde birikti.

Carrow Lanthe'ye doğru hamle yaptı ve elini yakaladı. Lanthe'yi ayağa kaldırıp koşturamadan, Thronos Lanthe'nin bacağını tekrar yakaladı ve onu geri çekti ama Carrow ve Lanthe ellerini kilitli tuttu.

Kaybedecek bir teklifti. Ruby, Carrow olmadan savunmasızdı. Ve Thronos ve türünün yıllar boyunca Lanthe'ye yaşattığı tüm keder, kalp kırıklığı ve acıya rağmen, onu soğukkanlılıkla öldürebileceğine inanmıyordu.

Arkasına bir kez daha baktı. Ne kadar bakacakmış gibi görünse de.

Kana bulanmış yüzü bir Azrail'inki kadar acımasızdı, dudakları incelmış, yara izleri beyazlaşmıştı. Asırlık soru ortaya çıktı: Onu kaçırmak mı yoksa öldürmek mi istiyordu? Yoksa önce işkence edip sonra öldürmek için mi kaçırmıştı?

Hayır, hayır, ona zarar veremezdi; Lanthe onun kader arkadaşıydı.

Onu incitmek onu da incitecekti.

Tünel tekrar sarsıldı. Uzaktan Ruby seslendi, "Karga!"

"Kaydet Ruby!" Lanthe Ağlamış.

Duman kalınlaşmış, Etraflarında moloz yığınları vardı.

Carrow başını salladı, kararlı bir şekilde kazmaya devam etti. "İkinizi de kurtaracağım."

Kulakları sağır eden bir telaşla, kayalar tavandan aşağı yuvarlanmaya başladı ve Carrow ile Ruby arasındaki boşluğu doldurdu.

Ruby çığlık attı, "Crow! Neredesin?"

Carrow da "Geliyorum!" diye bağırdı.

"Kızını kurtar!" Lanthe elini çekerek serbest bıraktı ve Thronos'un onu çekip götürmesine izin verdi. "Ben iyi olacağım!"

Lanthe'yi dumanın içine sürüklerken Carrow'un kederli yüzü kayboldu.

Aşağılık insanların elinde üç hafta hapis kaldıktan sonra, Lanthe yine yakalanmıştı -tutsaklarını canlı canlı kesmekten zevk alan ölümlülerden bile daha çok nefret ettiği bir şey tarafından. "Bırak beni, Thronos!" Lanthe'nin bedeni Thronos'un topallayarak attığı her adımda sarsılıyordu.

Neredeyse aynı anda, yanından hızla geçerken görmediği daha küçük bir yan tünele saptı.

"Yanlış yöne gidiyorsun!" Metal pençelerini yere sapladı ve toprağı tırmıkladı. Yüzünün önünde bir çakıl bulutu patladığında, öksürerek kum çıkardı. "Kahretsin, Thronos, geri dön!" Kanadından akmaya devam eden kan, Lanthe'nin yarıklarının yanında bir iz bıraktı. "Neredeyse bir çıkışa varmıştık!"

O ve Carrow kıyıya ulaşmayı umuyorlardı. Şimdi o yükseliyor gibi görünüyordu. Yüksek yerlere çıkmayı bir Vrekener'e bırakın.

"Bunun için yüzyıllardır bekliyorum," diye homurdandı, ayak bileğinin etrafındaki siper gibi kavrayışını hiç gevşetmeden.

Bir sarsıntı daha tüneli salladı. Yanına bir kaya parçası düştüğünde, eldivenleriyle pençelemeyi bıraktı, onun yerine "Daha hızlı, aptal!" diye bağırdı.

Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırıp tek bir hamlede kollarının arasına aldı. Şimdiye kadar gördüğü tüm Vrekener'lerden daha uzun boyluydu. Boyu bir buçuk metreye yaklaşmış olmalıydı, kızın bir buçuk metrelik boyunu aşıyordu. Bakışlarını onunkilere dikerek onu göğsüne bastırdı.

Saçları -siyah olamayacak kadar açık, kahverengi olamayacak kadar koyu- külle kaplıydı, mat gri gözleriyle uyumluydu. Ama onu gördüğünde gözleri şimşek gibi parlak bir gümüşe dönüştü. Hayalet kanatları gibi.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve pençeleriyle ona saldırdı.

Onu ayağa kaldırdı -sadece duvara doğru itmek için. Sert vücudu ona yaslanmışken, başını ürkütücü bir şekilde eğerek ona doğru eğildi.

Onu öpecek miydi? "Sakın buna cüret etme!" Kadın ona tekrar vurmak için hamle yaptı ama adam bileklerini başının üzerinde tuttu.

Bir kalp atışı sonra, ağzını aldı ve onu şaşkına çevirdi. Dudaklarını daha agresif bir şekilde eğerek onun şaşkınlığını yok etti.

Kız onun alt dudağını ısırды. Adam devam etti. Kadın daha sert ısırды.

Adam kadının bileklerini, kadın kemiklerini kıracağını düşünene kadar sıktı. Kadın onu serbest bıraktı ve adam sonunda kanlı dişleriyle sırtarak geri çekildi.

"Şimdi başlıyor." Boştaki eliyle parmaklarını kanlı ağzının üzerinde gezdirdi, ardından dudaklarını kıpkırmızı yapmak için uzandı.

Başını başka yöne çevirdi. Yüce tanrılar, çıldırmış.

Bir sarsıntı daha; geldikleri yolu kapatan dev kayaya daha fazla kaya katıldı.

"Çok zekice!" Thronos'la birlikte kapana kısılmıştı, hayatta kalması onunkine bağlıydı. Gözlerini o kayalara dikti. Arkadaşları hayatta kalmayı başarmış mıydı?

Onun endişesini okuyan adam, "Ben olsam senin akıbetin hakkında daha çok endişelenirdim," diye alay etti. Düşmanıyla dehşet içinde yüzleşti. "Sonunda mühürlendi. "

iki

O benim elimde. Thronos zafer çığlıkları atmamak için kendini zor tuttu. Ona sahibim.

Bilekleri hâlâ bağılyken maskesini çıkardı ve bakışlarıyla yüzünü inceledi. Geniş mavi gözleri, is lekeleriyle kaplı tenine karşı duruyordu. Yanaklarına ve boynuna dolanan vahşi, kuzguni saç örgülerini toz kaplamıştı. Adamın kanı dolgun dudaklarını boyamıştı. Bu haliyle bile o güne kadar gördüğü en çekici yaratıktı.

Ve en tehlikelisi.

Bakışlarını başka yöne çevirerek hayatta kalmalarına odaklandı. Bu tanrısız tünel yakında başarısız olacaktı. Gece dışarıda, her gölgede tehlikeler pusuda bekliyor olacaktı. Bu adadaki türlerin çoğu onun türünden nefret ediyordu.

Melanthe'nin ellerini bıraktı, sadece onu tekrar kollarına çekmek için.

"Hey! Beni nereye götürüyorsun?"

Thronos daha önce tuzlu su ve yağmurlu havanın kokusunu almıştı; bu labirentten bir çıkış olmalı. Kızın titreyen bedenini göğsüne bastıran Thronos, sağ bacağının alt kısmındaki dayanılmaz acıyı duymazdan gelerek o yöne doğru koşmaya/limitlemeye başladı.

Ona verdiği yaralardan sadece birinin acısı.

Onu güvenli bir yere götürün; onu öldürmekten kaçın.

Kısa bir süre içinde duman incelmeye başladı. Daha az taş düştü.

Melanthe etrafına baktı. "Temizleniyor! Daha hızlı, Thronos!"

Onun yerine çakılları tekmeleyerek olduğu yerde durdu. Bir koku yakalamıştı. Bu doğru olamaz.

Onu ayağa kaldırdığında, "Neyin var senin? Dönüş yolu tıkalı; neredeyse çıktık!"

Ama tehdit zaten içerideydi.

"Bir şey mi geliyor? Söyle bana!" Kızın koku alma duyusu onunki kadar keskin değildi.

Tünelde ürkütücü bir uluma yankılandı. Diğerleri de ona katıldı. "Bunlar hortlak mı?" diye sordu, sesinde bir titreme vardı.

Ölümsüzler bile onların ısırıklarından sakınır. Akılsız yaratıklar sayılarını bulaşma yoluyla artırdılar. Tek bir ısırık ya da çizik . . .

Yaklaşan ayak sesleri yüzünden yer titredi. Yüzlerce olmalı.

Yeraltında bir hortlak sürüsüyle savaşmak zorunda kalacaktı. Lanthe karşı karşıya oldukları tehlikenin farkında mıydı? Ödülünü sadece kaybetmek için mi ele geçirmişti?

Asla. Kanatlarını açarak onu arkasına itti.

"Beni buraya sen getirdin! Bizi mahkum ettin." Evet, tehlikenin farkındaydı. Kendi kendine mırıldandı: "Kaçmaya çok yaklaşmışım. Her zamanki gibi, Thronos planlarımı mahvetti. Hayatımı." Onu tersledi, "Her şeyimi!"

Dişlerini göstererek başını çevirdi. "Sessiz ol, yaratık!" Eski tanıdık öfkesi içini kavurdu - bazen onu öldürüp bu ıstıraptan kurtulup kurtulamayacağını merak etmesine neden olan bir öfke.

Melanthe sefalettir. Bunu çok iyi biliyordu.

"Hayatım boyunca sadece yalnız kalmak istedim," diye devam etti. "Ama sen beni avlamaya devam ediyorsun..." Ürkütücü yeşil bir ışık kuyuyu aydınlatmaya başladığında sözlerini yarıda kesti. Gulyabaniler yaklaştıkça derileri parlıyordu.

Arkasından, "Tanrılara seninle hiç tanışmamış olmayı dilerdim," dedi.

Tüm kalbiyle ona "Karşılıklı" dedi.

Thronos'la birlikte bu kalabalığı bulaşıcı bir yara almadan geçebilmelerinin imkânı yoktu.

Artık savaşta kendini kanıtlamış bir savaş lordu olmasına ve onu ararken Pravus'un yuvalarına saldırmasına rağmen, silahsızdı ve en avantajsız olduğu ortamda savaşmak üzereydi. Lanthe'nin güçleri etkisiz hale getirilmişti; kılıcı bile yoktu. Parmaklarını alışkanlıkla oynattı - dokunamadığı büyüü kullanmak için - ve durdurulamaz bir saldırı bekledi.

Bu saniyeler içinde, yıllardır yapamadığı gibi bakışlarını Thronos'un üzerinde gezdirdi.

Koyu renk botları ve kaslı bacaklarını saran, yıpranmış siyah deri pantolonu vardı. Beyaz keten gömleğinin arkası kesikti; kanatlarının köklerinin altında ve üstünde düğmeleri vardı. İnsanlar onun alışlagelmiş trençkotunu almış olmalıydı.

Onun gümüşü boynuzlarına baktı. Birçok iblisin iki boynuzu olmasına rağmen, Vrekener'lerin genellikle dört boynuzu olurdu. Ama Thronos'unkilerden ikisi çıkarılmıştı - muhtemelen "düşüşünde" ne kadar zarar gördükleri için. Kalan çift normalden daha büyüktü ve bir Volar iblisinki gibi başının yanlarından kıvrılıyordu.

Ellerini indirdi, siyah pençeleri parmak uçlarından kıvrıldı. Vücudundaki tüm kaslar savaş için gerilirken, kanatlarını yanlarına yaklaştırdı. Üst eklemleri o kadar boğumluydu ki, hareketlerinin yakalayıp gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu.

Gençken kanatlarını, palto altında fark edilmeyecek hale gelene kadar sırtına sabitleyebiliyordu. Şimdi, aldığı yaralar yüzünden, o işaret fişekleri yanlarından çıkıyordu.

Eskiden siyah olan kanat pençeleri şövalye olduktan sonra "gümüşlenmişti"; renkleri değişene kadar taşlanmış, düzeltilmiş ve keskinleştirilmişti.

Türünün çok azı bir Vrekener'e o kanatların gerçekten neye benzediğini bilecek kadar yaklaşabilmiştir; en azından

Bunu anlatmak için yaşayan Sorceri. Sırtlarını kaplayan şeyi keşfettiğinde ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu.

-

İleriden kan donduran bir uluma sesi duyuldu. Bir ghoull savaş saldırısı mı?

Bulaşıcı, acımasız katillerden oluşan bir dalga onlara doğru aktı, sulanmış sarı gözleri öfkeyle yanıyordu. Duvarlara tırmanıyor, avlarına ulaşmak için birbirlerini eziyorlardı.

Gulyabaniler elli adım uzaktaydı. Kırk.

Thronos'un kanatları sanki hevesle dalgalanıyordu. Lanthe'nin dünyadaki son görüntüsü bir Vrekener'in kanatları olabilirdi. Büyük bir sürpriz değil.

Otuz adım ötede. Yirmi . . . sonra . . . vuruş mesafesi.

Kanatlarından biri parladı, sonra diğeri.

Kafası kesilmiş hortlaklar oldukları yere yığıldı. Bir düzineden fazla açık boyun, şurup gibi yeşil bir yapışkan olan kanlarını pompaladı.

Dudakları aralandı. "Ne oluyor be?" Thronos'un kanatlarının gümüş pençelerinden yeşil damlıyordu; boğazları jilet gibi kesiyorlardı.

Babasının ateş tırpanı gibi.

Gözlerini kocaman açarak onu daha iyi görebilmek için duvar boyunca yanaştı. Thronos'un bu kadar hızlı olduğunu ya da kanatlarının bu kadar ölümcül olduğunu bilmiyordu.

Gulyabani kanı kokusu havayı kirletti ve bir sonraki sıradakilerin tereddüt etmesine neden oldu. Feryatlarını hiç kesmeden önce türdeşlerinin seğiren bedenlerine, sonra da yüzlerindeki şaşkınlıkla Thronos'a baktılar.

Başka bir dalga ilerlemeye karar verdiğinde, kanatlarını tekrar kullandı. Goo duvarlara sıçradı ve yere düşmüş bedenleri soydu. Yeşil bir havuz ona ve Thronos'a doğru sızdı.

Kanatları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Lanthe onları zar zor görebiliyor, sadece yüzünün üzerindeki geri tepmelerini hissedebiliyordu. Başsız bedenler üst üste yığıldı ve Lanthe bir umut hissetti.

Lanthe, Pravus Ordusu'yla müttefik olduğu zamanlarda, vampirlerin, sentorların, ateş

iblisler ve daha fazlası. Saldırdıklarında hep homurdanır ve bağırırlardı. Thronos ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Bağırان canavar sürüsüne karşı tek bir erkek.

Tanrım, çok güçlüydü.

Teknik olarak o bir iblis melekti - her ne kadar Vrekeners soylarında iblis kanı olduğunu şiddetle reddetse de. Şu anda ciddi anlamda şeytani görünüyordu. Onu bu şekilde izlerken, son birkaç yüzyıldaki karşılaşmalarında Thronos'un yumruklarını çektiğini fark etti.

Eşini öldürmek istememiş olabilirdi ama Lanthe'nin koruyucusu olan kız kardeşi Sabine'i ortadan kaldırabilirdi. Yine de yapmadı. Daha önce, Thronos Carrow'u hiç düşünmeden öldürebilirdi. Bunun yerine, onun hayatını bağışlamıştı. Neden?

Cesetler biriktikçe ve zehirli kan botlarına doğru süzıldükçe Lanthe'nin midesi bulanıyordu. Bir sarsıntı onu kaya duvara doğru tökezletti. Kuvvet hortlak yığınıni karıştırdı, cesetleri elledi. Öldürülenlerin sayısı akıllara durgunluk veriyordu.

Bir sonraki vuruşuyla bir sıra daha yere serildiğinde, köşede daha fazla ilerleyen yoktu. Sanki tünelin dışında bekliyorlarmış gibi ses çıkarıyorlardı.

Thronos ona döndü, geniş göğsü kabarmış, ciddi yüzü kum ve terle kaplanmıştı. Yaka hizasındaki saçları nemliydi ve yanaklarına dökölüyordu.

İstemeye istemeye onun muhteşem göründüğünü kabul etti. Uzun zamandır onun yaralarına, zayıflıklarına odaklanmıştı. Bu erkeği hafife almıştı.

Tek bir kelime mırıldandı: "Gel."

Lanthe'nin en sevdiği sloganlardan biri en basit olanıydı: Başın belaya girdiğinde git.

Başka bir seçenek göremeyince ona doğru yürüdü. Adam onu kollarının arasına aldı, biri beline dolanırken diğeri boynuna dolandı.

Yüz ifadesinin açık, sözlerinin nazik olduğu çocukluğuna dair anılar canlandı. Ona lakap taktığı ve yüzmeyi öğrettiği zamanlar.

Kendini beğenmişlikle kırılganlığın büyüleyici bir karışımıydı; bir an alaycı bir sırıtış sergiliyor, bir an sonra yanakları kızarıyordu. . .

"Bana tutun, Melanthe."

Sadece başını sallayabildi ve itaat etti.

Cesetleri tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra da topallayarak koşmaya başladı. Onun ne planladığını biliyordu. Madenin hemen dışındaki hortlaklardan kaçmak için Thronos en uç noktaya kadar koşacak, sonra da sıçrayarak uçacaktı.

Onu daha önce de gökyüzüne çıkarmıştı; o zamanlar ona tamamen güvenen bir kızdı. Yıllar sonra, bir Vrekener'in Sabine'i sırf onu aşağıdaki arnavut kaldırımına bir sokağa bırakma zevki için çok yükseğe uçurduğuna tanık olmuştu.

Sabine'nin kafası bir yumurta gibi kırılmıştı ama Lanthe'nin büyüü onu bir şekilde ölümün pençesinden kurtarmıştı.

O zamandan beri Lanthe uçmakla ilgili kâbuslar görüyordu.

Thronos onu taşıyabilir miydi? Söylentilere göre, ne zaman uçsa akıl almaz acılar çekiyordu, bükülmüş kanatları en iyi günlerde bile düzgün çalışmıyordu; kesinlikle çok sayıda düşmanın kafasını kesmekten yorulmuşlardı. Sol kanadı Carrow'un kılıcı yüzünden hâlâ kanıyordu.

Lanthe kollarını ona dolayarak metal pençelerini derisine geçirdi ve gözlerini kapadı; bu da onun farkındalığını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Koşarken kalp atışları gümbürdüyordu.

Şaşırtıcı derecede büyük kaslarının dalgalanması.

Onu çok sevdiği bir hazineymiş gibi sımsıkı kavrarken nefesleri kulağındaydı.

Adam bacaklarını aşağıya itip büyük kanatlarını çırpmadan önce hiçbir uyarısı yoktu. Kanatlar gökyüzüne fırladığında kadının midesi bulandı.

Yağmur damlaları açıkta kalan tenine mermi gibi çarparken aşağıya baktı; gulyabaniler onlara doğru sıçradı ama Thronos ulaşamayacak kadar yükseğe uçmuştu.

Çok yüksek. Zemin küçüldü ... küçüldü ...

"Ah, tanrılar." Kusacağım.

Üç

Tünelden kurtulun!

Thronos yükselirken temiz havayı içine çekti. Sonunda duman ve sakatattan temiz yağmura ve sert okyanus esintilerine çıkmışlardı.

Uçmanın ona her zaman verdiği acıyı görmezden gelmeye çalışarak planını özetledi. Odak noktası: hayatta kalmak, kaçmak, sonra intikam.

Adanın diğer tarafında, buradan ayrılmak için imkânları vardı ama o uzak kıyıya ulaşmak kolay olmayacaktı, hele de bu kadar çok kana susamış düşman varken.

Havada sürü halinde saldıran kanatlı Volar iblisleri vardı. Sorceri güçlerini yerden kullanabiliyordu. Bu yağmurda bile ateş iblisleri alevlerini, eti asit gibi yakan el bombalarını fırlatabilirdi. Tarikat'ın ölümlüleri büyük ihtimalle karadan takviye gönderecek ya da hava saldırısı düzenleyecekti.

Şimdi Thronos her türlü tehditten kaçmak zorundaydı ama daha şimdiden kanatları hem eski hem de yeni acılarla çığlık atıyordu. Kemikleri çentiksiz çarklar gibi birbirine sürtünüyor, kasları eklem yerlerinde düğümleniyordu. Mümkün olduğunca uçmaktan kaçınıyordu ama bundan başka bir yol da göremiyordu; yer herkes için serbestti.

Arazinin dört bir yanında Vertas'ın müttefikleri başları kesilmiş ya da yaralanmış halde yatıyordu. Cerunnos feylerin peşine düştü; vampirler iyi iblis hükümdarlıklarının üyelerini alaşağı etti. Pravuslar hepsini yok ediyordu.

Tıpkı ölümlülere yaptıkları gibi.

Thronos hayatı boyunca doğruların kılıcı olmuştu. Ama bu gece değil. Müttefiklerinin yanında savaşmayı ne kadar arzulasa da, avını tehlikeye atmayacaktı.

Onu tekrar vurdu: Tanrılar adına, ona sahibim.

Tutuşunu düzeltti, ona sarılma hissinden dolayı keskin bir nefes aldı. Masum birer çocuk olduklarından beri ona sarılmamıştı. Dayanılmaz acısına rağmen, düşünceleri hiç de masum değildi.

Kıvrımlı vücudunun büyük bir kısmı utanmaz Sorceri kıyafeti içinde sergileniyordu. Eldivenleri dışında sadece metal bir göğüs zırhı ve file ile deri şeritlerden yapılmış minicik bir etek giyiyordu. Onu tünelde sürüklediğinde, etek yukarı doğru kalkarak şok edici derecede küçük siyah bir tangayı ve kışının kusursuz kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. . .

Şimdi göğüs zırhının kalıplı kapları ona doğru bastırıyordu. Beli ve kalçaları şehvet uyandıracak kadar kadınsıydı.

Bu, son beş yüz yıldır tadını çıkarması gereken bedeniydi. Ona on kat fazla çocuk vermesi gereken beden. Öfkesi kabarıyor.

"İndirin beni!" diye bağırdı aniden.

"Aşağı mı inmek istiyorsun? Kollarımı açmalıyım, düşmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmene izin vermeliyim!" Senden öğrendiğim gibi.

"Beni bırakma!" Ona karşı titriyordu. Pençeleri daha derine saplandı, etine küçük kancalar geçirdi. Geri kalanıyla birlikte daha fazla acı. "Planın bu mu? Beni öldürmeden önce işkence etmek mi?"

Onu öldürmek mi? "Ölmeni isteseydim, öyle olurdun."

Başını adamın göğsünden kaldırdı. Yağmurdan nemlenmiş yüzü gerilmiş, dolgun alt dudağı titriyordu. Panik içinde, adamın doğruyu söyleyip söylemediğini ölçüp biçiyor gibiydi. "Ama işkence hâlâ masada mı?"

"Belki de."

Bir hava akımı hissettiğinde ve onu yakalamak için aniden eğildiğinde, "Beni yere indir, yoksa kusacağım!" diye bağırdı.

Thronos onun özgür kalmak için her şeyi göze alacağını biliyordu. Ama sanki hasta olacakmış gibi davranmak? Thronos'un onu havaya kaldırmasına bayılırdı, zevkle gülerdi. Uçururdu

Onunla sık sık, kahkahalarının sesine bağımlı olduğu zamanlarda.

"Bu yüksekliğe dayanamam, Thronos! Altın üzerine yemin ederim."

Sadece birkaç yüz metre havadaydılar. Yine de altına ettiği yemin onu duraksattı. Bunu Lore'a edilen bir yemin kadar kutsal sayacaktı.

"Oh, Tanrım." Bir saniye sonra kustu ve adamın gömleğine yulaf ezmesi, su ve kir karışımı bir şey kustu.

Adamın göğsünden bir hırıltı yükseldi; kadının göğsü bir kez daha kabardı.

Eğer kolları dolu olmasaydı, Thronos inanamayarak kaşlarını çatardı. Kaderindeki ebedi eşinin kanatları olmadığı gibi, artık yükseklik korkusu da vardı.

Kötü büyücünün onun için tamamen yanlış olmasının bir başka yolu daha. Melanthe, onun kendisini küçümselediği kadar, kendisinin de onu küçümselediği gerçeğine ek olarak, iliklerine kadar kötü niyetli olduğunu kanıtlamış, hafif etekli bir yalancı ve hırsızdı.

Ama o her zaman böyle değildi. Onu hassas bir kız olarak hatırlıyordu - her ne kadar yaramaz olsa da.

Okyanusun yukarısında, çimenli bir plato gördü. Görünürde yaratık yoktu. Alçaldı, özel bir dikkat göstermeden iniş yaptı.

Melanthe'yi serbest bıraktığında sağ bacağı sola, ardından sol bacağı sağa adım attı. Düşeceğini tahmin etmişti ve buna kolayca izin verdi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde tekrar kasıldı.

Sabırsızlıkla nefes vererek, gömleğindeki hastalığı temizlemek ve gulyabani yaralarına karşı kendini kontrol etmek için zamanı kullandı.

İz yok.

Melanthe yerdeki yerinden şöyle dedi: "Vrekener'lerin İlim'i insanlardan gizli tutması gerektiğini sanıyordum. Eğer öyleyse, harika bir iş çıkarıyorsunuz!"

Hafızasından beri Vrekener, Lore'daki kötülüğün kökünü kazımakla ve varlığını gizlemekle, ölümsüzlerin sırrını tehdit eden herkesi cezalandırmakla görevlendirilmişti.

Yine de tüm bu süre boyunca, bu insan yerleşkesi

Lorean'lara alıcı gözle bakmaya devam etti.

Onlar tarafından yakalanmak Thronos'un beklediği kadar kolay olmuştu.

Melanthe ona baktı. "Eğer tüm iyi  l ms zler hâlâ tasmalarını taşıyorsa, sen neden taşıımıyorsun?"

"The daha iyiSoru: Nasıl olabilir sen muhtemelen seninkini korudun mu?"

DÖRT

Lanthe ön kolunun arkasını ağzına götürdü. "Ben de bunu merak ediyordum."

Daha önce, Lanthe, Carrow, Ruby ve diğer iki Sorceri hücrelerinde zaman öldürüyorlardı, canlı muayenesinde sıralarını bekliyorlardı, aniden bir varlık hissetmişlerdi; devasa güce sahip bir büyücü bu adaya inmişti, Kötülük Kraliçesi La Dorada.

Bu dişi, Lanthe'nin hücre arkadaşı Taş Kraliçesi Portia gibi Pravus'un üyeleri olan tüm kötü varlıkları yakalarından tutup özgür bırakmıştı.

Portia, her türlü kaya üzerindeki tanrıça benzeri kontrolünü kullanarak hapishanenin ortasından dağları yükseltmişti. Bu güç kalın metal hücre duvarlarını teneke kutular gibi ezmişti.

Suç ortağı Alevler Kraliçesi Emberine burayı bir cehennem gibi aydınlatmıştı. Ölümsüzler dışarı akın etmiş ve Tarikat'ın çeşitli savunmalarını alt etmişti.

O zaman . . . pande lanet-monyum.

İnsanların -ve yakalı Loreanların- bağırsakları deşilmiş, kanları akıtılmış, hortlaklar ya da Wendigolar tarafından enfekte edilmiş, succubae tarafından tecavüz edilerek öldürülmüş ya da herhangi bir sayıda yaratık tarafından yenmişlerdi.

Sorceri dostu olan Kötülük Kraliçesi, Lanthe'yi o kaosun ortasında çaresiz bırakmıştı. Gerçek bir dayanışma, Dorada. Ve yine de bir Vrekener olan Thronos'u serbest mi bırakmıştı? O bir "hesaplaşma şövalyesi "ydi, bir Lore şerifine eşdeğeri.

Lanthe yüzünü yağmura doğru kaldırdı ve durulamak için bir ağız dolusu su topladı. Sonra ona döndü. "Belki de yüzyıllar içinde şeytanlaştığın için tasmanı kaybetmişsindir."

"Ya da belki zihnim şeytani hayallerle doluydu." Dişlerini bir kez daha gösterdi. "Üzerimde böyle bir etkiniz var."

Lanthe baş dönmesiyle sallanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Onları yerden yüzlerce metre yükseklikteki bir kara parçasının üzerine bırakmıştı. Bu tedirgin edici noktadan geceyi taradı. Bir Sorceri'nin gece görüşü çoğu ölümsüzünki kadar keskin olmasa da, karanlıkta bile adanın büyük bir kısmını görebiliyordu.

Her yerde çatışmalar yaşanıyordu ve Pravuslar baskın çıkıyordu. Ada onlarla dolup taşıyordu. Hücrelerde bu kadar çok Pravus olduğunu hatırlamıyordu. Bahse girerdi ki bu ittifak, çaresiz, tasmalı Vertas'ları ortadan kaldırmak için buraya takviye kuvvetler ışınıyordu.

Benim gibi. Bir yıl önce, o ve Sabine taraf değiştirmiş, Kral İyi Rydstrom'un Rothkalina krallığını geri almasına yardım etmişlerdi.

Ondan önce kız kardeşler her zaman Pravus'tan yanaydı. Lanthe Thronos'tan kurtulduktan sonra belki eski ittifakına geri dönmeyi deneyebilirdi, en azından Sabine gelip onu kurtarana kadar.

Ablası onun haftalar süren kayboluşundan dolayı çok endişelenmiş olmalıydı. Yeni bir erkek arkadaş bulmak için evlerinden ayrılmadan önce, Lanthe ona sadece bir not bırakmıştı: Dışarıda biraz garipleşiyorum, XOXO.

Aslında Lanthe, Sabine'in onu şimdiye kadar bulmamış olmasına şaşırılmıştı. Geçmişte hep bulmuştu. Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı.

Gözleri genişledi. Bu yükseklikten Carrow'u, Ruby'yi ve Carrow'un yeni vemon kocası Malkom Slaine'i görmüştü. Bu vampir/iblis, Efsane'deki en ölümcül, en korkutucu varlıklardan biri olmasına rağmen, onları güvenli bir yere götürüyor gibi görünüyordu.

Sanırım Carrow'u öldürmemeye karar verdi.

Lanthe'nin kalbi onların güvende olduğunu görmek için yerinden fırladı ve onlara seslenmek için nefesini tuttu ama Thronos nasırlı elini onun ağzına kapattı.

Kadın botlarını tekmeleyerek Carrow'a karşı koymaya çalıştı; Carrow ise çok az bir çabayla onu tuttu. Carrow, Carrow'un yanına gelene kadar bekledi.

Lanthe'yi serbest bırakmadan önce duyamayacağı bir yere götürdü.

"Benim için endişelenecekler!" Onları görüş alanında tutmak için kendini zorladı.

"Güzel. Eğer cadı senin gibi birini önemseyecek kadar aptalsa, vay haline."

Benim gibi biri. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Ona doğru döndü, göğsüyle göz hizasına geldi. Gömleğinin ıslak keteni kaslarına yapışmış, göğüs kaslarının üzerine dökülüyor ve altındaki yara izlerinin ipuçlarını gösteriyordu.

Kaslarının bu kadar belirgin olduğunu neden daha önce fark etmedim? Muhtemelen onu her gördüğünde can havliyle kaçtığı içindir.

Başını kaldırıp adamın yüzüne, oradaki kabarık yara izlerine baktı. Hepsine ben sebep olmuştum. Derin bir tanesi yontulmuş çene çizgisi boyunca kıvrılırken, daha kısa dört tanesi Kelt savaş boyası gibi yanaklarını çaprazlamasına kesiyordu.

Bir beden ölümsüz hale geldiğinde, çoğunlukla değiştirilemezdi. Her ne kadar onun gibi bir Lorean bu izleri kamufle etmek için cadılardan bir büyü satın alabilse de, izler her zaman onda olacaktı.

Yara izlerine rağmen, dişiler onu hala yakışıklı bulurdu. Hem de çok.

"Neye bakıyorsun?" diye tersledi, incelemekten rahatsız olmuş görünüyordu. Ama sonra, genel olarak rahatsız görünüyordu.

"Ömür boyu düşmanım." Vrekeners'ten kaçmak için o kadar zaman harcamıştı. Şimdi de korkularının objesiyle kapana kısılmıştı. Vrekener TSSB'sine pek yardımcı olmuyordu.

Ama er ya da geç kaçacaktı; hep kaçırdı.

Ve sonra her zaman yaptığı gibi yine onun peşinden gelirdi. "Beni yakaladın, Thronos. Şimdi ne olacak?"

Adamın gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık gördüğünü düşündü, sanki uzun zaman sonra başarısını kabullenememiş gibiydi.

"Şimdi bizi bu adadan çıkaracağım."

"Nasıl? Karadan binlerce mil uzakta, köpekbalıklarının istila ettiği sularla çevrili." İnsanlar

kaçmayı önlemek. Gerçekten sinirlenmiş bir La Dorada dışında her şeye hazırlıklıydı. "O mesafeye uçamazsın."

Her ne kadar saklamaya çalışsa da, kısa bir gezintiden sonra çektiği acıyı görmüştü - yüzü çizilmiş ve ağdalanmış, dudakları ince bir çizgi haline gelmişti.

Türünün diğer üyelerinin bir seferde yüzlerce, hatta binlerce mil uçabildiğini düşününce, onun sınırının ne olduğunu merak etti. "Özellikle de ben yanındayken."

Öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu; sanki kızın sesi bile onu öfkeliendiriyordu. "Başka kaçış yollarım da var."

"Uh-huh. Dinle, aşağıda torkumun anahtarı var." Bir çeşit.

Her tasma, Fegley adında bir trol (gerçek anlamda bir trol değil) olan gardiyanın parmak iziyle kilitlenip açılıyordu. Lanthe ve arkadaşları kapana kısılmış bekçiye rastladıklarında, Lanthe kullanım kolaylığı için bekçinin elini kesmişti. Ancak Lanthe kendini kurtaramadan Emberine o pis şeyi çalmış ve Fegley'in geri kalanını yakmıştı!

Bu da Lanthe ve arkadaşlarını tünellere girmeye zorladı. .

. .

"Bu tasmayı çıkarmama yardım edersen," dedi Thronos'a, "istediğin yere bir portal oluşturabilirim." Ya da ona defalarca kendini aletinden bıçaklamasını emredebilirdi. Sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıp giderdi - gerçekten çok gülüyor olurdu.

Bu, ara sıra yaptığı ikna çabalarının işe yaradığını varsayıyordu ama umutluydu; ne de olsa son üç haftadır epeyce biriktirmişti.

Thronos onun bakışlarını kendi çılgın bakışlarıyla sabitledi. "Bu tasmayı ölümsüz hayatının sonuna kadar takacaksın. Onu koruman büyük bir şans."

Adamın ciddi olduğunu biliyordu. Bu da ondan uzaklaşması ve o eli bulması gerektiği anlamına geliyordu. "Her zaman teklif edilebilir olmamı istedin, değil mi? Vrekener dişileri gibi?" Lanthe

asla gülmediklerini, içki içmediklerini, dans etmediklerini ya da şarkı söylemediklerini ve her zaman sıkıcı, tam kapalı kıyafetler giydiklerini duydum.

Açık saçık metal giysileri, parlak renkli maskeleri ve cesur makyajlarıyla neşeli, hedonist Sorceri kadınlarından bir dünya uzakta.

Ve, dehşetlerin dehşeti -Vrekener'ler altın takmayı küçümserlerdi. Lanthe gibi altına tapan bir büyücü için bu bir küfürdü. "Her zaman uysal ve güçsüz doğmuş olmamı diledin."

"Güçsüz de olabilirdin. Bu yüzyıllar boyunca, tasma olmadan bile yeteneklerini zar zor kullanabildin."

Yanmış. Daha da kötüsü, haklıydı. İkna onun doğuştan sahip olduğu, ruhuna benzeyen temel gücü olsa da, kız kardeşini tekrarlanan Vrekener saldırılarından iyileştirerek neredeyse onu söndürmüştü.

Kanatlı tehdit onları her bulduğunda, Sabine tehlikeye atılıyordu. Her seferinde Lanthe, Sabine'in bedenine kendini onarmasını emrederek hasarı temizliyordu.

Lanthe'nin mahvolmuş gücü iyi biliniyordu. Sorceri ondan diğer yeteneklerini çalmış olsa da, kusurlu ruhunu alan olmamıştı.

"Şu ışıltılı gözlerine bak. Bu konuda hassas mısın, yaratık?"

Kendisine acil durumlarda birkaç kez ikna etmeyi başardığını hatırlattı. Bir gece yıldızlar aynı hizaya gelmiş ve Omort'u -neredeyse her şeye gücü yeten bir büyücüydü-geçici olarak güçsüz hale getirmişti.

İblis Kral İyi Rydstrom'un onunla savaşıp öldürmesine yetecek kadar uzun bir süre. Lanthe'nin yardımı olmadan Rydstrom, Rothkalina'nın tüm öfke iblislerini Omort'un baskısından asla kurtaramazdı.

Lore'daki herkesin bunu bilmesini ne kadar çok isterdi! O zaman ona saygı duyarlardı.

Gözlerini kıstı, ikna etme büyüü yaptığı başka bir zamanı hatırladı. "Geçen sefer büyülerimi senin üzerinde kullandım.

taniştığımız zaman."

Thronos açıkça bunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Bir yıl önce, portallarından birinin etrafına bir tuzak kurmuş ve onun geri dönmesini beklemişti. Onunla ve şövalyeleriyle karşılaştığında, portaldan geçmesine yetecek kadar büyü yapmıştı.

"Hatırlarsanız, emirlerinize karşı geldim!"

Tam kapıyı kapatırken, adam botunu kapıdan içeri sokmayı başarmıştı. Ne yazık ki, geçidin kapanması ayağını koparmıştı.

Onun yüzünden kız kardeşini tehlikeli bir durumdan kurtaramamıştı, bu yüzden doğal olarak Lanthe onun ayağını tekmeleyerek odasında çığlıklar atmıştı.

Gözlerini ona dikti. "Sana söz veriyorum, bu tasmayı üzerimden çıkaracağım ve çıkardığımda ne kadar güçlendiğimi göstereceğim!" Yağmur yağmaya devam ediyordu; aşağıda hortlaklar uluyordu. Ama Lanthe onlara aldırmayacak kadar kızgındı; dışarı atması gereken asırlık bir acısı vardı. "Sana yaşadığımı unutmanı emredeceğim!"

Sıkılmış çenesinde bir kas kasıldı ve yanaklarındaki kesik izleri beyazlaştı. "Asla!"

"Neden olmasın, iblis? Her gün keşke sen uçup gittiğinde o çayırdaki hiç bulunmasaydım diyorum."

Kanatlarını ürkütücü uzunluklarına, on beş fitten fazla bir açıklığa kadar açtı. "Ben iblis değilim."

"Uh-huh." Kendine bunu söyleyip duruyorsun. Adam daha fazlasını söyleyecek gibi olunca, kadın onun sözünü kesti. "Beni bu adadan çıkarmayı başarsan bile, beni öylece tutamazsın. Benim için gelecek dostlarım var." Kral Rydstrom-şimdi Lanthe'nin kayınbiraderi

-Sabine ve Lanthe'nin korunması konusunda vahşiydi ve her iki kardeşe de zarar vermeyi düşünen herkesi öldürmeye yemin etmişti.

Lanthe olmasaydı, sevgili karısı Sabine'nin onca yıl hayatta kalamayacağını anlıyor ve ona borçlu hissediyordu. Ama Rydstrom ve Sabine gerçeği bilmiyordu: Lanthe, Vrekenerlerin üzerlerine gelmesine neden olmuştu

Çünkü aptalca bir şekilde Thronos'la arkadaş olmuştu ve bu gerçeği kız kardeşine asla açıklamamıştı.

"Peki bunlar hangi arkadaşlar olacak?" Thronos homurdandı. "Belki kayınbiraderim Rydstrom'u duymuşsunuzdur.

Rothkalina'nın hükümdarı, Tornin Kalesi'nin efendisi?"

Rydstrom, Thronos'un kardeşi olan Hava Toprakları kralını koruması konusunda uyarmıştı. Kız kardeşlerden birine zarar verecek herhangi bir komplo, tüm öfke iblislerine karşı bir savaş eylemi olarak kabul edilecekti. "Rydstrom benim koruyucumdur."

"Ondan korkmuyorum. Tıpkı önceki koruyucunuzdan korkmadığım gibi. Ölümsüz Omort."

Thronos'un Omort hakkında neler duyduğunu ancak hayal edebilirdi. Rydstrom'un tacını çaldıktan sonra Omort, Rothkalina'da bir terör saltanatı kurmuştu. O ve Sabine, ele geçirilen Tornin Kalesi'nde kardeşleriyle -yarı kardeşleriyle- birlikte ikamet etmiş olsalar da, bu Omort'un mide bulandırıcı davranışlarını paylaştıkları anlamına gelmiyordu.

Kaçabilirlerdi, ama onları sonsuza dek kendisine dönmeye zorlayan ölümcül kontrolleri vardı.

Sabine'e "Bir kahinin daha kafasını keserse çılgılık atarım" dediğini hatırlıyordu. Yüzlercesini katletmiş, kafalarını boyunlarından çıplak elleriyle ayırmıştı.

"Ne yapabiliriz ki?" Sabine'in sesi her zamanki gibi umursamaz çıkıyordu. "Yönetimle mi görüşeceğiz?"

Omort'a karşı çıkan herkes katledilirdi. Ya da daha kötüsü.

Lanthe, Thronos'a Omort'la ilişkilerinin gerçekte nasıl olduğunu açıklamak için kısa bir dürtü duydu. Tornin Kalesi'nde iki kral altında yaşadığını ve şimdi Rydstrom'un hükümdarlığı altındaki yeni hayatı için altına şükrettiğini açıklamak. Ama sonra Thronos'un yanında bu çabayı boşa harcayacak kadar uzun kalmayacağını hatırladı. Zaten Vrekener de ona inanmazdı.

Bu yüzden gözdağı vermeye geri döndü. "Eğer Rydstrom'dan korkmuyorsan, belki de Her Şeyi Bilen Nix'ten korkarsın." Üç bin yaşındaki Valkyrie bir kâhindi,

tam gelişmiş tanrıçalık yolunda ilerlediği söyleniyor. Nix delirmiş olsa da -geleceği ve geçmişi şimdiki zamandan daha net görebiliyordu- o büyük ölümsüz öldürme zamanı olan tüm ucube Katılım'ı yönetiyordu.

"Nix, o zaman?" diye alay etti.

Tamam, belki Lanthe'yle araları pek iyi değildi (neredeyse hiç konuşmuyorlardı). Ama Nix Omort'u öldürme planında yer almış, Sabine, Lanthe ve Rydstrom'a yardım etmişti. Rydstrom onu iyi bir dost olarak görüyordu. "Evet, Valkyrie benim en iyi arkadaşlarımdan biridir."

"Bu kadar pratik yaptıktan sonra, büyücü kadın, aldatma konusunda daha yetenekli olacağını düşünmüştüm." Dudaklarını dişlerinden geri çekti. "Seni nasıl bulacağımı bana kim söyledi sanıyorsun?"

Lanthe ya şoktan ya da yer tekrar hareket ettiği için ayaklarının üzerinde sallandı. "O yapmaz." Lanthe bir Valkyrie'ye güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydi!

"Yapacaktı ve yaptı. Seninle ilgili bazı tavsiyelerle birlikte."

"Anlat bana."

Cevabı: Sırıtmak.

"O zaman Tarikat tarafından yakalanmana izin mi verdin?" Öyle olmalıydı - ölümlüler uçabilen bir erkeği başka nasıl yakalayabilirdi ki?

Ama o zaman, bu varlıkların yarısını nasıl ele geçirmişlerdi? Muhtemelen en kolay yakaladıkları oydu. Lanthe Tornin'den ayrıldığında, uzun seks kuraklığından sonra bir sevgili bulmak için ölümlüler diyarına giderken, sokaktaki bir kadın ona indirim altını teklif etmişti; Lanthe yırtıcı bir köpek gibi peşinden gitmişti - tam bir tuzağa.

Lanthe, "Deli bir Valkyrie'nin sözlerine dayanarak bu büyük bir risk," dedi.

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Ödülüm orantılı. İntikamım da öyle olacak."

Şakaklarını sıkan Lanthe, Thronos'un heybetli varlığından uzak dururken kenarlardan uzak durarak küçük araziyi adımlamaya başladı. Yıllarını

Onu görünce kaçmaya başladı; şimdi bu yakınlık aklını karıştırıyordu.

Amansız Vrekener saldırıları Lanthe ve Sabine'i farklı şekillerde etkilemişti. Sabine korkuya yenik düşmüşken, Lanthe kronik olarak gerginleşmiş, her an yeni bir sürpriz saldırı bekliyordu. Şimdi sadece onun yakınlığı bile tüm hayatta kalma içgüdülerini alarma geçiriyordu

-

Plato aniden ikiye bölünmüş bir kütüğün yarısı gibi yarıldı. Kendisiyle Thronos arasında bir yarık açıldığında çığlık attı.

Hareket durduğunda ve görüşünü netleştirebildiğinde, yepyeni bir uçuşun karşı taraflarında olduklarını gördü.

Yükselen dağlar etraflarındaki tüm toprağın buzullardan kopan parçalar gibi dökülmesine neden oluyordu. "Beni burada öldürteceksin!" diye bağırdı ama Thronos çoktan Uçuşta.

Yer ayaklarının altında kayboldu; o düşmeden önce, adam bir kez daha havalanırken onu yakınına çekti.

"Ah, tanrılar. Bu gerçekleşiyor. Bu gerçekten oluyor." Yüzünü onun göğsüne gömdü. Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum. . . .

"Uçma korkunuz beni rahatsız ediyor. Bu ne zaman gelişti, büyücü?"

"Şövalyelerinizden biri Sabine'yi havaya kaldırıp sonra da yere düşürdüğünde. On dört yaşındaydı." Sabine'in kafasının patladığı anı hatırlayınca, Lanthe tekrar kasıldı.

"Şimdi ne yalanlar söylüyorsun? Hiçbir Vrekener kardeşine saldırmadı."

Sessizliğe gömüldü. Yalan mı söylüyordu? Yoksa şövalyelerinin onu ve Sabine'i avladığını gerçekten bilmiyor muydu? Hava Toprakları'nın prensi olarak Thronos, Şövalyelerin Lord Generali'ydi ve en sadık savaşçılarına komuta ediyordu.

Bu adamlardan bazılarının kendi gizli gündemleri mi vardı?

Eğer Thronos onu Skye Hall'daki evine geri dönmeye zorlarsa, o zaman o şövalyelerin onu kenardan aşağı atmasına ne engel olacaktı?

Adam yavaşladığında, kız gömleğine doğru bağırdı, "Evet, o kadar hızlı değil!"

Sert bir şekilde nefes alarak olduğu yerde döndü.

Merak, Lanthe'nin başını kaldırmasını gerektirdi. "Oh, altınım."

Bu yeni dağ, hapishanenin ortasından çıkıntı yaparak yapıları parçaladı. Düşen her beton parçası bir kasırga gibi tepenin etrafını sarmak için süpürüldü. Portia'nın işi. Bundan ne kadar keyif alıyor olmalı!

Ember'ın yükselen alevleri her yeri kapladı. Büyücünün ateşleri o kadar güçlü yanıyordu ki, yağmurun içinde büyüyerek damlaları buhara dönüştürüyordu.

Onlar şimdiye kadar doğmuş en güçlü Sorceri'lerden ikisiydi.

Yetenekleri Sabine'in illüzyonlarıyla bile aynı seviyedeydi.

Lanthe'nin bir yanı, bir sanat eserine bakar gibi hayret etmekten kendini alamadı.

"Suçlar," diye tısladı Thronos kulağının dibinde. Vrekener dilinde kabahat anlamına gelen bir kelime. "Bu senin halkının işi. Senin gibilerin. Sorceri'lerle savaşmak için neden Vrekener'lerin görevlendirildiğini merak ediyor musun?"

Ölümlülerin eski hapishanesi artık cehennemin bir resmiydi.

Thronos Tarikat'ın yenilgisinden pişmanlık duymuyordu - bu insanları aşağılık buluyordu- ama şimdi daha büyük bir kötülük hüküm sürüyordu. Alevlerin yükselişini izlerken, Sorceri'nin kudret gösterisi onu çağırırdı.

Onu yok etmek için.

Şimdilik, onların eylemleri neyle karşı karşıya olduğunu zamanında hatırlatacaktı. Melanthe'nin büyücülüğü dehşet verici değildi ama onunki daha sinsiydi. Onunla ilgili her şey öyleydi.

Daha şimdiden Vrekener saldırıları hakkında yalan söyleyerek fitne çıkarmaya çalışıyordu.

Gösteriye sırtını döndü ve acıya karşı dişlerini sıkarak ilerledi.

"Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı, yüzü adamın göğsüne yaslanmıştı.

O da nefret ederdi. Tarihte uçmaktan nefret eden tek Vrekener'di ve bunun nedeni de kendi eşiydi.

Melanthe'yle geçirdiği o dört çocukluk ayı boyunca, bir keresinde ona "Melanthe asla senin istediğin gibi biri olmayacak" diyen çılgın bir büyücüyle karşılaşmıştı.

O zamanlar Thronos, Melanthe ile birlikte onun ve diğer herkesin yanıldığını kanıtlayacaklarını düşünmüştü.

Ne kadar da safmış.

Eşi onun için daha uygunsuz olamazdı. Tüm geçmişlerine ve tüm kusurlarına ek olarak Melanthe bir Sorceri'ydi, mantığa aykırı yöntemleriyle onu şaşırtan bir tür.

Yüzlerini maskelerle kapattılar, buna gizlenmek yerine süslenmek adını verdiler. Kendi türlerine güvenmezlerdi, birliktelikleri yoktu. Diğer Loreanlarla eğlenmeyi severlerdi ama değerli bir şeye sahip olduklarında kış uykusuna yatan ejderhalar gibi uzaklara saklanırlardı. Şiddetli bir düşmanla karşılaştıklarında cesur olabilirler, ancak değerli güçlerinden birini kaybetme korkusuyla zayıf düşerlerdi.

Melanthe'nin uğursuz ikna kabiliyeti kaybolmamış olsa da doğru yönde bir adım içeriyordu.

O torkun çıkmasını mı istiyordu? Sonsuza kadar boynunu çınlatacaktı!

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Artık titremiyordu. Vücudu adamın kollarında titredi.

Doğrudan daha fazla büyücü kusmuğu öngördü. "Size söyledim. Adadan ayrılmak için araçlarım var."

Thronos başkalarının bilmediği bilgilere sahipti. Hapishanedeki hücresi bir gardiyan karakoluna yakındı ve onları duymuştu.

acil bir durumda Tarikat'ın kaçış planlarından bahsediyor.

Adanın uzak tarafında bir gemi olduğuna dair söylentiler vardı.

Tarikat'ın tüm üyeleri ölmüştü. Hiçbir ölümlü Thronos'un gemisini almak için yaşayamazdı. Ve diğer Lorealılar bunu duymuş olsalar bile, iç adanın dağlık arazisini ondan önce geçemezlerdi.

Rıhtımın havadan görünmesini beklemiyordu -Tarikat yapılarını gizlemekte ustaydı- ama Thronos geminin motorlarının kokusunu alabilecekti. Yağmur durduğunda.

Gemiye, kendisini ve Melanthe'yi Skye'a geri uçabileceği kadar yaklaştırmak için kullanacaktı. Orada, daha net düşünebildiğinde, onun kaderine karar verecekti.

Onu öldürmeyi planlayıp planlamadığını sormuştu. Asla. Ama bu onu karısı ve prensesi yaparak onurlandırması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Belki sonunda ona doğruyu yanlış öğretebilirse, soyunu devam ettirmek için onu -eşini ve dolayısıyla tek seçeneğini- kullanabilirdi. Ailesi yok edildiğinden beri üremek gibi bir görevi olduğunu hissediyordu. Şu anda bile kardeşi Kral Aristo'nun varisiydi.

Ama bu Thronos'un önce Melanthe'yle evlenmesi gerektiği anlamına geliyordu. O zamana kadar onun vücudunu keşfedemezdi bile. Ondan aldığı sadece bir öpücük bile bir hakaretti.

Kollarının arasındaki kıza baktı. Hakkında duyduğu onca şeyden sonra onunla nasıl evlenebilirdi? Omort'un hükümdarlığı altındaki zulümlere ne ölçüde karıştığını bilmiyorken?

Aristo'nun yüzyıllar önce ona şöyle dediğini hatırlıyordu: "Eşin ve kız kardeşi, Pravusların lideri olan kardeşleri Ölümsüz Omort'la ittifak kurmuşlar. Ambarlarından raporlar geliyor. Thronos, ailelerinin yaptığı şey ... korkunç ötesi."

Ensest, kanlı seks partileri, çocuk kurbanları.

Melanthe-Omort'un kız kardeşi ve muhtemelen cariyesi
-Yavrularımın annesi mi?

KAHRET. İçinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. İçinde boğuluyormuş gibi. "Canımı yakıyorsun!"

Penelerinin ona battığını fark etti. Kavrayışını gevşetmedi.

"Seni bu kadar öfkeliendirecek ne düşünüyorsun?"

Çenesini sıktı, konuşamadı bile. Kalp atışlarını dinledi, ona odaklandı. Kontrolü ele al, Talos. Hayatının erken dönemlerinde, kısa bir kontrol kaybının bile yol açabileceği trajedileri görmüştü.

Cam kırıkları derimi yüzen dişler gibiydi. Başını sertçe salladı ve hızını artırdı.

Melanthe daha yumuşak bir sesle, "Nix bana zarar vereceğini bilseydi beni satmazdı," dedi.

Tartışılabilir. Valkyrie'yle bir yıl önce ölümlü şehir New Orleans'ta, Melanthe yüzünden kaybettiği ayağını hâlâ yenilerken tanışmıştı. Nix sadece bir hafta önce Thronos'a yakalanmak için nerede ve ne zaman orada olması gerektiğini söylediğinde gerçekliği takip ediyor gibi görünmüyordu. O zamandan beri bekleyerek geçirdiği onca ay cezalandırıcı olmuştu.

"O Valkyrie sana benim hakkımda ne söyledi?" Melanthe sordu. "Tavsiyesi neydi?"

Şifreli bir cümleydi: Melanthe bu olmadan önce şöyleydi.

. . .

Ne kadar bastırırsa bastırsın dişi başka bir şey söylemedi. Kanatlarındaki acı giderek şiddetlenirken, "Sana davranışım hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi," diye homurdandı.

Acıyla birlikte eşit oranda öfke de geldi.

Kollarındaki yaratık sayesinde, her ikisine de ömür boyu sahip olmuştu.

BEŞ

Çiseleyen yağmur ve soğuğa karşı **uyuşmuş olan** Lanthe, uçuş devam ettikçe bir tür yorgunluk sersemliğine kapıldı. Geniş bir ormanın üzerinden geçtiklerinde, savaşların sesleri giderek azaldı.

Arkasına bakmaya cesaret etti, hâlâ hayalet ışık patlamalarını görebiliyordu. Yakında bu arbede tüm adaya yayılacaktı. Thronos bunu biliyor olmalıydı.

Yüzü sanki acısını bastırmaya konsantre olmuş gibi gergindi. Konuşmak yok. Başka bir şey düşün, Lanthe. Başka bir şey düşün.

Yine de şimdi (geçici olarak) onun tutsağı olduğu için, zihninin onun düşüncelerine saplandığını fark etti. Birlikte geçirdikleri ilk güne, onu beslemeye çalıştığı ana dair bir anı canlandı - onun kur yapma fikri.

Ne yazık ki onun vejetaryen olduğunu bilmiyordu.

"Senin için." Thronos gururla ayaklarının dibine kanlı bir et parçası bıraktı.

Gözyaşlarına boğuldu.

"Neden ağlıyorsun?" Tüm özgüvenine rağmen şaşkın ve sanki kızın gözyaşları ona işkence ediyormuş gibi acılı görünüyordu. "Hediyemi beğenmedin mi?"

"O benim tavşanımdı!" Arkadaşım dediği orman yaratıklarından biriydi.

"Bu iyi bir et. Ve sen açlıktan ölüyorsun."

Yüzü kızardı. "Aç değilim!"

"Onlar da. Dal arıyordun kuzum." "Onlar böğürtlen!"

Çilek yemeyi severim."

Ertesi sabah, merakı onu çayıra geri götürdüğünde, orayı çilek yığınlarıyla dolu bulmuştu. Thronos parmaklarıyla onların arasında duruyordu.

lekeli, çenesi yukarıda ve yüzündeki o ukala ifade geri gelmişti. Memnuniyetle eğilmiş ve dudaklarını gagalamıştı. Kanatları açılmıştı, bu onu utandırmış gibi görünen bir tepkiydi.

O sarsıntılı başlangıçtan sonra, tıpkı söz verdiği gibi, çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Daha sonra ona ailesinin neden yiyecek almadığını sormuştu. Annesi ve babasının altına, onun satın alabileceği her şeyden daha çok taptıklarını ona anlatamamıştı. Lanthe'yi kendi hayatını çalmaya başlayacak kadar büyük gördüklerinden bahsetmiyorum bile-

Thronos'un tutuşu havada gevşiyordu! "Bekle!" diye bağırdı. Ama Thronos onu sadece kollarının beşiğinde yeniden konumlandırmıştı.

Görünüşe göre onu bu süre için ayarlıyordu ve onu bir kucak dolusu odun gibi atacak değildi. Bir an sonra hafifçe gevşedi.

Vrekener'lerin üzerine çullandığı kâbusları tekrar tekrar görmesine rağmen, şimdi doğrudan bir çift kanadın altında sıkışıp kalmıştı. Daldırma terapisinden bahsediyoruz.

Kanatlara baktı, uçuşuyorlardı, rüzgâr onun iyileşmekte olan kılıç yarasında ılık çalıyordu. Küçük bir kızken onun kanatlarına takıntılıydı, sürekli onlara dokunurdu.

Sırtlarının bir ejderhanınki gibi pullarla kaplı olduğunu keşfettiğinde büyülenmişti. Thronos'un siyah ve gümüş pulları sanki bir mozaik gibi keskin tüyleri andıran kesici desenler oluşturmuştu.

Gün boyunca alt tarafları koyu griydi. Geceleri ise, kemikler boyunca uzanan elektrik yollarına karşı simsiyah kesiliyorlardı. Bu nabız hatlarının her biri fosforesans gibi parlıyordu.

Gizlice buluştukları bir gece, kanatlarını açarak ona nabız atışlarının nasıl hareket ettiğini göstermişti. Sanki şimşek kanatlarıyla çevrelenmiş gibi görünüyordu. Kanatlarını kamufle etmek için ışık hilelerini nasıl kullanabileceğini göstermişti, böylece karanlıkta görünmez olacaktı.

Kızın iri gözlü bakışlarından utandığında, bu nabız atışları bir allık gibi hızlanmıştı.

"Bunların tüy yerine pul olduğunu hiç bilmiyordum," dedi ona. "Sanırım benim türümden hiç kimse Vrekener kanatlarının arkasına iyice bakmamış."

Sıkıntılı görünüyordu. "Çünkü hiçbir Vrekener Sorceri'den geri çekilmez."

Şimdi Thronos'un kanatları yer yer bükülmüştü. Her zaman kemiklerin kötü bir şekilde yerleştiğini hayal etmişti, ama yakından bakınca, güçlü düz çizgiler halinde doğru bir şekilde iyileştiklerini görebiliyordu. Belki de kaslar bükülmüş, dengesiz bir şekilde büyümüştü?

Alt dudağını ısırarak uzanmaya ve nabzına dokunmaya cesaret etti. Nabız atışları hızlandı ve adam onu daha sıkı kavradı.

Bir yetişkin olarak ona ilk kez gönüllü olarak dokunmuştu.

Ona öldürücü bir bakış attığında, yine bir Azrail'i andırıyordu, her santimiyle bir "adil hesaplama". Gümüş pençeleri bir kılıç kılıcı kadar uğursuz bir şekilde parlıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Eskiden onlara dokunmamı isterdin."

Kaba bir sesle, "O kadar eskiyi hatırladığımı mı sanıyorsun?" dedi.

Ya yapmadıysa? Zihni yaralanmış olabilirdi. Nedense bu fikir göğsünü ağrıttı. O dört ayın her saniyesini hatırlıyordu. Geçmişleri ne olursa olsun, kendini onları -onu- çok sık düşünürken buluyordu.

Başka bir dağa tırmanmak için irtifa kazandıklarında kulakları patladı. Yağmur daha da şiddetli yağıyor, damlalar üzerine yağıyor, rüzgâr onları savuruyordu. Çarpan dalgaların sesini duydu. Uzak kıyı şeridine mi ulaşmışlardı? Yağmura karşı gözlerini kırptırdı, adamın kıyıyı kuzeye doğru takip ettiğini gördü. Ya da güneyi. Berbat yön bulma yeteneğiyle kim bilebilirdi ki?

Sanki bir şeyin kokusunu almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Onları bir noktaya kadar uçurdu, havada asılı kaldı, sonra ters yönde daha uzağa uçarak kıyıya geri döndü. Yine aynı şeyi tekrarladı, belli ki daha da sinirlenmişti.

"Duygularınız bir Lykae'ninki kadar keskin olsa bile, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun kokusunu alamazsınız."

"Sessizlik." Fırtınanın savurduğu tepenin en ucundaki bir ağacın etrafında dönmek için dalışa geçti.

Ağaç rüzgârda sallanıyordu, tepesi sallanan bir geminin güvertesi gibiydi. Yine de piç onu sallanan bir dalın üzerine fırlattı! Eldivenlerini tahtaya geçirip tutunmak için çabaladı.

Eğer düşerse, dağdan aşağı yuvarlanacak ve vücudu paramparça olacaktı. Görünüşe göre Sorceri'nin yaralanmaya ne kadar yatkın olduğunu unutmuştu!

Belki de unutmamıştı.

Kendini dengeledikten sonra, ellerinin ve dizlerinin altındaki kaygan tahta boyunca sürünmek için etrafından dolaştı. Gövdenin önünde diz çökerek eldiven pençelerini gövdeye sapladı, sonra sağanak yağmura karşı gözlerini kırpiştirarak yukarı baktı. Hiçbir yaprak onu fırtınadan korumuyordu. Yukarıda, çıplak uzuvlar sanki gökyüzünün şimşek atardamarlarına uzanıyormuş gibi damarlar gibi yayılıyordu.

Thronos en tepede durdu, kolayca dengelendi ve harekete binmek için tam boyuna yükseldi. Bir eli bakışlarını yatay yağmura karşı koruyordu.

Tanrılara, onun orada vurulması için dua ederken dişleri takırdamaya başladı. Çok geçmeden başı dönene kadar titremeye başladı ve bu sadece yükseklik korkusundan kaynaklanmıyordu. Üç haftadır bir ya da iki saatten fazla uyumamıştı ve kendilerine servis edilen yulaf ezmesini nadiren yemişti.

Şu anda Tornin'deki sıcak kulesinde yatağına uzanmış, güneş enerjisiyle çalışan televizyonunda DVD izliyor, görkemli yemeklerin ve tatlı Sorceri şarabının tadını çıkarıyor olmalıydı.

el pençe divan bekliyordu. Bunun yerine, en kötü kabusuyla kapana kısılmış, onu öldürme ihtiyacıyla boğuşuyordu.

Dudaklarından histerik bir kahkaha patlaması çıktı. Lanthe ve Thronos, bir ağaçta oturmuş, k-i-l-l-i-n-g. . . .

Lanet olsun, Sabine onu neden bulamamıştı? Belki de ikili oynayan Nix onu yanlış yönlendirmişti - Thronos'a Lanthe'yi bulması için ayrıntılı talimatlar verirken.

Sabine kız kardeşini kaçırdığını öğrenirse cehennemi yaşatırdı.

Uzun zaman önce o gece, Thronos diğerlerini manastıra götürdüğünde, Sabine onun Lanthe'ye nasıl baktığını not etmişti: "Genç Vrekener sana mutlak bir özlemle baktı. Halkı bir şekilde senin onun kaderindeki eş olduğunu keşfetmiş olmalı. Şahin kuşunun geleceği için seni güvence altına almak, seni yetiştirmek için ailemize saldırdılar. Seni kırmak için. Diğer pek çok Sorceri çocuğuna yaptıkları gibi."

Lanthe bunun doğru olduğunu düşünmüştü. Ama sessiz kalmıştı ve bugüne kadar Sabine'in kız kardeşinin Thronos'la olan bağlantısı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lanthe'yi adadan çıkardıktan sonra onun için ne planlıyordu? Onunla seks yapmayı mı bekliyordu? Madende onu nasıl öptüğünü hatırladı.

Oh, evet. Bunu bekliyordu.

Adam dönüp arkasında durduğunda bir kanat çırpışı duydu. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, adamın tamamen kendi halinde olmasından nefret ediyordu. Fırtına etraflarında şiddetlenirken, şimşek çakmaları onun boynuzlarını, kanatlarını ve dişlerini aydınlatıyordu.

Gerçek bir iblis.

Gençken ona böyle seslendiğini hatırlıyordu. Dehşete kapılmış ve üç gün boyunca çayıra geri dönmemişti. Daha sonra onun bu soruyla eve uçuğunu fark etmişti: "Anne, baba, ben bir iblis miyim?"

Sonunda Lanthe'ye geri döndüğünde, topladığı tüm bilgileri Lanthe'ye sunmakta gecikmedi.

Vrekener'ler vahŖi iblislerden tamamen, tamamen, Ŗüphesiz farklıydı.

Vrekener'ler iblisler gibi ıŖınlanamazdı, gözleri duygularla kararmazdı ve erkekler diŖilerini sahiplendikten sonra ıŖaretlemezdi. İblis boynuzlarının bu türün çiftleŖme ritüellerinde bir iŖlevi varken (Thronos bu söz karŖısında kızarmıŖtı), Vrekener boynuzları sadece tehditkâr bir gösteri için, zalimleri korkutmak içindi. Kanatları, kötölüğü olabildiğince çabuk yok etmek için avı hızla yakalamak içindi - çünkü kötölük yayılabilirdi.

Çenesini eline dayamıŖ ve arsız bir ses tonuyla sormuŖtu: "Peki ya diŖlerin? Onlar da kötölüğü yok ediyor mu?" Günün geri kalanında sıkıntılı görünüyordu. . . .

Onu bu ŖimŖekte gördüğünde, türü onun için açıktı - tıpkı Lore'daki diğerk pek çok kiŖi için olduğı gibi. Loreanlar Vrekenerlere Ŗeytani melekler dediğinde, bunun nedeni Ŗeytanlara benzemeleri değildi.

Sabine ve Rydstrom'un Vrekener kökenlerini tartıŖtıklarını hatırlıyordu. Rydstrom Ŗöyle demiŖti: "Onlar sofu, manyak ve kandırılmıŖlar. Benim türüm onlarınkiyle hiçbir yakınlık iddia etmiyor."

Ŗimdi Lanthe gözünü kırptı ve Thronos gitmiŖti. Gök gürültüsü geceyi sarsarken, ürkütücü bir yırtıcı gibi bir uzuvdan diğerkine hareket etti. Lanthe'nin üzerinde bir yere kondu. Oradan kanatlarını açıp fırtınanın en kötüsünü onun için engelleyebilirdi, ama onun acı çekmesini izlemekten memnundu.

Kendini en son ne zaman bu kadar çaresiz, bu kadar güçsüz hissettiğini hatırlayamıyordu. TasmaŖının anahtarı adanın diğerk tarafındaydı. Thronos onu bu Ŗeyi boynundan çıkarmak için tek Ŗansından ayırmıŖtı. Emberine ve Portia'nın yanına gidip onu geri isteyebileceğinden değil. Ama Lanthe sinsice bir saldırı planlayabilirdi, ne olursa.

Portal gücü Ŗu anda kesinlikle iŖe yarayabilirdi.

Yakındaki bir dala doğıru ilerledi, kollarından sarkarak yüzlerini birkaç santim ayırdı. "Sana yakında sahip olacağımı söylemiŖtim."

"Ayrıca bana bu adadan bir çıkış yolu bildiğini söylemiştin. Ama bulamıyorsun, değil mi?"

"Sabah oraya ulaşacağız."

"Uh-huh." Aferin bize. Kadın arkasını döndüğünde, adam diğer tarafa atladı ve bir kez daha eğildi.

"Tünelde, yavrularını koruyabilsin diye cadının elini bıraktın. Neden senin gibi biri ona yardım etmek için harekete geçsin ki?"

Yine mi senin gibi biri? "Sana neden bir şey söyleyeyim ki? Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmayacaksın."

"Yalanlar o kırmızı dudaklardan kolayca dökülüyor. Ama söylediğin gerçek dışı şeylerden çok şey öğreniyorum."

Ona kaba bir el hareketi yapmak için bir eldivenini gevşetmeye cesaret etti. "Bunu öğren, iblis."

Dişlerini gıcırdatarak, "Bana bir daha öyle de, fahişe," dedi.

Bu kelimededen nefret ediyordu! Sayısız ölümsüz ve ölümlü dili varken, neden erkek dilinde bir karşılığı yoktu?

Bir rüzgâr ona yağmur gibi çarparak öksürük krizine girmesine neden oldu.

Sesi sertleşerek, "Bir erkek, eşinin sefaletini görmekten mutlu olmamalı. Ama bu beni çok memnun ediyor."

"Dostum? Önce ben öleceğim."

Kanatlarından birini ona yaklaştırdı ve pençesini yüzüne doğru hafifçe indirdi. Gümüş uzunluğu yuvarlaktı, kıvrımın dışında fildişi kadar pürüzsüzdü ama ucunun ne kadar keskin olduğuna tanık olmuştu.

"Seni çok kolay öldürebilirdim, hem de birçok kez." Pençesinin arkasını kadının boğazında gezdirerek tehdidin aralarında asılı kalmasına izin verdi.

"Bunun yerine, bunu yapmaları için şövalyelerinizi gönderdiniz!" "Yine mi bu yalanlar?"

Lanthe hiç yalan söyledi mi? Tabii ki yalan söyledi. Asilce altın peşinde koşarken her şeyi göze aldı. Beladan kaçınmak için de yalan söyledi. Yeni ailesinin dışındakilerin kulağına gidebilirdi.

ara sıra. Ama çok az şey onu gerçekten doğruyu söylediğine inanılmaması kadar rahatsız ederdi.

"Siz iğrenç Sorceri'ler yalanlarınızla gurur duyuyorsunuz!"

Foul Sorceri . . . Senin gibi biri. "Senden bıktım usandım! Beş yüz yıl sonra bir ipucu alabileceğini düşünürdün. Seni asla senin beni istediğin gibi istemeyeceğim!"

"İSTEMEK Mİ?" Pençe uçlu eli ağacı kesti, öfkesi kabarıyordu - sanki kız açıkta kalmış bir sinire vurmuş gibi. "Sana olan ilgimi sakın yanlış anlama! Kader beni seninle karşılaştırdı, her yönden eksik bulduğum bir dişiyle beni lanetledi!" Sesi her kelimedede yükselmeye devam etti. "İçgüdülerim beni senin peşinden gitmeye, seni korumaya zorluyor. Aksi takdirde kelleni kendim alırdım! Seni, bir uzvu sakatlanmış bir adamın kemiğinin yeniden kırılmasını istemesi gibi istiyorum. Bu acı bir zorunluluk. Sen en acı gerekliliksin."

Sözleri Lanthe'yi incitmemişti. Daha önce de erkekler tarafından aşağılanmıştı. Yaralı, çıldırmış bir Vrekener'in onun hakkında ne düşündüğünü neden umursasındı ki?

Hiç umurunda değildi. Onun hiç önemi yoktu.

Kadın gözlerini kırpmıştırarak ona baktığında, adam öfkesini dizginler gibi oldu. "İkimizden birinin ne istediği önemli değil. Seni aldım çünkü kader böyle buyurdu. Lore'un yasalarına göre sen benimsin, benim desteklediğim yasalara göre."

"Ve her zaman yasalara uyuyorsunuz? Vrekener'ler çok erdemliymiş gibi mi davranıyorsunuz? Sizin türünüzde, tanıştığım çoğu Sorceri'den daha fazla kötülük gördüm."

"Artık yalan söylediğini biliyorum! Omort ile birlikte yaşadın!"

Her katılımla birlikte, nihai iyilik ya da nihai kötülük için bir savaşçı doğardı. Lanthe'nin üvey kardeşi, birkaç Katılım önce o savaşçıydı ve yüzyıllar boyunca İrfan'a kötülük getirmişti. Annesi Elisabet onu doğurduktan sonra, Deie Sorceri'nin soylu ailesi tarafından utanç içinde dışlanmıştı. Lanthe ve Sabine'nin babası ortaya çıktığında Elisabet'in başı dertteydi.

Bu katılımda, Rydstrom'un kardeşi Cadeon'un kızları olan ikiz kızlar nihai iyilik için doğmuştu.

Cadeon'un Valkyrie eşı Holly. Lanthe onlara çok düşkün bir teyzeydi.

"Omort'la birlikte kaldın," diye homurdandı Thronos, "onun ocuk kurban etme, seks partileri ve ensest saltanatı sırasında."

Omort seks partilerine ev sahipliği yapmış ve kendisiyle aynı gün ölen üvey kız kardeşi Hettiah'ı gönüllü bir cariyeye yapmıştı. Saltanatının sonlarına doğru, Omort kurban talep ettiğinde, "Genç bir şey!" diye bağırmıştı.

Lanthe'nin Omort'a meydan okuduğu o fantastik güne kadar, onu durdurmak için aresizdi. Onun yaptığını gördüğü şeyler sonsuza dek peşini bırakmayacaktı. Bunu yönetimle hallet.

"Onunla birlikte kaldım," diye itiraf etti Lanthe. "Asırlar boyunca." "Peki Vrekener'lerin ne gibi kötülükleri olduğunu düşünüyorsun?"

o şeytanınkiyle boy lşbilecek bir suç mu işledi?"

"İşkence, cinayet, hırsızlık. Trnzn Sorceri güçlerini aldığını siz bile biliyorsunuz." Babasının kullandığı ateş tırpanı sadece ebeveynlerin kafasını kesmek için kullanılmıyordu; aynı zamanda kurbanlarının güçlerini de emiyordu, Sorceri'nin alaycı bir şekilde kısırlaştırma olarak adlandırdığı bir süreçti bu.

Bazı "iyiliksever" Vrekener'lerin şövalyelere can almak yerine büyü yapmalarını emrettiği söyleniyordu. Ancak geçen yüzyılda şövalyeler her ikisini de yapmaya başlamıştı; böylece bu yetenekler asla yeniden canlanamayacaktı. . . .

"Onları topluyor ve depoluyoruz, ktlk için kullanılmalarını engelliyoruz."

"Bizim için bir kök g bir ruh gibidir. Siz ruhları alıyorsunuz!" "Sorceri'ler birbirlerinin güçlerini çalar, tıpkı yamyamların beslenmesi gibi!

Kaç tane çaldın?"

Cevap vermedi, suçluymuş gibi davrandı. Başka şansı yoktu, çünkü onunki tatlı dilli Sorceri erkekleri tarafından avlanmaya devam ediyordu. Kaç kez birinin baştan çıkarmasına kanmış, ancak adamın gardını düşürmek için seksi kullandığını keşfetmişti?

Ama asla iyi niyetli Sorceri'lerden, yani sadece içmek, zina yapmak, kumar oynamak ve dolandırdıkları, çaldıkları ya da büyüledikleri altınlara tapmak için yalnız kalmak isteyenlerden çalmazdı.

"Yine de çalmak zorundaydın, değil mi?" Thronos ısırdı. Yağan yağmur damlaları kanatlarına çarparak onları dövdü. "Seninkiler sürekli soyulduğu için mi?"

Onun bunun farkında olduğunu bilmiyordu. Kimse en büyük düşmanının onun bir kandırmaca olduğunu bilmesini istemezdi.

"Ölümlüler tarafından böyle mi yakalandın?" Başını o önsezili şekilde eğdi. "Rothkalina'dan uzakta başka bir güç mü arıyordun?"

"Bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istediğini sanmıyorum."

"Söyle yoksa seni dağdan aşağı kendim atarım." Öne doğru uzandı, parmakları boğazında bir kafes oluşturdu, yüz ifadesi acı vaat ediyordu.

O bir canavardı, onu beslediği ve kucağına aldığı zamanki çocuktan dünyalar kadar uzaktı ve asla geri alamayacağı sözler söylemişti.

Bunu o istemişti. "Ben tamamen başka bir şey arıyordum. Kız kardeşimle girdiğim bir bahsi kaybettikten sonra bir yıl boyunca seks yapmamam gerekti. Yakalandığımda yeni bir sevgili arayışıyındaydım."

Sert bir bağırıyla onu çenesinden tutup kaldırdı. Kadın eldivenlerini adamın kollarına sapladı ama adam onları hissetmiyor gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

Sallanan ağacın içinde, onun bedenini havada tuttu, böylece bakışları onunkiyle aynı hizadaydı.

Aman Tanrım, onu fırlatacaktı! Korku dolu bir iniltiyi bastıramadı.

Başı hızla kadının bedenine doğru ilerledi. Boynuzlarının şiddetli bir darbesine hazırlandı. Ona vurmak yerine, boynuzlarından birinin tabanını omzuna ve boynuna sürterek kokusuyla onu işaretledi.

Sanki böyle yaparak onu meçhul bir erkeğin kollarından kurtarabilirmiş gibi.

Davranışları bariz bir şekilde şeytaniydi.

Sonunda geri çekildiğinde gözleri öfkeyle parlıyordu. "Beni sakat bıraktın. Yüzyıllar boyunca beni tekrar tekrar boynuzladın. Geçmişte bana verdiğin acı sana yetmedi mi? Daha fazlasını mı vermek istiyorsun?"

Şu anda mı? Çaresizce! Onun gözlerini oymak, eldivenlerini yaralı suratında gezdirmek istiyordu! "Çünkü bunu hak ediyorsun!"

Onu tekrar kolunun üzerine fırlattı. "Bak ne yaptın, Melanthe!"

Kadın sandığa doğru koşarken, adam gömleğinin önünü yırtıp açtı ve daha önce görmediği, sert gövdesi boyunca uzanan yara izlerini ortaya çıkardı. Bir yumruğunu göğsünün ortasına, oradaki kabarık yara izinin üzerine vurdu. "Bu derinmiş gibi görünüyor mu? Yarım santim daha yakın olsaydı, kalbimi delip geçerdi!"

Yağmura ve düşmeye kararlı görünen gözyaşlarına karşı gözlerini kırptırdı. Ama acıma duygusuyla değil, aciz bir öfkeyle.

"Uçtuğum her saniye cehennem gibi! Senin yüzünden!" "Her şeyi tekrar yapardım!"

Başını geriye attı ve şimşeklerle kaplı gökyüzüne doğru kükredi. Bakışlarını ona çevirdiğinde, kadın orada gördüğü vahşetin altında büzüldü. "Tanrılar seni kahretsin, büyücü kadın! Benim senden nefret ettiğim gibi senin de benden nefret etmen için hiçbir neden yok!"

"Sebebi yok mu?" diye mırıldandı. "Güneşin üzerinden bir bulut geçtiğinde panik hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Kamburlaşmak, nefes nefese kalmak, nabzın hızla atması? Sen ve senin yaralı yüzün, gördüğüm her kâbusun yıldızısınız!"

Melanthe'nin gözleri düşmanlıkla parlıyordu. O mavi derinliklerde yansıyan şimşek gibi gözlerinin içine baktı.

Arkadaşının öcüsü müydü? Uyuyor. Onun belasıydı.

Melanthe sefalettir. Başını sertçe salladı, boynuzlarındaki garip ağrıyı görmezden geldi ve boynuzlarını tekrar Melanthe'ye sürtmekten kendini alıkoydu. Zorlukla mantık yürütebiliyordu, düşünceleri zihninde bir hırıltıya dönüşmüştü.

Kontrol. Eğer bunu sürdüremezse, o zaman kız ölecekti. Bu da onun soyunu devam ettirme planlarını sona erdirecekti.

Bu olmadan ve kovalamaca olmadan yaşamak için ne sebebi olabilirdi ki?

Kontrolü kaybedersen, eşini de kaybedersin.

Yine de onu hayatta tutmak, acı çekmesini engellemek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Öyleyse neden onu bedeniyle koruma dürtüsü hissetmişti? Kaybettiğı her şeyi kendine hatırlatması gerekiyordu. Tüm acılarını.

Ona çocukluklarında birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamadığını ima etmişti. Aslında, her anı keskin ve kristal bir netlikle hatırlıyordu. Daha önce, merak dolu gözleriyle kanadını okşadığında, bu onu ona ilk dokunduğı ana geri götürmüştü. . .

Alt dudağını ısırarak, geçici olarak uzandı ve bir nabız çizgisi izledi. Kanatları kontrolsüzce alevlenmiş, onu utandırmış ve ensesinin ısınmasına neden olmuştu.

"İşte," diye mırıldandı sırtarak. "O kadar da korkutucu değilsin o zaman. Uçmak nasıl bir şey?"

Onun elini tuttu. "Sana gösterebilirim."

Ve Thronos düştükten sonra yaralarına yenik düşmemek için savaştığı o acı dolu günleri hatırladı. Annesinin "Sana ne yaptığını anlamıyor musun?" diyen sesini duymuştu. Melanthe'yi çağırıyor olmalıydı. "Onun gibiler bizden ne aldı? Baban gitti." Sonra, daha alçak sesle: "Ve ben de öyle olacağım."

Bir kez daha uçmaya çalıştığını hatırladı; körelmiş kanatları onu destekleyememişti. Aşağılanma, dayanılmaz acıdan daha çok yakmıştı. Halkı onu "trajik prensleri" olarak adlandırdığında fısıltıları duymazdan gelmişti, sonsuza dek onu neredeyse öldüren kötü büyücüyü arzulamakla lanetlenmişti.

Melanthe'ye tekrar sahip olduğunda her şeye değeceğini söylemişti kendine.

Onu ilk kez bir kadın olarak gördüğünü hatırlayınca boğazında bir düğüm oluştu. Hafızasını silkeledi - onu öldürmeyeyim diye.

Yüzyıllar boyunca, onun tüm acılarına değeceğine yemin etmişti.

Başını kaldırıp ağacın gövdesine baktı.

Asla unutma. . . .

ALTI

Lanthe, bedeni ağaçtan yuvarlanırken m i d e s i n i n sarsıldığını hissederek uyandı.

Bir çığlık attı, bir uzvuna tutunmak için çabaladı; kolları karıncalanma ve iğnelenmelerle dolu olduğu için tepki vermedi. Düşüyordu! Çiseleyen sis o kadar yoğundu ki altında ne olduğunu göremiyordu-

Bir oomph ile indi.

Thronos onu kollarının arasına almıştı. Kanatları onları havada tutarken nefes nefese ona baktı.

Ağaçta geçirdiği dondurucu geceden sonra, onun vücudu sıcak bir sığınak gibiydi. Nemli göğsünün sıcaklığı içine sızarak alarminin bir kısmını köreltti.

Dün yanında bir Vrekener varken asla uyuyamayacağına yemin edebilirdi. Ama görünüşe göre, dışarıdaymış.

Yağmur usulca yağarken, bakışları onun üzerinde dolaştı ve gözleri öfkeden başka bir şeyle parlamaya başladığında yutkundu. Kabul etmek istemese de aralarında bir elektriklenme olmuştu.

En acı gereklilik o olabilirdi ama içgüdüleri şüphesiz içinde çığlık atıyor, ona sürekli emir veriyordu: DİŞİ EŞ!

Ki bu asla olmayacaktı. A: Nefret ettiği erkekleri yapmazdı. Sadece bir kuralı vardı. Peki ya B? Seyrek Sorceri döngüsünün doğurgan dönemindeydi, tohuma bakıp hamile kalabilirdi.

Onu zorlamayacağına güvenmek zorundaydı. Düşüncelerini araştırabilmeyi, zihnini okuyabilmeyi diledi ama tasma buna engel oldu. Muhtemelen yine de zihinsel engeller geliştirmişti. . . .

Bakışları adamın arkasına kaydı ve dudakları aralandı.

O uyurken, adam ağaca pençeleriyle kesikler atmıştı. İzlerin hepsi aynı büyüklükteydi, gövde boyunca sıralanmış ve desenlenmişti.

Eşi olmadan geçirdiği her yıl için bir tane olmak üzere yaklaşık beş yüz kesik olduğuna bahse girerdi. "Sen delisin," diye fısıldadı. Ölümsüz bir ömre yetecek kadar çılgın erkeklerle birlikte olmuştu. Bu seferkine temkinli gözlerle baktı.

Dün gece ona söylediği şeyleri hatırladı - yine olsa yine yapardım! Belki de ayıyı bu kadar dürtmemeliydi.

Yine de dudaklarını dişlerinden geri çekerken bile bugün daha az çılgın görünüyordu; hâlâ kaynıyordu ama belki de gece onun için katartık olmuştu. "Çizginiz delilikle lekelenmişken, delilikten bahsedenden birisiniz."

Annesi Elisabet'i öğrenmiş miydi? Yoksa Omort Lanthe'nin ailesinden geldiği için mi böyle düşünmüştü? Bakışlarını kaçırdı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Gerçek dışı," diye homurdandı. "Bana başka bir şey söyle, ben de seni boğayım." Gökyüzüne doğru fırladı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Kıyıda kuzeye, adanın içlerine doğru yöneldi. Ya da belki güneye yöneldi. Doğuya mı?

Onun sorusuna cevap vermedi, kendi sorusunu sordu: "Eğer Vrekener'ler tarafından hedef alındığına inanıyorsan, neden birkaç karşılaşmamızda benimle iletişim kurmadın?" Sesi neredeyse normal geliyordu.

"Her zaman katil gibi görünüyordun. Beni öldürme planlarına katılmadığından emin olamadım."

"Kader arkadaşımı öldürmek için mi gemideyim?" dedi, sanki kız saçmalamış gibi.

"Yani hedef alındığımızdan haberiniz olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum ve bölücü taktikleriniz işe yaramayacak. Vrekener şövalyelerinin kutsal sözünü aradım ve aldım."

kız kardeşin. Senin gibi birinin suçlamalarına karşı her zaman buna inanacağım."

"Onlara yemin mi ettirdin?"

"Sabine'in ölümünün seni yok edeceğini çok iyi biliyordum. Senden intikam almak istedim, eşinin kırık bir kabuğundan değil."

Bu Lanthe için şaşırtıcı olsa da, bugünkü durumlarını değiştirmede. "Bu oldu, Thronos. Bana inanmak istesen de istemesen de."

"Söylediklerinize inanıyor gibisiniz. Şüphesiz, tipik Sorceri paranoyası. Sizin türünüz bu konuda kötü bir üne sahip. Muhtemelen bir Volar iblisiyle bir Vrekener'i karıştırdınız."

"Seninle iletişim kurmaya çalışmamamın bir diğer nedeni de buydu - bana asla inanmayacağını biliyordum."

Gergin olan Thronos cevap vermedi. Sadece diğer ölümsüzlerin kokusunu aldı. Adanın bu en uzak ucunu bile istila etmiş olmalılar.

Daha önce, nihayet geminin kokusunu aldığı anda, ona ulaşmak için bir ormandan geçmeye başlamıştı, bu da beklediğinden daha büyük bir risk olduğunu kanıtlıyordu.

Kaçışlarına konsantre olması gerekiyordu ama şimdi daha net düşündüğü için Melanthe'nin önceki geceki sözlerini tekrarlamaktan kendini alamıyordu. Neden bunca yıl onun kâbusu olmuştu? Güneşin önünden bir bulut geçtiğinde neden korkuyordu?

Tabii gerçekten saldırıya uğramadıysa.

"Neden benim çizgim hakkında öyle dedin?" diye sordu. "Lekeli olmak mı?"

Melanthe bunu bilmiyordu ama Thronos on bir yaşındayken annesiyle kısa bir süre tanışmıştı. Ve bu onu çok korkutmuştu. "Doğru olduğunu kabul ettiğin anda cevap vereceğim."

Isırmak yerine, "İletişimden bahsetmişken, Rothkalina'dayken benimle iletişime geçmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu.

"O iblis diyarının benim erişimimin dışında olduğunu biliyorsun. Kapılar son iki hükümdarlık boyunca ordular tarafından korundu."

"Geçit kapılarından birindeki mektup istasyonuna bir mesaj gönderebilirdiniz."

"Ne yazmalıydım? Sevgili Fahişe, söylentilere göre sevgili kardeşin Omort'la birlikte Rothkalina'daki yeni hayatından çok memnunmuşsun. İsteyebileceğin kadar altına sahip olduğunu duydum ve iyi bir kanlı seks partisinden her zaman ne kadar hoşlandığını biliyorum. Aferin Melanthe! Bu arada, geleceğimiz hakkında mantıklı bir tartışma için buluşmak ister misin?"

"Şey. Bir sürü altınım vardı."

Onu boğma!

Gerçekçi bir ses tonuyla, "Sadece sahte mektubunla ilgili tek gerçek detayı belirtiyorum. Oh, ve bilmelisin ki ... bana fahişe demeye devam edersen, er ya da geç öfke nöbeti geçireceğim ve sonra uyandığımda seni -ne yazık ki- ölmüş bulacağım."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Gücsüz, fiziksel olarak zayıf bir büyücü mü?" diye alay etti. "Sana karşı davranışımı derhal değiştirmeliyim."

"Alaycı, dengesiz, yargılayıcı bir pisliğe dönüştün." Kendi kendine, "Dostum, onları seçebilir miyim?" diye mırıldandı.

"Eğer fahişe terimini sorun ediyorsanız, o zaman belki de Lore'un yarısıyla yatmamalısınız."

"Yarısı mı?" diye alay etti. "Kazanmak için dörtte üç!"

Adam onun karakterine hakaret ederken nasıl bu kadar umursamaz konuşabiliyordu?

"Ayrıca, beni yargılayabileceğinizi düşünmeniz kadar bu terimi de sorun etmiyorum. Yargılayıcı insanlardan nefret ederim."

"Yargılanmayı hak eden çoğu yaratık gibi."

"Beni yakaladın. Ben bir fahişeyim."

Bu ne anlama geliyordu? "Bir insan gibi konuşuyorsun."

Sanki bu da bir hakaret değilmiş gibi başını salladı. "Çok fazla televizyon izliyorum."

Ortak noktaları olmayan bir şey daha. "Doğal olarak, anlamsız eğlenceler seçiyorsun."

"İlk birkaç yüzyılımda -Vrekeners'ten saklandığım zamanlarda- o kadar çok okudum ki, artık biraz kayabileceğimi düşündüm."

"Fetihlerinizden başka bir şey için zamanınız olmasına hayret ediyorum."

"Yani ben yargılanmayı hak eden, televizyon izleyen bir fahişe miyim?" Cesareti kırılmış bir şekilde iç çekti. "Thronos, asla benden istediğin gibi biri olamayacağımı bilmelisin."

Ağaçların arasında hareket olup olmadığını anlamak için etrafı taradı. "Bunu bana uzun zaman önce söylemişlerdi. Aldığım yaralardan asla kurtulamayacağımı da duymuştum. Sonra bir daha asla uçamayacağımı söylediler. Yine de uçtum ve uçuyorum. Seni evime götürdüğümde, ihtiyacım olan şey olacaksın."

"Kendimi seviyorum!" diye bağırdı. "İhtiyacım olan şey olmayı hiç düşünmedin mi Thronos?"

"Tercihleriniz konusunda kafam karıştı. Sarhoş bir fey mi taklit etmeliyim? Yoksa hareket eden her şeyi yatağa atan kurnaz dilli bir büyücüye mi?" Ya da belki de ilkinin tercih ediyordu: bir sülük.

O anıyı düşünme. . . . "Skye'da, tek bir erkeğe sadakat, dürüstlük ve bağlılığın değerini anlamayı sağlayacağım."

"Her zaman duyduğumuz şeyi doğruladınız: Vrekener'ler cesur, bağımsız Sorceri kadınlarını kaçırıp beyinlerini yıkayarak onları erkeklerinin boş gözlü köleleri haline getiriyorlar."

"Öyle değil! Sorceri gençleri aramızda mutludur, bizden biri olarak kabul edilir." Gücsüzleştirildikleri anda.

"Hı-hı," dedi kadın. Onun bu sözünün gerçek dışı olduğunu anlamaya başlamıştı. "Bir kapana kısıldılar

acımasız, kendini beğenmiş oyunbozanlarla dolu kasvetli, yüzen bir diyar. Onlar bizim cehennem versiyonumuzdalar."

"Sözlerimin doğruluğunu yakında kendi gözlerinizle göreceğiniz için, bu konuda tartışmanın bir anlamı yok."

"Beni Skye Cehennemi'ne götürdüğün için mi? Aranızda mutlu olacağımı mı sanıyorsun? Kendinizden biri olarak kabul edileceğimi mi?"

"Diğer Sorceri'lerin öyle olduğunu söyledim," diye belirtti. "Sen değil. Sen mutluluğu hak etmiyorsun. İntikamımın tüm gücünü hak ediyorsun."

"İntikam mı? Manastırdaki o geceden sonra sana asla zarar vermeye çalışmadım, Thronos. Ben sadece hayatımı yaşadım. Tüm tanrılardan dilerim ki sen de kendi hayatını en acı ihtiyacın olmadan yaşamayı öğrenebilirsin."

Bir gece önce öfkesi o kadar yoğunlu ki, ona böyle seslendiğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama bundan pişmanlık duyamazdı. Hâlâ kaynamakta olan öfkesi düşünöldüğünde, sözleri çok daha kötü çıkabilirdi. Davranışları da öyle.

Bir dağın zirvesini aşp diğerine doğru yükselirken, bakışları aşağıya doğru kaydı.

Ateş iblisleri toplanmış bekliyordu. Onun için, düşmanları için.

Elleri parlıyordu, alevlerle doluydu.

Saldırdılar, ateş akıntıları sisi ve yağmuru yakıyordu. Thronos'un kanatları çırpınıyor, irtifa kazanıyordu; bir anda onları yaklaştırdı, vücudunu aşağı doğru kavislendirdi, saldırılarından kurtulmak için hız kazandı.

Göğsüne yaslanarak, "Beni düşürme, Vrekener!" diye bağırdı.

Eğer önündeki dağın arkasına dalabilirse ... Hızını arttırdı. Neredeyse var-

Bir tuzak. Onu bekleyen başka bir grubun üzerine sürmüşlerdi. Ateş her yöne doğru yayılmaya başladı, alevler havada zum yaparak onlara doğru ilerliyordu. Bir ölüm bölgesi.

Uçacak hiçbir yer yoktu, etrafına ateş izleri yağıyordu.

Çarpma. Gülle büyüklüğünde bir alev küresi kanadına çarptı. Tanrıların çekici gibi, onu başka bir grubun yayılım

ateşine doğru savurdu.

Kanatları yanmazdı ama alevler sanki yağla ıslatılmış gibi pullarına yapışmıştı.

"Thronos!" Melanthe acı içinde çığlık attı. Ateş onu kucaklamak için etrafını sarıyordu. "Bacaklarım!"

Kızın yanmış teninin kokusunu aldığıında, onu ateşten ayırmaktan başka çaresi kalmamıştı. Elinden geleni yaptı; kanatlarını onun vücuduna doladı, kaçamak dalışlar yaparken onu örttü. Bu hız alevlerden kurtulmasına yardımcı olabilirdi.

İnişini durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Sivri kayalarla çevrili bir dağın etekleri hızla yaklaşıyordu. Eşi tekrar çığlık attı, bu sefer dehşet içinde.

Ateş azalmış mıydı? Son saniyede kanatlarını açtı ve onları yoğun sudaki kürekler gibi ileri doğru itti. "Ahh!" diye bağırdı acıya karşı, hava alıp kayalara doğru inişlerini yavaşlatırken.

Bum!

Bir başka yangın bombası onu sırtından vurdu, üzerlerinde alevler patlattı ve hızını daha da artırdı.

Melanthe'ye zarar gelmemesi için tek bir şansı olduğunu bilerek dişlerini sıktı: Onu kanatlarının arasına almak ve darbeyi sırtına almak.

Havada döndü, göklerdeki tüm tanrılara dua etti. . . .

YEDİ

Lanthe çığlık atmayı bırakmamıştı. Thronos vücudunu kaplayana kadar ısı onu kavurmuş, ama sonra düşmüşlerdi.

Düştükçe midesi bulanıyordu ama kanatlarının kozasından hiçbir şey göremiyordu.

Tek bildiği sert bir şekilde çarpacaklarıydı. Adam son anda başını eğdiğinde bile korkudan nefesi kesilmişti.

Çarpıştılar, sarp zemin onları dev bir yumruk gibi yumrukladı. Çarpışmanın şiddetiyle bir kez daha havaya fırladılar, alev alev yanan bir taşla dönüştüler.

Baş dönmesi, kafa karışıklığı onu ele geçirdi. Kemiklerin kırıldığını duydu!

Onun değil mi?

Tekrar tekrar yere çakıldılar. Sonra bir şey tam yüzünün yanındaki kozayı deldi; bir kaya parçası kanadının derisini yırttı, momentum etini kopardı.

Ölümcül bir araba kazasının finali gibi aniden durdular.

Thronos hiç ses çıkarmadı. Bilinçsiz mi?

Baş dönen ve paniğe kapılan Lanthe ondan kaçmaya çalıştı. Onu hapseden kanatlarını iterek acı içinde inlemesine neden oldu.

Serbest kaldığında, taşlı arazide sendeleyerek ayağa kalktı. Baş dönmesini üzerinden atıp kendi yaralarını gözden geçirdi. Sadece yanıklar.

Thronos tüm darbeyi almıştı. Sırtında hâlâ alevler titriyor, hafif yağmurda tıslıyordu. Kemikleri kırılmıştı ve bir kanadı boşa çıkmıştı.

Ki bu umurunda değildi. Çünkü onu bu duruma ilk o sokmuştu. Bu durumu hafifletmek onun göreviydi.

Siktir!

Etrafına dikkatle baktı. O ateş iblisleri neden bir Vrekener'i hedef almıştı? Evet, Thronos bir Pravus düşmanıydı ama ateş iblisleri genellikle uşak, kiralık silah gibi davranırlardı.

Onun için geleceklerdi ve geldiklerinde gitmiş olması gerekiyordu. Kayaların arasından doğal bir patika gördü, daha ilk adımını atmıştı ki bir inilti daha duydu.

Thronos acı dolu bir sesle onun adını söyledi.

Ona dönüp bakma, dönüp bakma. En son baktığında, gördükleri yüzünden tüm günleri boyunca azap çekmişti.

Kendi iradesi dışında, kendini dönerken buldu.

"Benden kaçma..." diye homurdanırken mat gri gözleri sefaletle çalkalanıyordu.

Dünya küçülmüş, sabah kafasının içinde gece yarısına dönmüş gibiydi. Bir anda dağın yamacındaki manastıra, ailesinin katledildiği geceye, Lanthe'nin Sabine'in hayatını kurtarmak için güçlerini ilk kez kullandığı geceye geri dönmüştü. . . .

"Uyan, Lanthe." Sabine onun elini tutarak yatağından kaldırdı. "Sakın ses çıkarma."

"Ne oldu, Ai-bee?" Lanthe uykulu bir şekilde fısıldadı. "Sadece acele et." Sanki kendi kendine, "Seni uyarmıştım" dedi.

Annem ve babam bizi buradan taşımak istediler ama dinlemeyi reddettiler."

Sabine sorunlu annesinden ve mesafeli babasından nefret ediyordu. Her şey için onları suçluyordu: yiyecek, ayakkabı ya da yeni elbiseler sağlamadıkları için. Tüm aileyi riske atan sürekli büyü harcamaları yüzünden onlara ateş püskürüyordu: Lanthe bile çok fazla kullandığınız konusunda ısrar ediyorsa ...

Lanthe ikisinin diğer ebeveynler kadar iyi olmadıklarını biliyordu ama kalbi sevgiyle doluydu, neden onlara vermesin ki?

"Ve Şimdi de Vrekener'ler manastırda," diye mırıldandı Sabine.

Buraya mı? "Belki de savaşmak için burada değillerdir." Thronos onun gizli en iyi arkadaşıydı; kendi türünün ailesine saldırmasına asla izin vermezdi!

"Ailemizi öldürmek ve bizi kaçırmak için buradalar. Sorceri'lere her zaman yaptıkları gibi." Hikyeleri duymuŐlardı. İrfan kanunlarını çiğneyen Sorceri'ler idam edilirken, çocukları sert Vrekener ailelerine evlatlık verilirdi.

Yanında Sabine olsa bile, manastırın içinden geçerken Lanthe dehşete kapılmıştı, dağın her tarafına Şimşekler akıyordu.

Tkezleyerek ebeveynlerinin odasına girdiler. Anne ve baba uykuya dalmıŐlardı. Yüksek vitray pencereler ŐimŐeęin ışığını içeri alıyor, onu bozuyordu. Gözlerini kırpıŐtırdı. Bir an için anne ve babasının başsız göründüğünü düşündü.

Kan kokusu Lanthe'ye ulaştığında bacakları büküldü.

Vücutlarının başları kesilmişti; kafaları boyunlarından birkaç santim uzakta, doğal olmayan açılarda duruyordu.

Sabine kustu; Lanthe bir çığlık atarak yere yığıldı, bilinçsizliğin eşiğinde gezinirken görüşü karardı.

Annem ve babam ölmüştü. Asla geri dnmeyeceklerdi.

Değerli altınlarına bakarken çılgına dönen bakışlarıyla anne. ılgına dönmüş karısına her baktığında kaybolan bakışlarıyla baba. İkisi de öldü.

Lanthe odanın Vrekener'larla dolduğunu, kanatlarının Şimşeklerle dolu gecede titrediğini belli belirsiz anladı. Liderleri, bıçağı siyah alevlerden oluşan bir ateş tırpanı tutuyordu.

Sonra Thronos'u gördü. Gözleri kocaman açılmıştı ve ona ulaşmaya çalışıyordu ama adamlardan biri onu engelledi.

Thronos bu katilleri buraya nasıl getirmiş olabilir?
Paylaştıkları onca zamandan sonra mı?

Bu sabahki itirafımdan sonra. ?

Lider Sabine'e şöyle seslendi: "Barışçıl bir şekilde gel genç büyücü. Sana zarar vermek istemiyoruz. Seni iyilik yoluna sokmak istiyoruz."

İllüzyonlar Kraliçesi Sabine, gücünü çağırırken ürpertici bir kahkaha attı. Kehribar rengi gözleri, ateş kırmızısı saçlarının arasında parlayan bir metal gibi ışıldamaya başladı. "Sorceri kızlarına ne yaptığınızı biliyoruz. Bizi asık suratlı kadınlarınız gibi uysal, ağırbaşlı kocakarılarla dönüştürmeyi planlıyorsunuz. Ölümüne savaşmayı tercih ederiz!" İllüzyonlarını yaratmaya başladı; askerler bir anda sanki tavanın üzerlerine bastırıldığına inanmış gibi eğildiler.

Bu şekilde ihanete uğramış olsa da Lanthe, Sabine'den Thronos'u bağışlamasını istemek istedi ama dudakları sessizce kıpırdadı. Annem ve babam öldü.

Ailesi bu gece hiç uyanmış mıydı?

Sabine avuçlarını lidere doğru kaldırdı ve büyüsunü kullanarak onun en kötü kâbuslarını görmesini sağladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve tırpanını bırakarak gözlerini tırmalamaya başladı.

Sabine gülümseyerek onun silahını kaptı. Boynuna doğru savurdu, güzel ve acımasız yüzünden kan fışkırdığında hâlâ gülümsüyordu.

Vrekener'in kafası Sabine'in ayaklarının dibine yuvarlanırken Thronos kederli bir çığlık attı.

Lider Thronos'un babası mıydı?

Lanthe'nin görüşü zayıftı ama Sabine'in illüzyonlarının . . . solduğunu mu düşünüyordu? Kız kardeşi, hepsi de liderlerinin intikamını almaya kararlı bu düşmanlarla tek başına yüzleşecekti.

Sabine'in arkasından bir Vrekener yaklaştığı sırada Lanthe sesini buldu.

"Ai-bee, arkada!"

Artık çok geçti. Erkek çoktan saldırmıştı. Sabine'in boğazını kesti, küçük bedeni yere düşerken kan duvarları boyadı.

Lanthe'nin sersemliği geçti. "Ai-bee?" diye çığlık atarak ayağa fırladı. Kız kardeşine doğru koştu ve onun yanında diz çöktü. "Hayır, hayır, hayır, Ai-bee, ölme, ölme, ölme!" Lanthe'nin kendi büyüğü kendini gösteriyordu. Hava ısındı, etraflarını saran şimşek gibi elektriklendi.

Sabine beni terk ediyor. Thronos ve bu adamlar yüzünden. Tüm ailem bir gecede benden alındı. Daha önce hiç bilmediği bir berraklık kapladı içini.

Ailem ölür; Vrekener'ler öder.

Artık gücünü kullanmakta tereddüt etmeyecekti. Hiçbiri için merhamet yok.

Askerlere emretti, "Kımıldamayın! Kendinizi bıçaklayın! Birbirinizle ölümüne dövüşün!"

Odada büyüünün girdapları vardı ve manastır etraflarında titriyor, eski kaya duvarlar inliyordu. Vitray pencerelerden birinde bir çatlak oluştu. Kulakları patlatan bir gürültüyle paramparça oldu.

Hainine, sevdiğini sandığı çocuğa döndü. Bu şeytanları doğruca evine götüren çocuğa.

Kendisini koruyan yetişkin öldüğüne göre, ona ulaşmak için cesetlerin etrafından dolanıyordu.

Sesi titreyerek hıçkırdı: "Sana güvenmiştim. Sabine benim her şeyimdi." Sonra daha yüksek sesle ona emretti: "Pencereden atla" -vadi tabanından yüzlerce metre yukarıda olan pencereden- "ve inerken kanatlarını kullanma!"

Gümüş gözleri ona bu şeyi yapmaması için yalvarıyordu, bu yüzden izlemeyi reddederek kız kardeşinin bedenine geri döndü.

Yol boyunca hiç ses çıkarmadı.

"Yaşa, Ai-bee!" Lanthe çığlık attı ama Sabine'in cam gibi bakışları görmüyordu, göğsü soluksuzdu. "İyileş!" diye emretti, sahip olduğu tüm gücü kullanarak. Oda daha sert sarsıldı, mobilyalar yerinden oynadı. Annesinin başı yere çarptı ve yuvarlandı, babasınıninki de hemen arkasındaydı. "Beni bırakma! YAŞA!"

Daha fazla büyücülük, daha fazla, daha fazla, daha fazla. . .

Sabine'in gözleri irkilerek açıldı; parlak ve berraktı. "Ne oldu?"

Lanthe büyücülükten tamamen arınmışken, Sabine dinlenmiş görünerek ayağa fırladı.

Onu geri getirdim. Artık sahip olduğum tek şey o.

Manastırdan gecenin karanlığına doğru kaçtılar. Vadide Lanthe, Sabine'in arkasından geliyordu. Omzunun üzerinden geriye baktı ve Thronos'un yerde, hayata tutunmaya çalıştığını gördü.

Bedeni parçalanmış, uzuvları ve kanatları bükülmüş, derisi yüzülmüş halde yatıyordu.

Bir şekilde elini yerden kaldırıp gözlerindeki özlemle ona uzandı. . .

Şimdi, yüzlerce yıl sonra, Thronos bir kez daha ona uzanmak için elini yerden kaldırdı.

Tıpkı o gece yaptığı gibi, Lanthe ondan uzaklaştı ve koşmaya başladı.

SEKİZ

Carrow ve ekibini bulmayı uman Lanthe alçak bir yere yöneldi. Sürekli yağan yağmurda, engebeli arazide koşmaya başladı. Ciğerleri yanmaya başlasa da yorucu temposunu sürdürdü, sadece diğer ölümsüzleri hissettiğinde saklanmak için yavaşladı.

Tüm bu süre boyunca Thronos'u düşünmemeye çalıştı. Peki neden sürekli onun yaralarını, sefaletini görüyordu?

Onu daha önce geride bıraktığı için suçluluk hissetmeyi reddetti, hele de bir çocuk olarak atlamasına neden olduğu için.

Eğer Thronos ona ihanet etmediyse, o zaman Vrekener lideri

-Babası olan kral, ailesini öldürmezdi. Yıllar boyunca Sabine, ölümü defalarca aldatmak için Lanthe'nin büyücülüğüne bu kadar ihtiyaç duymazdı.

Lanthe yaşayan en korkulan Sorceri'lerden biri olabilirdi - bir güç gösterisi yerine. Thronos bile onunla alay etmişti!

İkna Kraliçesi olmak, hiçbir şeyin kraliçesi olmamak demektir.

Ve Lore'da, algılanan zayıflık düşman türlerin saldırması için bir davetiye olarak görülüyordu.

Sabine kısa süre önce Lanthe'nin iknasıyla ilgili yeni bir teori ortaya atmıştı: Vrekener'ler Sorceri'leri güç harcamalarına göre takip ettiklerinden, belki de onları üzerine çekmekten korkuyordu ve korkusu performans sorunlarına neden oluyordu. Belki de yeteneği sağladı ama kanatlı tehdide karşı duyduğu endişe onu zayıflatıyordu - hiçbir Vrekener'in gelmeyeceğinden emin oldukları Rothkalina'da bile.

Lanthe, Vrekener travma sonrası stres bozukluğunun şeyler.

En azından geçit yeteneği h    çalışıyordu. Bu tasmadan kurtulabilirse, doğruca Tornin Kalesi'nin sarayına girebilirdi.

Tek sorun neydi? Koşullar ideal değilse - örneğin konsantre olmak için yeterli zamanı yoksa - eşiğinin nerede açılacağı konusunda çok az kontrolü vardı. Ve diğer gezegenlerin çoğu burası kadar misafirperver değildi. Daha da kötüsü, sadece beş ya da altı günde bir portal yaratabiliyordu. Yani bir hedefte uvallarsa, hızlı bir düzeltme yapamazdı.

Büyük bir risk. Yine de bu adada kalmak da  yle.

Lanet olsun, Thronos onu yakalamaya çalışırken ne düşünüyordu? Eğer başarılı olsaydı, Rydstrom  fke iblislerinden oluşan bir ordunun izini Hava Toprakları'na kadar sürebilirdi. Eğer birisi nihayet göklerde mistik bir şekilde gizlenmiş ve yıl boyunca hareket eden o bölgeyi bulabilirse Rydstrom da bulabilirdi.

Sorceri'nin Vrekener saldırganlığına hiçbir zaman karşılık vermemiş olmasının tek nedeni Skye'ı bulamamış ya da sakinlerinden herhangi birini ele geçirememiş olmalarıydı.

Belki de Thronos'u bu kadar c retk r kılan da buydu; kendi türüne karşı asla geri dönüş olmayacağını biliyordu.

Lanthe onun düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, kütüğün yüzüne doğru vınlayarak geldiğini çok geç duydu.

Bayılmadan  nceki son düşüncesi: Onu sulayabileceği bir şey daha. . . .

Lanthe bir ses hayal etti. Sadece bir ses. Bir kadına aitti, hoş bir kadansı vardı.

"Dünyalar arasında dolaşacaksın," diye mırıldandı dişi, sanki Lanthe'ye bir sır veriyormuş gibi. "Bir âlemde incineceksin. Bir diyarda, ayrıl. Bir diyarda, ayrıl. Bir diyarda, parla."

"Anlamıyorum," dedi Lanthe rüyasında. Ses tanıdık geliyordu ama bir ölümsüzün yaşamı boyunca edindiği tanıdıklardan sonra bu sesi çıkaramıyordu.

"Yaklaşan yolculuğunuzu Geçmiş Samhain'in Dört Diyarı olarak düşünün."

"Bu hiç mantıklı değil." Lanthe'nin hayal kırıklığı seviyesi yükseliyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fısıltı, fısıltı, fısıltı."

"Oh, hadi ama! Şimdi de fısıldayarak konuşuyorsun!"

"Benim kıvılcımım ol," dedi ses, "ve dünyaları ateşe ver. Şimdi, çok geç olmadan uyan."

"Ow, OWWWW." Lanthe yüzündeki acıdan inleyerek yavaş yavaş kendine geldi. "Kim vurdu bana?" diye mırıldandı, ne zamandır baygın olduğunu merak ediyordu.

Peki kadın neredeydi? Bu gerçekten bir rüya mıydı? Çok gerçekçi görünüyordu!

Lanthe doğrulup etrafına göz gezdirirken kırık burnunu çimdikledi. Yüzünü buruşturarak tekrar yerine oturttu. İğne yapraklı ağaçların arasından süzülen bulutlu gün ışığı kafasını karıştırdı. Görüşü netleştğinde yüzü düştü.

Pravus. Sayı olarak. Oh, kahretsin.

Etrafında her türden insan vardı: vampirler, sentorlar, iblisler, Invidia'lar -nefret tanrıları- ve Libitinae'ler, kanatlı hadımlar. Ormandaki bir açıklıkta, kayalardan oluşan bir kampın içinde toplanmışlardı - devasa kare levhalar Stonehenge gibi dik olarak istiflenmişti, part deux. Bunu sadece bir kişi yapabilirdi.

Lanthe başını çevirdi. Portia taştan bir tahtın üzerinde oturmuş, yerde yatan Lanthe'ye bakıyordu. Büyücünün gözleri yeşim yeşili maskesinin ardında parlıyordu, soluk sarı saçlarının sivri uçları yarattığı dağlar kadar cesurca çıkıyordu.

Yanında, alevler kraliçesi Emberine, taş tahtın kolçağının üzerine bir örtü gibi örtünmüştü.

eşleri olurdu. Görünüşe bakılırsa yeni başkentleri olan Bu-Böyle-Sikilmiş Ada'ya başkanlık ediyorlardı.

Bazıları Portia ve Ember'ın kardeş olduğunu söylerken, diğerleri sevgili olduklarını söylüyordu. Onlarla aynı hücrede bir hafta geçirdikten sonra, Lanthe sevgili olma eğilimindeydi.

Anahtara yaklaşmak istemişti ama bu şekilde değil. Onların yanından geçerek açıklığın dış kenarına doğru baktı. Daha fazla taş yüzen hücreler oluşturmuş, bir ağaç perisini, bir tilki değiştiriciyi, bir animus iblisin kafeslemişti.

Thronos.

Ateş iblislerinin sayısı düşünüldüğünde yakalanması onu şaşırtmamıştı. Ayrıca yaralanmıştı. Sorceri tarafından hapsedilmiş bir Vrekeners prensine neredeyse acıyacaktı.

Evinin yerini öğrenmek için ona işkence edeceklerdi. Daha sonra, onu bir oyuncak olarak tutacaklardı, her emirlerini yerine getirmesi için köleleştireceklerdi.

Onu ne tür eylemlere zorlayacaklarını çok iyi biliyordu. Onu olmaya zorladıkları şey.

Bu onu neden kılandırdı?

Bakışları Lanthe'ye odaklanmıştı ve ona ulaşmak için çıldırmış gibi görünüyordu. Kanatlarından biri neredeyse normale dönmüştü, ama hâlâ budaklıydı. Parçalanmış olan kanadında ise büyümeye çalışan et parçaları vardı.

"Uyanman yeterince uzun sürdü," dedi Portia ona. "Tam olarak ne kadar zayıfsın?"

Lanthe üzerindeki yaprakları fırçalayarak ayağa kalkmayı başardı. Yüce Portia neden umursasın ki? Lanthe'nin içinde bir kuşku vardı: Belki de ateş iblisleri Thronos'u hedef almıyordu.

Gücüne rağmen Portia geçmişte onu asla yakalayamazdı. Sabine'in misillemesinden çok korkuyordu. Ya şimdi? Kız kardeşler Pravus lideri Omort'un öldürülmesine yardım etti diye Lanthe Sorceri için adil bir oyun muydu?

Yine de hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Kardeşi bunu hak etmişti. "Bana saldırmak zorunda mıydın, Portia? Biliyorsun, ben

isteyerek gelirdim." Asla isteyerek gelmezdim. "Seni tesadüfen yerde baygın halde bulduk." O zaman bana kim vurdu?

Ember ekledi, "Sanki biri seni kapımızın önüne bırakmış gibi, tıpkı bir kedinin fareye saldırması gibi."

Lanthe Ember'a endişeli bir bakış attı. Her iki kadın da şeytaniydi. Ama Portia en azından mantığa kulak verirken, Ember kullandığı alevlere benziyordu - uçucuydu.

"Ne kaçırdım?" diye sordu bir erkek sesi.

Lanthe döndüğünde, bir daha asla görmemeyi umduğu, altın kıyafetler içindeki bir büyücünün açıklığa doğru ilerlediğini gördü.

"Melanthe'm ortaya çıktı mı?" Çoğaltıcı Felix sordu, çarpıcı yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı, altın rengi baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyordu. Sorceri yeteneği sayesinde söylediği herhangi bir yalana herkesi inandırabiliyordu. O bilirdi.

Onun kendisine verdiği ateşli sözleri hatırlayınca yüzü ısındı. Ona birlikte bir gelecek vaat ettiğinde -altın, koruması, altın, çocuklar ve daha fazla altın- ışık etekli Lanthe kilitlenmişti.

Sancılar içindeyken, sezgilerini ve savaş büyücülüğünü bırakmıştı. Henüz portal gücüne sahip değildi ve adam onun lekelenmiş ruhunu istememişti.

Portia ona döndü. "Evcil hayvanın daha yeni uyandı." Evcil hayvanı mı? Lanthe dişlerini sıktı.

Gülümsemesinin tüm gücünü Lanthe'ye yöneltti. "Çok uzun zaman oldu, Mel."

Seksten sonra, Lanthe ona bir düğün tarihi sorduğunda, onu büyüsünden kurtarmış, çenesine vurmuş ve şöyle demişti: "Beni fena halde baştan çıkarsan da, bizim için düğün olmayacak, canım. Ama seks yeterli bir ödül değil miydi?"

Hayır, Felix. Hayır, değildi. Sabine'e daha da fazla güç kaybettiğini nasıl söyleyeceğini düşünerek, aşağılanmışlık duygusuyla yanıp tutuşarak oradan uzaklaştı. Ne kadar aptalım, diye kendi kendine söyleniyordu, ne kadar aptalım!

"Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun," dedi şimdi, ama gücünü kullanmamıştı, bu yüzden ona inanmamakta özgürdü.

Büyüleyici mi? Yeni kırılmış burnu balon gibi şişmişti ve muhtemelen iki siyah gözü parlıyordu. "Ve sen de her zamanki gibi ikiyüzlü bir erkeksin, Felix." Sorceri'ler zaten açık sözlü bir tür değildi; Felix'in onların favorisi olduğunu söylemeye gerek yok. "Hapishanede geçirdiğin zamandan daha kötü görünmüyorsun." O altın zırh gerçekten de uğruna ölünecek bir şeydi.

"Daha yeni geldim. Bir vampir arkadaşım 'spor' için beni bu adaya kadar takip etti. "

Tıpkı Lanthe'nin şüphelendiği gibi.

"Yakalandığınızı duyana kadar bunu esnemeye değer buluyordum."

Adamın ilgisi onu daha da gerginleştirdi.

Portia, "Sende istediğimiz bir şey var, Melanthe," dedi.

Neden şimdi? Daha önce hepsi hapishaneden kaçarken onu, Carrow'u ve Ruby'yi gözlerine kestirmişlerdi. Yine de üçlünün canını bağışlamışlar, sadece Lanthe'nin Fegley'den kopardığı eli -şimdi Portia'nın altın kemerinde asılı olan kirli eli- çalmışlardı.

Lanthe'nin özgürlüğünün anahtarı. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Bu kadar çok çaresiz Vertas burada kapana kısılmışken, adaya daha fazla Pravus getirerek onları ortadan kaldırmaya karar verdik. Katılımın önüne geçmek için."

Her birkaç yüzyılda bir, gruplar arasındaki çatışmaları körükleyen, onları savaşa sürükleyen ve ölümsüzlerin sayısını azaltan doğaüstü bir güç olan Katılım ortaya çıkıyordu. Katılımlar onlarca yıl ya da daha uzun sürebilirdi. Bazıları bunun birkaç yıl önce yenilenen vampir çatışmalarıyla çoktan başladığını söylüyordu.

"Müttefiklerimizin buraya daha fazla asker ışınlamasını sağladık," diye devam etti Portia, "ama ihtiyacımız olan şey bir takviye ordusu."

Lanthe duvardaki yazıyı okuyabiliyordu. "Benden bir eşik yaratmamı istiyorsun." Tüm Vertalar'ın kıyametini garantilemek

Burada mı?

Carrow ve Ruby gibi.

Hızlı düşün, Lanthe. Portia tasmaşını çıkarmak zorunda kalacaktı. Lanthe ikna etmeyi başarabilirse, onu serbest bırakmalarını emredebilirdi.

"Bravo Melanthe," dedi Portia. "Centauri topraklarına açılan bir kapı istiyoruz, böylece binlercesi doğrudan buraya yürüyebilecek."

"Zaten bir portalları var." Çoğu boyutta en az bir tane vardı ama kalitesi değişiyordu.

"Çok gizli yeni bir saldırı için kullanılıyor," dedi Portia, katliam düşüncesi gözlerini kırıştırtarak.

Sentorlar kimi hedef alıyordu? "Portia, şu anki aksesuarımla hiçbir şey yapamam." Torkunu çekti. "Yani ..."

"Ama sana güvenemeyiz." Ember uzun kırmızı ve siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Geçen yıl Rothkalina'da yaptıklarınızdan sonra olmaz."

"Mel, gerçekten Hettiah'ın kafasını kestini mi?" Felix'in ses tonu hayranlık vericiydi.

Hettiah, Omort'un üvey kız kardeşi ve eşiydi; onun karşılıksız arzusu Sabine'in soluk, şeytani bir taklidiydi. Lanthe, Hettiah ile savaşmış ve kıl payı galip gelmişti.

Cevap olarak omuz silkti.

"Yaptın!" Çok sevinmiş görünüyordu. "O zaman diğer söylenti doğru olmalı. Omort'u büyüledin!"

Herkesin oynadığı rolü bilmesini ve ona saygı duymasını istemişti. Şimdi ise katılımının gizli kalmasını diliyordu.

Çünkü Felix başka bir güç avına çıkmış gibi görünüyordu. Onun ruhu için.

Ona kendisini her zaman sevdiğini, yıllar boyunca söz verdiği her şeyi yerine getirdiğini söyleyebilirdi ve o da ona inanırdı. . .

DOKUZ

Sorceri'nin Tutsağı.

Yaklaşan özgürlüğünden emin olmasaydı bu durum Thronos'un canını sıkabilirdi. Yakında onu ele geçirecekti.

Hayır, Melanthe ondan kaçtığı için daha çok öfkeliydi - gerçi farklı bir şey beklemiyordu. Uzun zaman önce, onun arkasını dönüp kaçtığını gördüğünde, dünyasının sona erdiğini düşünmüştü. Yaşamak için bir sebebi olmadığını düşünmüştü.

Şimdi mi? İntikam için yaşıyordu. Bu düşmanlara saldıracaktı.

-Yüzünü darp eden her kimse onu cezalandırıp eşini tekrar ele geçirecekti.

Bakışlarını büyücüye doğru çevirdi ve cezalandırmak için bir hedef daha ekledi: Felix, Melanthe'yle konuşan erkek.

Eski bir sevgili, şüphesiz. Bu adada onlardan kaç tane var?

Sarışın erkek Thronos kadar uzun ya da kaslı değildi ve gösterişli bir altın zırh giyyordu. Davranışları pratikti, cildi yara almamıştı. Demek ki eşinin tercih ettiği erkek tipi buydu.

Benim tam tersim.

Bu düşünceyle Thronos'un içinde öfke kabardı. Kendisini tutan levhaları itti ama onları yerinden oynatamadı. Portia, o taş büyücüsü, çok güçlüydü ve yenilenme yüzünden zayıf düşmüştü. Kemikleri iyileşmişti, ama sadece sağ kanadındaki en ufak bir örtü iyileşmişti.

Üzerine çullanan yirmi ateş iblisiyle baş edememişti.

İyileştikten sonra saldıracaktı. Şimdilik çenesini kapalı tuttu ve Melanthe'nin Omort'u neden büyülemiş olabileceği gibi bilgileri toplamaya çalışarak dinledi. Muhtemelen rütbeli bir güç gösterisi. Bazen Omort, Sorceri paranoyası haklıdır.

"Eğer bana güvenemiyorsan," dedi Melanthe Portia'ya, "o zaman ne öneriyorsun?"

Ateş büyücüsü Emberine titredi. "Uzun zamandır renklerden mahrum kaldık, hadi parlak bir şeyler yapalım."

Bu ne anlama geliyor?

"Bu iş bitsin hanımlar," dedi Felix. Kısacık bir güneş ışını yaldızlı zırhından yansıdığına, Melanthe'ninki de dahil olmak üzere tüm Sorceri bakışları manyetik olarak ona çekildi.

Çoğu Vrekener, Sorceri'nin altına tapınma iddialarının sadece açgözlülüklerini gizlemek için kullanıldığına inanıyordu - sanki Sorceri başkalarının onları nasıl gördüğünü umursuyormuş gibi. Ama Thronos onların tüm metallere, özellikle de altına gerçekten saygı duyduklarını biliyordu. Bu element onlar için tılsım gibiydi. Melanthe dokuz yaşındayken bile ona kafayı takmıştı. Annesi de öyle.

Portia, "Eğlencemizi aceleye mi getiriyorsun, Felix?" dedi.

"Ben keskiniçinyenilemek benim DİKKAT için ve Kraliçe ikna."

Bu Cehennem o olur olmak oluyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Melanthe'nin ifadesi Thronos'un düşünceleriyle örtüşüyordu.

Emberine abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Korkarım dostumuz Lanthe çoktan şeytan meleğe vurulmuş durumda." Smitten?

Melanthe'nin kararmış gözleri büyüdü. "O ve şövalyeleri kız kardeşimi ve beni avladılar, Sabine'i defalarca öldürdüler ve beni onun hayatını kurtarmak için ikna çabalarını tüketmeye zorladılar."

Yine mi iddialarını tekrarladı? Ona şövalye yeminlerinden bahsetmiş olmasına rağmen mi?

Emberine Thronos'a baktı. "Yaramaz şövalyeler genç Lanthe'nin önünde Sabine'in beynini dağıtmamalıydı."

Melanthe ona döndü, yüzü öfkeyle gerilmişti. "Yine de o bana inanmıyor!"

Bu da başlıyor. En azından gerçekten gerçekleşen saldırılar hakkında. Belki de bir çeşit yan grup kız kardeşleri hedef almıştır.

Portia düşünceli bir ses tonuyla, "Sence yakışıklı prensimizin, akrabalarının sarhoş ve sinirli olduklarında bizim türümüze neler yaptığını bilmemesi mümkün mü?" diye sordu.

Vrekener'ler asla içki içmez, diye düşündü otomatik olarak, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Hayatında sadece bir kez içmişti ama kardeşi, yendiği bir büyücüden çaldığı altın bir şişeyi gizlice yanında taşıyordu.

Aristo Sorceri ile savaşmaktan daha çok az şeyi severdi. Tıpkı babalarının yaptığı gibi. Bu, kardeşler arasında bir çekişme kaynağıydı.

Portia bir kez daha Melanthe'yle yüzleşti. "Vrekener'le aranızda ne kadar da düşmanca bir geçmiş var. Kız kardeşin babasının kellesini uçurdu ve sen de onun eşi olmana rağmen onu bizzat sakat bıraktın." Büyücü kadın trajedilerden ne kadar da kayıtsızca bahsediyordu! "Sonra Vrekener'ler seni avladı. Bu yüzden geçen haftaki tepkileriniz bizi şaşırttı."

Melanthe'nin kafası yukarı kalktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Büyücünün neden bahsettiğini öğrenmek istemek yerine, "Hadi şu işi halledelim-" diye tersledi.

"Sana söyleyelim mi, Felix?" Emberine nazlı nazlı sordu. "Ne zaman Vrekener'den bahsedilse Lanthe'nin yanakları kızarır, gözleri metalik bir hal alırdı."

Thronos sustu. Bu doğru olabilir mi?

"O duygu nefretti," diye tükürdü Melanthe, ama duygularının bundan çok daha karmaşık olduğu izlenimini edindi.

Kendi duyguları hakkında hiçbir kuruntusu yoktu. Bir akarsuyun kayayı oyması gibi, kadının eylemleri onu sonsuza dek dönüştürmüştü. Onu her zaman hor görecekti.

Portia, "O zaman derisini yüzsek sorun olmaz değil mi? Onu bir dağın ağırlığı altında ezebilir miyiz?"

Melanthe inanamayarak homurdandı. "Misafirim ol. Ve bana bir koltuk ayırın."

Ya da belki o da en az onun kadar nefret ediyordu.

Emberine, Melanthe'ye seslenirken metal pençelerinin sırtını Portia'nın çıplak kalçasına sürttü: "Yaralarını yenilenmeden önce ona sen verdin. O zaman seni bir çocuk olarak mı buldu?"

On iki bile değil.

"Bir Vrekener'in eşinden asla ayrılmayacağı bilinir." Emberine gülerek, "Söyle bize Lanthe, kudretli savaş lordu bakire mi? Melek kar gibi saf mı? Yoksa içindeki şeytan erken mi başladı?"

Thronos çenesini ayarladı. İblis değil.

Melanthe cevap vermedi. En azından onların alaylarına katılmayı reddetti.

Emberine'in bakışları onun üzerinde gezindi, arzusu yüzünden okunuyordu. "Onu başlatmalıyım!"

Daha fazla sessiz kalamadı. "Dene bakalım, sürtük. Beni serbest bırak ve dene."

Bunun üzerine gülüştüler. "Oh, Portia, onu yoldan çıkarabileceğimi biliyorum!"

İyi şanslar. Çaba göstermediğimi mi sanıyorsun? Melanthe'ye doğru baktı. Onun bir başkasıyla birlikte olması hakkında ne hissedecekti?

Yüzü boş olsa da gözleri parıldıyordu.

"Bununla vakit kaybedemeyiz Ember." Portia kıskanmış görünüyordu. "Planlarımıza devam edelim."

Emberine bir kahkaha daha atarak, Thronos'un gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde Melanthe'ye doğru koştu. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede açıklığı geçmiş, Melanthe'nin arkasında durarak kılıcını onun ince boğazına dayamış ve yakasının üzerinde gezdirmeye başlamıştı.

"Hayır!" Thronos bağırdı, içgüdüleri eşini koruması için çılgılık atıyordu.

Emberine'in tuttuğu metal kıpkırmızı yanıyordu. Melanthe'nin etini kesebilirdi. Yutkundu,

Sıcaktan yüzüm buruşuyor.

Portia ayağa kalktı, çakıl taşlarından oluşan bir bulutu iki kadına doğru sürdü ve torkun çıkarılması için kesik bir el hazırladı.

Felix -ölmüş kadar iyi bir büyücü- takip etti, olanlardan eğlenmiş gibi görünüyordu.

Emberine Melanthe'ye, "Tam olarak söylediklerimizi yapmak üzeresin, yoksa öleceksin. Ama Portia güçlerini serbest bırakmadan önce, ikna edici komutlar veremeyeceğinden emin olacağız." Melanthe'nin yanaklarını kavradı. "Şimdi iyi bir küçük kraliçe gibi dilini çıkar."

ON

Lanthe'nin düşünceleri karmakarışıktı.

Bunca yıldan sonra Felix'le tekrar karşılaşmak onu şaşırtıyordu. Ember'ın Thronos'a duyduğu şehveti görmekten bahsetmiyorum bile. Ateş kraliçesinin onu baştan çıkarma ihtiyacı Lanthe'yi şaşırtıcı şekillerde etkilemişti, daha sonra düşünmek zorunda kalacağı şekillerde.

Şimdilik bir uzuv kesme ameliyatına hazırlanmakla meşguldü. Ter alnından ve boynundan aşağı damlıyor, lanet olası yakasında birikiyordu.

"Dilini kaybedersen özgürlüğünü kazanırsın," diye alay etti Ember.

Thronos bunun üzerine böğürdü, kanatları kafesinin içinde alevlendi. Sanki Lanthe'yi önemsiyormuş gibi. Onunla ilgili her şeyden nefret etmesine rağmen, kontrol edemediği içgüdüleri yüzünden böyle davranıyordu.

Thronos'un Felix'ten o kadar farkı var mıydı? İki erkek de ondan bir şeyler istiyordu ama ikisi de onu umursamıyordu. Sadece onun kendilerine ne verebileceğini, onu nasıl kullanabileceklerini görüyorlardı.

"Elini çabuk tut," dedi Felix, Lanthe'den sert bir bakış alarak. "Mel'in dili ne kadar çabuk giderse, o kadar çabuk yenilenir." Beyaz dişlerini göstererek, "Yeni diline nasıl alışmak isteyeceğini biliyorum," dedi.

Lanthe ürperdi. Onu, ihlalinin her dakikasını sevdiğine inandırabilirdi.

"Ağzını aç!" Ember bağırdı. "Merak etme, bıçak dağlayacak kadar sıcak değil."

Lanthe tekrar yutkundu. Tüm Pravus müttefikleri olay yerine yaklaştı, kan vaadi onları heyecanlandırıyordu. Onları görünce

Böyle bir durumda, bir türün neden onları denetleme ihtiyacı hissettiğini neredeyse anlayabiliyordu.

Biri gelip günü kurtarmazsa, dilimi kaybetmek üzereyim. Tekrar büyüyecek olsa da, diller aşırı hassastır; altın annesi, bu acıtacaktı.

Özgür olmak için ödeyeceğim bir ücret.

Thronos'a bir göz attı. Hareketsiz taşa karşı çırpınıyordu. Dilini uzattığında ve Ember eldivenli pençeleriyle ucunu sıkıştırdığında, çılgına döndü ve boynuzlarını yüzünden kan damlayana kadar kayaya çarptı.

Gerildi, acıya hazırlanıyordu.

Felix mırıldandı, "Bir dakika içinde bitecek, Mel." Yatıştırıcı sözler, hevesle izlerken bile-

Dilim.

Çığlık attı, kan fışkırdı. Alkışlar ve kahkahalar koptu.

Acı ona saldırdı; kanda boğulurken görüşünü siyah noktalar kapladı. Bacakları güçsüzleşince Ember onu yakasından tutup kaldırdı. Diğer eliyle Lanthe'nin kopmuş dilini herkesin görmesi için havaya kaldırdı. Sonra da kalabalığın içine fırlattı.

Bilinçli kal, bilinçli kal.

Portia, Fegley'nin elini Lanthe'nin yüzünde gezdirdikten sonra başparmağını kullanarak torku çıkardı.

Serbest kalan Lanthe dizlerinin üzerine çöktü ve toprağı kazmaya başladı. Ağız dolusu kanı tükürdü, kıpkırmızı akıntılar eldivenli ellerinin üzerine sıçradı.

Yeterince renkli misiniz, sürtükler?!

"Eşik, Lanthe," dedi Portia rahat bir ses tonuyla. "Doğrudan Centauri başkentine, lütfen."

Lanthe onlara titrek bir baş işareti yaptı, sanki hemen işe koyulacakmış gibi. Büyücülüğünü göstermeye başladı ve bundan aldığı zevk acısını bastırdı. Verdiği zorunlu aradan sonra güçle dolup taşıyordu!

Thronos'un bakışlarını bir kez daha yakaladığında, kan dökerek sırttı. Tıpkı onun gibi, bu Sorceri'ler de onu hafife almaya devam ediyordu.

Hücrelerinde açığa vurmadığından emin olduğu gizli bir yeteneği vardı. Çünkü özünde sinsi ve şüpheli bir büyücüydü.

Yeni arkadaşı Carrow bile Lanthe'nin telepatik iletişim kurabildiğini bilmiyordu, bu güç bir asırdan uzun bir süre önce çalınmıştı.

Lanthe'nin ikna edici emirlerinin kendisi tarafından söylenmesi gerekmiyordu; sadece kurbanları tarafından duyulması gerekiyordu.

Kanlı eldivenlerini kaldırdı, yanardöner mavi ışık ve ısı etrafındaki havayı bulanıklaştırdı. Bunun geçit için olduğunu düşüneceklerdi.

Yanlış.

Lanthe Teyze, Cadeon ve Holly'nin ikizlerine bakıcılık yaptığında çok işe yarayan komutu kullanacaktı. Zihinsel olarak emretti: -Pravus, UYU.- Bacaklarının kararsızlaşmasını, göz kapaklarının ağırlaşmasını, yüz ifadelerinin şaşkınlaşmasını izledi. - UYU. Ve burada olduğumu unutun." Bedenler teker teker yere yığıldı. Portia ve çakıl taşlarından oluşan platformu hareketsiz bir şekilde yere düştü.

Ember, "Portia!" diye bağırdı.

-Çok yorgunsun, hemen uyumalısın.

Ember, sevgilisinin uyuklayan bedeninin yanında baygın düştü.

Tüm Pravuslar dışarıdaydı.

Büyü harcamaları ve devam eden kan kaybı Lanthe'yi güçten düşürmüştü ama hiçbir şekilde güvende değildi. Çünkü açıklanamaz bir nedenden ötürü Thronos'u emirlerinin dışında bırakmıştı.

Portia'nın taş kafese uyguladığı güç olmadan en üstteki levhayı kaldırmayı başardı. Yara izleri ve topallaması Lanthe'nin onun gücünü hep küçümsemesine neden olmuştu. Levhayı bir kiremit parçası gibi fırlatıp attığında, bir daha asla yapmayacağına dair kendine söz verdi.

Eğer onu bir kez daha yakalarsa, başladığı yere geri dönecekti, dili olmadan. Onun bir Sorceri oyuncağı olmasını istememiş olması, onun oyuncağı olmak istediğı anlamına gelmiyordu!

Başım dönüyor. Bir geçide ihtiyacı vardı. Ondan ve bu tehlikeli adadan sürünerek uzaklaşabilirdi. Carrow ve Ruby için bir an endişelendi ama onlar o ölümcül vemonun himayesindeydi. Elbette onları koruyacaktır.

Lanthe daha fazla kan tükürdü. Bir yarık açabilecek gücü var mıydı? Az önce ikna gücünü kullanmıştı ve bir geçit açıldığında pek çok şey ters gidebilirdi.

Yarattığı son portal Oblivion'a, iblis cehennemi düzlemlerinden birine açılmıştı. Ama sadece zaten var olan bir portalı yeniden açmak zorunda kalmıştı.

Kolay pasta kadar kolay.

Şimdi, yorgunluğu ve acelesiyle, oraya bir kapı açabilirdi. Ya da kendini daha da ölümcül bir yere portalize ederse? Oksijen yerine hardal gazı olan bir uçak ya da tamamen sudan oluşan bir baloncuk diyarı gibi?

Anında ölümden daha da kötüsü, bazı uçaklar bir insanı sonsuza dek değiştirir.

Thronos ona doğru topallayarak yürüdü, gri gözleri niyetli, ifadesi kararlıydı. Arkasında daha fazla sentor dörtnala açıklığa doğru ilerliyor, ölen yoldaşlarını kucaklıyordu.

Çifte tehdit - geçitten başka seçenek yok! Kanını geri yutarak bir yarık açmaya başladı, bu gerçeklikte küçük bir neşter kesiğı. Evine, Rothkalina'ya konsantre olmaya çalışsa da yanlış gidebilecek her şeye dair korkuları düşüncelerine karıştı.

Açılıyor, açılıyor. Thronos bir çığlık atarak koşmaya başladı ve yolda uyuyan bir iblisin kılıcını kaptı.

Açılış . . .

Sentorlar arkasından saldırdığında, Lanthe eşiğe doğru geri geri kaçtı.

Koşarken, Thronos kılıcıyla aşağı doğru bir kesik atarken bile bakışlarını ona kilitledi. Neden o ... ?

Bıçak kanlı bir şekilde geri geldi; Felix'in kafası vücudundan ayrılıyordu.

Çenesi gevşedi, ağzından kan akmaya başladı. Vrekener çıldırmış. Elleri ve dizleri üzerinde dönerek geçitten geçmeye çalıştı.

Gece. Sis ve karanlık. Kesinlikle Rothkalina değil.

Hapishane adasının bulutlu günü, bu yağmurlu dünyaya bir el feneri ışını gibi parıldadı. Gözleri daha alışamadan Thronos'un onun için bağırdığını duydu.

Geçidin kendini mühürlemesini emretti. Tam dikişler birleşmek üzereyken, içinden geçerek kadının yanına çarptı.

Yarık ortadan kalkar kalkmaz, etraflarından bölgesel hırıltılar ve tıslamalar duyuldu.

Kasvetli karanlıkta Thronos, "Bizi cehenneme mi götürdün, büyücü kadın?" diye homurdandı.

ON BİR

Thronos bir yandan yönünü bulmaya çalışırken bir yandan da gördükleri karşısında öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

Dişi, sakatlanmış. Kendi türü tarafından. Keşke hepsinin kafasını bedenlerinden ayıracak vakti olsaydı diye düşündü.

Odaklan, Talos. Havayı kokladı ve yeni çevresini inceledi. Cıva gibi görünen bir suyla çevrili küçük bir kaya adasındaydılar. Sis geceyi örtüyordu. Bir tür doğaüstü bataklık mı?

Eşinin peşinde yabancı uçaklara seyahat etmiş olsa da bunu tanıımıyordu. Onları her yere götürebilirdi. Thronos onun portallarından nefret ederdi; geçmişte her gördüğünde onu bir kez daha kaybetmek üzereydi.

Sağ taraflarında devasa kırmızı bir deniz yılanı suyun üzerinde tepe yapmış, jilet gibi keskin yüzgeci dalgaları yarmıştı. "Evet. Cehenneme gittik," dedi, tam o sırada sol tarafta yeşil bir yılan su yüzüne çıktı.

Melanthe doğrudan başka bir portal yaratacaktı. Ama Gökyüzü'ne değil - bir şekilde ondan kaçıp oraya bir düşman ordusu geçirmeye karar vermesi ihtimaline karşı, ona asla gizli evinin adresini vermezdi.

"Ölümlüler âlemine geri dönmek için bir eşik daha atlayın," diye emretti ona. "Avrupa'da bir yere." Konuşamayacağını biliyordu; dudaklarından hâlâ kan akıyordu. Yine de tek yapması gereken başını sallayıp işe koyulmaktı.

Buradan uzaklaştıklarında onu sorgulayacaktı.

Pravus'u nasıl uyuttun, beni neden uyutmadın? Omort'u ne amaçla köleleştirdin? Başını kestiğim büyücü için üzülüyor musun?

Emirlerini tekrarlamaya alışık olmayan Thronos, "Ne haliniz varsa görün," diye tersledi. Thronos şövalyelerinden oluşan birlikleri Pravus akınlarına götürdüğünde kimse ona itaatsizlik etmeye cesaret edemezdi.

Başını salladı, saç örgüleri ince omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

Onu reddetmek mi? Dişlerini göstererek onun önünde çömeldi. "Şimdi yap."

-Eşik yeteneğimi yenilemem beş ya da altı günümü alacak. O zamana kadar bir gecikme içindeyim.

Sarsılarak uzaklaştı ve kadının sözlerinin doğrudan zihnine yerleştiğini hissederek yüzünü buruşturdu. Demek onlara bu şekilde uyumalarını emretmişti! Telepati.

Şimdi düşününce, o bıçağın tehdidi altında tereddüt ediyormuş gibi yapmak zorunda kaldığını anlayabiliyordu. Bir planı vardı ve o torku çıkarmak için çaresizdi.

Telepatiden nefret ediyordu; onun ne olduğunun bariz bir hatırlatıcısıydı. Ama en azından yenilenene kadar onunla iletişim kurabilirdi. Aynı şekilde cevap verebileceğini, kelimeleri söylemek yerine düşünebileceğini ve onun da zihin okuma yeteneğiyle bunları algılayabileceğini biliyordu. Ama onun düşüncelerine girmesine izin vermeyi reddetti, özellikle onu engellemek için zihinsel kalkanlar geliştirmişti. "Sahip olduğun başka kaç yetenek var?"

-Yalan mı söylüyordu?

"Eğer telepati kuracak kadar gücün varsa, neden bir portal açamıyorsun?"

-Kilometrelerce yürümüş olmam göz kapaklarımdan birinin yorulduğu anlamına gelmez.

"Güçleriniz bağımsız olarak boşalıyor ve yenileniyor mu?"

Omuz silkti. -Telepati ikinci doğadır. Gerçeklikte bir yarık açmak ... o kadar da değil.-

En yıkıcı yeteneği hakkında hiçbir şey söylememişti. "Peki ya ikna kabiliyetin?" Onu da sadece birkaç günde bir kullanabilir miydi? Bir eşik için yeterince güçlü olduğunda, ona hükmedebilirdi. İki ucu keskin bir kılıç. O

Sorceri'lerle aynı konumdaydı, ona çok az güvenebilirdi.

Yakasını kaybetmesi çok ciddi bir olaydı.

-Yağmurda çenesini solgun omzuna sürterek oraya kan bulaştırdı. Kıpırmızı kan kolundan aşağı akıyor, dirseğinden bir akıntıya karışıyordu. -Tehlikede olduğumda ortaya çıkma eğilimindedir, bu yüzden muhtemelen beni tekrar korkutmamalısın.-

Onu yapmaya ikna edebileceği şeyleri düşündükçe ürperiyordu. Ona kendisini gerçekten unutturabilir miydi? Mantıklı aklı, "Belki de olması gereken tam olarak budur," diye düşünürken bile içgüdüleri isyan etti.

Vücudu isyan etti. Thronos'un asla bir başkasını almayacağını hatırlayacak mıydı?

"Gecikme sürenizden günler eksiltmenin bir yolu olmalı." Burada kapana kısılmış olamazlardı. Bu diyarla ilgili bir şey onu daha da geriyordu. Elbette her yerde tehlike seziyordu ama yine de asıl hissettiği beklentiydi.

Onunla birlikte olduğu için mi?

-Kullanmam için kendime bir eşik oluşturmam için birkaç gün beklemem gerekiyor. Sen s.o.l.-

Yani, başka bir geçit ya da ışınlanabilen bir Lorean bulamadıkları sürece, mahsur kalmışlardı. "Neredeyiz biz?"

-Yağmur şiddetlendiğinde daha da çok titremeye başladı. Kaybettiği kan miktarıyla bu havada donuyor olmalıydı. Ve rejenerasyon vücudu cezalandırıyordu.

Rüzgâr hızlandı ve kokuların izlerini getirdi. Lav, ceset çürümesi ve Lorean kanı kokusunu alınca kasları gerildi. Hem de bol miktarda. "Onca diyar varken neden bu lanetli diyarı seçtin?"

Gözlerini ona dikti, dudaklarının kenarından kendi kanı akıyordu. -Kimse seni benimle gelmeye zorlamadı! Ve otostopçular varış noktası hakkında şikayet edemez!

-

"Cevap ver bana!"

-Bazen hangi kapıyı açacağımı kontrol edemem! Özellikle de baskı altındayken.

Bir nefes verdi. Onları bu yerde nasıl hayatta tutacağını bulsa iyi olacaktı. Gözlerini kısarak sisin içinden baktı ve uzakta bir çift dağ olabileceğini gördü. Aralarında yüksek bir platonun uzandığını düşündü.

Burası ile o kıyı arasında iki küçük ada daha vardı ama her biri kilometrelerce uzaktaydı, bir ölümsüzün bile atlayamayacağı kadar. İki kanadı olmadan o mesafeyi geçme umudu çok azdı.

Başka bir Yılan yüzdüm tarafından. Vardı onlar almak daha çok mu? Bu, çatalı dilini adalarının hemen yanındaki havada salladı. Dili Thronos'un bacağı kadar uzundu. Sıra sıra dizilmiş jilet gibi keskin dişleri gecenin içinde parlıyordu. Gökyüzü açıldığında ve yağmur gürlediğinde, Melanthe onun yanında ürperdi. Teni soluklaştıkça, ince kemikli yüzündeki morluklar daha çok göze çarpıyordu.

Hiç düşünmeden iyi kanadını onun üzerinde gezdirmeye başladı ama kendini durdurarak ona karşı duyduğu istenmeyen sempatiyi bastırdı. "Görünüşe göre benimle birlikte çalışmak istiyorsun, büyücü kadın. Uçamıyorsun, peki bu çıkmazdan nasıl kaçacaksın? Yoksa bir hafta boyunca burada yılanlarla birlikte kalmayı mı planlıyordun?"

Yaralı kanadına belirgin bir bakış attı.

"Saatler içinde iyileşir." Ve sonra onlar için güvenli bir sığınak bulacaktı.

-Sanki bir ortaklığımız varmış gibi davranıyorsun, sanki ben senin tutsağın değilmişim gibi. Biz bir takım değiliz. Senden nefret ediyorum! Senden KAÇMAYI planlıyorum, aptal.

"Daha azını beklemiyorum. Ama bir sonraki nafile girişimine kadar, benim için bazı soruları cevaplayacaksın. Senin için o büyücü kimdi?"

-Bir eski sevgili. Tebrikler, eski sevgilinin kafasını kestir.

"Onun için üzülüyor musun?"

Gözlerini devirdi. -Çıkarken altın zırhını kapmadığın için üzülüyorum. O benim dostum ya da müttefikim değildi.

-

"O zaman neden onunla yattın?" Kadının cinsel alışkanlıkları onu şaşırtmıştı!

-Neden olmasın?

Kontrolü kaybedersen, eşini de kaybedersin. Öfkesini bastırarak, "Omort'u neden köleleştirdin?" dedi.

Çenesini hınzırca çıkıklaştırdı.

"Cevap ver ya da yüz."

Mor bir yüzgeç yakındaki suyu yararken gözleri daldı. - Ona Rydstrom'la savaşırken büyü kullanmamasını emrettim.

Lore'daki herkes iyi Rydstrom'un Ölümsüz Omort'u öldürdüğünü ve Rothkalina krallığını geri aldığını biliyordu; ama Thronos öfkeli iblis kralın Omort'un muazzam güçlerini nasıl atlattığını merak etmişti. "Kendi kardeşine ve sevgiline ihanet ederek neden Rydstrom'u tercih ediyorsun?" diye homurdandı, kelimeyi zorlukla söyleyebilmişti.

Yüzü tiksintiyle buruştu. -Sevgili mi? Her şeyiyle iğrenç biriydi! Benim KARDEŞİM olduğundan bahsetmiyorum bile. Oh, bu sadece- Düşünce aniden sona erdi; tekrar kusmak için döndü, kabardı, ama sadece kan çıktı. -Ölmeyi tercih ederim!

Ona inanmaya cesaret edebilir miydi? Bu kadar şiddetli bir iğrenme uydurulmuş olamazdı.

Thronos'a dik dik baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. - Bana böyle şeyler söylediğin için seni uykunda öldüreceğim!

-

"Onun cariyesi olmadığına ben ya da bir başkası neden inansın ki? Omort'un kız kardeşlerini çiftleştirmeyi sevdiği herkesçe biliniyor ve sen de yüzyıllar boyunca onun koruması altında yaşadın!"

-Hayatın nasıl olduğu hakkındaki gerçeği bilmek istiyorsunuz.

onun koruması altında mı? Dehşet verici. Onun deliliğiyle yaşadık,

her gün ortaya çıktığını gördüm! Düzenli olarak beni öldürmekle tehdit etti, birçok kez çok yaklaştı.-

"Yine yalan söylüyorsun. Eğer olanlardan nefret etseydiniz, neden onu terk etmediniz? Sabine'le gelip gitmekte özgür olduğunuzu biliyorum. Ve neden kendi kız kardeşinin ölmesini istesin ki?"

Arkasını döndü, eldivenlerini yumruk yaptı. -Cehenneme kadar yolun var.

"Beni zaten buraya getirdin. Şimdi bana cevap ver!"

Sessizlik.

Onun omuzlarını tuttu. "Yılanın nefesini hissediyor musun?"

Kollarında çırpınıyordu, bir bebek kadar zayıftı. -Sabine'i ve beni morsusla zehirledi.

"Nedir o? Korkak zehirler konusunda siz Sorceri'ler kadar usta değilim." İçki içmeyi ve kumar oynamayı sevdikleri kadar zehirlerini kullanmayı da seviyorlardı ve kendilerini "toksinli" olarak görüyorlardı.

-Morsus yoksunluktan öldürür. Onu birkaç haftadan fazla terk edersek, acıdan ölürdük. Tek panzehir ondaydı, onu rahatsız etmediğimiz sürece aralıklarla verirdi.

Kulağa gerçek olamayacak kadar tuhaf geliyordu ki Thronos inanmaya meyilliydi. Sadece bir büyücü kendi ailesine bunu yapabiliirdi. "Sana neden inanayım?"

-A) Bana inanıp inanmaman umurumda değil çünkü senin bir önemin yok. B) Arkadaşın Nix sana söylediğim her şeyi doğrulayacaktır.-

Melanthe'ye inanıyordu. Bu da Thronos'un eski dostunun öfkesinin bir nebze yatıştığı anlamına geliyordu. Büyücü kadın bu vahşete seve seve katılmamıştı.

Başka pek çok açıdan eksik olmasına rağmen, Thronos onun bir eş olarak yeterli olacağına karar verdi. "Bu konuda sana inanıyorum, bu da seninle evleneceğim anlamına geliyor. İşkencenin artık söz konusu olmadığını bilmekten memnun olacaksın."

Gözleri çakmak çakmak oldu. -Sanki seni kocam olarak kabul edecekmişim gibi! Beni kaçırmaya hakkın yok! Sen bir

Omort'tan farklı. Seçimimi, hayatımı elimden aldılar. Ve Omort'u ilk fırsatta öldürdük.

"Beni yine mi tehdit ediyorsun?"

-En başta onunla gitmemizin tek nedeni bizi Vrekeners'ten koruyacağına söz vermesiydi!

"Benden değil. Bu yıllar boyunca seni sadece birkaç kez gördüm. Peşini bırakmadım ama her seferinde yaklaştığımda büyüyle kaçtın. Eğer seni hedef alan bir grup varsa da bundan haberim yoktu."

-Kendi adamlarınızın ne yaptığını nasıl bilmezsiniz?

Onun düşüncelerini araştırdığını, zihnini okumaya çalıştığını hissetti. Bir anda kalkanlarını kaldırdı ama görünüşe göre tek ihtiyacı olan buydu; nefesi kesildi.

-Gerçekten bilmiyordun! İzin verin sizi bilgilendireyim. Manastırdan iki yıl sonra, iyi şövalyeleriniz Sabine'i yüksek bir yere uçurdu ve eğlence olsun diye düşürdü. Kafasının kaldırım taşlarında yarıldığını gördüm. Onu ölümden zor kurtardım.

-

Vrekener'ler kötülük yapanların lanetiydi; onlar kötülük yapmak.

Onun yüz ifadesini okudu. -Bana inanmıyor musun? Neden yüksekten bu kadar korkar oldum sanıyorsun? Çünkü yere düştüğünde bir bedene ne olduğunu gördüm! Ve sonra, bir yıl geçmeden, senin türün tekrar üzerimize geldi.

Bakışları uzaklaştı. -Bir samanlığa saklandık. Ama bu kocaman kanatlı erkekler peşimizden geldi, şövalyeleriniz. Lider gülerken bir dirgen aldı ve samanları bıçakladı.- Sağ elini esnetti. -Sabine çatıdan atladı, onları benden uzaklaştırmak için koştu. Onu bir nehre kadar kovaladılar. Yüzme bilmiyordu ve boğuldu!"- Melanthe bir kez daha ona baktı, saldırgan bir şekilde eğildi. -Onu üç kasaba ötede bir kıyıda buldum ve onu geri getirmek için gücümü zayıflattım.-

"Kendi adamlarımın, eşim çaresiz küçük bir kızken onu parçalayarak öldürmeye çalıştığına inanmamı mı bekliyorsunuz? Ah,

Ama daha iyi olacak. Seni sadece Sabine'in özverisi mi kurtardı? Bu ne kadar yanlış!" Melanthe yalan söylüyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Çünkü Vrekeners yapmadı.

-Buna inanmanızı beklemiyorum. Tıpkı bizim münferit vakalar olmadığımıza inanmanı beklemediğim gibi. Şövalyelerinizin diğer Sorceri'lere daha da kötü davrandığına.

"Büyücü kadın masallarını anlatır."

- "Büyücünün Vrekener saçmalığıyla işi bitti!" Yüzüne kan tükürdü.

Thronos ayağa fırladı ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. "Beni kışkırttın mı?"

-Keşke seni de diğer siklerle birlikte uyutsaydım!

"O zaman neden yapmadın?" Gözlerini kaçırdı. "Neden, Melanthe?"

Yanından geçen bir şeye kaşlarını çattı. Omzunun üzerinden baktı, bir prizma değerinde renkte birkaç yılan gördü. Kaç tane vardı?

İşte o zaman küçük adalarının şeklinin değiştiğini fark etti.

"Sular yükseliyor" diye ısırdı, tam da kızın dediği gibi: - Sanırım kanımı seviyorlar.

ON İKİ

Doğal olarak, Lanthe kendisini yılan yemi olmaktan kurtarabilecek tek kişinin yüzüne tükürmüştü. Yağmur yontulmuş yanaklarında hâlâ kırmızı lekeler bırakıyordu.

Tüm korkuları arasında yiyecek olmak, Vrekener saldırısının hemen altında yer alıyordu. Nefret ettiği işkencecisiyle arasını düzeltme zamanı gelmişti.

Boğulma geri ve ağrı içinde onu Ağız, o sahte çapkın bir tavır. -Kanım yüzüne bulaşmış gibi görünüyor. Kötü Lanthe! Hey, bir fikrim var. Hadi takım olalım!

Kanatlarını test ederken ona kaşlarını çattı, yüzündeki çizgiler acıyla gerildi. Hasarlı kanadı uçmaya hazır değildi. Tek motorunu kaybetmiş bir uçak gibiydi. Su ayaklarının dibine vurduğunda, "Bizi gördüğüm sahile götürmeye yetecek kadar olmalı," dedi.

Döndü ama karanlığın içinde hiçbir şey göremedi. Ama cıvalı su ve gökkuşağı yılanları ona nerede olabilecekleri hakkında bir fikir veriyordu. Eğer haklıysa, tehlike her yerde belirliyordu. Eğer ateşten nehirlerle ve sürekli bir şeytani savaşla karşılaşarlarsa, bunu anlayacaktı. . . .

Lanthe'nin burada hayatta kalabilmek için Vrekener'in yardımına ihtiyacı vardı ve onun da kendisini kurtarabileceğine inanarak cesaretlenmesine ihtiyacı vardı! Adrenalinini nasıl yükseltecekti?

Adamın göğsüne baktı. Gömleği genişçe sarkıyor, yaralı tenini ortaya çıkarıyordu. Kasları sert ve cömertti. Çekiciydi. Ember'ın onu arzulamasına şaşmamalıydı.

Lanthe öne uzanarak titreyen avucunu kalbinin üzerine koydu. Adam gerildi ve bir anda kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Bir yetişkin olarak ona ikinci kez gönüllü olarak dokunmuştu. Boğazını temizledi, sonra konuşamadığını hatırladı. - Thronos, eğer bizi bu durumdan kurtarabilirsen . . . -

Su yaklařtıķķa yılanlar daha da cesaretleniyordu.

-Bana dokunmana izin vereceğim.

Gözlerini ona dikti. "Anlamadığın şey, sana istediğim her şeyi yapacağım."

Pekala. Ne zaman bu kadar ukala olmuştu? Sonra onun çocukken de böyle olduğunu hatırladı.

Onu kaslı kollarının arasına, o boyun eğmez göğsüne doğru çekti. "Sen bana aitsin. Acı çekerek seni hak ettim!" İfadesini noktalayan bir şimşek çaktı.

Omort'a aitmiş gibi mi? O ucubeden daha bir yıl önce kurtulmuştu!

"Ama güvenlik için bedenini pazarlık konusu yapman beni şaşırtmadı," diye ekledi Thronos. "şimdi çenenı kapa ve bacaklarını belime dola."

Başın beladaysa, git. Başka bir sečenek görmediği için adamın dediğini yaptı. Kısa eteği yukarı kalkarken, adam çıplak kıçını avuçlayarak vücudunu gövdesinin üzerinde tuttu. Elleri sert ve sıcaktı, kızın nemli teninde beř parmaklı damgalar gibiydi. Aralarından elektrik geçiyor gibiydi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu hisseden tek kişi o değildi.

o.

Avuç içleri kızın kıvrımlarına yapışmışken onu güvenli bir yere götürmeye nasıl konsantre olabilirdi ki?

Onu korumak için tek umudu adaları kullanarak kıyıya ulaşmaktı. Tam zihnini önündeki zorlu göreve odaklamıştı ki büyücü kadın ona dokunmasından bahsetmeye başladı!

Onun için sert bir atış yapmış, kanı iyileşen kanadından ve daha da önemlisi beyninden uzaklaştırmıştı. Onun kendisini ne kadar kolay etkilediğini bilmesini istememişti, bu yüzden ağrıyan aletini sinsice düzeltti.

Başka kaç erkek bu baştan çıkarıcı yaratığa aşık olmuştu? Onun yalanlarına? Eski dostuna duyduğu öfke içinde patladı. Bu bataklıktan kaçmak için onu kullanacaktı. "Dayanmanı öneririm."

Yüzünü onun göğsüne yasladı ve ona daha sıkı sarıldı.

Bir çığlık atarak en yakın adaya doğru sıçradı ve iyi kanadını olabildiğince yukarı kaldırmaya çalıştı. Kısa düştü ve dizlerine kadar suya indi. Tam dişleri arkalarından kapanırken adanın ortasına doğru hamle yaptı. Öfkeli bir tıslama sesi duyulduğunda, canavarın ağzından çıkan pis havayı hissetti.

-Çok yakın, Thronos!

Bakışlarını bir sonraki adaya odakladı, bu adadan bile daha uzaktaydı. Sonunda eşine kavuşmuştu; tek yapması gereken onu düzinelerce dev bataklık yılanından korumaktı.

Çenesini ayarladı, gerildi, sonra hamle yaptı. Sıçrayışının ortasında adaya ulaşamayacaklarını biliyordu. Altında bir yılan yüzeye çıktı; son anda yılanın sırtına kondu ve onu hedefine atlamak için kullandı. Güvenli bir şekilde yere indiler.

-Yılanlar atlama taşı değildir!

Onun eleştirileri olmadan da yapabilirdi. "Dilin yok ama yine de susmuyorsun." Bakışlarını gideceği yere kilitledi. Daha önce de gördüğü gibi, devasa bir kara parçasının üzerinde bir platoyu çevreleyen iki dağ vardı. Sanki bir dev kenarlarını yarmış ve bu sırada dağları ikiye bölmüş gibi dik bir uçurumla son buluyordu. Lavlar, parlayan turuncu şelaleler gibi yanlarından aşağı sızıyordu.

Plato bataklığın yüzlerce metre yukarısındaydı. Eğer ıskalarsa, yılanlarla dolu sulara dalmalarını engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı.

Fırtına giderek şiddetleniyordu. Yağmurla birlikte rüzgâr da şiddetleniyordu. Ama bu kaya yığnında biraz daha fazla yer vardı, bu yüzden en azından koşmaya başlayabilirdi. Rüzgâr o yayladan kötü kokular taşısa da devam etmekten başka çaresi yoktu.

Bir boru çaldı, bir dağdan diğetine yankılandı. Bir savaş çağırısı mı?

Kana susamış bağırışlar duyuldu, metal metale çarparak çınladı.

Birkaç dakika sonra gece gökyüzü aydınlandı, Lorean güçleri patladı.

Ateş bombaları, buz bombaları ve dönen savaş büyüleri gördü. İblisler olmalıydı. Ama onlardan kaç grup olabilirdi ki? "Aferin Melanthe. Bizi bir savaştan diğetine götürdün."

-Sanırım nerede olduğumuzu biliyorum. Bir efsane olması gerekiyordu.

Tüm şeytanların kaynağı.

Kaynağı mı? Farkına varma. "Bizi lanet Pandemonia'ya mı getirdin?" Pandemonium'un çoğulu. Çünkü orası yüzlerce iblis türünün efsanevi ana düzlemiydi.

Arkasından bir tıslama sesi daha duyuldu. Su endişe verici bir hızla yükselmeye devam ediyordu. İlerlemekten başka seçenek yoktu. atışmanın kenarlarından sıyrılacaklarını ummak zorundaydı.

Adam adanın uzak ucuna doğru geri geri giderken, kadın kollarını ona daha sıkı sardı ve eldivenlerini derisine sapladı.

Son saniyeye kadar bekleyerek koşmaya başladı.

Bir feryatla hedefine doğru hamle yaptı. Havalandı. Üç kalp atışı sonra, bu rüzgârda başaramayacağını biliyordu.

Çok kısa, çok kısa.

-İçkiye giriyoruz, Vrekener!

Yeşil yılan tepeye çıktığında, Thronos sırtına ulaşmak için kanadını var gücüyle çalıştırdı. Ha! Mükemmel bir yılan inişine doğru ilerliyordu; bu işte gittikçe ustalaşıyordu.

Canavar savrulurken yere indi. Bu ivme onları sanki otuz tonluk bir sıçrama tahtasına arpmışlar gibi dağlardan birine doğru savurdu.

Thronos kanadını salladı, kendini düzeltmek için savaştı. Dağın yamacı onlara doğru hızla yaklaşıyordu.

İki lav akıntısının arasında küçük bir mağara açıklığı gördüğünü düşündü. O küçük hedefi vurabilir miydi? Ne büyük risk! Kanadıyla yönünü aşağı ve sola çevirdi.

Aşağı ve sola, aşağı ve sola . . .

Sola, sola!

Açıklıktan mermi gibi geçtiler. Bacaklarını indirdi, kanadını tersine çevirerek ayaklarını yere değdirdi.

Momentum onu arka duvara doğru savurdu; yana doğru büküldü, eğildi, ayakları tozun içinde yana doğru kaydı.

Duvardan birkaç santim ötede durdular.

ON ÜÇ

Lanthe ölümden emindi, ivmelerinin onları bir dağın yamacına çarparak ezeceğine ya da lav banyosu yaptıracığına inanıyordu.

Bunun yerine, Thronos hedefi tam on ikiden vurmuş, sonra da eve kaymıştı. Onunla yüzleşmek için geri çekildi. - Tamam. Bu oldukça havalı bir hareketti. İğneye iplik geçirmenin yolu.

Adamın ona kaşlarını çatmasının normalden bir saniye daha uzun sürdüğünü düşündü. Onu ayağa kaldırdı ve omzunun üzerinden büyük bir avuç içi ile onu sabitledi.

-Teşekkürler.

Kendine kızgın bir ifadeyle elini geri çekti. Sonra etrafı incelemek için döndü.

Mağara ağzının hemen ötesindeki lav akıntılarının parıltısı sayesinde, Lanthe'nin bile net bir şekilde görebileceği kadar ortam ışığı vardı. Mağara duvarlarının her biri, sanki çok sayıda kazınmış hiyeroglif için bir tuval oluşturmak üzere pürüzsüz bir şekilde yontulmuştu. Tavanı desteklemek için sütunlar, arka duvar boyunca yükseltilmiş bir kaya rafı ve toz katmanları vardı.

Daha önce de antik kalıntılara gitmişti. Burası o kadar eski görünüyordu ki, diğerlerini tekno gibi gösteriyordu.

Thronos çevreyi kolağan ediyor, aralıklarla durup havayı kokluyordu. Onun yüksek duyuları için neler vermezdi. Thronos devrilmiş bir sütunu yolundan çekip kibrit çöpü gibi kaldırdığında, onun gücünü de ekledi.

"Buraya neden geldiğimizi bilmiyor musun?" diye sordu.

Başını salladı ve onun peşinden gitti. Mağaranın sol arka köşesinde, ensesindeki küçük tüyleri diken diken eden bir şey algıladı. Duyularının Thronos'unkileri alt etmesinin tek bir yolu vardı: altının çağrısını tanımak.

Yine de duvar sağlam görünüyordu. Bir kapı ararken, tozları temizleyerek bazı glifleri inceledi. Eldiven pençesiyle işaretleri birkaç kez dürttü ama bir şey bulamadı.

Uzaklaşırken bile özlemle omzunun üzerinden baktı. Belki de bu cehennem düzleminde asla keşfedilemeyecek, dağda kilitli bir ana damar vardı.

Bu fikir onu sönük bıraktı. Artık kaçıışlarının adrenalini azalmış, yorgunluk ve kan kaybından başı dönmeye başlamıştı. Yenilenen dili ağzının ve başının her tarafına acı dalgaları gönderiyordu.

"Bu işaretleri tanıyor musun büyücü?"

Rothkalina'da İblisçe öğreniyordu, en azından konuşabiliyordu ama bunu tanımıyordu. -Proto-Pandemonian, belki? Ya da bir çeşit ilkel İblisçe?

-

Thronos eskisinden daha da tedirgin görünüyordu, parmaklarını gür saçlarının arasından geçiriyordu. Bu mağarayla ilgili bir şeyler onu etkiliyordu. "Pandemonia'ya açılan kapının rastgele olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

-Her yere gidebilirdik, var olan herhangi bir yere. İnanın bana, daha kötüsü de olabilirdi.

"Pandemonia'dan daha mı kötü?"

-Yabancı diyarlar genellikle bir dereceye kadar ölümcüldür, o kadar tehlikelidir ki orada sadece bir ölümsüz hayatta kalabilir.

Lore'daki pek çok kişi ölümsüzlerin yarı-tanrılar olduğuna inansa da, diğerleri onların bu yabancı boyutlarda evrimleşmeye zorlandıklarını, bir çağda ölümsüz olana kadar daha dayanıklı hale geldiklerini düşünüyordu. Sonra da gerçeklikler arasında seyahat ederek ölümlülerin dünyasında yaşamaya başlamışlar, bu düzlemin görece kolaylığından etkilenmişlerdi.

Kısacası, Sorceri bir insanınkinden biraz daha iyi duyulara, diğer Lore türlerine kıyasla zayıf bedenlere ve kafası kesilmekten ya da mistik bir ateşten çok daha fazlasıyla sona erebilecek yaşam sürelerine sahip olarak evrimleşmişti.

Onun türü evrimde berbattı.

"Hangi diyar bu diyardan üstündür, Melanthe?"

-En azından burada yağmur var." Saçlarını sıkmaya başladı. "Oblivion'a gidebilir, su için diğer iblislerle savaşmak zorunda kalabilirdik.

Kanatları sinirlenerek seğirdi. "Diğer iblisler mi?"

-Feveris'e inmemizi mi tercih ederdin?" O uçağa binen herkes bitmek bilmeyen, kontrol edilemeyen arzularla kuşatılmıştı.

"Feveris, o zaman?" Sesi daha mı boğuk çıkmıştı? "Şehvetler Diyarı mı?"

Vücudunda daha fazla kan kalmış olsaydı, onun ses tonu karşısında kızarabilirdi.

"Oraya gittin mi?" diye sordu.

Dedikoduların doğru olup olmadığını görmek için ayak parmağını sokmuştu. Hizmetkârları, eğer büyülenirse onu geri sürüklemek için beline bir ip bağlamışlardı, kullanmak zorunda kaldıkları bir önlemdi bu. Birkaç dakika içinde Lanthe bir gnom için soyunmaya başlamıştı.

-Hawai Tropic, ada çiçekleri ve seks kokan, sürekli güneşli, kıyıdaki o uçağı asla unutmayacaktı. Ya da parıldayan güneş ışınlarını.

"Eminim orada kendini evinde gibi hissediyorsundur," diye homurdandı.

Hâlâ onun hapishane adasındaki fahişe yorumunun acısını çekiyordu. -Belki de Pandemonia'ya açılan bu kapıyı açmam için beni sen etkiledin, iblis! Dün gece boyunca bir iblisin tutsağıydım, bu yüzden doğal olarak SENİN ana dünyana bir eşik açtım.-

Ona doğru yaklaştı ve "Bana iblis deme!" diye bağırdı.

Kendini tutmaya zorladı, sonra onun daha önceki sözlerini tekrarladı: -Bu konuda hassas mısın, yaratık?

"İblisler vahşidir. Vrekener'lerin zarafeti ve kutsal bir amacı vardır. Biz tanrıların soyundan geliyoruz!"

-Bunu nereden biliyorsun?

"Troth Masalları'ndan - bin yıldır bir Vrekener neslinden diğerine aktarılan kutsal bilgi."

-Seni durdurmak zorundayım, çünkü beni çoktan sıktın. Her halükarda, kayınbiraderim Rydstrom vahşi değildir. Tanıdığım en iyi erkeklerden biridir.

"Bu kadar Rydstrom yeter! Ona aşık olmuş gibisin."

-Çok ateşli.

"Hoşuna giden bu mu? Her zaman yüzeyselsin, büyücü kadın."

-Ve sen her zaman patolojik olarak kıskançsın.

"Bu kıskançlıktan çok daha derin bir şey. Yattığın erkekler benden çaldı. Sen benden çaldın."

-Ne çaldım?

"Yıllar ve çocuklar. Böylesine ağır bir kayıp için başka birini öldürebilirdim."

-Bunca zamandır benden istediğin bu muydu? Yıllar ve çocuklar mı? O yıllar sefil geçse bile mi?

"Birlikte varoluşumuzun kasvetli olacağını kabul ediyorum. En büyük umudum, çocuklarımızı birbirimizi öldürmeden yetiştirebilmemiz."

Lanthe'nin biyolojik saati -ki Thronos'un adam kaçıran, yargılayıcı bir diken olduğunu bilmiyordu- yavrumuz sözleriyle hızlandı.

İkizlere düşkün bir teyze olmak Lanthe'nin saatini hızlandırmıştı. Hapishanede küçük Ruby'ye bakmak ise onu aşırı hızlandırmıştı.

Doğurganlık döneminin sonuna gelmiş olması da muhtemelen işine yaramıyordu.

Ama Thronos'lu çocuklar? Asla. Lanthe'nin Skye Cehennemi'nde kapana kısılp beyninin yıkanması yeterince kötü olurdu; çocukları altın uğruna kahkahadan kaçırırsa lanetlenirdi.

"Genel olarak genç olma fikrinden hoşlanmıyor gibi görünmüyorsunuz," diye gözlemledi.

Hiç de değil. Bunca yıldır bir ortak aramıyor da değildi.

Her girişiminin kötü sonuçlanması çok kötüydü. Ya ürpertici yeni bir hayran kazanacaktı, ya da güçleri çalınacaktı,

ya da korkunç bir fırça yer: erkekler saatlerine bakıp "Yarın sabah çok erken kalkacağım, tatlım" derler. Sonra da alev alırlardı.

Vur ve bırak. Çivile ve bırak. Yine de asla gebe kalmadı ve terk etmedi, çünkü sezonda olduğu her zaman önlem almıştı.

"Nasıl olur da çocuk sahibi olmazsın?" Thronos sordu. "Gebe kalma fırsatlarınız çok fazla olmalı."

Tüm bu sürtük-utanç verici yorumları not ediyor, her fırsatta şeytani kökenlerini yüzüne vurmaya yemin ediyordu. -Her gün sana oynaman için iki fahişe kartı vereceğim. Eğer ikiden fazla oynarsan, misilleme yapacağım ve bundan hiç hoşlanmayacaksın.-

"Soruya cevap ver."

-Çocuk istemem yeni bir gelişme, şu anda sizin esiriniz olduğum için cırtlak bir şekilde durdu. Özgür kaldığımda, bu olasılığı daha fazla araştırabilirim.

"Benden asla kurtulamayacaksın." Bu sözler bir ceza gibi geldi. Bakışlarına karşılık vererek, "Birlikte olduğumuz her saniye, senin benimkini yaraladığın kadar ben de senin derinin altına giriyorum," dedi.

Bu bir duvarla tartışmak gibiydi. Şeytani, uçan bir duvarla. -Şimdi planın ne?

"Aşağıdaki platoda savaştan kaçının." Bu ses yukarıya doğru o kadar durmaksızın süzülüyordu ki, şimdiden bir tür beyaz gürültü haline gelmişti. "Bu da demek oluyor ki sen ölümlüler âlemine bir geçit açana kadar bu mağarada kalacağız. Oradan seni Skye'a götüreceğim."

-Beni duymuyorsun. Thronos, eğer saldırılardan haberin yoksa, şövalyelerin senin emirlerinin dışında hareket ediyor demektir. Beni oradan aşağı atmalarını engelleyecek ne var?

"Şövalyelerim size zarar vermeye cesaret edemezdi." Sesi biraz daha az mı kendini beğenmiş çıkmıştı? Kendinden daha mı az emindi?

Onun inatçı inançlarını kırıp dökmeye devam etmek zorundaydı. - Bu büyücü kadın geleceğinde bazı büyük değişiklikler olacağını öngörüyor. Vrekener'lerin sözlerini tutmadıklarını, şövalye ruhlu ve yiğit şövalyelerinizin korkmuş bir kızı ölüme terk ederken güldüklerini kabul etmek zorunda kalacaksınız. Adamlarınızın, çığlık atmamak için mücadele eden on bir yaşındaki eşinizi bir dirgenle öldürmeye çalıştığını kabul etmek zorunda kalacaksınız!

Thronos bir an için neredeyse ürkmüş görünüyordu. Bugünden itibaren, bir insanın hayatı boyunca sahip olduğu inançların sorgulanmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Portia'nın beyinde bir dağı yerinden oynatması gibi bir şeydi bu. Eğer Lanthe onu bu kadar iyi tanımasaydı, neredeyse ona acıyabilirdi.

Ama onu iyi tanıyordu.

-Dediğim gibi, her şeyi Nix ile doğrulayabilirsiniz. Şimdilik, en acı ihtiyacın tartışmaya devam etmek için çok yorgun. Zaten yeterince yüksek bir puana sahip değilsin." Ondan uzaklaştı ve bir iki saatliğine kıvrılabileceği bir yer aramaya başladı. Şu anda arkadaki yükseltilmiş kaya rafı gelmiş geçmiş en iyi yatak gibi görünüyordu.

"Değerlendirmiyorum da ne demek?" diye sordu. Kadın cevap vermeyince, adam yine o kutsal bilgiden, "hak için kılıç" olmaktan bahsetmeye başladı, o da onu duymazdan gelerek arkaya doğru yöneldi.

"Ve sen bana seni duymadığımı mı söylüyorsun?" dedi arkasından.

Görmezden gelinmeyi sevmez. Bildiğim iyi oldu. Onu görmezden gelerek kolunu yüzeyde gezdirdi. Bu mağaranın içindeki hava sıcak olsa da, döşeme dondurucu soğuktaydı. Dilenciler, seçiciler, falan filan. Gözlerini kapatarak kıvrıldı.

Daha bir gün önce tünelde öksürerek kum çıkarıyor muydu? O zamandan beri, ateşli bir Vrekener kazası, yüzüne bir kütük ve dilinin kesilmesi yaşamıştı.

Ve bu haftalar süren tutsaklıktan sonraydı.

Burada pek iyi değilim. Tüm bunların üzerine, yakınında altın olan bir mağarada mahsur kalmıştı ve bu da onu huzursuz ediyordu. O

onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu ama yine de ona ulaşamıyor, dokunamıyor, tapınamıyordu. Kaşıyamadığı bir kaşıntı gibi. Hayır, bundan daha kötüsü, sırtında ulaşamadığı bir bıçak gibi.

Başka bir şey düşün. Titreyerek ve perişan bir halde Tornin Kalesi'ndeki lüks süitini hayal etti. Bu gece sıcak yatağında film-roman-komedi ve destansı aşk hikâyeleri izliyor olacaktı. Ya da belki yeni bir kişisel gelişim kitabı okuyacaktı.

Tuhaf, bütün bunlardan önce Tornin'e kızılıyordu. Rydstrom ve Sabine'in yanında sık sık kendini üçüncü tekerlek gibi hissediyordu. Rydstrom'un kız kardeşleri ziyarete geldiğinde ya da Cadeon ve Holly kızları getirdiğinde işler düzeliyordu ama ziyaretleri Lanthe'yi tatmin edecek kadar sık değildi.

Sabine ve Rydstrom ile aynı kaleyi paylaşmak zor olabilirdi. Lanthe'nin Tornin'de kendi kulesi olmasına rağmen, onu hâlâ avluda Sabine'i öperken ya da yemeğe giderken elini tutarken görüyordu. Birbirlerine duydukları bariz hayranlık Lanthe'yi kıskandırılıyordu.

Kız kardeşi her türlü mutluluğu hak etmiyor değildi ama Sabine aşkı kendisi için bile istememişti. Lanthe yüzyıllar boyunca bunun hayalini kurmuş, onu bulmak için taş üstünde taş bırakmamıştı; ama yine de yalnız olan oydu ve böyle bir ihtimali yoktu.

Kalıcı bir ilişkiye en çok katil bir Vrekener ile yaklaşabilmişti. Ugh!

Thronos'un fiziğinin çekici olduğunu aklından bile geçirdiğine inanamıyordu! Sorceri hormonlarına lanet olsun.

Rothkalina'ya geri dönebilirse, özel kasasındaki tüm altınların üzerine bir daha asla sürtünmeyeceğine yemin etti.

Gözlerini daha sıkı kapattı. Sanki evi tekrar görecekmış gibi davranıyordu. Eğer bu mağarada volta atan erkeğin bununla bir ilgisi varsa, günlerini yüzen bir cehennemde geçirecekti.

Ta ki atlayana kadar.

ON DÖRT

En azından birimiz uyuyabilir. Yaklaşık yarım saat sonra büyücü kadın bayılmıştı; bu sırada adam hiyerogliflerden oluşan bir duvara yaslanmış, onu izliyordu.

Onu öylesine görmezden geliyordu ki, burada olmasa da olurdu. Bir bakıma, onu görmezden gelmek tam da son birkaç yüzyıldır yaptığı şeydi.

Çünkü önemsemiyordu. Onun için hiç önemli değildi.

Olduğu gibi durduğu için, saçma sapan eteği yukarı kalkıyordu. Biraz daha yukarı çıkarsa kışının yarığını görebilecekti. O biçimli kıvrımları avuçlarının içinde hissettiğini hatırlayınca şaftı hızlı bir ısıyla sertleşti.

Haftalardır uyumamış olmasına rağmen, ona yapabileceklerinden korktuğu için Melanthe yanındayken uyumuyordu. Yetişkinlik hayatı boyunca gördüğü rüyaların her birinde Melanthe'yi, yani ona bir şeyler yaptığını görmüştü.

Bazen uyandığında kendini çarşafı, yastığa, yumruğuna -vücudunun mücadeleye devam ettiği baskıyı hafifletecek herhangi bir şeye- doğru hamle yaparken buluyordu.

Bu şekilde sonuçlanmak, çiftleşmiş bir erkek için utanç verici bir durum olarak kabul edilirdi. Eşinin cinsiyeti dışında herhangi bir yere salınmak tabuydu, değerli bir kaynağın israfıydı.

Yakında böyle şeyler için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Onunla evlendiğinde, uyandığında kendini onun kalçalarının arasında bulacaktı.

Birkaç gün içinde Skye'a geri döneceklerdi. Evinde, onu yatağına götürecekti - Troth Yatağı'na.

Zanaatkârlar, daha istikrarlı Lorean türleri arasında alışılmadık olmayan bir uygulama olarak, doğduğu gün onun için oymaya başlamışlardı. Vrekeners için bu ömürlük yatak

kutsal sayılırdı. Yasalara göre, onu talep edebileceği tek yer orasıydı.

Sadece bu hareket onu ve Melanthe'yi evlendirecekti. Resmi olarak bağlanmış olacaklar ve -tanrıların lütfuyla-beklenti içinde olacaklar.

Ama şimdi evine dönmek için başka bir acil nedeni vardı. Eğer kızın söyledikleri doğruysa ve şövalyeleri iki kız kardeşe de zarar vermemeleri için verdiği özel emirlerin dışında hareket etmişlerse, Thronos ceza yağdıracaktı.

Melanthe bir keresinde Thronos'u ölümüne yollamıştı. Yıllar sonra, aynı şeyi Sabine'e de yapmışlar mıydı?

Adalet için değil. İntikam için. Şu anda hizmet ettiğim efendi.

Sabine kendi türlerinin hükümdarını, kendi babasını öldürmüştü; Thronos yeminlerine rağmen onu öldürme fikrini neredeyse kabul edebilirdi.

Ama Melanthe'yi hedef almak?

Hiç mantıklı gelmiyordu. Bir konuda haklıydı: Eğer Melanthe'nin anlattıklarını kabul ederse, o zaman inançları ters yüz olacaktı.

Onu yakın koruma altında tutarak iyice araştıracaktı. Onun güvenliği için. Ve bizim.

O tasma olmadan onun güçlerini nasıl kontrol edecekti? ?

Thronos düğümlenmiş kaslarını gevşetmek için başını boynunun üzerinde döndürdü. Yorgun olması gerekirken, dinçti. Evet, tehlikeye karşı tetikteydi, bu yerde kendini güvende hissetmiyordu ama dahası da vardı.

O garip beklenti hissi, içinde bir rahatlamayla birlikte onu vurdu. Melanthe'ye duyduğu sürekli arzu onu sarssa da, sonuçları konusunda daha umursamaz hissediyordu. Kendini yanlış adımlar ve hatalar konusunda daha az endişeli buluyordu.

On metre ötesinde uyuyan günaha karşı bu bir yıkım olabilirdi.

Bu değişiklikler onun yüzünden miydi yoksa bu yer yüzünden mi? İkisi birden mi?

Peki Melanthe'yle burada altı gün daha geçirdikten sonra ona ne olacaktı? Belki de yarın yola çıkıp alternatif bir geçit aramalıydı.

Onun uykuda iç çektiğini duydu. Uyanmadan yan dönerek ona baktı ve geniş göğüs dekoltesini gösterdi.

Bakışlarını kızın göğüslerinden çekebildiğinde, gözleri kızın kıvrak kalçalarının dikişini eteğinin altındaki gölgeye kadar takip etti. Boyu daha da sertleşirken rahatsız edici bir şekilde kıpırdandı.

Sonuç: Onunla evlenme kararı doğru.

Feveris'in daha önce yaptığı yorumu hatırladı. Thronos onun tepkisi karşısında irkilmişti. Onları şehvetle kuşanmış olarak hayal etmiş ve bunu arzulamıştı.

Feveris'te onu inkâr edemeyecek, dokunmadan, öpmeden ya da sahiplenmeden önce Vrekener evlilik yasasına uyamayacaktı. Oradan ayrılmak için hiçbir dürtüleri olmayacaktı, sadece çiftleşmekten memnun olacaklardı ... ve çiftleşmekten ... ve çiftleşmekten ...

Ağrıyan aletini okşamaktan kendini zorlukla alıkoydu. Bu hayallere kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

-Çünkü Vrekener yasası ona durumu için hiçbir başvuru yolu bırakmamıştır.

Henüz onun bedenine dokunmasına ya da kendi bedenini tatmin etmesine izin verilmemişti.

Buna rağmen, onu başka bir yasak öpücükle uyandırırsa ne olacağını merak ediyordu.

Kızın ona açıldığı düşüncesiyle -kırmızı dudakları ve pürüzsüz kalçaları ayrılıyordu- şaftı rahatlamak için zonklamaya başladı.

Tecrübesiz olmasına rağmen, onu her türlü tereddütten kurtarabileceğine inanıyordu - çünkü kendisinden önce pek çok erkek bunu yapmıştı. Dahası, bir yıl boyunca bekâr kaldığını itiraf etmişti. Hapsedildiği süre boyunca, tıpkı kendisi gibi onun da herhangi bir rahatlama yaşadığından şüpheliydi.

Muhtemelen onun için eriyecekti.

Ayrıca, eğer yanılmıyorsa, eşinin mevsimi gelmişti. Daha önce çocuklardan bahsettiğinde, gözlerinin kısa süreliğine yumuşadığını düşündü. Eşi gerçekten de kendi yavrusunun

özlemi çekiyor olabilir miydi?

Ve böylece onun soyu?

Kendini onun kılıfının derinliklerine yerleştirme ve mührünü kırma fikri onu köpürttü. Özellikle de şimdi doğurgan ve ihtiyaç duyarken. Bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldı.

Onu Troth Yatağı'na götürmeliyim.

Boynuzlarını duvara vurmak için ondan yana döndü. Acıyla homurdandı; ne zaman bu kadar hassas olmuşlardı? Görüşü kısa süreliğine bulanıklaştı ve anlaşılmaz gliflerin arasında kelimeler okuduğuna yemin edebilirdi:

SAF OLANI KURBAN ET, KUDRETLİ OLANA TAP, EŞİ BENZERİ OLMAYAN BİR TAPINAK GÖR.

Geri çekildi. Hayır, bu mümkün değildi. Thronos birkaç dil bilse de İblisçe -özellikle de ilkel İblisçe- bunlar arasında değildi.

Havada bir şey olmalı, gözleri ona oyun oynuyor. Burası beni etkiliyor. Şu anda bile eşine dokunamamasının nedenleri giderek azalıyordu.

Başını sertçe salladı, dikkati kolayca ona döndü. Gözleri kapaklarının arkasına kaydı, omuzları seğirdi. Her zaman bu kadar düzensiz mi uyurdu? İlk dürtüsü onu kanatlarının arasına almak oldu. İkinci dürtüsü ise onu kollarına, ellerine almaktı.

Ama yapmayacaktı. Artık Tornin Kalesi'nde işlenen suçların en kötüsünden masum olduğuna inansa da, o hâlâ bir yalancı ve çok sayıda erkekle yatmış bir hırsızdı. Daha şimdiden, onur ve dürüstlük timsali olan kendi şövalyelerinden şüphe duymasına neden olmuştu.

Thronos uzun zamandır nefret ettiği birini nasıl arzulayabilirdi? O kendine değer vermezken, kendisi ona değer verirse lanetlenirdi. İhtiyacını bir buz fırtınası gibi soğutacak bir şey biliyordu, nefretini kaynatan bir anı.

On sekiz yaşındaydı ve onu bulmaya düşüşünden beri hiç olmadığı kadar yakındı. Bölgelerin yeni kralı olan kardeşi Aristo'nun eşliğinde Thronos, onun büyücülüğünü takip ederek

Dağların arasında, neredeyse gökyüzünden gizlenmiş bir mezra.

O gecenin üzerinden yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen, her bir ayrıntıyı sanki zihnine kazınmış gibi hatırlıyordu.

ON BEŞ

Lanthe derin uykudan anlık farkındalığa geçerek uyandı.

Ne zamandır baygındı? Dilini test etti. Neredeyse iyileşmişti.

O kadar yorgun olmasına rağmen uyuyabildiğine şaşırmişti. Altının siren sesi onu hâlâ rahatsız ediyordu. Yakınlarda bir Vrekener'in dolaştığından bahsetmiyorum bile.

Şu anda topallıyor ve volta atıyordu. Hiç dinlenmiş miydi?

Uyuyormuş gibi yaparak, sinsî bir büyücü gibi göz kapaklarını araladı.

Bakışları mesafeliydi, gözleri gümüş rengi titriyordu. Ne düşünüyordu acaba? Belki de bazı bloklarını indirmişti ve kadın onun düşüncelerini araştırabilirdi.

Delving, delving-

İçeride. Blokları düştü!

Thronos gençliğinden kalma uzak bir anıyı hatırlıyordu. Kendisiyle aynı yaşlarda olan ve ona biraz benzeyen başka bir Vrekener'le birlikte yürüyordu.

Evet, o erkeği daha önce görmüştü, onunla uzun ve hikâyeli bir geçmişi vardı.

Yutkundu, Thronos'un anısı devam ederken casusluk yaptı. . . .

Beklenti içinde yanıyordu. Yıllar süren arayıştan sonra, Aristo'yla birlikte bu vadiye geldikleri anda eşinin kokusunu almıştı. Dolambaçlı bir yoldan hızla ilerleyerek her pencereye baktı.

"Onunla yeniden bir araya gelme hevesini hâlâ anlamış değilim," dedi Aristo, onu takip ederek. "Her topallama

Attığım her adım ve acı içinde uçan her lig beni öfkeyle doldururdu. Onu nasıl affedebilirsin?"

Çünkü Thronos o geceyi anlamak için kendini onun yerine koymuştu. "O sadece küçük bir kızdı. Ailesinin kafası kesilmiş, sevgili kız kardeşi öldürülmüştü."

"Olması gerektiği gibi. Ebeveynler, Lore'un gizliliğini aşıkarc büyücülük harcamalarıyla tehdit etti ve kız kardeş kral babamızı öldürdü!"

Aristo da aynen onun gibi düşünüyor.

"Neden eşinin seni affedeceğine inanıyorsun?"

"Eğer ona babamın bu olayı nasıl öğrendiğini anlatırsam

suçsuz olduğumu anlayacaktır." Büyük pencerele bir tavernanın önünden geçtiklerinde Thronos yansımasını gördü ve kaşlarını çatarak yara izlerine baktı.

Aristo onun tepkisini yakaladı. "Küçük bir güzellik olacağına söz vermişti, değil mi?"

"Evet. Yani?" Thronos onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olacağını biliyordu. Zaten öyleydi de. Onun şimdi nasıl görüneceğini hayal ederek sonsuz saatler geçirmişti.

"Sorceri'ler vefasız yaratıklardır, kardeşim. Aranızdaki onca acıya ek olarak, görünüşün için seni terk ediyor da olabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Tabii ki. Yansımasını her gördüğünde. "O benim eşim; kaderimizde var ve o da bunu hissetti." O son gün, ona çok tatlı bir şekilde dönüp iç çektiğinde

-

"Belki de sadece çiftleşmeye ihtiyacınız vardır?"

O yaptı. Melanthe ile. Tanrılar, nasıl da istemişti! Ama Thronos bu kadar beklemişti; bir şekilde Melanthe on sekiz yaşına girip sahiplenilene kadar iki yıl daha bekleyecekti. Vrekener'den yirmi dört ay daha

hukuk. Özellikle de merakı ve şehveti bu kadar artmışken, sonsuzluk gibi geliyordu.

On sekiz yaşında başka bir erkeğin cinsel ilişkiyi onun kadar düşünüp düşünemeyeceğini merak ediyordu.

Aristo, "Korkarım kendinizi hayal kırıklığına hazırlıyorsunuz," dedi.

"Yani hiç denemeden ondan vazgeçmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Unut gitsin. Sen anlamazsın."

Kardeşi eşini bulamamıştı ve muhtemelen yüzyıllar olmasa bile on yıllar boyunca da bulamayacaktı. Thronos'un eşini bu kadar genç bulması bir anomaliydi.

"O zaman bana açıkla."

"Melanthe"-hayatımda eksik olan her şey
-"Benim ideal kadınımdır." Kusursuz olduğu için değil, kusurlarına bile hayran olduğu için böyleydi. Onu sadece istemiyordu; ona ihtiyacı vardı. İkisi de büyük bir bütünün parçalarıydı.

Bunu anlamak başkaları için neden bu kadar zordu? "O benim," dedi basitçe.

"Onlarla savaş halindeyiz," diye belirtmeden edemedi Aristo.

"O zaman belki de olmamalıyız. . . ." Sözüünü yarıda kesti, kıza odaklandı. "Sokağın sonundaki bina," dedi omzunun üzerinden, zaten aceleyle ilerliyordu. "Yukarıda bir konut var."

Kalp atışları hızlanarak pencere pervazına çıktı. Melanthe! Yatakta uyuyordu. Nefesini tutarak içeri süzüldü.

Keskin bir nefes veriş onu terk etti. Melanthe artık bir kadındı.

Her yeni detayı açgözlülükle inceledi. Kızın büyüyünce çok güzel olacağını biliyordu ama en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. Kirpikleri solgun yüzüne karşı kalındı, siyah saçları başının etrafında ipeksi bir bulut gibi duruyordu. Çarşaf belinde toplanmış, ona

Geceliğinin altındaki göğüslerinin kabarıklığını görmek için.

Cömert kabarmalar.

Meme uçları ince kumaşın üzerinde gerilmişti.

Onu böyle görmek kalbinin göğsünde çarpmasına ve kasıklarında kan birikmesine neden oldu. Artık eski yaralarını hissetmiyordu.

Onu böyle görünce, her şeyi affedebilirdi. İki yıl nasıl bekleyeceğim?

Onu nihayet bulduğunda ne söyleyeceği ya da ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Şimdi cevap şaşırtıcı derecede açıktı: Yatağında yanına oturmak, onu okşayarak uyandırmak ve o gecenin gerçeğini ona açıklamak.

Ona vereceği acıdan nefret ediyordu, yaptıklarından dolayı suçluluk duyacağını biliyordu. Ama aralarındaki havayı temizlemek zorundaydı-

Yaşlı bir vampir şarap şişeleri taşıyarak odaya girdi. Thronos eşini korumak için saldırmak üzere gerildi.

"Lanthe, geri döndüm," dedi erkek, onun farkında olmadan, gölgelerin arasında hareketsiz kalmıştı.

Doğrulup gülümseyerek gözlerini ovuşturdu. "Marco."

Vampir Marco onun kokusunu alıyordu. Ve o da . . . onu.

Thronos donup kalmıştı, gördüklerini anlayamıyordu. Melanthe biriyle yatmak için çok gençti!

Hisleri yanılmıştı.

Vampir o anda onu gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. İki erkek de Melanthe'nin üzerine atladı ama sülük iz sürerek Melanthe'ye ilk ulaşan oldu. Melanthe'yi odanın diğer ucuna ışınladı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Sen mi?"

"Bu da kim?" diye sordu vampir.

Thronos sesini buldu. "Melanthe, konuşmam gerek-"
"O bir düşman," diye araya girdi. "Bir daha asla görmemeyi umduğum biri."

"Nasıl istersen, tatlım." Vampir onları takip ederek uzaklaştı.

"Hayır!" Thronos böğürdü.

Bu kadar yakın olmak! Çılgına dönmüş bir halde, kızın nereye götürülmüş olabileceğine dair bir ipucu bulmak için odayı taradı. Onu tekrar bulacaktı!

Yatağa, çarşaflardaki kana kaşlarını çatarak baktı. Bakiresinin kanı mı? Oda dönüyor gibiydi.

Bu olamaz.

Ama öyleydi. Tam da bu gece o erkeğe namusunu vermişti. Bana ait olmasına rağmen!

Göğsünü pençeleyerek başını geriye attı ve bir hayvan gibi kükredi. Vücudundaki tüm fiziksel acılar alevlendi ve neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Aristo bağırarak onu çağırdı ve saniyeler sonra geldi. Daralmış bakışlarıyla manzarayı inceledi. "Başka bir erkek mi?" Şaşırmış gibi görünmüyordu.

Vampirin derisi lekesiz ve pürüzsüzdü.

Çarşaflarda kan. Melanthe'mi sahiplendi. Thronos arkasını döndü ve kustu.

Aristo, "Onu şimdi affedecek misin?" diye tersledi.

Sersemlemiş bir halde kardeşinin onu götürmesine izin verdi. Çok geçmeden Aristo'nun sunduğu içkileri içmeye başladı. Çok geçmeden Aristo yasaklanmış bir et evine girmelerini önerdi. Thronos bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündü.

Suçlar lanetlensin; üzüntülerini içerek gidermeye ve kendini başka bir kadına gömmeye kararlıydı.

Ama yapamadı. Başka herhangi bir dişinin kokusu ona itici geliyordu. Hiçbir Vrekener bilmiyordu.

bir eşten ayrılmak.

Thronos Melanthe'ye sahip çıkacaktı. Ya da hiç.

Aylar geçtikçe, kadının erdemini teslim etmesi için yaşlı vampir tarafından baskı altına alınmış olması gerektiğine kendini ikna etmişti. Onu tekrar bulduğunda, Thronos onu alıp götürecektir ve erkeğin etkisinden kurtaracaktı.

İkna olmuştu - ta ki ertesi yıl onu uzun boylu bir fey erkeğiyle görene kadar. İkisi gülerek bir portal yarığından geçmişlerdi. Çift karşıya geçerken öpüştüğünde, Melanthe Thronos'u atlama emrinden çok daha fazla yaralamıştı. . .

Lanthe az önce tanık olduklarından sonra nefes alış verişini düzenlemekte zorlanıyordu: düştükten sonraki ilk buluşmalarına dair anısı.

Onu Marco'nun yatağında bulduğunda yaşadığı yıkımı hissetmişti. Onu ele geçiren hastalığı, inançsızlığı ilk elden deneyimlemişti. Onun şiddetli kıskançlığıyla haşlanmış ve yaralarının acısıyla sarsılmıştı.

Onu sahiplenmek için iki yıl bekleyebileceğini düşünmemişti; yüzyıllarca beklemişti.

Bir şekilde göz kapaklarını yarı kapalı tuttu, derin ve eşit nefesler aldı. Arkadaşının kimliği onu öğrendiği diğer her şey kadar şoke etmişti.

Kız kardeşini kaldırım taşlarının üzerine düşüren dirgenli erkek Aristo'ydu.

Vrekenerlerin Kralı. Thronos'un ağabeyi.

Belli ki Aristo, Lanthe'nin Thronos'un eşi olmasını umursamamıştı. Kral onun ve Sabine'in ölmesini istiyordu. Eğer Thronos Lanthe'yi Skye Hall'a gitmeye zorlarsa, Aristo onun işini sonsuza dek bitirecek miydi? Thronos'u bu konuda nasıl ikna edecekti?

Evet, Vrekener, beyninin içini karıştırıyordum ve oops, benim görmemden utanç duyacağın bir anıya tanık oldum. Seni öldüren sadist haydutu fark ettim.

Acımdan zevk alan senin kardeşin! Oh, ve kralın! Kız kardeşim babanın kellesini uçurduktan sonra seni o büyötmüş olmalı.

Thronos'un saldırılardan neden haberdar olmadığını şimdi anlıyordu. Liderlerini kim ispiyonlayabilirdi ki?

O gece olduğu kadar hasta görönen Thronos bir sütuna yaslandı, sonra yere kayarak dizlerini büküp oturdu. Başını arkaya eğerek tavana baktı, çarpıcı gözleri kaybolmuştu. Onun elinden kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Belki ölümdede, diye düşündü.

Önce adamın yüzüne, sonra da göğsünün derisine baktı, ikisi de onun yüzünden yara olmuştu. Bu izlerden nasıl da şiddetle nefret ediyordu!

Ve onun zihnini daha da kötü hırpalamıştı.

Onu bir başkasıyla görmesinin canını acıtacağını biliyordu ama bunun derinliğine inmemişti bile. Onun türünün ellerinde çektiğı tüm acılara rağmen, eskiden olduğu genç adam için acı çekiyordu.

O yaşta, onun ideal olduğunu düşünmüştü. Yaraları için onu affetmeyi planlamıştı.

Ta ki istemeden de olsa ona asla iyileşemeyeceğı bir yara açana kadar.

Öğrendiğı her şeyi hâlâ kafasında toparlayamıyordu. Babasına manastırdan başka biri mi bahsetmişti? Ve "o gecenin gerçeğı" neydi? Thronos onun kendisini affedeceğinden o kadar emindi ki.

Onun suçsuz olmasını bu kadar çok istemesi onu korkutuyordu, gerçek ona çarpsa bile: eğer öyleyse, bilerek ya da bilmeyerek neden olduğu acıların hiçbirini hak etmemişti.

Küçük bir çocuğun
vücudunu kırdım. Ve
genç bir adamın kalbini.

ON ALTI

Lanthe tekrar uyandıığında, gece hâlâ diyarın üzerine çökmüştü ve savaş devam ediyordu. Belki de ikisi de burada sonsuzdu.

Thronos gitmişti, muhtemelen yiyecek tedarik ediyordu. Et yemediği için kendi kahvaltısı için çok az umudu vardı. Onun için avlanmaya çalıştığı zamanı hatırlayacak mıydı?

Adamın onu yalnız bırakmasına şaşırılmıştı, kaçabileceğinden değil. Dilini test ederek ayağa kalktı -hepsi iyileşmişti!- ve sertleşmiş kaslarını gerdi. Soğuk taşın üzerinde uyurken bu kadar zorlanıyorsa, onun nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdi. Eğer o uyusaydı.

Cildindeki ve saçlarındaki kumları temizlemek için can atarak mağaranın girişine doğru ilerledi, yol boyunca eldivenlerini ve botlarını çıkardı. Yağmur yağıyor, girişin her iki yanındaki lavları sıçratıyor ve buhar dalları oluşturunuyordu. En uç noktaya yaklaşırken, sıcak yağmur suyuna uzanırken kendine aşağıya bakmamasını emretti.

Çoğu Lore türü titizdi. Yine de haftalardır duş almamış, bir lavabonun buz gibi suyuyla yıkanmak zorunda kalmıştı.

Avuçladığı ellerinden su içerek ağızındaki kan kalıntılarını temizledi, ardından iç çamaşırını ve göğüs zırhını çıkararak onları ve vücudunun olabildiğince büyük kısmını temizledi. Yıkanırken, son iki günde öğrendiği her şeyi düşündü ve şaşırtıcı bir farkındalığa vardı: Thronos'tan nefret etmemi gerektirecek hiçbir şey yok.

En azından geçmişten. Onu suçladığı suçlardan masumdu. Sabine'nin ölümünde doğrudan bir parmağı yoktu, hatta onları önlemek için çaba göstermişti. Şimdi onun manastırın yerini gizli tuttuğuna inanıyordu.

Babasının o gece saldıracağını önceden haber vermiş olmasını ister miydi? Kesinlikle. Ve Thronos'un adamlarına daha iyi bir tasma takmış olmasını diledi.

-Ama ondan bunu bekleyemezdi. Hiçbir evrende başka bir Vrekener'in sözüne güvenmezdi.

Dün geceden sonra, sürpriz saldırılara karşı duyduğu kronik endişe nihayet azalmaya başlamıştı. Artık düşmanının kim olduğunu biliyordu: Aristo. Ve bir sonraki karşılaşmalarının nerede olacağını: Skye Cehennemi, eğer Thronos'un istediği olursa.

Lanthe bu ağır basan endişeden kurtulabilirse, güçleri çiçek açar mı?

Saçlarını çözdükten sonra üzerine su döktü. Durulayıp temizledikten sonra, saçlarını özenle yüzünün etrafında ördü. Geri kalanını sırtından aşağıya doğru kıvrarak bıraktı.

Olan biten her şeyi sindirmek ve Thronos'a karşı filizlenmekte olan ilgisini düşünmek için yalnız geçirdiği bu zamandan memnundu. Uykuya daldıktan sonra, hâlâ Thronos'un anısıyla yüreği yanarken, onunla ilgili canlı rüyalar görmüştü.

Birinde, onu yağmurda öpmüştü. Yüzünü avuçlarının arasına almış, başparmaklarını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirmişti; sonra da ağzını öfkeli bir ihtiyaçla kaparken acı dolu iniltileri dudaklarında gümbürdüyordu - ta ki nefeslerini paylaşana, onun çaresizliğini körükleyene kadar.

Lanthe daha önce hiç böyle öpülmemişti. Sanki dudaklarını ayırmaz ve karşılık vermezse erkek ölecekmiş gibi.

Bir diğerinde, parmak uçlarını çıplak vücudundaki her yara izinin üzerinde gezdirmiş, ardından dudakları ve diliyle dokunuşlarını takip etmişti. Duyarlılıktan ürpermişti ama daha fazlası için sert göğsünü eğmişti. . . .

Bir nefes verdi, onu bu şekilde düşünmemeye, hatta boğucu havada göğüs uçlarının sertleştiğini fark etmemeye kararlıydı. Sırtını dikleştirdi ve yağmurun göğüslerini serinleterek üzerinden süzülmesine izin verdi. Keşke bunların onunla ilgili gördüğü ilk şehvetli rüyalar olduğunu söyleyebilseydi.

Değildiler ve son karşılaşmalarından bu yana geçen bir yıl içinde bu hayallerin sayısı daha da artmıştı.

Gözlerini geceye dikti. Şüphesiz Thronos yakında dönecekti. Tekrar giyindi, eldivenlerine uzanıyordu-

Arkasından bir ses geldi. Etrafında döndü.

Mağaranın arka duvarı açılıyordu, tam da altını hissettiği yerde. Thronos sıkılmış bir halde dışarı çıkarken, arkasında

...

Cennet.

Eşi bulduğu altın tapınağı görmüştü ve şimdi bacakları bükülmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Doğru mu gördüm?"

Ah, dili yine çalışıyordu. Yakında onun daha fazla yalanına maruz kalacaktı. Ama beklediği gibi usta bir aldatıcı değildi. Söyleyecekleri vardı ve o da bunları öğreniyordu.

İçinde onun yok, o temizlenmiş kendisi.

Onun cilt temizlenmişti, daha pembe görünüyordu ve gözlerinin mavisini vurguluyordu.

Kuzguni saçları parlak örgüler ve iri bukleler halinde kuruyordu.

Parmaklarını o uzunluğun içinden geçirmeyi arzuluyordu.

Ona sarılırken göğsünün üzerinden aktığını görmek. . . .

İçsel sarsıntı. O eldivenler olmadan daha narin görünüyordu. Bir şekilde daha küçük. Geri kalan "giysilerini" onaylamayan bir gözle değerlendirdi. Onu Skye'a götürdüğünde, uygun şekilde giyinmesini sağlayacaktı.

"Thronos, o taşın arkasında altın var mı?"

"Evet. Yerden tavana kadar altın tuğlalarla inşa edilmiş bir tapınak. Ben bile görmeyi harikulade buldum."

Sesi bir iniltiyi bastırmış gibiydi.

Ağır kapı hafifçe kapanmaya başladığında, ona doğru koştu. Kapiya ulaşmadan taş mühürlendi. "Şunu tekrar aç!" Sesi çılgıncaydı. "Lütfen!"

Cevap vermedi, umursamazca mağaranın uçurum kenarına doğru yürüdü. Arkasında, onun asla bulamayacağı bir giriş için etrafı kazdığını duyabiliyordu.

Bir kereliğine onu görmezden gelecekti. Ufka baktı, bataklıkların üzerindeki fırtınaları, mor bulutları arkadan aydınlatan şimşeklerin yavaşça soluşunu izledi. Göklerdeki evinden çok farklıydı.

Hava Toprakları yüzen adalardan, bulutların üzerinde asılı duran devasa monolitlerden oluşuyordu. Ülkesi sonsuza dek kesintisiz mavi veya yıldızlarla dolu siyah gökyüzüyle taçlandırılmıştı.

Skye Hall kraliyet merkeziydi, ancak her adanın kendi şehri vardı ve her biri hassasiyetle düzenlenmişti. Tüm binalar köşeli ve tekdüzeydi, duvarları güneşten ağarmıştı. Evi düzenin bir kanıtı, kararlı Vrekener'ler için bir dayanak noktasıydı.

Bu uçağın aksine.

Thronos'un önündeki sahne kaotikti. Yine de bunu şaşırtıcı derecede ... çekici buldu. Tüm bu alanın bir çeşit çekiciliği var mıydı?

Huzursuzluğu arttı, o lanet beklenti katlandı. Bir an önce demir attığı yere geri dönmesi gerekiyordu.

"Bunu nasıl açtın, Thronos?"

Talimatları okumuştı. Bu bitmek bilmeyen gece boyunca Thronos bir sonuca varmıştı: glifleri okumamak korkaklıktı; o korkak değildi.

Bu dil doğası gereği şeytani bile olmayabilir. Sadece belirli Loreanların okuyabildiği bir tür mistik dil olabilir. Belki de sadece değerli olanlar.

Kendisi gibi.

Ve okumanın bu düzlem hakkında bilgi edinmesine yardımcı olacağını düşündü. Böylece mağaranın dış duvarından başlayıp içeri doğru ilerledi. Bazı bölümler yaşla birlikte bozulmuştu ama bu mağaranın ejderhalara tapınmak ve kurban etmek için kullanılan eski bir tapınağın girişi olduğunu öğrenebilmişti.

Bu onu telaşlandırmamıştı. Ejderhaların savaşın parçaladığı Pandemonia'da dolaşması pek olası değildi; çoğu boyutta soyları tükenmişti.

Sonra tapınağa girme talimatıyla karşılaştı ve kapıyı kolayca açtı. Eşinin en ateşli fantezisi olduğunu kanıtlayacak bir sahne bulmuştu.

Sorceri'nin altını sevdiğini herkes bilirdi. Thronos'un ne kadar çok sevdiğine dair ilk elden bilgisi vardı.

Melanthe'nin çayıra gelmediği bir günü hatırladı. Bir gün önce kendini iyi hissetmemişti ve o da endişelenmişti. Evine uçarak gitmiş, çatıya tırmanmış, büyü'nün ortasında odasının kokusunu almaya çalışmıştı. Manastırın kenarından bir pencereye tırmanmış, içeriyi gözetlemişti. . .

Muazzam bir altın başlığa ve çılgın mavi gözlere sahip siyah saçlı bir kadın, maskeli yüzüne bozuk paraları sürterek mırıldanıyordu: "Altın hayattır! Mükemmelliktir!" Sanki pazarda tanışıp dedikodu yapıyormuş gibi her bir parçayla konuşmaya başladı.

Tüyleri diken diken olmuştu. Daha önce hiç deli bir kadın görmemişti ve onun Melanthe'nin öz annesi olduğuna inanıyordu.

Altın hakkında ilahi söylerken büyücülük odayı sardı: "Onu kalbinin üzerine zırh gibi kuşan ve hayatının kanı asla ayrılmasın. Saçını, yüzünü ve tenini yaldızla, kazanamayacağın hiç kimse nefes alamaz. Bir büyücü asla çok fazla çalamaz, savunanları usulünce öldürür-"

Gözleri aniden onunkilerle buluştu. Adam geri sıçradı ama kız bağırdı, "Seni görüyorum. Gel, şahinim. Bir büyücüyü ininde ziyaret et."

Yutkundu, sonra hafifçe eğilip pervaza çömeldi, uçuşa hazırды. Arkasında yığınla altın sikke ve külçe vardı, bir insanın hayatı boyunca harcayabileceğinden çok daha fazlası. Melanthe'nin ailesinin zenginliği vardı; neden onun aç kalmasına izin versinler ki?

"Demek Melanthe'ye yeni gülüşünü veren sensin," dedi kadın. "Bakışlarını sonsuza dek gökyüzüne kaldırıyor ve yürürken sanki hâlâ seninle uçuyormuş gibi süzülüyor."

Sanki onu izleyebilecekmis gibi sürekli dünyaya bakıyordu.

"Dünyaya doğru o zaman, Skye Hall'dan Thronos Talos?" Büyücü kadın onun aklını okuyordu!

"Uzun sürmeyecek. Melanthe asla senin istediğin gibi biri olmayacak. Kızımı kıramazsın ve seni sevmesinin tek yolu bu."

Thronos Melanthe'nin aşkını istemiyordu, ona karşı hiçbir arzusu yoktu. Onu kıracaktı ama sadece ihtiyacı olan şeye dönüştürmek için. Ve işe bu tapınağı ona karşı kullanarak, ondan cevaplar alarak başlayacaktı.

Arkasından, "Neden beni böyle bir yerden uzak tutuyorsun?" diye bağırdı.

Ona döndü. Yüzündeki sıkıntı paha biçilemezdi. Neredeyse hevesle titriyordu. Adam onun sözlerini tekrarladi: "Neden olmasın?"

İçeri girmeliyim! Bu kapının ardında, Lanthe'nin şimdiye kadar bir arada görmediği kadar çok altın vardı. Sorceri kraliçesi büyük Morgana'nın bile elinde bu kadar altın yoktu.

Thronos onu nasıl reddedebilirdi?

Lanthe önce onun anısı, sonra da kendi rüyaları yüzünden zaten gergindi. Tekrar taş döndü, bedenini ona yasladı, kollarını başının üzerine kaldırdı; böylece onu cennetten ayıran kapıya daha fazla teni değecekti. Sanki eriyip geçebilecekmis gibi öylece kaldı. O da burada yolunu kesiyor olabilirdi, vücudu onunkine bastırılmıştı. Anahtar oydu! Onu ikna etmek zorundaydı.

Onu. Düşün, Lanthe! Ondan ne istiyordu?

Onunla tekrar yüzleşti. "Lütfen, beni bundan alıkoyamazsın!" Yere oturdu, bir dizini büktü, rahat bir kolunu dizinin üzerine koydu. "Onu ben buldum. Onu sahiplendim. Tapınağım, altınım

kurallar."

Otoriter ses tonunda tuhaf bir şekilde tahrik edici bir şey vardı. Kargaşa içinde olmasına rağmen, meme uçları tekrar sıkılaştı. Onu etkilemek için ne kadar ileri gidebileceğini merak ederek alt dudağını ısırdı.

Altına dokunabilseydi, şarkısını içine çekebilseydi ...

Aceleyle adamın bacaklarının arasına diz çöktü. Adam ürkmüş görünüyordu, ama bu onu bacaklarını ona göre açmaktan alıkoymadı; böylece kadın daha da yaklaştı.

Aralarında kıvılcımlanan elektrik, onun vücudunun ve sıcaklığının aşırı derecede farkında olmasını sağladı. Gömleğinin sadece küçük bir düğmesi açıkta kalmıştı ve göğsü sığ nefesleriyle yükselip alçalıyordu.

Âdem elması sallanınca aşağı baktı ve şaftının büyüdüğünü gördü. Henüz yarı sertti ama şimdiden cömertti. İblisler büyüklükleriyle ün salmışlardı. Umarım bu büyümüş değil de gösterişçidir, yoksa ben ölü bir kadınam.

Hayır, hayır! Bir Vrekener ile cinsel ilişki olmaz! O yüzden sikine bakmayı kes, Lanthe. Bakışlarını yukarı çekerek boğazını temizledi. "Thronos, şu duvarın ötesi benim için cennetten başka bir şey değil. Neden beni bundan uzak tutuyorsun?" diye sordu, boynunun bir tarafında altın tozu olduğunu fark ederek. Tapınak altın mı yağdırıyordu? Bu düşünce nefes nefese kalmasına neden oldu.

Onun tepkisi karşısında kaşlarını çattı. "Seni ondan uzak tutacağım çünkü
_."

Kız boynuzlarından birini tutup başını yana doğru çekince kısa kesti. "Altın tozu," diye mırıldandı, kendini tutamayarak. "Önce bana bunu ver." Teni de en az altın kadar yüce kokuyordu. Bir iniltiyle yüzünü ona sürtmek için eğildi, altınını üzerine almak için. Diğer yanağını ovuşturdu, sonra geri çekildi.

Gürleyen kalbiyle birlikte çarpan nabız noktasının tam üzerinde bir parça kalmıştı.

Çok fazla baştan çıkarıcı! Açık ağzını boynuna bastırmak için eğildi, dilinin altında nabzını hissetti, kendi nefis tadıyla karışan soğuk altını içine çekti. Zevkten titriyordu. Onu yaladıktan sonra kulağının yanına eğilerek fısıldadı: "Tadının bu kadar güzel olduğunu hiç bilmiyordum."

İri vücudu titreyerek onu gerçekliğe geri döndürdü. Tanrım, gerçekten de onun boynuzunu mu tutuyordu? Onu bırakarak, yüzünü ona dönmek için geri çekildi.

Yüz ifadesi sersemlemiş, göz bebekleri büyümüş, gözleri şehvetle parlamıştı. Oturduğu yerde kaydı, şüphesiz ereksiyonu ona acı veriyordu. Ona dokunmamak için mücadele ederken pençeleri avuçlarına batıyordu.

O anda, hemen bir kapı ötesindeki altın tapınak kadar parlak ve ışıltılı bir aydınlanma yaşadı.

Bu erkeği büyüleyebilirdi.

Geçmişlerinde onunla arkadaş olmuş, ondan kaçmış, onunla dövüşmüş ve onu reddetmişti. Ama asla onu baştan çıkarmaya çalışmamıştı. Mistik ölümsüz türünün büyü sınıfından geliyordu. Doğuştan gelen yetenekleri yok değildi.

Ayrıca, bu zor durumdaki bakire acemiye kıyasla yüzyılların cinsel deneyimine sahipti. Asla çok ileri gitmese de, onu bir noktaya kadar baştan çıkarabilirdi. Onun etrafında daireler çizer, onu küçük parmağının etrafına sarardı.

Kendisini Skye'a götürmesini istemiyorsa, tek yapması gereken ondan çok ama çok nazikçe istemektir.

Yavaşça sırtıttığında, bakışları dudaklarına kaydı ve onları yaladı. Kaşları birbirine yaklaştı ve kalın bir şekilde yutkundu.

Senin kığın benim, Vrekener.

YEDİ

Lütfen beni oraya geri götür, aşkım." Melanthe'nin gözleri mavi mavi parlıyor, yanakları altın renginde ışıldıyordu.

Thronos'un hayallerinde hiç "Boynumu yalayabilir" diye düşünmemişti.

Bu yaratıkla evlenme kararı çok yerinde.

Ona dokunmaya devam etti -elleriyle, ağzıyla- ve her temas adamın içinde zevk patlamasına neden oldu. Görünüşünü beğenmemiş olabilirdi ama tadını beğenmişti. Daha önceki tüm planları buharlaşıyor, zihni gömülü kalması en iyisi olan fantezilere kayıyor gibiydi.

Başka yerlerimi tatması için onu ikna edebilirdim. Şaftını kırmızı dudaklarının arasında beslemek . . .

Ya da onun tadına bakabilir, diliyle onu doruğa çıkarabilirdi. Kalçalarının arasını yalama düşüncesi, onu yere atıp ziyafet çekme dürtüsüne kapılmasına neden oldu.

Pençeleri avuçlarına battı, acının ısırtığı odaklanmasına yardımcı oldu. Bir nebze. "Seni neden oraya geri götüreyim ki? Neden senin için herhangi bir taviz vereyim?"

"Çünkü eşinin bunu görmesi gerekiyor." "Ah, şimdi de eşim olduğunu söylüyorsun."

Kadın daha da yaklaştığında, ev, gökyüzü ve kadın karışımı kokusu adamın aklını başından aldı. "Eğer bu bana altınının yüzde ellisini alma hakkı veriyorsa, evet, ben senin eşimim."

Düşmanlığı neredeydi? Tipik bir nefret dolu büyücü olduğunda kendini idare edebiliyordu ama bu onu şaşırtıyordu. "Eğer görürsen, arzulayacaksın. Sonra ne olacak? Yanımızda götürebileceğimiz bir şey değil ki."

"Sadece ona dokunmak, çağrısına cevap vermek yeterli olurdu." Bir tılsıma dokunmak gibi.

"Seni ikna etmek için ne söyleyebilirim? Thronos, elementin benim için ne anlama geldiğini anlayamazsın."

Sözlerini düşünmeden önce konuştu: "Hayat senin için."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Evet! Altın hayattır. Aşk kadar güzel, kahkaha kadar ilahidir." Onun elini tuttu ve kaldırdı. Parmaklarının ucunu göğüs zırhının üstündeki yumuşak tende gezdirdiğinde, adam bir hırıltıyı bastırdı.

"Altın bu" - avucunu göğsünün üzerine bastırdı
-"sıradaki"-he daldırma a thumb içine onu bölünme
-"Kalp atışı."

Kalbi hızla atıyordu; onunki durmuş olmalıydı. Onun dolgun etini sıkma, sıkma. . .

Kendi ellerini adamın kalçalarına koyarak ağırlığını, başparmağını kremse göğüslerinin arasında daha derine iten düzleştirilmiş kollarına kaydırıldı. "Bana altınını göstermek istiyorsun. Parmaklarımın altınının etrafına sarılıp onu okşamasını istiyorsun."

Ona emretmeye mi çalışıyordu? Kaşlarını çatarak elini çekti. "Gücün işe yaramıyor."

"Seni ikna etmiyordum." Ellerini daha yukarı, neredeyse adamın kasıklarına doğru uzattı. "Altın kelimesinin yerine belli bir isim koymayı sağlayabilir miyim diye bakıyordum." Başparmaklarını içeri bastırarak ne demek istediğini gösterdi.

Bana aletini göstermek istiyorsun. Parmaklarımın şaftının etrafına dolanmasını, onu okşamamı istiyorsun. Kadın onun ereksiyonuna baktığında, adam neredeyse kalçalarını sallayacaktı. Evet, ona göstermek istiyordu. Böylece ona dokunabilir, emebilirdi. . .

Dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı. Buna daha ne kadar direnmesi beklenebilirdi? Aralarına mesafe koyması gerekiyordu. "Kabul etmeden önce şartlarım var."

"Adlarını söyle."

"Bana öfkemi biraz olsun dindirecek bir şey söyle."

"Pekâlâ." Tekrar ona dönmeden önce bir süre tavana baktı. "Daha önce seninle ilgili şehvetli rüyalar gördüm."

Eğer doğruysa, bu onu hem cesaretlendiriyor hem de çileden çıkarıyordu. "Bir kez mi? Her uyuduğumda onları senden aldım!"

"İlk kez birlikte kötü olduğumuzu söylemedim. Rüyalarımda."

Dudakları aralandı. Onun kendisine ne gibi kötü şeyler yapmasını hayal ediyordu?

"Belli ki bu senin öfkeni bir nebze olsun dindirdi. Şimdi, bir sonraki şartın nedir?"

"Ben sana hazinelerimi göstereceksem, sen de bana kendininkileri göstereceksin," dedi, kendi sözleri karşısında şok olmuştu. Ondan cevaplar almayı planlamıştı; birdenbire onu çıplak görmek için can atmaya başlamıştı!

Onun kültüründe çıplaklık tabuydu. Karı kocaların bile birbirlerinin yanında her zaman giyinik olmaları beklenirdi. Melanthe'yi Troth Yatağı'na götürdüğünde, aralarında bir çarşaf olurdu.

"Senin için soyunmamı mı istiyorsun?" diye sordu ağırbaşlı bir ses tonuyla.

Bu yola girmişti. . . . Sesi kısılmıştı, "Evet, eğer o tapınağa girersen, kendini içinde bulacaksın" dedi.

"Tamam!" Bir anda ayağa kalkmış ve çoktan kapıya varmıştı. O da kabul etti mi? Buna rağmen onu Sorceri Kan, en azından bir direniş göstereceğini ve pazarlık yapacaklarını düşünmüştü: belki de sadece

göğüslerini ortaya çıkarıyor, vesaire.

Bunun yerine, utanmaz büyücü her şeyi kabul etmişti. Az önce ters giden bir savaşın içindeymiş gibi hissediyordu, sanki yeni konumunu anlamak için başını ileri geri sallaması gerekiyordu.

Ona katılmak için ayağa kalktığı anda, "Başka neyi kabul edecek?" diye merak etti. Ve ağzı kurudu.

Ona gülümsedi, dudakları gururla kıvrıldı. Erkekler üzerindeki gücünün farkındaydı, pek çok erkeğe hükmetmişti. Adamın kolunu iki elinin arasına aldı ve ona hesaplanamayacak kadar yakın durdu.

Yani baştan çıkarıcı kadın onun üzerinde kurnazlık mı yapıyordu? Bu düşünce onu öfkeyle doldurmalıydı. Heyecanla değil.

Bu yaratığın gelmiş geçmiş en büyük büyücünün soyundan geldiğini unutmamalıydı. Onun tüm fetihlerini, ondan önce düşmüş olanları hatırlamalıydı.

"O zaman gizli bir kolu var mı? Açmak için bir kombinasyon?" "Evet. Bir kombinasyon." Talimatlara göre, o

bir hiyeroglifi bastırdı, bir diğerini döndürdü, sonra bir üçüncüsünü mandalladı. "Ben açarken arkanı dön."

Kadın yine onun beklentilerine karşı çıkarak itaat etti. "Bunu nasıl anladın?"

"Zor olmadı," dedi, ona anlatmak istemiyordu, anlayışını sözde iblis kanına bağlayacağını biliyordu.

Bas, döndür, cırcırla. Kapı bir kez daha açıldı.

Sanki fikrini değiştireceğinden korkuyormuş gibi hızla yanından geçti. Tam içeride, kısa bir süre geri çekildi. İnce omuzları titremeye başladığında, adam onun gözlerinden etrafı görmeye çalıştı. Tapınak yuvarlaktı, içeri süzülen zayıf ışığı yakalayıp büyüten som altın levhalardan ve tuğlalardan inşa edilmişti. Ortada bir kürsü duruyordu ve üzerinde altın sıralar vardı.

arena koltukları gibi yayılıyor.

Altın tavan beş dilime ayrılmıştı ve her birinde mağaradakiler gibi farklı glifler vardı. Tabandan tavana altın duvarlara daha fazlası oyulmuştu.

Kadının duyularına yaptığı saldırının etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan adam, kendisiyle günaha girme arasına bir mesafe koymaya karar verdi. Onlardan yirmi metre yukarıda parlayan bir raf vardı. Ona doğru sıçradı ve eşinin aşk ilişkisinin başlamasını izlemek için bir dizinin üzerine çömeldi.

Yavaşça elini duvarlardan birine doğru uzattı. . .

Temas. Sanki canlı bir kabloya dokunmuş gibi gözle görülür bir şekilde ürperdi. Cinsel ilişki sırasında da böyle duygusal tepkiler verir miydi?

Meraklı bir bakışla parmaklarını bir sıra altın tuğlanın üzerinde gezdirdi, gözleri parlıyordu.

Neşeyi deneyimliyordu. Bunu kendisi için en son çayırdaki son günlerinde yaşamıştı. Yağmur yağmış ve adam onu kanatlarının altına almıştı. . . .

Şimdi kürsüye doğru hızla ilerliyor, kürsünün üzerinde yerinde dönüyor ve keyifle gülüyordu. Gençken, onun kahkahasının sesi kalbinin kabarmasına neden olmuştu. Şimdi bu ses anatomisinin farklı bir bölümünü etkiliyordu.

Belki de eşinin bedenini ilk kez gördüğünde bir kez daha sevince yaklaşacaktı.

Lanthe içeri girdiğinden beri nefesini tutamamıştı, büyülenmiş bakışları her ayrıntıyı inceliyordu.

Damarlarında mutluluk dolaşıyordu. Zeki Thronos burayı nasıl bulmuştu?

Altın dolu bir odada olmasına rağmen, dikkati rafın üzerine çömelmiş olan adama yöneldi. Gövdesindeki kaslar hareketleriyle birlikte esniyordu. Sert, yoğun ifadesi ve çirkin suratı onu şeytani bir görünüme büründürüyordu.

Daha önce hiç bir iblisle yatmamıştı. Hah.

Yine de kız tapınakta gezinirken, adamın sürekli çatık kaşları hafifledi.

Çatık kaşları olmadan muhteşemdi.

Artık bunu ya da ona olan çekimini inkâr edemezdi.

Bazı dişiler onun yara izlerini çirkin bulabilirdi. Lanthe yara izlerinin onu sert ve savaşçı gösterdiğini düşünüyordu. Ayrıca, o gümüş gözler bu kadar çekiciyken onları kim umursayabilirdi ki? Savaşçı vücudu granitten yontulmuş gibi görünürken?

Bir zamanlar onun hayatında "eksik olan her şey" olduğuna inanmıştı. Hâlâ böyle hissediyor olabilir miydi? Ve neden bu altını Rothkalina'ya nasıl nakledeceğini ya da karat hesaplarını düşünmek yerine bunları düşünüyordu?

Neden ona eşit bir tutsaklıkla bakma isteği duyuyordu? Dürtüsüne teslim oldu ve ona döndü. Adam onun incelemesine şaşırmış görünüyordu ama bakışlarını ondan ayırmadı.

Bir an geçiriyorlardı.

"Etrafın altınla çevriliyken benimle yüzleşiyor musun? Belki de her şeye rağmen değer veriyorumdur?" Kaşları yeniden çatılmıştı, sanki kendini sertleştiriyordu. Ağlamak istedi, Hayır, hayır, hayır, sadece birkaç dakika daha!

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi. "Sabırsızlanıyorum."

Hayal edebiliyordu; onu görmek için o kadar uzun süre beklemişti ki. Ve şimdi onun daha genç bir adamken şehvet ve merakıyla mücadele ettiğini biliyordu.

Anlaşma anlaşmaydı. Bu altının görüntüsünü sonsuza dek sürecektir bir anı olarak içine alacaktı. Geri dönememezsem. . . .

"Bu konuda ol, büyücü."

Onu büyülemeyi planladığına göre, bu iyi bir başlangıç olabilirdi ama adamın sanki saldırmak üzereymiş gibi öne doğru çömelme şekli onu tereddüte düşürdü. "Eğer bunu yaparsam, bana dokunmaya çalışmayacağını nereden bileceğim? Dokunmaman gerekiyor, değil mi?"

"Sadece bakmak niyetindeyim," dedi, ama kız onun saldırganlığının arttığını hissedebiliyordu.

"Uh-huh."

"Yap o zaman." Kız hâlâ tereddüt edince, "Utaniyormuş gibi yapma, bunu benden önce bir sürü erkekle yaptığını biliyorum," dedi.

Ve böylece ilgisi kontrol edilmiş oldu. Birlikte olduğu erkeklerin sayısından ne utaniyor ne de gurur duyuyor olsa da, adamın acımasız iğnelemeleri onu yaralamıştı.

En azından şimdi onun kızgınlığını daha iyi anlıyordu. "Kendimi seninle cinsel bir duruma sokmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bunun üzerine hırladı. "Sözde bir yıllık bekârlığından sonra, herhangi bir erkeğin ilgisi için duvarlara tırmanmanı beklerdim. Ve eğer yanılmıyorsam, tam mevsimindesin."

Kızardı, dudakları inceldi.

"Senin gibi kadınlarla ilgili hikâyeler duydum." Kızın kaşlarını kaldırmaması üzerine, "Kolay av," diye telaffuz etti.

Çıldırılmış bir Vrekener onu nasıl bu kadar incitebilirdi?

Çünkü bir zamanlar sana mükemmel bir kabullenişle bakmıştı, Lanthe. Ve onu kaybettiğinden beri o bakışı aradığından korkuyordu.

Kadının bir erkeğe ilgi duyması için erkeğin ona kendini özel hissettirmesi gerekiyordu; kadın bunun bir oyun olduğunu bilse bile. Thronos'un akıllara durgunluk veren vücuduna ve yürek parçalayan geçmişine rağmen hiç şansı yoktu. "Biz 'kolay av' kızlarının bile standartları vardır. Ve sen, Thronos Talos, beni soğuk bırakıyorsun."

Alay etti. "Seni kolaylıkla baştan çıkarabilirim. Benden önce pek çok kişiyi çok az çaba göstererek baştan çıkardın. Ama ne seni elde etmek ne de sana dokunmak gibi bir niyetim var. İkisi de suç. Ben sadece dışımı görmek istiyorum."

"Eşini çıplak görmeye dayanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Bakışlarında kurnaz bir ışık parlıyordu. "Siz Sorceri'ler kumar oynamayı sever misiniz? Bahis oynamayı? O zaman seninle bir bahse gireceğim - ilk bahsime."

Dudley Do-Right bahse giriyor.

"Eğer vücudun ona dokunmam için beni cezbederse, o zaman sana bu tapınağı nasıl bulduğumu ve kapıyı nasıl açtığımı anlatırım."

"Peki ya seni baştan çıkarmazsa?"

"Büyücü gururunuzda indirilecek darbe yeterince ödül olacaktır."

İşte bu kadar! Şimdi yüzündeki o sırıtışı silmek şart olmuştu. "Bahsini kabul ediyorum." Adamın yüz ifadesinde bir anlık şaşkınlık sezdiğini düşündü. "Ama seks yok."

Sanki kız gülünç bir şey önermiş gibi ters ters baktı. "P i ç doğurmayacağım! Zaten yavrularım yarı yarıya

Sorceri. Bunun üzerine bir de ilkinin gayrimeşru olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

Pislik herif! Bunu ancak Thronos mahvedebilirdi: altın dolu bir tapınakta, fiziksel olarak çekici bir erkekle birlikte. Onu itmek için yaratılmış anti-Sorceri gibiydi.

Onu büyülemeyi unut! Onun büyülenmesini hak etmiyordu. "Bunu unutmayacağım."

"Ne?"

"Neşeyi nerede bulursanız öldürün." Göğüs zırhının yan tarafındaki üç klipsin ilkinin açarken ona sırtını verdi.

Nefes alışları hızlanmış mıydı?

Omzunun üzerinden baktı, pençelerinin altın rafı kazdığını, boğazının çalıştığını gördü. "Çek şunu" diye emrettiğinde sesi bir oktav düştü.

İkinci klipsi açtı.

"İşte bu," diye mırıldandı, kelimelerinden bastırılmış şehvet damlıyordu.

Son klipsi çözerken ana mağaranın ötesinden bir ses duydu ve durakladı. Ses tekrar geldi, dağın yamacından aşağıya doğru giderek artıyordu. Büyük bir şey yaklaşıyordu. "Thronos, o da neydi?"

"Hiçbir şey duymadım. Devam edin."

"Hadi, iblis!" Klipsleri tekrar tutturmaya başladı.

"Dışarıda korkacak bir şey yok!"

Tüm tapınak sallandığında, "Gerçekten mi?" diye tersledi.

Adam hayal kırıklığına uğramış gibi kaba bir ses çıkardı; sonra kanatlarının çırpıldığını duydu. Arkasını döndüğünde onu kendisine doğru gelirken buldu, ciddi yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Gözleri kararmış gibiydi ve boynuzlarının dikleştiğine yemin edebilirdi - tıpkı bir iblisin tahrik olduğunda yaptığı gibi.

Başka bir deyişle, Thronos artık burada yaşamıyor.

Ona uzanarak, "Beni oyalasın diye" diye ısırdı.

Ne zamana kadar?!

Mağarada bir kükreme duyuldu. Sersemlikten uyanır gibi olan Thronos ellerini indirdi. Dudley Do-Right'ın "Siktir" diye homurdandığına yemin edebilirdi.

SEKİZ

Thronos ona doğru hamle yaptı ve onu ana mağaraya açılan taş kapının arkasına itti. Onu kendine çekti, sonra da koruyucu bir kanadını onun etrafına sardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bir yaratığın kokusunu alıyorum ama duyularıma pek güvenmiyorum. Tüm dünyalarda soylarının tükendiğini sanıyordum."

Bir ejderhadan bahsediyor olamaz mı? Mağaranın dış girişinde büyük bir canavarın nefes alıp verdiğini duyunca ürperdi. İçeride iki parlak ışık, bir arabanın uzun farları gibi parlıyordu.

Thronos bir an görebilmek için başını kapıya doğru çevirdi. Gördüğü şey karşısında kalbi küt küt atmaya başladı.

Onun düşüncelerine daldı . . . sonra bir nefes çekti.

Bir ejderha başını mağaranın girişine dayamış, parlak sarı gözleri parlıyordu. Sıcak hava burnunun etrafında bulanıklaşıyordu. Pulları oniks ve gümüş rengindeydi, metal gibi parlıyordu.

Telepatiye geçti. -Burası, banklar ...

-

Sanki bir şey okuyormuş gibi mırıldandı: "Saf olanı kurban et,

Kudretli olana tapın, eşi benzeri olmayan bir tapınak gör."

Yani burası kudretli ejderhalar için bakire kurban etmeye mi adanmıştı? Hiç şaşırmadı. Birçok iblis kültürü ejderhalara tapardı. Rydstrom'un yan tarafında bir ejderhanın dövmesi vardı.

Krallığın kötü toprakları olan Rothkalina'nın Mezar Diyarı'nda fesleğenler vahşi bir şekilde dolaşıyordu. Lanthe birkaç kez Sabine'le birlikte onları ziyarete gitmişti. Kız kardeşinin hayvanlarla iletişim kurma gücü vardı ve bir ya da iki tanesini iyi tanıyordu.

Ama Lanthe, Sabine değildi. Ve bu ejderha bir kurban için aç görünüyordu.

Eğer taşlaşmış olmasaydı, gülebilirdi. Lanthe eskinin kiraz tutucusu değildi; ejderha muhtemelen onu bir çukur gibi tükürürdü.

Mağaraya vuran farlar bir kapanıp bir açılıyordu. Aman Tanrım, ejderha göz kırpmıştı. Sonra tüm dağ sarsıldı ve pençeler mağaraya doğru sıçradı. Canavar ölümcül pençesini içeri mi sokmuştu?

Ejderha mağaranın etrafını körü körüne yokluyor ve bu kapıya kadar ulaşıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Onlara kilitlenmiş olmalı!

Pat . . . pat . . . pat . . . pat.

Evet, ejderha burada olduklarını biliyordu ve ödülünü istiyordu.

Thronos fısıldadı, "Sakin ol Melanthe. Sessiz ol."

Sessiz mi? Kızın histerik bir şekilde ağlayacağını mı düşündü? İğrenç!

-Sessiz ol! Böyle durumlarla ilgili biraz deneyimim var. Mesela o samanlıkta, dirgen dişleri bana saplandığında bile hiç sesimi çıkarmadım." Elini kaldırıp sırtındaki iki delik izini gösterdi. Kabul etmek gerekirse, onları gerçekten aramanız gerekiyordu ve o genellikle eldiven giyerdi. . . .

Onun elini kendi eliyle kavradı, bir o yana bir bu yana çevirdi. Kadın onun öfkesini ve şaşkınlığını hissetti ama adam hiçbir yorum yapmadı.

Ejderha sabırsızlıkla homurdandığında, Thronos elini yanına çekti ve kanadını daha sıkı sardı. Kaşlarını çatarak ona baktı.

Metalik oniks ve gümüş pullar. Tıpkı bu ejderhanın sahip olduğu gibi.

Rothkalina'da fesleğenlerin pulları kırmızı tonluydu.

Merak onu cesur kıldı ve Thronos onu geri çekmeden önce kapının etrafına bir göz attı. Bu ejderha Rothkalina'daki kuzenlerinden başka bir yönden daha farklıydı.

İki yerine dört boynuzu vardı. Tıpkı Vrekeners'in alışlagelmiş bir çift yerine dört tane olması gibi.

Ejderha sanki sinirlenmiş gibi kanatlarını dağın yamacına vurarak mağaranın daha da derinlerine kum ve toz yağmasına neden oldu. Sonunda kan donduran bir kükreme duyuldu ve ardından uçup gitti.

"Thronos," diye mırıldandı, "sen buradan geliyorsun."

"Delirdin mi sen? Ben bu yerden gelmiyorum," dedi Thronos ve onu kanadından serbest bıraktı. "Bir kez daha, büyücü: Ben bir iblis değilim! Vrekener'ler tanrıların soyundan gelir. Bizim bir amacımız var." Ses tonu amaçladığından daha sertti, çünkü ... çünkü canavara karşı bir yakınlık hissetmişti.

Pullarının, boynuzlarının benzerliğinde hata yoktu. Bazıları iblislerin ejderhalarla aynı lekeli kuyudan çıktığını, aynı tür cehennem düzlemlerinde yaşadıklarını ve evrimleştiklerini söylüyordu.

Pandemonia gibi.

"Vrekener boynuzlarının sadece gösteriş için olduğunu sanırdım," dedi Melanthe bariz bir neşeyle. "Soyunmaya başladığımda seninkiler düzeldi."

"Bu konuda senin sözüne inanmalı mıyım?" Ama nasıl da ağrıyorlardı! "Bahse girerim şeytani bir mührün vardır. Tohumu serbest bırakmayacaksın eşinin içine girene kadar."

Sadece bu büyücü kadın bunu büyük bir başarısızlık gibi gösterebilirdi. Bir Vrekener erkeği orgazm olabilirdi ama dışisine sahip olana kadar asla boşalamazdı. Thronos, iblisler dışında bu tekil özelliği paylaşan başka bir tür bulabilmek için beynini zorladı.

"Yani iblislerle birkaç ortak noktam var." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ayrıca azı dişlerim de var."

Bu beni vampir mi yapar? Gözlerim gümüşe dönüyor, o halde bir Valkyrie olmalıyım."

"İnkâr et, inkâr et, inkâr et. Şu haline bak, bununla başını suyun üstünde tutmaya çalışıyorsun. Bu diyara dönmek senin o havasız Vrekener maskeni düşürüyor ve gerçek iblis doğanı ortaya çıkarıyor."

Melanthe'nin yara izlerine -elini delip geçen yaralara-baktığında gözleri yanıyormuş gibi hissetmişti. Melanthe'nin hissedeceği acıyı hayal ettiğinde, dişleri birinin boğazını parçalayacak kadar uzamıştı.

Bir iblisin gücü gibi.

Hayır, o lanet bir iblis değildi!

Peki neden daha önce öyle davranmıştı? Kendi kendine sadece eşine bakacağını söylemişti. Ama onun gerçekten de vücudunu açacağını fark ettiğinde, ona dokunmamak için kendini zor tutacağını biliyordu.

Göğüslerini yoğurmayı, emmeyi, daha fazla dayanamayana kadar meme uçlarını yalamayı hayal ediyordu. Üstünü çıkarmaya başladığında, daha da yasak tabuları hayal etmeye başlamıştı bile.

Elini pantolonunun sıcaklığına yerleştirdi ve uzunluğunu okşaması için ona rehberlik etti. Eteğinin altına uzanıyor ve arayan parmaklarıyla seksini keşfediyordu.

Onu sahiplenmek. Mührünü kırmak ve sonunda tohumunu harcamak.

Ejderha gitmişti; Thronos'u şimdi ne durduracaktı? Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, düşünceleri bir kez daha karardı.

"Thronos, iblis olmak kötü bir şey değil," dedi, sesi biraz yumuşayarak. "Bazı şeyler sadece öyledir, tamam mı?"

Kadının sözleri üzerine gözlerini onunkilere dikti ve yeterince hava alamadığını hissetti. Çılgınlığa baştan başlamak üzereydi!

Burayı terk etmeliydi. Skye'a geri dönmesi gerekiyordu. Akla, mantığa ve düzene.

Onu her şeyden şüphe eder hale getiriyordu - tıpkı çocukken yaptığı gibi! "Eğer portallar yaratabiliyorsan, diğer portalları da hissedebilir misin? Enerjilerini hissedebiliyor musun?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Pandemonia'nın geçidini bulabiliriz." Bunun gibi eşikler değerli ve savunmasızdı. Genellikle gizlenirlerdi. "Sen beni yönlendireceksin, ben de seni koruyacağım."

"Ha! Savaşın parçaladığı bir iblis düzleminde sürünmek için böyle bir yeri asla terk etmeyeceğim. Ejderhaya karşı taş kapıyı kapatabilirsin, biz de zamanımızı bekleriz."

"Sen ve ben kavgayı atlatabiliriz." Kadının hızı kayda değerdi, bu da onun lanetlediği bir gerçektir. "Seni güvende tutacağım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu tartışmayacağım bile. Altın evimde kalacağım, altın yatağымda uyuyacağım ve Scrooge McDuck gibi altın yığınlarımdan aşağı kayacağım."

Her ne demekse. Başka bir TV göndermesi mi? "Burada kalamayız. Er ya da geç o canavar taşı kazacak kadar sinirlenecek."

Dudaklarını büzdü. "Dışarıda tehlikeden başka bir şeyle karşılaşmayacağız, hatta katil iblis ordularından bile daha fazla. Buranın tuzaklarla dolu olduğu söyleniyor."

"Ne tür tuzaklar?"

"İnsanların cehennemle ilgili bazı fikirleri olduğunu biliyor musunuz? İşte tüm bu fikirlerin Pandemonia'nın gerçeklerine dayanması gerekiyor. Ateş azapları. Efsanevi cehennem canavarları. Dünyevi olmayan zevklerin ardından gelen cezalar. Mahkumlar tekrar tekrar çalışmakla lanetlenirler."

"Sisifos'un bir taşı sonsuza kadar tepeye yuvarlaması gibi mi?"

"Bingo."

Thronos yılmamıştı. "O halde o geçidi bir an önce bulsak iyi olur."

"Hayır. Beni bu tapınağı terk etmeye asla ikna edemeyeceksin-"

Yukarıdan vınlayan dişlilerin sesi duyuldu. Dairesel tavan dönmeye başladı. "Neler oluyor, Thronos?"

Tavan kayarak pasta şeklinde bir açıklık ortaya çıkarırken altın tozu yağdı.

Etli, pullu bir kol içinden fırladı, siyah ejderha pençeleri yanlarındaki zemini kavradı.

NINETEEN

Thronos onun elini tuttu ve ana mağaraya doğru koşmaya başladı; sonra kapının hemen ötesinde kayarak durdu. Dışarıdaki açıklık başka bir ejderha tarafından kapatılmıştı, görünüşe göre daha öncekiyle aynıydı! Takviye kuvvetlerle mi dönmüştü? Tapınağa geri dönelim. "Gittikçe daha da öfkeleniyorlar," diye bağırdı.

"Sırada yangın var!"

Tavan açıklığına tünleyen ejderha öyle derin bir nefes çekti ki Lanthe'nin saç örgüleri yükseldi. Delinmiş bir oksijen tüpü gibi bir tıslama duydu. Bu ses onun yakıtı olmalı.

Tam ateş patlarken, Thronos duvara yaslanarak onun üzerine eğildi ve iki güçlü kalkan olan kanatlarıyla onu korudu. Alevlerin gücü sırtına inen bir tekme gibiydi; Lanthe'ye doğru ileri atıldı.

"Ah, tanrılar, iyi misiniz?"

"Neden olmayayım ki?" diye ısırdı.

Az önce şaka mı yapmıştı? Şimdi mi?

"Gitmeye hazır mısın?" Gergin yüzünde boncuk boncuk ter vardı.

"Nasıl?" Eriyen altın kokusu aldığına yemin edebilirdi.

Ejderha ateşi onu yakıp sıvı hale mi getirdi?

Alevler çekildiğinde Thronos kanadını indirerek dışarı baktı. "Tapınağın başka bir gizli kapısı daha var."

Kanatlarının iki kıvrımı arasından dışarı baktı. "Ama ejderha hâlâ yukarıda." Doğru olamayacak bir şey fark etti. Sıcak bir erimiş altın birikintisinin ortasında, aynı zincire bağlı kırmızı bir madalyon vardı.

Kırmızı altın. Silisk altını, yani ejderha altını olmalı.

"Yere yat!" Thronos onu tekrar örttü ve bir kez daha alev patlaması onları dövdü. "Bir sonraki nefesini verdiğinde kaçacağız."

"Bir şey almam gerekiyor."

"Eldivenlerin mi? Onlara ihtiyacın yok!"

"Öncelikle, evet, biliyorum. İkincisi, arkanızdaki madalyondan bahsediyorum. Saat üç yönünde."

O yöne doğru baktı. "Unut bunu, büyücü." Dişlerini sıkarak, "Bankları geçince ikinci bir kapı var. Bu alevler biter bitmez kaçacağız. Şimdi." Onu önüne itti, tapınağın karşısındaki duvara doğru koşarlarken kanatları onu gizledi.

Thronos'un gözleri işaretlerin üzerinde gezindiğinde, onunkiler de kocaman oldu. "Onları okuyorsun! Burayı böyle buldun!"

Altın parçalarını manipüle etmeye başladı. "Ne olmuş yani!"

Tam altın kapı açılmaya başlamıştı ki ejderha bir nefes daha çekti. O tıslama sesini duydu.

Kapı çok yavaştı ... çok yavaş! Açılan aralıktan, taş basamaklarla inilen gölgeli bir koridor gördü.

"Yürü!" Thronos onu içeri itti.

Adam arkasından yaklaşmadan önce birkaç kat aşağıdaydı. Alevler onları takip etti.

Kanatlarıyla onları engelledi. Ateş menziline çıktıklarında, "Arkama geçin! Neye doğru gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Başını salladı ve aşağıya doğru ilerlerken onun önden gitmesine izin vermek için kenara kaydı. Bunun gibi dar bir geçit onun kanatlarını kullanarak saldırmalarını engelleyebilirdi. Artık onunla birlikte çalıştığına göre -bir nebze de olsa- onun zayıf noktaları kendisinin de zayıf noktalarıydı. Bu kadar dar bir alanda o gulyabanilerle karşılaşmış olsalardı, Thronos'la birlikte ölmüş ya da daha kötü durumda olurlardı.

Hava puslu bir hal aldı. Buhar ve duman koridoru boğuyordu. İleride, dikdörtgen bir açıklık parlıyor gibiydi. Bir çıkış! Tökezledi. Arkasına baktı.

"Ben iyiyim!"

Çıkıştan patikaya doğru hızla ilerledi-

Bir lav nehrine düşen dik bir uçurumla sınırlanan bir patika. Kenarda fırl fırl dönüyordu! O

düşünmedi; eli dışarı fırladı, onu geri çekmek için pantolonunun arkasını kavradı.

Omzunun üzerinden ona sinirli bir bakış attı. "Uçabiliyorum, biliyorsun." Lav, yüzüne birkaç santim kala aşağıdan bir gayzer halinde fışkırdı. "Koşun!" Onlar dolambaçlı patikadan aşağı doğru koşarken, o kanatlarını üzerlerine yerleştirdi.

Lav tufanından zar zor kurtuldular. Geriye dönüp bakarak, "Düşüp uçmaya çalışsaydınız, lavlar sizi yutardı," dedi.

Bunu inkar edemezdi.

"Sanırım aradığınız kelimeler 'Teşekkür ederim, ey büyük ve harika büyücü'. "

Gözlerini kısmıştı. "Beni şimdi düşmekten kurtardın. Keşke küçük bir çocukken de bana aynı ilgiyi gösterseydin."

"Keşke ailemi seninkilerin çay içmeye ve kafa kesmeye geleceği konusunda uyarsaydın! Başka neyiniz var? Bunu bütün gün yapabilirim!" Arkalarından gelen kaya gıcırıltılarını duydu. Ejderhalar peşlerinde dağın yamacına tırmanıyorlardı!

Zirvenin diğer tarafında ejderhaların gözlerinden dört ışık parlıyordu. Gökyüzüne doğru yöneltilmiş film galası spot ışıkları gibi, buhar ve bulanıklığı kesiyorlardı.

"Tepeye vardıklarında saklanmamız gerekecek," dedi Thronos. "Şimdilik patikadan olabildiğince uzağa gidin."

Koşarken, aşağıdaki platonun her iki yanındaki dağların aslında iki sivri sıradağların başlangıcı olduğunu görebiliyordu. Devam eden plato ve uzaktaki vadiler dış gibi daha fazla zirve sıralıyordu.

Biraz daha aşağı indiğinde ahşap bir tırabzana rastladı. Ona uzandı, kül haline geldiğinde neredeyse tökezliyordu.

"Dikkat et, Melanthe!"

Bir domino zinciri gibi, raylar fersahlarca uzunlukta bir mesafe boyunca adım adım küle dönüşmeye başladı. "Yükseklikten bıktım!"

İleriye doğru koşarlarken Thronos onu dağla arasında tuttu. Yolda ne kadar alçalırlarsa, önlerine o kadar çok lav fışkırıyor, onları sıçramaya ve kaçmaya zorluyordu.

Kömürleşmiş dağın yamacından dökülen erimiş gümüş cevheri, ateş ışığında parlayarak dikkatini dağıtıyordu.

"Önüne bak, büyücü!"

Çıkıntının yanmış bir bölümünün üzerinden atlamak zorunda kaldıklarında ve kız neredeyse düşmek üzereyken, "Bana gel," diye tersledi.

Tek kelime etmeden dönüp onun kollarına atladı, bacaklarını beline, kollarını boynuna doladı. Adam onu kendine doğru çektiğinde, "Sana atlamaya alışmaya başlıyorum" dedi.

Bir kez daha yola koyulurken iki kez baktı. "Öyle mi?"

"Sakin ol, kaplan. Hayatımızı kurtarmak için sürekli kaçmak zorunda kalıyoruz demek istedim."

"Sadece arkamızı kolla." Başka bir vadiden geçerken, "Sizi babam hakkında uyaramazdım," dedi.

"Ne?"

"O ve adamları gidene kadar planlarından haberim yoktu. Manastıra doğru atıldım ama oraya vardığımda aileni çoktan öldürmüştü."

O gecenin gerçeği. "Nasıl öğrendi?"

"Öğretmenim beni gizlice çıkarken gördü ve takip etti." Thronos onun gözleriyle buluşmak için yavaşladı. "Sana asla ihanet etmedim Melanthe. Aileme senden bahsetmek istiyordum - Salon'un yakında taşınacağını biliyordum - ama bunu önce seninle konuşurdum."

Onun şaşkınlığı karşısında, "Sana inanıyorum," dedi. Sonra bakışları onun yanından geçti. "Tepeye tırmanıyorlar! Saklanmalıyız." Thronos'un kanatları bu kararmış kaya yüzüne ve taştan damlayan gümüş cevherine mükemmel bir şekilde uyacaktı. "İyi ki karışmışsın."

"Ben karışmam."

"Kabul et iblis, cehennemın yerlileri gibi uyum sağlıyorsun. Şansımıza, ateş püskürten ejderha ırkları o kadar iyi kokmuyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Rothkalina'da onlardan bir grupta takıldım. Kız kardeşim onlarla konuşabiliyor. Onları tanıdıktan sonra gerçekten çok iyi oluyorlar, sadece izinsiz girenlere saldırıyorlar. . . ."
Thronos olduğu yerde donup kalıp başını kaldırınca sözünü yarıda kesti. Kız onun bakışlarını takip etti.

En az bir düzine ejderha, bir mağaranın tavanını kaplayan yarasalar gibi dağın yamacına üşüşmüştü.

YİRMİ

Biz izinsiz girenleriz." Thronos çömeldi ve onu sırtını dağa yasladı. Kanatlarını açtı, onları tamamen kapattı ve - lanet olsun ona - harmanladı.

Melanthe ona doğru sallandığında mırıldandı, "Bizi görmediler. Burada saklanıyoruz. Sadece başka bir şey düşün."

Uzun anlar boyunca, kalp atışlarının sesi kanatlarının altındaki yalıtılmış sessizlikte yüksek sesli davullar gibiydi.

"Gençken bizi böyle sarardın," dedi sonunda alçak bir sesle. "Hep fısıldamam gerektiğini hissederdim, sanki bir çarşafın altındaymışız da geç saatlere kadar uyanık kalmışız gibi."

"Birbirimize sırlarımızı anlattık."

"Demek birlikte geçirdiğimiz ayları hatırlıyorsun?" diye sordu, bundan memnun olmuş görünüyordu.

Bazı dakikalar diğerlerinden daha az. Omuz silkti. "Sence burada ne kadar beklememiz gerekecek?"

"İstediğimiz kadar kalabiliriz." Bu sözleri söyler söylemez sol tarafındaki patikanın bir bölümünün parçalandığını hissetti. Yukarıdaki ejderhalar tepki olarak kükredi. Ardından sağındaki başka bir bölüm çöktü ve onu Melanthe'yle birlikte tehlikeli bir kaya adasında bıraktı.

"Daha fazla yükseklik." Alt dudağını, adam yarılacağını düşünene kadar ısırdı.

Onunla konuşmak, zihnini içinde bulundukları durumdan uzaklaştırmak istiyordu. Ne söyleyecekti?

Sorunu halletti. "Eğer bunu atlatırsak, madalyon için geri döneceğim."

"Ne haliniz varsa görün." Ayrıca, dönerse onu bulamazdı.

"Bu normal bir altın değildi. Bu kırmızı silisk altını, ejderha altını olarak da bilinir, bilinen tüm diyarlardaki en nadir ve en değerli altındır. Onu almalıyım, Thronos."

"Zamanlaman çok kötü. İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde hâlâ bunu düşündüğüne inanamıyorum." Konuşmayı seven biriydi. Az önce Lanthe'nin beline dolanmış kalçalarına bakmıştı, eteği tehlikeli bir şekilde yukarı kalkmıştı ve düşünceleri bumerang gibi tapınağa, neredeyse gördüğü hazinelere geri dönmüştü. Bu durumda bile şaftı eşi için sertleşmişti.

Sanki bu yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, sıcaklık artmaya devam etti. Kanatları metal gibi, doğrudan alev darbelerinden dolayı hâlâ ısı yayıyordu. Aşağıdaki lav nehri de durumu kolaylaştırmıyordu.

Melanthe'nin teni kızarıırken, o da terlemeye başladı. Bir damla alnından bacağına, kalçasının üst kısmına süzüldü. Melanthe'nin solgun tenine yapışan damla, tembel bir dokunuş gibi aşağı kaymadan önce... gözlerini damlaya kilitledi.

Diliyle o izi takip etmek, sonra da küçük külotunu kenara çekip onu inleyen şeyin ne olduğunu keşfetmek istiyordu. . .

"Thronos, belki de pozisyon değiştirmeliyiz?" Kadının kalçaları adamın beline dolandığında, adam bakışlarını yukarı kaldırdı.

Mavi gözlerinde beklenmedik bir metalik parıltı vardı. Bu ilgi miydi?

Bunu araştırma, sınırları test etme dürtüsü karşı konulmazdı. Yanlış yer, yanlış zaman, Talos. "İyi fikir. Evet." Bacaklarını birleştirip Talos'un bacaklarının üzerine oturana kadar uzuvlarını değiştirdiler.

"Bu glifleri okuyabiliyor olman ilginç," diye gelişigüzel bir yorumda bulundu.

"Dil doğası gereği şeytani olmayabilir." "Uh-huh." Onun yalan söyleme şekli.

Kimse onun kanatlarını bu büyücü kadın gibi kaldıramaz! "Beni iblis olduğuma ikna etmek için çok yatırım yaptın. Bunu istiyorsun.

Sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlamak için."
"Değişiyorsun ve bunu biliyorsun. Daha önce de yalan söyledin.

Bir ejderha yaklaşıyor olmasına rağmen hiçbir şey duymadığını söyledin. İstedğin şeyi elde etmek için yalan söyledin: bedenime bakmak. Ama bir Vrekener asla yalan söylemez, değil mi?"

"Şeytani davranıp davranmadığımı nereden biliyorsun? Onların türünden kaç kişi senin cazibene kapıldı?"

Cevap vermek yerine, "Unut gitsin. Eğer ölmek üzereyse, seninle kavga etmek istemiyorum." Kendi alnındaki nemi sildi. "Burası sauna gibi." Bakışları adamın göğsüne, gömleğinden geriye kalanların arasında görünen yara izlerine kaydı.

Şimdi vücudu boyunca iz süren damlaları takip etme sırası ondaydı. Yara izlerinin iniş çıkışları üzerinde dolaşırken onları izledi.

Dün onlardan birden fazla kez bahsetmişti. Onları ne kadar iğrenç buluyordu?

Bunca zaman sonra görünüşüne alışmış olmalıydı; bunun yerine çoğu zaman yansıması karşısında şaşkına dönüyor, her bir kesik izinden, her bir kabarık yaradan nefret ediyordu. Yatakta yatarken dalgın dalgın izlerini sürerdi.

Onlar için hiç suçluluk hissetti mi? Bunu yapabilecek durumda mıydı? "Devam et o zaman." Onun bileğini kavradı ve verdiği hasarı incelemek için elini göğsüne doğru zorladı. "Bana verdiğin izleri hisset." Tepkisini değerlendirmek için ona baktı.

Şaşkınlıkla, işaret parmağının ucunu yavaşça bir tanesinin üzerinde, köprücük kemiğinin altındaki bir çizgide gezdirdi. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir diğerine geçti.

Melanthe'nin acısını kabul etmesini -anlamasını- istemesine rağmen, onun değerlendirmelerinden rahatsızlık duymaya başlamıştı. Tam onu durdurmak üzereydi ki, Melanthe en kötüsünün, neredeyse hayatını alacak olanın izini sürdü.

O cam parçası onu en derinden delip geçmişti. Her kalp atışının ona acı verdiğine dair bulanık anıları vardı. Ve annesinin, eşinin ölümüyle sarsıldığını, hıçkıra hıçkıra

ağladığını.

Thronos'un elini tutarak, tüm tanrılara en küçük oğlunu bağışlamaları için yalvardı.

Gazap. Melanthe'nin bileklerini kavradı.

Sanki bir trans halinden uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ne?"

"Bana yaptıklarından hiç pişmanlık duyuyor musun?" Onu serbest bıraktı.

Sırtını adamın kanadına dayayana kadar eğildi. "Sorceri pişmanlığı küçümser. Biz bunu bir suçla eşdeğer görürüz. Yani hayır, istemiyorum."

Evet, onun anlattıklarını öğreniyordu. Ne zaman yalan söylese, sesinin tınısındaki bir şey kanatlarının seğirmesine neden oluyordu. Ayrıca, sanki aralarına mesafe koymak istermiş gibi her zaman ondan geriye doğru eğiliyor ve gözlerini daha uzun süre kırıştırıyordu. "Gerçek dışı, Melanthe."

"Bu saçmalık demenin Vrekener bir yolu mu?"

"Demek suçluluk hissediyorsun." Bunu yapabilecek kapasitedeydi. "Uçarken acı hissettiğimi duymuş olmalısın. Lore'daki herkes öyle hissediyor gibi görünüyor. Memnun olup olmadığını hep merak etmişimdir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Vrekener'lerin gençleri için şifacıları yok mu?"

"Tabii ki var! Kemiklerim doğru şekilde yerleştirildi ve güçlü bir şekilde iyileşti."

"Sonra ne oldu?"

"Yırtılan kaslarımı hazır olmadan zorladım, kanatlarımı ve bacağımı sürekli olarak yeniden sakatladım." Sırtımı ve diğer bacağımı da. Boynum ve omuzlarım. "Bunu ölümsüzlüğümün içinde donup kaldığım noktaya kadar yaptım, hiç durmadan."

"Kur yaptığın acının farkında olmalıydın."

"Bana bunu yaptıracak ne düşünüyorsun, Melanthe? On üç yaşımdan önce senin peşindeydim."

"Yani sen kanatlarını fazla kullandın, ben de şövalyelerin yüzünden gücümü fazla kullandım ve şimdi ikimiz de mahvolduk. Beni suçla, ben de seni suçlayayım. Tekrar söylüyorum, bunu bütün gün yapabilirim iblis."

Kaşları birbirine çatıldı. Bunca yıl boyunca onun kendisinden nefret etmek için meşru bir nedeni olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Bana bir köle gibi davranmayı ve her fırsatta beni aşağılamayı bırakırsan belki suçluluk hissederim." Agresif bir şekilde öne doğru eğildi. "Ve Tanrı aşkına, sırf sen hiç kimseyle birlikte olmadın diye beni cinsel geçmişimden utandırmaya çalıştığın yeter."

Bu gerçekten ne kadar nefret etse de değiştirilemezdi. "Demek gitmedin," dedi daha sakin bir ses tonuyla.

Kadının yüz ifadesini okuyamıyordu ve bu onu çok sinirlendiriyordu. Muhtemelen içten içe onunla alay ediyordu! "Sizin türünüzün aksine, Vrekener'ler ömür boyu çiftleşir. Yani hayır, ben senin gibi bir sürü başka aşıkla birlikte olmadım."

Yanıp sönen bir mavi parıltı daha.

"Kaderin senin için tasarladığı erkek dışında her erkekle birlikte olmuş gibiydin. Benden kaçtın."

"Seni her gördüğümde ne yapmamı bekliyordun? Kollarına atlayıp dirgen taşımadığımı mı umacaktım? Senden kaçmamak için hiçbir nedenim yoktu."

Buna verecek bir cevabı yoktu. Onun eşi değildi. Ona sadece kendi hayatını yaşadığını söylemişti.

Bensiz. Sanki onun için hiç var olmamış gibi.

Belki de onu en çok kızdıran şey buydu; uyanık olduğu her an onu düşünürken, onu bu kadar kolay unutması.

YİRMİ BİR

Lanthe gerçekten de suçluluk duygusunun tohumlarını hissetti.

Onun bu anısını görmek ona karşı yumuşamasına neden olmuştu. Ve şimdi onu bir zamanlar suçladığı her şeyden akladığı için, nefretinin en kötüsüne tutunmakta zorlanıyordu.

Aslında, dört şey dışında Thronos'la anlaşabileceklerini neredeyse görebiliyordu.

Artık yaraları için ondan nefret ediyordu. "Yıllarını ve çocuklarını" kaybettiği için ondan nefret ediyordu. Ona bir savaş ödülü gibi davranıyordu. Ve patolojik düzeyde kıskançlık ve güvensizlik duyuyordu.

Öz kardeşinin onu küçük bir kızken öldürmeye çalıştığına onu asla ikna edemezdi. Onu bir hafif etekten daha fazlası olduğuna asla ikna edemezdi ve onun sürtük ayıplamasına karşı sıfır toleransı vardı.

Evet, kıskançlığını ve öfkesini daha iyi anlıyordu; ama bu onun tiksintisini kabul edebileceği anlamına gelmiyordu.

Peki neden Thronos'a karşı yoğun bir çekim hissediyordu? Tıpkı şu anda olduğu gibi, yüzü kararlılıkla kaplı, kanatları onu çevreliyor ve yaralı teni terle parlıyordu.

Bu yara izleri onu sertleşmiş ve tehlikeli biri gibi gösteriyordu. O da bunu seksi buluyordu.

Ve izleri incelediğinde, onun vücudunda daha önce fark etmediği şeyleri fark etmişti.

Bronz teninin lekesiz bölgeleri ne kadar pürüzsüzdü. Teni onun dokunuşuna ne kadar duyarlıydı. Kasları parmaklarına nasıl da sıçırıyordu.

Pantolonu kalçalarına kadar inmişti ve bronz bir çizgisi olmadığını fark etmişti. Vrekener'lerin her koşulda çıplaklıktan hoşlanmadıklarını duymuştu. Yine de

Bir zamanlar ölümsüzlüğe geçerken, güneşin altında çıplak tembellik etmiş olmalı.

Ne kadar ilgi çekici.

Her gece onunla ilgili rüyalar gördüğünü söylemişti. Güneş onun sert bedenini öperken onu mu düşünmüştü? Thronos'un kendisini onun hayallerine dokundurduğunu hayal ederken nefesleri daraldı.

Kız bacaklarının üzerindeki pozisyonunu düzelttiğinde, "Melanthe, bir geçit bulmak için acele etmeliyiz," diye homurdandı. Kadının nemli göğüs dekoltesine bakmamak için kendini zor tutuyor ve bunu başaramıyormuş gibi görünüyordu.

Aşağı baktı, adamın sertleştiğini gördü. Birkaç santim daha yaklaşırsa, onun kalçasında şişen ereksiyonunu hissedebilecekti. "Artık bu fikre katılıyorum." Çünkü ejderhalar ve şeytani ordulardan daha çok korktuğu tek şey bir Vrekener'den hamile kalmaktı. Thronos zeki ve beklenmedik derecede seksiydi. Eğer hakaretleri kesmeyi başarabilirse ...

Bu erkeğe zayıflıklarını anlaması için birkaç gün veremezdi.

Bu yüzden konsantre olmaya, dağdaki tüm bu karmaşanın ortasında bir geçit hissetmeye çalıştı. Açlık ve susuzluk odaklanmasını daha da zorlaştırıyordu. Ayrıca altın duyuları deli gibi pır pır ediyordu. Avucunu yanaklarına götürdü ama altın tozu kaybolmuştu. Hâlâ o tapınağı hissediyor olabilir miydi?

"Bir şey var mı?"

Portal gücünün yankı gibi küçük bir titreşimini hissetti.

"Belki de. Bilmiyorum."

"Daha sert dene."

Ona ters ters baktı. "Geri çekil," diye tersledi, sonra hemen pişman oldu. Neden ona karşı bu kadar düşmanca davranıyordu? Her zaman soğukkanlılığını koruyan bir kadın değildi, ama erkeklerle olan geçmişine bakılırsa, erkeklerin öfkesini kışkırtacak biri de değildi.

Thronos hıyarlık etmeye devam etse ne olacaktı? Onu elinde tutacak değildi; sorunlarını çözüp büyük bir anlamaya varmalarına gerek yoktu. Sadece Rothkalina'ya geri dönebilmek için onu baştan çıkarması gerekiyordu. Onu yeterince baştan çıkarırsa, onu doğrudan oraya götürebilirdi!

Büyüleyiciliğe geri döndü. Ona doğru eğildi ve ereksiyonuna yaklaştı. "Bana bir sır ver."

"Ne?"

"Ne zaman beni bu şekilde içine alsan, senden bir sır aldım."

"Anlamıyorum... neden farklı davranıyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı.

Rahatsız mı oldun, Thronos? "Etrafında pek kadın olmadı, değil mi?" Onunla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, bu da planını daha da kolaylaştırıyordu.

Adil bile değildi. Bu da sorun değildi, çünkü Sorceri adil oyunu sadece kendilerine fayda sağladığında önemserdi. Aksi takdirde, taraftar değillerdi.

"Dişiler savaş cephesine ait değildir ve ben zamanımın çoğunu orada geçiriyorum, bu yüzden hayır."

Ait değil misin? O ve Sabine, isyancı vampirlerden oluşan bir orduya karşı Pravus cephesinde yer almışlardı. Yeni dilini ısır, Lanthe, ısır onu! "Ama artık bir dişiyle birliktesin ve o yeni bir kural koyuyor. Bu kanatlar altında bana sırlarını anlatmak zorundasın," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu günah çıkarma odamız, gerçeğin kanat saunası olarak düşün."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçeğin kanat saunası mı? Tuhaf büyücü.

Her zaman verimli bir hayal gücün olmuştur."

"Bana söyleyebileceğin bir şey biliyorum." Parmağını adamın göğsünün kayganlaşmış derisinde gezdirdi ve pantolonunun bel kısmının hemen içine daldırdı.

Keskin bir nefes aldı. Puh.

"Senin gibi bir meleğin neden yanık izi yok?"

Yumruğunun içine öksürdü. "Hava Bölgelerinde çatımız yok, onlara ihtiyacımız yok çünkü biz

Bulutlar. Sana söylediğim gibi, dönüşümümün ilk aylarında seni arıyordum. Çoğu zaman eve geliyor, duş alıyor ve tekrar giyinmeden önce yatakta sızıyordum."

"Bunu görmek isterdim," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Bu ne Melanthe?"

"Bu benim her an ölebileceğimizi fark etmem. Bir büyücü olarak sonuna kadar en iyi elimi oynamak benim sorumluluğum."

"Ben senin için bu muyum? Sana dağıtılan kartlardan bir başkası mı?"

Şey, evet. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence daha önce bakamadığın için huysuzsun. Beni güvenli bir yere götür, sana görmek istediğin her şeyi göstereyim." Uyluklarını hafifçe araladı.

Sesi sanki bir iniltiyi bastırmış gibiydi. Muhtemelen pantolonu oradaki kan dolaşımını engellediği için pozisyonunu tekrar değiştirdi.

"Bana özel bir soru sormayacak mısın?" diye sordu.

"Benimle ilgili şehvetli rüyalar gördüğünü söylemiştin. uyudu." Gözlerini kısmıştı. "Söyle bana büyücü, o rüyalarda ben de yaralanmış mıydım?"

Öfkesine ulaşmaya çalışıyordu çünkü bu ona tanıdık geliyordu. Benden nefret etmek onun en iyi bildiği şey.

Onu da parçalayacaktı. "Evet, yaralanmıştın. Ve her birini tepeden tırnağa öpüyordum. Çok hassastın ama daha fazlasını istiyordun, koca vücudun titriyordu."

Kaşlarını çattı. "Yalan söylemiyorsun." "Hayır."

Sert bir ses tonuyla, "Vefasız bir Sorceri'nin işaretleri tatsız bulacağını düşünürdüm," dedi.

"Thronos, aramızda sorunlar var -tanrılar, bunu biliyorum- ama fiziksel çekim eksikliği bunlardan biri değil." Üzücü bir gerçek.

Onun gözlerindeki umut, Lanthe'nin planıyla ilgili cesaretini neredeyse kaybetmesine neden oluyordu.

"Çatırdayan cinsel kimyamızı fark etmiş olmalısın?" diye sordu.

"Bunun sadece bir eşin yanında hissedilen bir şey olduğunu sanırdım," diye itiraf etti. "Ama sen bunu bana karşı da hissediyorsun." Kaşları birbirine yaklaştı. "Peki neden bana seni soğuk bıraktığımı söyledin?"

"Fiziksel çekim hissettiğimi söyledim. Ama beni aşağılayan ve inciten bir erkeği arzulamakta zorlanıyorum."

Buna değinmek yerine, "Bu kimyayı kaç kişiyle hissettiniz?" diye sordu.

Ve işte başlıyoruz.

"Kaç erkek oldu Melanthe?" diye sordu, sanki onun cevabını bekliyormuş gibi kısık bir sesle.

"Benden asla bir numara alamayacaksın." "O zaman çok büyük olmalı."

"Ben bir sayıdan daha fazlasıyım," diye belirtti. "Ayrıca, seni rahatsız eden sadece sayı değil; tanıştıktan sonra başkalarıyla birlikte olduğum ve senin bu kadar çok kişiyle yatamadığın gerçeği." Dilini ısır!

"Neden biriyle yuva kurmadın? Bazı Sorceri'lerin ömür boyu evlendiğini biliyorum."

"Beni başka bir erkeğe aşık, mutlu ve on çocuklu bulmayı mı tercih ederdiniz? Neden, bu beni erdemli bir kadın yapardı! Kendi bencil ihtiyaçlarınız için erdemli bir kadını kaçırmıydınız? Onu sevgili kocasından ve çocuklarından ayırır mıydın?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı.

"Cinsiyetlerimiz ters olsaydı, herkes benden sevgili edinmemi beklerdi. Bunun için alkışlanırdım. Saflığın için saygı görürdün. Ve ben de senin gibi bir iblis erkek olsaydım, eşimi aramak için binlerce kişiyle yatardım. Biliyorsun" -hava tırnakları yaptı

-"Teşebbüs."

İblisler, bir dişinin iblis mühürlerini kırıp kırmayacağını görmek için seks yaptıklarında buna böyle derlerdi. Yine de bir iblis genellikle bir dişinin kokusunu alabilir ve onun kendisine ait olduğunu anlayabilirdi.

yüzde yüz emin olmanın tek yolu cinsel ilişkiydi.

Thronos dişlerini göstererek homurdandı, "Sen hiç birçok iblis tarafından denendi, o zaman?"

"Hiç biriyle birlikte olmadım." Adam dudaklarını araladı, şüphesiz "yalan" diyecekti, o da açıkladı, "Vrekener'ler gibi Sorceri'ler de aptalca bir şekilde iblislerin vahşi olduğunu düşünüyor. Sabine Rydstrom'a aşık olana kadar daha iyisini bilmiyordum. İblislerin çılgınca çekici olabileceğini fark ettiğimde, bir yıl boyunca bekârlığa mahkûm olmuştum."

"İblisleri çılgınca çekici mi buluyorsun? Daha gösterişli, kurnaz yalancı tiplere ilgi duyduğunu sanıyordum."

Şu anda, bastırılmış şehvet ve kullanılmamış şehvetle kaynayan yedi ayak uzunluğundaki erkeklere çekiliyordu. "Hmm. Fiziksel olarak, ben-"

"Üstüme çık," diye ısırdı.

Kızın kaşları havaya kalktı.

"Ellerime ihtiyacım olacak."

Hiç sorgulamadan bacaklarını onun beline doladı ve kollarını bir kez daha boynuna doladı. Daha yeni dağın yamacına tutunmuştu ki patika altlarında parçalanarak ejderhaları bir kez daha harekete geçirdi.

YİRMİ İKİ

Ufalanmış taşın arkasında bir açıklık vardı. Yüksekliği bir metreyi geçmeyen bir tünel ortaya çıkmıştı.

Klostrofobisine rağmen Thronos bir koluyla Melanthe'yi kavradı, ardından bacaklarını içeri doğru savurarak mümkün olduğunca içeri girmeye çalıştı. Boynuzları alçak tavana çarptı, sivri kayalar kanatlarının üst kısımlarını aşındırdı.

"Bu zor durumla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu.

"En sevdiğim ortam değil."

"Sallanan ağaçların öyle olduğunu düşünmüştüm." diye mırıldandığını düşündü. Yani Tarikat'ın adasındaki o gece.

Davranışını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ama o zamanlar onun farklı olduğuna inanmıştı-

Bir ejderha burnunu açıklığa soktu, nefesi kumları karıştırarak görmeyi zorlaştırdı. Etkili bir şekilde onları tuzağa düşürdü.

İlerlemekten başka çare yoktu! Daha ilerideki bir açıklıktan kırmızı ışık yayılıyordu; canavarın onlara ateş etmesinden korkarak aceleyle oraya doğru ilerledi.

Uzandı, pençeledi, kayaları rahatsız etti. Tavandan taş ve kum yağmaya başlarken Thronos kanatlarıyla Melanthe'nin üzerini örttü. Yığınlar sanki ters dönmüş bir kum saatinden dökülüyormuş gibi Thronos'un bacaklarının etrafına yığıldı.

Panik onu ele geçirmekle tehdit ediyordu ama buna karşı koydu. Tünel boğulup onları diri diri gömmeden önce dışarı çıkmaları gerekiyordu. Thronos ilerledikçe boğazı da aynı şekilde tıkanıyordu.

İçerisi ne kadar uzaksa, hava o kadar sıcaktı. Yaklaştıkça kırmızı parıltı artıyordu. Sonunda oraya ulaşip kemerli açıklıkta durakladığında, fokurdayan lavlarla dolu daha büyük bir mağara gördü. Tek bir yükseltilmiş yol onu ikiye bölüyordu, bu yol doğrudan cehenneme gidiyor gibiydi.

Bacaklarına dolanan taş yığınlarından tekmeleyerek kurtuldu ve kendini uçurumun kenarından aşağı bıraktı. Patikaya doğru süzüldü, sonra Melanthe'yi ayağa kaldırdı.

Saçlarındaki kumu silkeleyerek tünele doğru baktı.

Tamamen pes ettim. Gidecek tek yol var.

Patikaya geri döndü. İleride daha fazla lav akıntısı uzanıyordu. Uzaktaki metal bir köprü kırmızı sıcakta parlıyordu. "Sanırım orduların inlerinden birindeyiz."

"O zaman kimse bizi görmeden bir çıkış yolu bulmalıyız."

"Bir yönden yemek kokusu alıyorum," dedi, "ve ceset diğerinden çürür."

"Yani bir kamp ve bir gömü alanı mı var? İkincisine doğru gidelim. Daha az kalabalık ve daha az korunaklı olur."

Sessizce yürürlerken, aceleyle onu koruması gerekirse diye elini kızın kolunda tuttu. O göçükten uzaklaştıkları her adımda tedirginliği biraz daha azalıyordu.

"Kendini cehennemin içinde bulduğunda, devam et, değil mi?" diye sordu, kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlatarak. Yine bu bakışı tanıyamadı ama çapkınca olduğunu düşündü.

Onları yakalatmamak ya da öldürtmemek için odaklanmaya çalıştı ama kanatlarının altında aralarındaki etkileşimi canlandırmaktan kendini alamadı

-Ve parmağını pantolonuna doğru nasıl gezdirdiğini. Onun elini tutup kendisine ne yaptığını hissettirmesine bir kalp atışı kadar kalmıştı. Kız derinin üzerinden şaftını çizerken onun adını nasıl inleteceğini hayal etmişti. Kadının boynundaki teri yalama isteğini güçlkle yenmişti.

Bu diyarın geçidini bulmak daha da önemli hale gelmişti çünkü doğru ve yanlış duygusu aşınıyor gibiydi. Halkının kanunlarına uyma konusunda artık kendine güvenemiyordu.

Vrekener'lerin prensi, şövalyelerin generaliydi. Yine de onu ne kadar kolay büyüüne kaptırmıştı! O da

Onun üzerinde kurnazlığını kullandığını biliyordu ama bu cazibesinin etkisini azaltmamıştı.

Eve dönene kadar kendini ona karşı çelikleştirmesi gerekiyordu; bu, bugünkü keşfinden sonra daha da zor olacak bir görevdi.

Cinsel kimya bağımlılık yapar.

Ne zaman aralarında bir elektriklenme olduğunu hissetse, eski yaralarının acısı heyecanın sıcaklığıyla azalırdı. . . .

Kız ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Kimya," diye yanıtladı.

Dudakları kıvrıldı ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Hayatı boyunca onun yara izlerine nasıl tepki vereceğini tahmin etmişti. Onunla fiziksel olarak hiçbir sorunu olmadığını, sadece diğer her şeyle ilgili sorunları olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı.

O bile kimyalarının uyuştüğünü itiraf etti.

Binlerce yüce tünekten Lorean kötülüğünü seyretmişti. Bir suçu izlemek neredeyse işlemek kadar kötüydü, bu yüzden her zaman yüz çevirmişti ama bu bakışlar ona çok şey öğretmişti. Sarhoşluk büyülerine bağımlı, daha fazlası için her şeyi yapmak için yalvaran ölümsüzler görmüştü.

Thronos bağımlılığı daha önce hiç anlamamıştı. Şimdi eşiyle olan bu cızırtılı etkileşimin devamı için neler yapmayacağını merak ediyordu.

Onu aşağılamayı bırakabilir mi?

Belki de daha da ileri gidip ona kur yapmalıydı. Çocukken bunu yapmış ve başarılı olmuştu. Ona hediye verilmesinden hoşlanırdı. İyi ki o madalyonu tapınaktan almıştı.

Ejderhadan kaçtıklarında Thronos pençesini ona doğru uzatmıştı. Şimdi onu cebinde saklıyordu.

Beyninden başıboş bir düşünce geçti. Diğer erkekler ona kaç tane mücevher hediye etmişti? Onu ödüllendirmek için

Seks mi? Kolunu sıkıca kavradı, boynuzları onu tekrar işaretlemek için can atıyordu.

Ona daha iyi davranmak gibi bir hedefi olması, bunu başarabileceği anlamına gelmiyordu. Öfke hâlâ içinde yaşıyordu. . .

"Tek bir ruh bile görmemiş olmamız garip," dedi kaşlarını çatarak.

Sonunda onu hafifletti. "Korunacak değerli bir şey yok. Ayrıca, muhtemelen hâlâ savaş alanındalar."

Bir fersah sonra patika çatallaştı ve iki kol zıt yönlere doğru ilerlemeye başladı.

"Ceset çürümesi ne tarafta?" diye sordu ona.

Adam sağa doğru el salladı ve ilerlemeye devam ettiler.

Gömü alanına yaklaştıklarında, pis koku bunaltıcı bir hal aldı. İlkinden daha büyük bir mağara daha açıldı. Muhtemelen büyüklüğü için seçilmişti çünkü tavana kadar kemik yığınları, başı kesilmiş cesetler ve boynuzlu kafataslarıyla doluydu.

Höyükte sürünen, dalgalanan bir sıçan tabakası vardı. Sıçrayan kitle, sanki patikalar boyunca ilerliyormuş gibi kalıntıların içine girip çıkıyordu.

Dehşet verici manzara karşısında Melanthe'nin gözleri irileşince onu geri çekti. "Çıkış yok. Diğer tarafa gidelim."

"Masum gözlerimi korumaya mı çalışıyorsun?" Bu onu eğlendirmişe benziyordu. "Annemle babamın kafaları yataklarından düşüp asi oyuncaklar gibi bana doğru yuvarlandığında sadece dokuz yaşındaydım. On bir yaşındayken kız kardeşimin kafatasının bir parçasını kullanarak beyin maddesini çıkardım ve onu tekrar bir araya getirdim. Hayatım Vrekener'lere karıştığından beri hiç masum olmadım."

Eğer şövalyeleri gerçekten de iki Sorceri kızının peşine düşmüş olsalardı, saldırıların sonu gelmezdi. Yaşayan bir cehennem.

Vrekener'ler avlarını asla terk etmezler.

"Omort'un mahkemesinden bahsetmiyorum bile," dedi. "Orada tanık olduğum şeyleri asla unutamam."

"Keşke seni bu durumdan kurtarabilseydim," dedi dürüstçe.

"Bana biraz ayırabilirdin. Geçen yıl bana o tuzağı kurduğunuzda, kız kardeşimi almak için Louisiana'daydım, böylece morsus dozunu alabilecekti. Ölmek üzereydi. Senin yüzünden kaçmak zorunda kaldım, yabancı bir şehirde tamamen yönümü şaşırdım. Kaybolmuştum ve çılgına dönmüştüm. Senin yüzünden Sabine'i kurtaramadım. Geçit kapısı bacağının üzerine kapandığında, eminim kendi tarafına uygun bir şekilde sinirlenmişsindir. Kendi tarafımda, bacağını tekmeleyip lanetledim. Ta ki Omort'un gölgelerden -odamdan- 'Ve sen onsuz dönmeye cüret ediyorsun' diye bağırdığını duyana kadar. " Gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Ölüme hiç o zamanki kadar yakın olmamıştım. Asla. Bu yüzden teşekkürler Thronos."

"Bunu bilemezdim." Bir yıl önce neredeyse kardeşi tarafından öldürülüyordu. Thronos onu korumak için çaresizken Melanthe'nin ölmesi fikri ...

Dünyalar ötesinde bile olsa kaybı hissedebilir miydi?

Onun yüzüne baktı. "Hayatımı yaşamaya çalıştım. Ve sen bunu tehlikeye attın. Bu kadar uzun süre hayatta kalmam bir mucize. Lafı açılmışken ..." Mezar höyüğüne doğru ilerledi ve bir şeye uzandı. Dibinden hırpalanmış bir kılıç çıkardı. Birkaç kemik ve kafatası mini bir kaya kaydırağı gibi aşağı yuvarlandı.

Kılıcı omuzlarından birinin üzerine düz bir şekilde koydu. "Hazır mısınız?"

Başını salladı ve bir kez daha yola koyuldular, düşünceleri kargaşa içindeydi. Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Onun yüzünden. Hayır, yaptıklarının nelere yol açabileceğini tahmin edemezdi çünkü Melanthe'nin Omort'un tutsağı olduğu hiç aklına gelmemiştir.

Her durumda onun hakkında en kötüsünü mü düşünmüştü?

Çataldan döndüklerinde diğer yönü seçtiler. Yol düzenli olarak bölünmeye başladı, bazı rotalar aşağıya, bazıları yukarıya iniyor, inişlere veya daha fazla mağaraya bağlanıyordu. İnişler boyunca farklı büyüklüklerde girintiler vardı.

"Yeraltında bir iblis ininde olduğumuza inanamıyorum," diye mırıldandı. Sesi tedirgin değil, daha çok meraklanmış gibiydi - sanki ikisi bir cehennem safarisindeymiş gibi.

İçgüdüleri onu sürekli daha yüksek bir yoldan gitmeye teşvik ediyordu ama bu inin tepesinde bir giriş noktası olacağını düşünmüyordu, bu yüzden onları tek bir seviyede tutmaya çalıştı.

Büyük mağaralardan birinde yer alan iblis kampına yaklaştıkça gürültü ve kokular bir kargaşaya dönüştü. Dikkatli bir şekilde, Melanthe'yle birlikte kampın büyük bölümünü görebilecekleri yüksek bir sahanlık buldular. Kampta düzinelerce farklı iblis türü bulunuyordu: ateş, buz, irin, fırtına, gölge, pathos ve daha fazlası. Hepsi de o savaştan dönüyor gibi görünüyordu.

Thronos bu kadar farklı iblis ordularının üyelerinin birlikte çalışmasını garip buldu. Diğer ordu da bu kadar çeşitli miydi?

Burada, savaşçılar yaralanmalarından sonra yenilenirdi; bazılarının etleri, bazılarının ise tüm uzuvları yeniden büyüdü. Diğerleri yedi, içti ya da fahişelik yaptı. Otuz kadar telaşlı dişi iblis erkeklerle hizmet ediyor, sıralar oluşturunuyordu.

Ve dostum beni bu vahşilerle akraba mı sanıyor? Bu düşünce karşısında dişlerini sıktı ve adaletsiz sahnelerden uzaklaştı.

Ancak Melanthe tanık olduğu şey konusunda oldukça rahat görünüyordu. Ve bir şey dinliyor gibi görünüyordu.

"Gel, büyücü," diye mırıldandı. "Yakınlarda bir çıkış kokusu alıyorum." Nihayet, bu gerçek cehennem çukurundan bir çıkış yolu.

Onu takip etmedi. "Bir dakika. Akıllarını okuyordum, arazinin yapısını öğreniyordum."

Tereddüt etti. "Ve?"

"Bu savaş en yaşlı iblisler bile doğmadan önce, yani binlerce yıldır devam ediyor. Her gece ordular savaşmak için yola çıkar. Her sabah mola verirler çünkü ejderhalar kovanlarından uçup

plato. Eğer iblisler şimdi geri dönüyorsa, sanırım biz aşağıdayken şafak söktü?"

"Öyle olmalı. Dağdaki ejderhalar muhtemelen ölenlerden beslenmek için bekliyorlardı." Sanki eğitilmişler gibi. Kurnaz yaratıklar. O höyükte hiç ceset olmaması bile bir mucizeydi.

"Ejderhalar son zamanlarda anormal derecede düşmanca davranıyorlar," diye devam etti Melanthe. "İblisler son dışının de ölmesinden ve geriye saldırgan katil erkeklerden oluşan bir sürü bırakmasından korkuyor. Onların ibislere saldırmaması an meselesi. Oh, oh, bu şimdi geldi . . . Inferno adında bir sığınaktayız. Dışarıdaki lav hendeği tarafından korunuyor ve İfernallere ev sahipliği yapıyor. Abysmallar olarak da bilinen Derin Yer savaşçılarıyla savaşıyorlar. Derin Yer'i aşmak da aynı derecede zordur. Sadece bir girişi var ve oraya ulaşmak için harabelerden oluşan bir labirentte gezinmeniz gerekiyor."

"Ne için kavga ediyorlar?"

"Portallar. İfernallerde Cehennemin Birinci Kapısı ve İkinci Anahtar var. Ama Abysmallerde İkinci Kapı ve Birinci Anahtar var. Başka bir deyişle, her birinin bir cehennem kapısı ve kendi portallarında çalışmayan bir anahtarı var. Her iki taraf da kendi geçidini korumak ve diğerinin anahtarını ele geçirmek için savaşıyor. Her iki ordu da ayrılmak için can atıyor ama hiçbiri buraya ışınlanamıyor. Anahtarların ve portalların nasıl karıştığı hakkında hiçbir fikirleri yok. Bazıları bu ebedi savaşın bir şeyin cezası olduğuna inanıyor."

"Bu inin içinde bir geçit mi var? Gücünle, onu anahtar olmadan kullanabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Eğer kilitliyse, bir sebepten dolayı kilitlenmiştir. Herkese karşı."

"Yani buradan Abysmal'ların portalında kullanmak için bir anahtar alabilir miyiz?" Ve eğer Inferno'dan canlı çıkmayı başarırlarsa, onu da Derin Yer'e sürükleyecek miydi?

Pandemonia'daki tehlikeler hakkında Melanthe'yi saklandığı yerde bırakacak kadar bilgisi yoktu, bu da Melanthe'nin ona başka bir iblis inine kadar eşlik etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

ileri keşif. Onu neyin içine sürüklediğini kim bilebilirdi?

Diğer tek seçenek cehennemde birkaç gün daha geçirmektir. Evinden, dayanak noktasından uzakta. Kendimi tanıyabilecek miyim?

Melanthe'ye sahip olmak için o kadar uzun süre bekleyemeyeceğinden bahsetmiyorum bile. "O zaman anahtarı ararız. Onu bulacağız. Yolumuza çıkan her iblisi öldüreceğim."

"Dur bakalım, kaplan. En son ne zaman yemek yedin? Ya da uyudun? Bir hapishaneden çıkıyoruz, unutma. En azından yiyecek ve su bulmalıyız. Belki günü iyileşerek geçiririz. Savaş alanına döndüklerinde geri dönebiliriz."

Onun mantığına karşı çıkamazdı. "Pekâlâ." Onu kokusunu aldığı çıkışa doğru yönlendirdi.

Dar bir kaya köprüsünün üzerinden geçerek açıklığı gördü. Güneş ışığının bulanık ışınları içinden dalgalanıyordu.

Tam köprüden geçmek üzereydiler ki bir Volar iblisi hemen aşağıdaki alana daldı ve zırhının parçalarını çıkarmaya başladı. Thronos ve Melanthe kendilerini bir oyuğun duvarına yasladılar.

O Volar tarafından görülmeden çıkışa ulaşamazlardı. Thronos onu yakalayabilirdi ama erkek alarm vermeden önce değil.

-Bak, Thronos, uzun zamandır kayıp olan kardeşin.

Daha fazla telepati mi? Yine de sesi neredeyse şımarık çıkmıştı, bu yüzden hem davetsiz misafiri hem de hafifliği affedebilirdi.

Kadın loş oyukta düz bir taş parçası bulup oturduğunda, adam temkinli bir şekilde ona katıldı. Gölgelemlerin arasından Volar'ı inceledi. Türünün Vrekener'lerle ortak özellikleri olduğunu düşündü. Kanatları benzer şekilde parlayan pulsellerle şekillendirilmişti ve pençeleri aynıydı. Ama Volar'ın sadece iki boynuzu vardı ve kanatları tamamen siyahtı.

İblis sanki birini bekliyormuş gibi alanda volta atıyordu. Birkaç dakika sonra, kimliği belirsiz küçük bir iblis

alt türler içeri daldı. Birbirlerine doğru koştular ve öpüşmeye başladılar.

Thronos başını çevirdi ama Melanthe hevesle öne doğru eğildi. -Bir randevu! Lanet olsun, Thronos. Onlar bitirene kadar burada sıkışıp kaldık.

"Buraya gelmeyecekler mi?"

Sırttı.

"Onlardan uzaklaş, Melanthe." Bir suçluyu izlemek . . .

-Hiç izlemedin mi?

"Daha bitmedi!"

Thronos'un alçak sesle söylediği sözler üzerine Volar keskin bir dönüş yaparak gölgeleri taradı. Thronos, Volar'ın eşi erkeğin dikkatini tekrar ona çekene kadar nefesini tuttu.

-Ben de onun aklını okuyabilirim.

Thronos ona onları görmezden gelmesini, başka bir şey düşünmesini söylemek istedi ama sesi riske atamazdı.

-Bu Volar İfernallerin lideri ve savaş alanından yeni döndü. Abysmallara yapılan bir baskın sırasında çalınan eşi için tanrılara şükrediyor. O olmasaydı, bir ejderhanın ateşiyle karşılaşacaktı.

Her şey iyi ve güzel olsa da Thronos'un doğru bilgiye ihtiyacı vardı. Bunu yapmak üzere olduğuna inanamıyordu ama ... kalkanlarını Melanthe'ye karşı indirdi, bu da onun dikkatini çekti. Sonra şu sözleri düşündü: -Beni duyabiliyor musun?

Yumuşakça gülümsedi. -Seninle bu şekilde konuşmayı seviyorum.

-Ondan anahtarın nerede olduğunu öğrenebilir misin?

-Şu anda düşündüğü en son şey bu!

Volar ve dişi iblis daha da tutkulu bir şekilde öpüşmeye başlayınca Melanthe iç geçirdi. Erkek İblisçe mırıldandığında Melanthe tercüme etti. -Onu sevdiğini ve onsuz bu cehenneme dayanamayacağını söyledi. Ve o da aynı şekilde hissettiğini söyledi! Birbirleri için çaresizler.

-O bir savaşçı değil. Bir kamp takipçisi olmalı.

- Bir fahişe.

-Yani? şimdi onunla birlikte.

-Ama birçok kişinin eşini gördüğünü biliyor. Ona dokundular ve onu memnun ettiler.

-Sence bu onun için önemli mi?

Thronos bunun tehlikeli bir zemin olduğunu biliyordu ama dürüstçe cevap verdi. -Nasıl olmayacağını anlayamıyorum.

-Olmazdı çünkü çok gerçek bir gerçeği biliyor. Onur, yattığı ilk erkeğe gitmez; son erkeğe, sonsuzluğu birlikte geçireceği erkeğe gider. Onunla. Muhtemelen burada kendini herkesten üstün görerek dolaşıyordur.

Thronos bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. -Yatağa girdiğin son erkek ben olacağım.

-Kaşlarını çatarak ona döndü. -Bilirsin, cennette her şeyin mantıklı olduğuna, herkesin kendisinden beklendiği gibi davrandığına ve sürprizlerin az olduğuna eminim. Ama cennetin dışında hayat kafa karıştırıcı, kalp kırıcı ve korkunç olabilir. Bu yüzden çoğumuz bulabildiğimiz yerde zevk alırız." Bakışlarıyla onu kıstırdı. -Ve aynısını yapan hiç kimseyi yargılamayız.

Thronos bulduğu yerde hiç zevk alabilir miydi? Bir an için, sadece bir iblis olsaydı hayatının ne kadar kolay olacağını düşündü. Volar ne zaman serbest kalma arzusu duysa dışisiyle çiftleşebilirdi. Yasalar, beklentiler ya da Troth'un Masalları hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Bir iblis olarak Thronos Melanthe'nin çapkınlığını affedebilirdi çünkü onu yargılayacak konumda değildi. Onu Inferno'dan çıkarır çıkarmaz, iblislik hakkını alabileceği bir yer bulabilirdi. Onu hemen bugün, herhangi bir yankı uyandırmadan sahiplenme fikri o kadar baştan çıkarıcıydı ki, neredeyse arzudan inleyecekti.

şaftı onun için ağrıyordu, boynuzları da öyle. Bir yanı, "Bu kadar ihtiyacım olan bir şeyle neden savaşayım ki?" diye düşündü. Onun eşi

ihtiyacı vardı. Mevsimi gelmişti ve onu memnun etme içgüdüsüne sahipti.

Bir inilti dikkatini tekrar çifte çekti. Adam gözlerini ondan ayırmadı.

-Birbirlerine çok aşıklar.

Altının "aşk kadar güzel" olduğunu söylemişti. Aşkı kendisi için mi istiyordu?

Eşi tam bir çelişkiydi. Şiddete ve ölüme karşı sertleşmişti. Ama tapınaktaki neşesini ve şimdi de özlemini görmüştü.

Küçük bir kızken düşünceli ve nazikti. Gözleri genellikle neşeyle parlardı, özellikle de onunla dalga geçtiğinde, onu kendine rağmen güldürdüğünde. Her gün, asık suratlı Skye'dan o çayıra, neşeye ve oyuna gidiyordu. Birlikte çok kolay uyum sağlamışlardı.

Neşeli, nazik, düşünceli. Yaşadığı onca şeyden sonra bu özelliklerini korumuş olabilir miydi?

Sözlerini düşünmeden önce sordu: -Sen hiç aşık oldun mu?

-Ben romantik aşkı hiç tanımadım.

Bu onu şaşırttı. Birlikte olduğu erkeklerden biriyle bile mi? -Neden?

Kaşlarını kaldırarak cevap verdi: -Müstakbel kocamı henüz bulamadım.

-Bu konuda ne kadar yanıldığınızı bilmiyorsunuz.

-Hmm.-

Bu nasıl bir cevaptı böyle? Sinir bozucu kadın!

Aşağıdaki ikisi dizginlenemez bir tutkuyla sesler çıkarmaya başladılar. Vrekener'ler çiftleşirken ketum oldukları için bu da ona tuhaf gelmişti. . çiftleşirken ketum davranırlardı.

Melanthe izlerken göz kapakları ağırlaştı. Onu bu şekilde etkileyen şey neydi? Zayıflığına lanet ederek bir bakış attı.

İblis bacaklarını ve kollarını Volar'ın etrafına sarmış, Volar da onun uzun eteklerinin altındaki kışını yoğuruyordu. Bu Thronos ve Melanthe'nin aynı pozisyondaydı.

Defalarca! Thronos'un onu avuçladığını ve yoğurduğunu mu hayal ediyordu?

Volar dişisinin dudaklarına derin bir öpücük kondurduktan sonra onu yere yatırdı, böylece dişi ona binmiş oldu. Lanthe'nin bana bindiği gibi, zarif kalçaları belimin etrafında esniyordu. Volar iblisin eteğinin altındaki bir şeyi karıştırdı, sonra da kendi pantolonunu. Dişiyi kaldırarak yavaşça indirdi ve zevkle hırladı.

Bunun üzerine Melanthe daha da öne doğru eğildi ve elini düz bir şekilde kayanın üzerine koydu. Küçük kemikli ve solgundu. Yara izleri taşıyan bir el değildi.

Kendi elini yaklaştırdı. -"Bunu kaç kişiyle yaptığını söyle bana." Daha önce bir sayı söylemeyi reddettiğinden beri, hayal gücü çılgına dönmüştü.

-Bu mu? Sevişiyorlar, bu yüzden cevabım asla.- Adam tartışmadan, kadın şöyle dedi: -Seks ve sevişme arasında fark vardır.-

Bunun söylendiğini duymuştu elbette. Ama ikisiyle de deneyimi yoktu. Aradaki farkın ne olduğunu çok merak etmesine rağmen, bu tür konulardaki cehaletini vurgulamak istemedi.

Volar konuştuğunda Melanthe tekrar tercüme etti. -"Bütün gece onu düşündüğünü ve sadece ona dönmek istediğini söyledi." Sırıtarak ekledi: "Yapabildiği sürece ona karşı şefkatli olacağını söyledi.

Sonra ne olacak? Thronos ona sormayı reddetti, sadece şöyle dedi: - Dişiler ihale sever.- Utanç verici bir soru değil; sadece bir gözlem.

-Hmm. Bazen.

Esrarengiz büyücü!

Kaçlarını ona doğru kaldırdı. -Partnerime her adımda ne istediğimi tam olarak bildirirdim. Bu konuda asla endişelenmesine gerek kalmazdı.-

Onu mu yoksa genel olarak erkekleri mi kastediyordu? Onun geçmişinden nefret etmesinin nedenlerinden biri de, geçmiş hakkında hiçbir deneyimi olmamasıydı.

Kendisinininkini. Eğer onu diğer aşıklarla kıyaslarsa, nasıl iyi bir performans sergileyebilirdi?

Yine de ona tam olarak ne istediğini söylerse . . . -Bana ne istediğini söylersen, onu sana veririm. Ne istersen.

Elini onunkine yaklaştırmış mıydı? -Peki ya cinsel ilişki? Arzulayabileceğim bazı eylemlerin üremeye hiçbir ilgisi yok.

Böyle yorumlarla onun aklını başından alıyordu! -Bu hareketleri şimdi duyacağım.

Ona gizemli bir gülümseme gönderdi ve bu da en az sözleri kadar onu heyecanlandırdı.

Thronos onu yakaladığından beri Lanthe onun yepyeni yönlerini görmüştü ve her biri kafasını daha da karıştırıyordu.

Acı içindeki savaş lordu, şimşekli bir fırtınada kükrüyor. Tapınaktaki otoriter iblis.

Onu ejderhalardan kurtaran koruyucu.

Şimdi onun içindeki çatışmayı hissedebiliyordu. Cinsel merakı ve uzun zamandır inkâr ettiği dürtüleri onu kendi arzularını öğrenmeye ve yasak olduğuna inandığı halde başkalarınıninkini izlemeye itiyordu.

Bu görüntüler onun için ne kadar şok edici olmalı! -Sanırım benim meleğim yeni yetme bir röntgenci.

-Beni karanlık bir yola sürüklüyorsun büyücü kadın." Thronos onun gerçekten izlediğine şaşırılmış görünüyordu ama çaresizce ilgisini çekmişti.

-Bankın üzerindeki elleri birbirine yaklaşıyordu.

-Asla. Küçük parmağı onunkine dokundu ve bu küçük temas bile tenine akımlar gönderdi.

-O zaman neden şimdi bakıyorsun?

-Çünkü kendimi o, seni de kadın olarak görüyorum. Çünkü o tapınakta neredeyse aldığım şey için acı çekiyorum.

Dişi iblis yüksek sesle inledi. Volar'ın pençeleri kayalık zemini kazdı.

Lanthe yutkundu. -Bana ne yapmayı planlıyordun?

-

-Yetişkin hayatımda ilk defa bir planım yoktu, Thronos'un eli aniden onunkini kapladı. Eli sıcaktı, nasırlarla pürüzlüydü.

Ona doğru baktı. Kalın siyah saçları alnına dökülüyor, neredeyse canlı gözlerine ulaşıyordu. Renkleri dağdan dökülen cevherle aynıydı.

Ateşle yanan erimiş gümüş.

Gömleği geniş omuzlarına ve kaslı göğsüne yapışmıştı. Normalde sıkılı olan çenesi gevşemiş, dudaklarının sert çizgisi yumuşamıştı, bu da onun gerçek yüzünü görmesine izin veriyordu: erkeksi, zorlayıcı, iç çekmeye değer.

Kalbi güm güm atıyordu. Karşı konulmaz savaş lordu.

Yüzü heyecandan kızarmıştı, sanki flört etmeyi yeni keşfetmiş gibiydi.

Oh, bekle. Muhtemelen vardı.

-Tapınakta bana ne yapmama izin verecektin, Melanthe?

Kendini sarhoş gibi hissediyor, bu erkeğe karşı sahip olabileceği tüm çekingenliği kaybediyordu. Onun gözlerine bakarken, gözlerinin metalik olduğunu ve arzusuyla renklendiğini biliyordu. -Gerçekten bilmiyorum.

Kız elini çektiğinde kaşlarını çattı.

-Eğer kararımı sadece fiziksel çekiciliğe dayandırsaydım, o zaman ... - Elinin avuç içini yukarı çevirdi ve parmaklarını onunkiler için ayırdı.

Bir nefes onu terk etti. Eli kızın eline gitti, parmakları birbirine dolandı.

Tam oturdular.

-Beni kabul eder miydin? Uyluklarını benim için ayırır mıydın?" Avucunun topuğunu onunkine bastırdı, sıkı.

çok hassas bir şekilde kavradı.

Alt dudağını ısırdı. -Sadece fiziksel çekime dayanmıyor, değil mi? Ellerinin teması bile onu nasıl bu kadar tahrik edebilirdi? Meme uçları sertleşti, cinsel organı ıslandı.

Bakışlarını onunkilerden kaçırarak çifte doğru döndü. Volar, iblis kadınına hayranlık dolu bir bakış fırlattı. Kadının göğüslerini kavrayarak kalçalarını salladı ve heyecan içindeki dişiği zıplattı.

Thronos, Volar'ın hamleleriyle eş zamanlı olarak avuçlarını Lanthe'ninkilere sürtmeye başladığının farkında mıydı? Avuç içleri sürtünmeden dolayı sıcacıktı ve Thronos'un her hareketi Lanthe'nin vücudunda zevk dalgaları yaratıyordu.

Titrek bir nefes verdi. Onu böyle boşaltabilir miydi? El işi terimi için tamamen yeni bir anlam. . . .

İzlerken onu kendisine bakarken yakalıyordu; sonra titreyen gözleri manzarayı incelerken ona bakıyordu. Telepatik olarak iletişim kurdukları için onun düşüncelerine sızmak kolaydı.

Bu casusluk işinden gönülsüzce zevk alıyordu çünkü belli ki o da zevk alıyordu ama aynı zamanda bu aralarında kötü bir sır olduğu için -birlikte yaptıkları bir şey olduğu için. Aralarında daha fazla sır olsun istiyordu. Onun başka bir düşüncesini yakaladığında bir sırıtişını gizledi. Şişmiş aletinin ona daha ne kadar acı verebileceğini merak ediyordu: Bir sınırı olmalı.

Oh, vardı! Bunu birlikte keşfedecekler miydi?

Dişi iblis Volar'ın boynuzlarını eline aldığı anda Thronos'un sesi bir iniltiyi bastırmış gibi çıktı. -Bunu bana daha önce de yapmıştın.

-Tekrar yapmamı ister misin?

Tereddüt. Sonra: -Yalan söyleyemem. Bunu çok isterdim.

Yumuşak avuçların üzerimde, beni tutuyor.

Göz ucuyla bile olsa, adamın şişkin aletinin pantolonunun içinde nabız gibi attığını gördü. Cinsel organı tepki olarak sıkıştı.

Volar bir göğsünü emmek için iblisin köylü bluzunu yırttığında, Lanthe'nin göz kapakları ağırlaştı, kendi göğüsleri üstünün kalıplı kaplarında şişti.

Thronos elini onunkinin üzerinde daha hızlı hareket ettirdi. -Bunu sana her fırsatta yapardım. Şimdi yapmak için öldürürüm.

Ona döndü ve büyüleyici gözlerinin vaatlerle dolu olduğunu gördü. Bir şekilde onu baştan çıkarıyordu. Bakire, baştan çıkarıcı kadını baştan çıkarıyordu!

Eğer onun üzerinde bu güce sahipse ve onu sahiplenmek için bir hamle yaptıysa, ona nasıl karşı koyabilirdi? Bu süre zarfında, bu felaket anlamına gelebilir!

Thronos Talos'un bebeğine mi hamile? Bu fikir düşünmek için bile çok çılgıncaydı.

İblis haykırdığında, hem o hem de Thronos çifte döndü.

Volar dışısını elleri ve dizleri üzerine yatırmış, eteklerini kaldırmıştı. Yapabildiği sürece ona şefkatle yaklaşmıştı ama şimdi iblis doğası açıkça ön plana çıkmıştı. Hayvani bir itiş kakışla kadına arkadan girdi ve şehvetli bir inilti çıkardı. Her hamleden sonra kanatlarını kullanarak vücudunu geri çekti ve tekrar ileri atılabildi. Ve tekrar.

-Seni böyle götürebilirim.

Bir iniltiyi güçlkle bastırdı. -"Eğer bana onun kıza baktığı gibi bakarsan, bunu düşünebilirim.

Aşağıdaki iki kişi inleyip dururken ve hızları doruk noktasına ulaşmışken, Lanthe Thronos'la yüzleşti.

Tahrikten başı dönüyordu, onu hiç düşünmediği kadar çok arzuluyordu.

-Seni öpmeliyim, Melanthe.

Dayanılmaz. Kafa mı sallıyordu?

En azından burada öpüşmekten başka bir şey yapamıyorlardı.

İşler kontrolden çıkamazdı.

İlk gerçek öpücüğümüz. Dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. . . .

İblisçe bir bağırış duyuldu. Nefes nefese kaldı. Bir çift zırhlı nöbetçi onları fark e t m i ş t i .

YİRMİ ÜÇ

Gel devam et!" Thronos KAPILDI Melanthe içine onun Kollarını açmış, kaya köprüye ve kokusunu aldığı çıkışa doğru ilerliyordu.

"Kılıcım!" Kılıcına uzanıyordu.

"Vakit yok," diye bağırdı koşarken, dışarı fırladı. Burası daha önce gizlendikleri dağ yolunun devamı mıydı? Daha fazla leş yiyen ejderhayla mı? Emin olana kadar havalanamam.

Burada patikanın üzerinde siyah ve gümüş rengi yapraklardan oluşan bir çardak yükselmiş, nihayet doğmuş olan puslu güneşten korunmak için yukarıdan bir örtü sağlamıştı.

Dağdan aşağı doğru hızla koşarken Melanthe omzunun üzerinden baktı. "Daha fazlası geliyor!"

Arkasına baktı. İki kişi yarım düzine olmuştu. İri yarı pathos iblisleriydiler, acımasız bir tür. Zırhları onun pençelerini savuşturabilirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Patika, bu iki sivri sıradağ arasındaki ormanlık bir vadiye doğru gidiyordu. "Aşağıda bir orman var. Onları ağaçların arasında kaybedebiliriz."

"Pandemonian ormanına doğru mu gidiyorsunuz?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Alçaldıkça lav nehrine daha da yaklaşıyorlardı. Ondan ter akıyor, kül ağzını kurutuyordu. İblisler peşinden ayrılmıyordu.

"Yemek yapıyormuşum gibi hissediyorum!"

"Neredeyse vardık." Patika sonunda lavlardan uzaklaşarak doğruca ormana yöneldi.

O ve Melanthe uçurumun kenarına yaklaştıklarında Melanthe, "Çok yakındalar! Onları kaybedemeyiz."

"O zaman ben savaşırım." Onu yere bıraktı ve nöbetçilerle savaşmaya hazırlandı. "Arkamda kal. Ama yakın durun." Yüzleşti

peşindeki savaşçılara karşı kanatlarını saldırmak için konumlandırdı.

Göz ucuyla yolu çevreleyen iki mermer işaret gördü. Ama dikkatini işaretleri okumaya veremedi.

Kılıçlar çekildi, nöbetçiler bir-

Ondan önce durdular, menzilin hemen dışında. Tam şu işaretlerin hizasında.

"Hadi o zaman!" Kanatlarını açarak onları kışkırttı. "Dövüş benimle!" Ama onlar bu çizgiyi aşmadılar, yer değiştirdiler ve mırıldandılar.

Yani bu ormanda bir grup iblisin bile korktuğu bir şey mi vardı?

Bir kalp atışı sonra, tepelerinde kulakları yırtan bir uğultu duydu; sesin şiddeti tüyleri diken diken ediyordu! Melanthe çığlık attı. Ondan kaçıyor muydu?

Etrafında döndüğünde, siyah bir sürünün sanki dökülmüş gibi ağaçların arasından sızdığını gördü.

"Bekle, Lanthe!" diye bağırdı Lanthe çalılıkların derinliklerine doğru hızla ilerlerken. Sürü çoktan aralarına girmişti, iğneleri damlayan siyah eşekarısı sürüsü.

Vızıltıları tüm dünyayı titretiyor, beynini allak bullak ediyor gibiydi.

BUZZZZZZZZZZZZ

Melanthe ellerini kulaklarına kapatmış, hâlâ o yolda ilerliyordu. "Bu sese dayanamıyorum!"

BÜZZZZZZZZZZZZ

Kanatlarını kullanarak eşek arılarını savurdu ve bulutun içinden ona ulaşmak için savaştı, her sokuşta çığlıklarını bastırdı, tıpkı derisine saplanan buz kıracakları gibi!

Ve bu ses onu çıldırtmak üzereydi.

Ona doğru yaklaşıırken, yol boyunca uzanan bir çift oymalı mermer işarete neredeyse takılıyordu. Üzerinde şöyle yazıyordu:

0 haşere ...

Bu da ne demek oluyor? Kafa karıştırıcı lanet yer!
Melanthe'ye doğru hamle yaptı ve yere düştüklerinde onu
kanatlarının arasına aldı.

BUZZZZZZZZZZZZ

Kanatları onları korusa bile ses sağır ediciydi.

"Thronos, yapamam! Çok gürültülü. Başım!"

BUZZZZZZZZZZZZ

Kollarını onun titreyen bedenine doladı. "Şşş, şşş, biliyorum ..." Onu nasıl uzaklaştıracaktı? Bu sesin ötesinde zar zor düşünebilirken?

Ama sonra söndü.

Artık sürü halinde değiller miydi? Dışarı bakmak için başını kaldırdı.

Yükselen siyah kütle taşların önünde durmuş, sanki geçilemeyecek hayali bir çizgi varmış gibi havada asılı kalmıştı.

Sonra dağılmaya başladılar, vızıltıları azaldı.

Gözlerini kısarak taşlara baktı. Bu tarafta ikisi de okunuyordu:

O haşere ...

Onun üzerinde yükseldi. "Melanthe? İyi misin?"

Nefes alıp verirken, "Kafamın içinde hâlâ bir matkap varmış gibi hissediyorum" dedi.

Ayağa kalkmasına yardım ederek kendini ayağa kaldırdı. "Sokuldun mu?" Ona bakarken avuçlarını derisinin üzerinde gezdirip iğneleri kazıyarak uzaklaştırdı.

"Sen beni örtmeden önce sadece birkaç kez." Kollarındaki iğneleri kopardı, kızgın kırmızı yaralar bıraktı. "Neden durdular?"

"Sanırım bu diyarın her yerinde tuzaklar olduğu konusunda haklıydın. Tehlikeli bölgelerden oluşan bir yamalı bohça olduğuna inanmaya başlıyorum ve biz de bir tanesinin kıyısına ulaştık." Bir harita için neler vermezdi!

"Bu işaretler ne diyor?"

"Diğer tarafta ise şöyle yazıyordu: Zararlı böcek. Bu tarafta: Şu anki haşere."

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Şeytani yol işaretlerine benziyorlar. Sürü bölgesine geri dönüyor olsaydık, işaretler şöyle derdi: Tehlikeli bölgeye giriyoruz."

"O haşere tehlikeli bölgeden ayrıldığımız anlamına mı geliyor?"

"Sadece başka bir tanesine girmek için mi?" diye sordu, yüzü solgundu.

Kadının terlemediğini fark etti. Bu sıcakta mı? İyi değil. Bu sıcak çarpmasının bir belirtisi değil miydi?

Suyun kokusunu almıştı ama su çok uzaktaydı, birkaç fersah ötedeydi. Çoğu ölümsüz günlerce susuz kalabilse de, o çoğu ölümsüz gibi değildi. Onun ne kadar kırılğan bir yaratık olduğunu hatırlayarak ona doğru uzandı. "Buraya gel, Melanthe."

"Ben iyiyim."

Kızın itirazlarına aldırmadan onu kollarına aldı ve hafif ağırlığını kucakladı. Topallamasının yarattığı sarsıntıyı en aza indirmeye çalışarak patikada ilerlemeye başladı. Her adımda kollarında bir derece daha gevşedi. Arada bir tek başına yürümekten şikâyet ediyordu.

"Neden dinlenmiyorsun? Suyla aramızda uzun bir yol var." Belki yakınlarda küçük büyücünün gerçekten yiyebileceği meyveler bile yetiştirirdi. Son yemeğini kusmuştu.

Bu iki gece önce miydi?

O kısa süre içinde, düşünceleri ve duyguları kaosa sürüklenene kadar onu etkilemişti. "Uyumaya çalış, Melanthe."

"Sen beni taşırken mi? Bataklık yılanları, iblisler, ejderhalar ve haşerelerle dolu bir yerdeyken mi?"

"Sana göz kulak olacağım." "Ha. Asla olmayacak . . ."

On dakika sonra dışarıdaydı, başı göğsüne dönük, elleri ona doğru kıvrılmıştı. Uykuya dalmıştı.

ve bu onun en büyük başarılarından biri gibi hissettirdi.

Elbette bu ona güvendiği anlamına mı geliyordu? Omuzlarını dikleştirdi. Karşılaştıkları tüm tehlikelere karşı onu güvende tutacağına inanıyordu.

Kaşlarını çattı. Ya da sıcaktan bitkin düşmüştü.

İçinden bu düşünceyi elinin tersiyle iterek onun rahatlamış yüzüne baktı, dudakları uykuyla ayrılmıştı. Bu onu ilk kez uyurken tutuşu değildi. Gençken birlikte çayırdan uzanırlar, bulutlara bakıp şekilleri tanımaya çalışırlardı. Bazen, kuzguni saçlarını güneşe doğru kaldırıp parlamalarını seyrederken kollarında uyuklardı.

Bulut eğlenceleri onu her zaman sırtıttırırdı çünkü her birinin küçük bir yaratığa benzediğini düşünürdü. "Bu bir ağaca benziyor," derdi. Kız da "Ya da arka ayakları üzerinde bir ağız dolusu meşe palamudu taşıyan bir sincap" diye cevap verirdi. "Bu da bacası olan bir kulübeye benziyor" derdi. İç çekerdi, "Ya da çok şişman bir tavşan. Kısa kulaklı."

Bir keresinde uykudan uyanmış, başını göğsünden kaldırıp uykulu bir şekilde ona sormuştu: "Ayrı olduğumuzda, benim yukarıya baktığım gibi sen de aşağıya, bulutlara bakıyor musun? Hiç özleyiyor musun Seni özlediğim gibi mi?"

Daha fazla, Melanthe. Çok daha fazlası.

Ve bu onu çelişkide bıraktı. Thronos eş etkisini duymuştu, kişinin eşinin sadece varlığının bile tüm dertlere merhem olacağını. Eşi bir kasırga kadar rahatlatıcıydı.

Inferno'dan sonra, alışlagelmiş cinsel hayal kırıklığı acı verici bir dereceye kadar artmıştı. Ama aynı zamanda kollarındaki kadına karşı yeni bir hayranlık da duyuyordu. Kendi arzuları olan bir kadındı. Onları öğrenmek istiyordu; böylece onu kızdırabilir ve kendisi için çıldırtabilirdi.

Sağda solda suçlar işliyordu ama pek pişmanlık duymuyordu. Onun elini bu şekilde tutmak şimdiye kadar zevk aldığı en şehvetli hareketti.

Neredeyse aldığı öpücük için hâlâ yanıyordu. O zamanlar, onun da bunu çok istediğini düşünmüştü.

Peki ya o öpücükten sonra? Onu daha da fazla zevk bekliyordu! Eğer bana onun kıza baktığı gibi bakarsan, bunu düşünürüm.

Thronos onlar için kasvetli bir gelecek öngörmüştü. Ama ya bunun üzerine inşa ederek zevki paylaşabilirlerse?

Melanthe sefalettir. Gerçekten daha dün böyle mi düşünmüştü? Şimdi fark etti ki, Melanthe şüphedir.

Onu her zaman inançlarından şüpheyeye düşürmüştü. Onun kendisine ne olduğunu açıklamaya çalıştığı bir zamanı hatırladı. Daha dokuz yaşındaydı ama onun mutlak olduğunu düşündüğü bir şeyi sorgulamıştı.

"Lanthe, yaşlandığımızda benim olacaksın."

Örmekte olduğu çelenkten gözlerini kaldırıp ona baktı. "Kendime aitken nasıl senin olabilirim?"

"Sen benim dostumsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Sorceri'lerin eşleri yoktur," diye belirtti.

"Ama sen bana ait olacaksın." "Bu kulağa pek adil gelmiyor." "Öyle mi? . . değil mi?"

"Sadece en iyi arkadaş olarak kalalım. Bu kulağa daha adil geliyor."

Üç günden az bir süredir birlikteydiler ve Vrekeners'in sözlerinden şüphe etmesine neden olmuştu bile. Saldırıları konusunda ona inanmıştı.

Kadının gövdesinde narince kıvrılmış solgun eline baktı. O silik yara izleri hâlâ içini öfkeyle dolduruyordu. Çıglıklarını bastırmak zorunda kaldığını söylemişti. Bu genç yaşta bunu nasıl yapabildiğini anlamamıştı. Acıya çoktan alışmış olduğu için miydi? Yoksa keşfedilmekten bu kadar korktuğu için mi?

Yüzyıllar boyunca onun varlığının bir büyücünün rüyası olan ahlaksız eğlencelerle dolu olduğuna inanmıştı. Artık Omort ve zehirleriyle geçirdiği yılların onun için cehennem gibi olduğunu biliyordu. Vrekener saldırılarından kaçmak mı? Cehennem gibi.

Melanthe küçük bir kızken tek bir tavşanın ölümüne

ağlamıştı.

Yine de kız kardeşinin beynini almak zorunda kalmıştı.

Belki de Thronos, Bölge dışında tanıştığı diğer Sorceri'ler gibi kötü biri haline gelmediği için kendini şanslı saymalıydı.

Ama kötü ya da değil, ikna gücünü yeniden kazandığında bunu ona karşı kullanacaktı. Her gün, her saat büyü kendini yeniliyordu ve o buna karşı savunmasızdı.

O zamana kadar onu Skye'a götürebilirse, halkının dört ateş tırpanından biriyle yeteneği toplayabilirdi.

Ondan nefret etmek için daha fazla nedeni olacaktı ama onu bir daha asla kaybetmeyecekti.

Bu düşünce ortaya çıkar çıkmaz, suçluluk duygusu da ortaya çıktı. Vrekeners bir gücün ruh olabileceğine inanmasa da Melanthe inanıyordu. Bunu ona asla yapamazdı. Bu da onu en büyük ikiyüzlü yapıyordu. Hayatları kurtarmak için kendi türünün büyü toplaması için baskı yapan oydu.

Onu ikna kabiliyetinden ayırmak dışında, onu elinde tutabilmek için tek umudu, onu ikna kabiliyetini kendisi üzerinde kullanmamaya ikna etmektir. Nefes verdi. Başka bir deyişle, ilk fırsatta gitmiş olacaktı.

Onunla birlikte evine gitmesini ve orada kalmasını nasıl sağlayabilirdi?

Cevabı anladığında kalbi duracak gibi oldu: Kız, çocuğunun babasına bağlanacaktı.

Şimdi mevsimindeydi. Daha ne kadar süreceğini kim bilebilirdi?

Evet, onu hamile bırakmak büyük bir suç olurdu, ama umutsuz zamanlar ...

Rothkalina'ya kaçmayı başarsa bile, Thronos'un onu görme umudu hâlâ daha fazlaydı. İyi Rydstrom bir iblis olmasına rağmen, o bile çocuğuyla görüşmek isteyen bir babaya krallığının kapılarını asla kapatmazdı.

Thronos Melanthe'nin içinde olabilir. Bu gece. Geçit anahtarı bekleyebilirdi, ta ki onu kendi yapana kadar.

Bu mantığa sağlam olduğu için mi boyun eğiyordu? Yoksa onu sahip olmak için her türlü yanlışı yapabilecek kadar çok istediği için mi?

YİRMİ DÖRT

Lanthe göz kapaklarını araladığında Thronos'un yüzünde meraklı bir ifadeyle ona baktığını gördü. Kendinden geçtiğine inanamıyordu. Nefeslerinin ritmi onu uyuşturmuştu, tıpkı adada onunla birlikte uçmanın yaptığı gibi.

"Ne zamandır baygınlığım?" Hâlâ susamış ve aç olmasına rağmen kendini dinlenmiş hissediyordu.

"Birkaç saat."

"Şimdi daha iyiyim." Yaraları yok denecek kadar azalmıştı. "Yürüye biliyorum."

Belirgin bir isteksizlikle onu ayağa kaldırdı ve omzunu örten büyük eliyle onu sabitledi. Etrafına bir göz attı. Sık bir ormandaydılar, etrafları kızılağaçları fidan gibi gösterecek kadar büyük ağaçlarla çevriliydi. İblis gezegenlerinde sıkça rastlanan bir tür olan moonraker olmalıydılar.

Bu diyarın sadece taşı siyah değildi, yaprakların çoğu da oniks ve gümüş rengindeydi. Ay ağaçlarının pürüzsüz kabukları bile siyahtı.

Çok az güneş ışığı olmasına rağmen -sadece birkaç ışın gölgelikten içeri sızıyordu- devasa çiçekler bolca büyüyor, havayı hafifçe kokluyordu.

Bir çiçeği inceledi. Büyük koyu renkli taç yaprakları parlak ve açıktı. Ortasında beyzbol sopası büyüklüğünde gümüş bir pistil vardı. Polenleri beyaz altın tozu gibi parlıyordu.

Diğer ağlayan söğüt türü bitkiler üzerlerinde salınıyor, gümüş yaprakları Thronos'un kanat mozaikleri gibi dağınık güneş mızraklarında parlıyordu. Metal takıntılı bir büyücü olarak Lanthe tüm bu manzaraları büyüleyici bulsa da dikkati uzun süre ondan ayrılamadı.

Tapınakta olduğu gibi, sonsuz harikalardan yüzünü ona döndü, kule gibi yükselen Vrekener savaş lorduna; onun ilgisini çekemeyen

Daha fazla. "Peki, endişelenmem gereken yeni tehditler var mı?"

Başını iki yana salladı. "En son ne zaman bir ya da iki saatten fazla uyudun?"

"Üç hafta önce yakalanmadan önce. Ya sen?"

Omuz silkti. "Haftalar."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Ormanın derinliklerine, su kokusuna doğru uzanan bu aşırı büyümüş patikayı takip ediyordum," dedi ona. "Etrafımızda av var. Bir şeyler yakalayabilirim ama senin yiyeceğinden şüpheliyim."

"Bana ilk kez bakmaya çalıştığın zamanki gibi mi?"

Bunca yıl sonra, "Tavşan bunu hak etmişti" diye kestirip attı.

Bir kahkaha patlaması dudaklarından o kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şekilde kaçtı ki, neredeyse ellerini ağzına kapatacaktı.

"Çok mu erken?"

Bir şaka daha! Ve daha fazlası. "Hatırlıyorsun!"

"Her şeyi." Öne doğru uzandı ve saç örgülerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Neden ona bu kadar iyi davranıyordu? Onu bu kadar çabuk mu kandırmıştı? Zamanın bir kısmında bilinci yerinde değildi!

Başını ona doğru eğdi, sonra derin düşüncelere dalmış gibi yürümeye devam etti.

Altın duyuları tekrar pırladığında kaşları birbirine çarptı. Inferno'nun dışında da vardı ama tapınağın yakınlığının onları harekete geçirmeye devam ettiğini düşünmüştü. Şimdi kaynağı bulmak için etrafına bakındı. Bakışları sürekli Thronos'a dönüyordu.

Bu Vrekener'in üzerinde altın olduğuna dair en iyi başlığına bahse girerdi. Ama nasıl?

Gözleri fal taşı gibi açıldı. O madalyonu almış olabilir miydi? Eğer öyleyse ve bu gece ona verdiyse ...

Vrekener biriyle yatacaktı.

Hayır, hayır! Thronos ile seks yok. Kötü Lanthe! Boğazını temizleyerek, "Düşünceleriniz için Karat" dedi. O zaman

Tereddüt etti ve "Gördüklerimiz için kendini mi suçluyorsun?" diye sordu.

"Olmam gerektiği kadar değil."

"Soru: Bu bir insanlar gibi sen ve Ben aradı offendmenters?"

"İyi eğlenceler büyücü kadın," dedi kızmadan. "Her zaman. Yani bu gece bir anahtar çalıp bir geçit mi kullanacağız?" "Biz de bunu konuşmuştuk."

"Ama melek Thronos hırsızlığa karşı çıkmaz mı?" diye sordu şakacı bir tonda. "Bir keresinde senden benim için çalmanı istediğimi hatırlıyorum. Benim için utanmıştın, burnunu kaldırarak 'Bana ait olmayanı asla almam' demiştin. "

"Benden Skye Hall'un kasasını boşaltmamı istediniz!" "Ne demek istiyorsun?"

Açıklamak için ağzını açtı, sonra şaka yaptığını fark etmiş olmalı.

Sayılır. "Eğer bir geçidi açarsak, onu Rothkalina'ya yönlendirmeyeceğime nasıl güvenebilirsin?"

"Geçen sefer Rothkalina'yı denedin ve bizi Pandemonia'ya getirdin. Sanırım ölümlü düzlemi hedefleyeceksin. Bu çok daha büyük bir hedef. Oradan Skye'a uçabilirim."

"Hâlâ beni cennete götürmeye mi kararlısın? Bak, senin evine asla gitmem demiyorum. Tabii ki ben de öyle demiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece orada evlenebiliriz. Seni Troth Yatağı'nda istemeliyim, benim ömürlük yatağımda."

Aynı geleneğe sahip bazı gruplar olduğunu biliyordu - temelde hayatta kalmak için sürekli mücadele etmeyenler. Bir erkek doğduğunda, hayatı boyunca içinde uyuyacağı ve sonunda eşini getireceği bir yatak yaratılırdı. "Yatağın evlilikle ne alakası var?"

"Vrekener'ler böyle evlenir. Seni Troth Yatağı'nda kabul ettiğimde, birbirimize bağlanmış olacağız."

"Tonlarca insanın katıldığı bir tören yok mu? Muhteşem elbiseler ve altın hediyeler yok mu? Çok fazla tatlı şarapla kutlama yok mu?" "Törene ihtiyacımız yok. Her halükarda, benim evim

Seni güvende tutabileceğimi bildiğim tek yer."

Har. "Ne olur biri gibi Ben yemek yukarı Orada mı?" Vrekener'ler hepçildir ama eti tercih ederler.

"Mahsul yetiştirmeye adanmış koca bir adamız var. Bulutların altında gezinen tek ada burası."

"Orasının sade olduğunu duydum. Tornin Kalesi'nde her türlü konfora sahip, son derece lüks bir yaşam sürüyorum."

"Mod-con'un ne olduğunu bilmiyorum Melanthe."

İç çekti. Tabii ki bilmiyordu. "Onlar olmadan yaşayamayacağım şeyler." Lanthe ve Sabine ilk yıllarını zor geçirmişlerdi ve şımartılmayı hak ettiklerini düşünüyorlardı. Artık Lanthe kale kulesinden hapishaneye, oradan da cehenneme gittiğine göre, içindeki açgözlü büyücü şımartılmaya geri dönülmesini istiyordu. "Eğer krallığınız bulutların üzerindeyse, bu onu en yüksek ölümlü dağdan daha yüksek yapmaz mı? Vrekener'ler rakım ve sıcaklık değişimlerine alışkın olabilir ama ben acı çekerim. Diğer Sorceri'ler acı çekmeli."

"Hiç de değil. Bölgeleri gizleyen ve adaları birbirine bağlayan aynı güçler ve koşullar solunabilir hava ve sıcaklık sağlıyor."

"Güçler ve koşullar mı? Bana büyücülük gibi geldi. Bahse girerim tarihinizin bir döneminde bir Vrekener bizden biriyle ahbaplık etmiştir."

"Bu mümkün," diye kabul etti. "Adaları hareket ettirmek ve şekillendirmek için makinelerimiz ve makineleri çalıştıracak mühendislerimiz var, ancak gücün kaynağının ne olduğunu bilmiyoruz."

İlginç. Büyücülükle beslenen steampunk mekanizmaları hayal etti. Başka bir yaşamda böyle bir manzara görmek hoşuna gidebilirdi. Ama bu hayatta ... "Skye'a gitmek istememem, birbirimizle çıkamayacağımız anlamına gelmez.

diğer. Eğer bana Rothkalina'ya kadar eşlik edersen, seni güzel ejderhalarla tanıştırebilirim."

"Bunu aklımdan bile geçirirsem, beni büyülediğini anlarım," dedi. "Kız kardeşin o krallığa adımımı attığım anda beni öldürmek için plan yapardı. Onun güçlerinin tezahürüne tanık olduğumu unutuyorsun."

Sabine, Thronos'un babasını en kötü kabusunu görmeye zorladığında. Ona gösterdiği şey, erkeğin gözlerini tırmalamasına neden olmuştu.

"Kız kardeşiniz ölümlerinin kötü etkilerini taşımıyor gibi görünüyor."

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu ölüme terk ettiler, trajediye karşı kayıtsız kaldılar."

Lanthe onu hiçbir şeyi umursamamakla suçladığında Sabine şöyle cevap vermişti: "Bu doğru değil. Hiçbir şeyi çok fazla önemsemiyorum."

Lanthe ekledi, "En azından Rydstrom gelmeden önce bıkkındı. Ama yüzüne illüzyonlar örüyor, bu yüzden ne hissettiğini nadiren anlayabiliyorsunuz."

"Kaç kere öldü?"

"Bir düzineden fazla. Hepsi Vrekener'ler tarafından değil." Adam kaşlarını kaldırıncaya itiraf etti: "Sorceri ona karşı komplo kurdu. İnsanlar onu cadı olduğu için idam etti. Ve böyle devam etti." Bir an durakladıktan sonra, "Peki ya kendi kardeşin? Kardeşin beni öldürmek için komplo kurmayacak mı?" Ayak parmağını bile sokabilirim.

"Aristo mu? Sorceri'den nefret ettiğini kabul ediyorum. Aramızdaki pek çok çekişmenin nedeni bu."

"Yani o da baban gibi, öyle mi?"

"Evet. Ama Aristo sana, kardeşinin tek kaderindeki dişiye zarar verirse, bana zarar vermiş gibi olur. Gelecekteki yavrularımı öldürmüş gibi olur." Onun bakışlarını tuttu. "Biz eşleri kutsal sayarız."

Thronos bana asla inanmayacak. Lanthe, Sabine'in Vertas savaşçısı Rydstrom'un kendisine güvenmesini sağlayamadığından yakındığını hatırladı - sırf Pravus oyuncusu olduğu için ona yalan söylemiş ve onu bir zindana kandırmıştı

hapsedildi. Sabine, "Sözümün eri gibi davranmam gerektiğini nereden bilebilirdim ki?" diye iç geçirdi. Seni anlıyorum, kardeşim.

"Aristo Amca senin bu gelecekteki çocuklarını kabul eder mi?" Lanthe sordu. "Sorceri kanının sahip olacağımız herhangi bir çocuğa zarar vereceğini açıkça belirtmiştin."

"Bunu söylediğimde kızgındım. Bir buçukluğu daha az sevmezdim."

"Ama diğerleri onlara tepeden bakabilir."

Thronos'un yüzü soğuk ve kasıtlı bir hal aldı. "Çocuklarımıza karşı en ufak bir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim."

Çocuklarımız. " Sen değil misin endişeli hakkında ve delilik benim

çizgimi kirletiyor?"

Elini yüzünde ovuşturdu. "Tekrar söylüyorum, bundan bahsettiğimde kızgındım."

"Doğruydu. Annem iyi değildi. Benimle birlikte, çılgın bir çocuğa sahip olma riskiniz var."

"Onunla bir kez karşılaştım." "Ne? Ne zaman?"

Annesini altına taparken gördüğü kısa bir karşılaşmayı anlattı. Ona şahin demişti.

"Bekle, Elisabet seninle görüştüğümü biliyor muydu?"

Başını salladı. "Annen zararsızdı Melanthe. Yine de babam eşimin ailesini öldürdü." Thronos'un gözleri mat griye döndü. "O gece manastırda ona baktım ve bir yabancı gördüm. Ölümüne üzüldüm ama tanrılar onu suçladı. Seni onun yüzünden kaybettim." Sanki bu kadarını söylemek istememiş gibi sertçe başını kaldırdı.

"Neden bana annemden bahsetmedin?"

Boğazını temizleyerek, "İstedim. Hiç uygun bir zaman gibi gelmedi."

Annesinin bu sırrı bildiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Elisabet neden bir saldırıdan korkmamıştı? Lanthe bu konuda Sabine'in görüşünü almak zorunda kalacaktı.

"Buçukluk Sorceri'nin güçleri var mı?" Thronos sordu.

"Genellikle, ama Vrekener'ler o kadar çok güç çaldı ki

reenkarne olmuyorlar. Çocuklar doğuştan

ruhlar."

Dudakları inceldi ama belli ki çarklar dönüyordu. "İkna kabiliyetinizi keşfettiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"Gerçekten genç. Sabine'e ağzını kapatmasını söyledim. Bir hafta boyunca ağzını açamadı, yemek yemek için bile. Açlıktan ölüyordu ama kimse ona ne olduğunu anlayamadı. Sorceri çocuklarında bu tür şeyler olur, bilmelisin."

Bu ihtimal karşısında dehşete düşmüş gibi görünmek yerine, kendinden emin bir şekilde "Üstesinden gelebiliriz" dedi.

O zaman adamın adadan beri ne kadar istikrarlı ve sakinleştiğini fark etti. Bahse girerdi ki, istikrar onun varsayılan ayarıydı - eşinin bir dizi başka erkeğin arasında kardeşiyle yattığından şüphelenmediği sürece.

Bu, ona saçmalıklarını söylemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Oh, hadi ama, Thronos. Sorceri gençken ne yapardın? Genç bir kızımız olsaydı ve eteği kısa olsaydı, daha kısa olursa daha da şirin olacağını düşünürdüm. Buna nasıl tepki verirdiniz? Ve eğer on iki yaşına geldiğinde altın çalmamış olsaydı, onu danışmana verirdim."

"Abartıyorsun."

"Hiç de değil. Aşağıdan yukarıdan haberin olmazdı." Ama bunu tartışmaya bile gerek yoktu, çünkü Thronos'la bir gün birlikte olurlarsa ve hamile kalırsa, gerçek çok daha farklı olacaktı: Mutlu bir şekilde ona iyi haberi vermeye gidecekti, hepsi fa la la. Adam ona babası olup olmadığını soracaktı. Kadın manyak bir öfkeyle onun kafasını kesecekti. . . .

"Hazır konu açılmışken, Vrekener.

Orada farklı giyinmemi mi istiyorsun?"

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Kapalı kapılar ardında değil." Sözlerini ne kadar sakıncalı bulduğunu fark etmiş olmalı ki, "Eminim Bölgeler'deki en az giyinen kadın olarak göze çarpmak istemezsiniz," diye ekledi.

"Az önce bana arzulayacağım bir unvan verdiniz. Ayrıca, kapalı kapılar ardında hiç giyinmem."

Kaşları havaya kalktı.

Çenesine vurdu. "Deri ya da dantel havasında olmadığım sürece."

"Deri." Yutkundu. "Ya da dantel."

Sonra kaşlarını çattı. "Bu çatısızlık muhabbeti de neyin nesi?"

Kendi hayalleriyle meşgul gibi görünse de cevap vermesi biraz zaman aldı. "Üzerimizde gökyüzünden başka bir şey yokken kendimizi daha rahat hissediyoruz."

"Evet, ama çiftlerin sürekli seks yaptığını duymuyor musunuz?"

Sanki derisi yeni ısınmış gibi ensesini ovuşturdu. "Bu gibi konularda sessiz kalırız."

Kadın olduğu yerde durdu. "Bu da ne demek oluyor? Bazen kontrol edilemez."

"Vrekener'ler aşırı heyecanlanmamaya özen gösterirler."

"Anlamıyorum. Peki ya azgın genç yeni evliler? Peki ya sen, Thronos? Senin damarlarında neredeyse hiç buz olmadığını keşfettim."

"Gerçekten ahlaksız davranışlardan kaçınmanın yardımcı olması gerekiyor." Kadının bir tarafına bakarak, "Tepkilerini bastırdıkları için kollarında ısırık izleri olan erkekler gördüm. Bu yeterince yaygın bir uygulama."

Şaşkın görüldüğünün farkındaydı ama bu çok yanıltıcı. "Aşırı heyecanlanmayacaksan ne anlamı var ki? Sanırım 'kirişlere kadar böğürmek' deyimini hiç duymadın?" Özellikle de kirişleri olmadığı için.

Onun boş bakışları karşısında, "Başını geriye atıp zevkle kükrediğinde mi? Hadi ama, kükremek sadece savaş için değildir." Ya da bir fırtınada öfkeyi serbest bırakmak için.

"Cinsel bir durumda, bu ... önemli bir kontrol kaybı."

Artık onun yüzündeki ifadeyi tanımaya başlamıştı, "Bu bildiğim her şeye aykırı" diyen ifadeyi. Ama tanrılar, bana daha fazlasını anlatın.

"Eğer seks yapsaydık, 'aşırı heyecan' sadece başlangıç olurdu," diye açıkladı. "Daha sonra geri dönüşü olmayan bir nokta gelirdi, kıyafetlerimize kızdığımız zaman

Kalçalarımız kendi kendine hareket ediyor ve yeterince derin öpüşemiyor gibiyiz ve parmakların kıcımın kıvrımlarını kavlıyor ve tırnaklarım seninkilerin kaslarına batıyor."

"Ya sonra?" dedi boğuk bir sesle.

"Sonra programın asıl eğlenceli kısmı geliyor." Kendini buna kaptırmış, bakire Vrekener'inin tepkisinin tadını çıkarıyordu: tam bir büyülenme. "Nefes nefese kalma, yalama, azgınlık, inleme, emme, akılsız, hayvani, patlamak/çıkmak/ecstasy ile ölmek üzere olma kısmı."

Dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. Adamın çıkardığı puh sesine bayılmıştı. "Sıradaki?"

"Son kısmı kelimelere dökmek zor. Örnekle açıklamak daha iyi. Şöyle diyelim, sessizlikten başka her şey olabiliriz."

Konuşmaya çalıştığında, pürüzlü sesi bir oktav düştü. Yumruğunun içine öksürdü, sonra nihayet başardı: "Anlıyorum."

Onun cinsel geçmişiyle ilgili bir yorum yapmasını bekliyordu, "Kaç erkekle birlikte oldun? Hepsi de seni zevkten patlattı mı?" Ama yapmadı, o da sordu, "Peki ya üst geçitler?"

"Ha? Oh. Başkasının evinin üzerinden uçmak kötü bir görgü kuralıdır."

"Tüm binaların aynı görüldüğünü ve tüm duvarların beyaz olduğunu, hiçbir renk görülmediğini duydum."

"Tek tipler."

"Ülkenizde bir damla bile şarap yok mu? Kumar ya da eğlence yok mu?"

"Doğru." Yüzen, beyaz badanalı, sterilize edilmiş, boğulmuş, neşesiz bir cehennemi tarif ediyordu.

Onun ne kadar hoşlanmayacağını bildiği halde eviyle ilgili bu tür şeyleri kabul etmesine şaşırmıştı. "Bütün gün ne yapmamı bekliyorsun?"

"Belki özverili davranışlar, başkalarına yardım etmek. Ya da çalışkan bir tefekkür." Yeniden ayakları yere basar gibi oldu.

"Kültürümüz hakkında okuyabilir, Vrekener tarihini inceleyebilirsiniz."

Eskiden tarih hakkında okumayı severdi, ama sadece saçma olmadığı sürece.

"Bu arayışlar o kadar kötü olabilir mi?"

Evet, evet, binlerce kez evet. Bu da şu soruyu akla getirdi: Onu tam olarak nasıl orada tutmayı planlıyordu? Gücü dolduğunda kimse onu tutamazdı.

Bu konudan uzaklaştı. "Thronos, eğer orada kendi gündemi olan bir grup varsa, o zaman birinin" -kardeşinin- "şimdi bana saldırmasını engelleyecek ne var?" Onun inkâr etmesini, kabadayılık taslamasını bekliyordu.

Bunun yerine, "Eğer biri emrime itaat etmez ve sana ya da kız kardeşine zarar vermeye çalışırsa, bunu ödeyecek" dedi.

"Herhangi biri mi? Kesinlikle herhangi biri?"

Curt başını salladı. "Sana yemin ediyorum," dedi, kendini nasıl bir çıkmazın içine soktuğunun farkında değildi.

İşte bu yüzden Lanthe verdiği sözleri nadiren tutardı. "Bana inanmaya mı başlıyorsun?"

"Söylediklerini öğrendim. Yalan konuştuğunda anlıyorum."

Gözleri fırladı. Bu bir felaket olabilirdi! Kahretsin, ne diyordu?

Eğer onun sıkıntısını fark ettiyse bile, bunu görmezden geldi. "İleride su var. Ama reçine çukurlarının kokusunu da alıyorum." Saniyeler sonra, kehribar renkli bir tür jelle dolu sığ bir çukuru işaret etti. "Reçine sizi ölümsüz güçte bir katran gibi hapsedecek. Benim bastığım yere bas."

Daha ilerideki bir çukurda ölü bir hayvan vardı, bacakları sıkışmış, tanımlanamayan sürüngen bir yaratık. Yırtıcılar bağırsaklarını yemişti.

Lanthe ürperdi. Ya onun gibi bir ölümsüz tuzağa düşerse? O yırtıcılar onu parçalayacaktı ama o bu çileyi atlatabilirdi, sadece sonraki beslenmeler için yeniden canlanmak üzere.

Potansiyel olarak sonsuza kadar.

Ölümsüz olmanın dezavantajları vardı.

"Bir şeyi düşünüyordum," dedi Thronos. "Rydstrom Sabine'i nasıl affetti?"

Demek Vrekener aklını Lanthe'yi affetmeye yöneltmişti? Ona duyduğu yeni ve zayıf güvenle birlikte, aralarında daha fazlasını aramaya başlamıştı. Muhtemelen onu affederse öfkesinin bir kısmından kurtulabileceğini düşünmüştü.

Bir sorun vardı: Lanthe cinsel geçmişini affedilmesi gereken bir şey olarak görmüyordu.

Özellikle de ondan.

Thronos'un onu Marco'yla bulmamasını diledi mi? Elbette. O vampirle yattığı için Thronos'tan af diledi mi?

Cehenneme kadar yolun var. Hayır. "Neden sordunuz?"

"Söylentilere göre Sabine onu seks kölesi olarak kullanmak için tuzağa düşürmüştü ve kendisiyle evlenmeyi kabul edene kadar ona işkence etmiş. Sonra da onu kölesi yaptı."

Ona göz kırptı. "Sanki bunlar kötü şeylermiş gibi mi?" Onun şaşkın bakışları karşısında, "Tonlarca esaretten, bazı efendi/köle şeylerinden, prangalı gerçek bir zindandan, rol ve cosplay'den hoşlandılar. Şaplaklar ve tekrarlanan orgazm inkarları. Bilirsiniz, tipik BDSM. Ama endişelenmeyin, onlar bunu havalı olmadan önce yapıyorlardı."

"BD ne?" Thronos'un yüz ifadesi paha biçilmezdi; kısmen dille ilgili şaşkınlık, kısmen korku, kısmen de çaresiz bir hayranlık. Bahse girerim bu meleğin kullanılmayan hınzır bir damarı vardı.

"Bakin, bunu anlamak bize düşmez. Onlar için işe yaradı." Gerçek çok daha karmaşıktı. Sabine Omort'u devirmek, krallığı Lanthe'yle birlikte yönetmek için ele geçirmek ve Tornin Kalesi'ndeki gizemli, şeytani Ruhlar Kuyusu'nun kontrolünü ele geçirmek istemişti. Hiç kimse Sabine'in Rydstrom'a aşık olmasını beklemiyordu, en azından Sabine.

Thronos, Lanthe'nin reçine çukurundan geçmesine yardım etti. "Soruya cevap ver."

"Güzel. Rydstrom onu affedebildi çünkü intikam gibi bir şey aldı. Kızın ona yaptığı her şeyi, o da kıza yaptı."

"Buna paralel olarak benim de çok sayıda başka kadınla yatmam gerekir. Ki bu imkansız."

"O zaman şanslıyım ki affınızı beklemiyorum. Deneyim sahibi olduğum ve kendi aklımı bildiğim için mutluyum."

Azı dişlerini gıcırdatarak toz haline getiriyor gibi görünüyordu, ancak herhangi bir sürtük utandırıcı yorum yapmadı.

"Bakın, kız kardeşim Rydstrom'a bakire olarak gitti. Yüz yıl sonra başka bir erkeği tanımanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebilir mi sence? Belki tanıyacak, belki de tanımayacak. Ama sence Rydstrom onun hayal kurduğunu düşünüp endişelenir mi?" Devam etti, "Dışarıdaki tüm o bakire dişiler hep merak etmek zorunda kalacak. Ben merak etmeyeceğim. Ben bilgilendirildim. Durum tespiti yaptım ve şimdi sonsuzluğun uzun yoluna yerleşmeye hazırım."

"Bu da düşünülmesi gereken bir şey sanırım." Sonra kaşları birbirine çatıldı. "Bu mantıkla, yüz yıl sonra başka kadınları düşünüp düşünmediğimi merak edeceksin."

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Thronos, beni anla: Eğer seninle yatmaya karar verirsem, bundan hiç şüphem olmaz. Tamamen çözülür, tamamen ele geçirilir, sonsuza dek benim olursun. Eğer içime girersen, moleküler düzeyde parçalanırsın ve geri dönüşü olmayan bir şekilde değişirsin."

Yüz ifadesi, geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştirilmeyi çok istediğini gösteriyordu. "Bunu deneyiminiz sayesinde mi garanti ediyorsunuz?"

Kadın sadece omuz silktiğinde, onun geçmişi hakkında bir nutuk atmasını bekledi. Yine kendini tuttu.

Yine de bunun adamın fikrini değiştirmesinden kaynaklandığını düşünmüyordu. Ona fahişe demiyor olabilirdi ama yine de onu fahişe olarak düşünmek zorundaydı.

Lanthe'nin onun geri dönüşüyle ilgili bir teorisi vardı. Daha önce onu diğer erkekler için cinsel bir obje olarak görüyordu; Inferno'dan sonra artık onu kendisinin zevk alacağı bir cinsel obje olarak görüyordu ve ne yazık ki onun

bir erkek olarak ilk dersini aldığına inanıyordu

potansiyel cinsel partner: Pislik gibi davranırsan hiç bulamazsın.

Bu da istediğini elde edene kadar zamanını beklediği ve dilini ısırduğu anlamına geliyordu.

Tıpkı birlikte olduğu diğer erkekler gibi.

YİRMİ BEŞ

Oh, bakın! Pitha meyvesi." Melanthe, hemen uzanabileceği bir yerde duran siyah su kabağına uzandı. Küçük bir kedi yavrusu gibi dibini tırmaladı.

Meyveyi onun için aşağı çekti ve kokladı. "Bu zehirli olabilir."

"Rothkalina'da yetişir."

Onun için kabağı açtı. İç etliydi ve tatlı kokuyordu.

Yarımları ona uzattığında, birazını ağzına attı, sonra zevkle gözlerini devirdi.

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Sorceri zehirlere karşı savunmasız olsa da mı?"

Yarısını çoktan bitirmişti. "Zehirler ve zehirler." Çiğnemeler arasında, "Ama bundan eminim," dedi.

"O morsustan nasıl kurtuldun?"

"Omort öldüğünde, zehirleyicisi -Bodrumdaki Cadı olarak adlandırılan bir fey dişisi- panzehirleri bize teslim etti. Aksi takdirde ölmüş olurduk."

Melanthe bir kez daha onun koruması dışında kaldığında yok olabilirdi. "Bu cadı ona öyle demene rağmen mi böyle yaptı?"

Melanthe omuz silkti, bir ısırık daha aldı ve mutlu bir şekilde çiğnedi.

Bakışlarını ondan ayıran Thronos çevrelerini inceledi. Yakınlarda su kokusu almasına rağmen kaynağı hâlâ bulamamıştı ve hava giderek kararıyordu. Alacakaranlık burada anormal derecede uzundu ve güneş tembel tembel alçalmaya başladığında ejderhalar alandan çekilmiş, devasa gölgeleri ağaç tepelerinde dalgalanmaya başlamıştı.

O ve Melanthe bu gece iblis vadisine dönmeye karar vermişlerdi ama susuz kalmışlardı. Ve o

hiç iyileşmemişti.

Ayrıca, onlar için planları vardı. . . .

Bir rüzgâr esip tüm çiçekleri hışırdattığında, bitirdiği meyveyi yere bıraktı. "Burası çok güzel."

Siyah, siyah saçları o çiçeklerin taç yapraklarıyla uyumluydu.

Bakışları hâlâ kızın üzerindeydi, "Evet, çok güzel." diye mırıldandı.

Melanthe aralarındaki çiftleşmenin nasıl olacağını tarif ettiğinden beri, ondan başka bir şeye bakmakta zorlanıyordu. Onu evine, Troth'un Yatağı'na götürdüğünde, onun coşkuyla inlediğini duymak istemez miydi? Thronos onun içine tohumlarını boşaltırken ciğerlerini boşaltmak istemez miydi?

Bu gece ona sahip olma kararı konusunda tereddüt ediyordu, ta ki ona o kan dondurucu sözleri söyleyene kadar. Ondan sonra hiçbir şeyin onu durduramayacağını biliyordu. Tek ihtiyacı olan planlarına başlamak için güvenli bir yerdi.

Ama onu nasıl soyup kollarına alacaktı? Bunun kendisinin de soyunması gerektiği anlamına geleceğini fark ettiğinde teni kızardı.

Çıplak. Onun önünde.

Bir yolunu bulurdu.

Başka bir pitha bularak, içmek için pençesiyle dibinde bir delik açtı. Suyu şekerli ama hoştu. İçmesi için ona başka bir delikli su kabağı uzattı.

Çenesinden aşağı biraz meyve suyu akınca, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi muzipçe sırttı.

Bu sırtış onu farklı ama aynı derecede güçlü bir şekilde etkiledi. Neredeyse alacağı öpücüğü istiyordu.

Adamın yüz ifadesinde gördüğü şey, "Thronos mu?" diye mırıldanmasına neden oldu.

Kendini durduramadan yüzünü iki elinin arasına aldı ve ona doğru eğildi.

"Whoa, kaplan!" Onu itti. "Bana su sözü vermiştin. Ben bile kokusunu alabiliyorum."

Onu bırakarak kendini şaşırttı. Hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken, göz ucuyla bir hareket yakaladı.

Gözü.

Su dolu bir baloncuk aralarında havada süzülüyordu. O ve Melanthe sessizce onun salınışını izlediler. Tek kelime etmeden ikisi de baloncuğun geldiği yöne doğru hızla ilerledi.

Onun önüne atıldı. "Yolu ben göstereceğim." Çalılarının arasından geçerek, etrafı moonraker ağaçlarıyla çevrili bir açıklığa vardı. Devasa kökler alanı duvar gibi çevrelerken, sıkıca örülmüş dallar üstlerinde bir tavan oluşturuyordu. İçi su dolu sayısız baloncuk, helyum balonları gibi yukarı süzülüyor ve geçilmez gölgelikte patlıyordu.

Damlalar serin bir yaz yağmuru gibi bu koruluğun üzerine düşüyor, sonra tekrar birleşmek için yükseliyordu.

Gökyüzünün tek bir zerresi bile görünmüyordu, bu gerçek yağmur ormanı sessiz bir ışık ve ses cebi gibi hissettiriyordu.

Onun ve Melanthe'nin her adımında, gümüş rengi çimenlerden daha fazla damla süzülüyordu. Ağaç köklerini çevreleyen çiçekler bile kabarcıklar çıkarıyordu.

"Bu çok vahşi!" Melanthe ağladı. "Bir peri halkası ya da büyülü bir geçit gibi. Buraya bir isim verelim. Sıfır-G Glade!" İçmek için avucunun içine bir balon patlattı.

"Önce suyu test edeyim." Kadın elini uzattığında, adam eğilip kokladı ve tadına baktı. "Temiz."

İkisi de doyduktan sonra, başının üzerinde büyük bir baloncuk patlattı. Üzerine bir kova devrilmiş gibi su döküldü, külle kaplı tenine serin bir sıçrama oldu. Sırılsıklam gömleğini bir kökün üzerine fırlattı, sonra yüzünü, saçlarını, göğsünü ve kollarını ovdu.

Melanthe'nin omzunun üzerinden bir baloncuk daha patlayarak onu ürpertti. Thronos, her bir damlanın yavaşça Melanthe'nin vücudundan aşağıya süzülüşünü, ancak tekrar birleşmek üzere geri emilişini perçinlenmiş bir halde izledi.

Kız bir kahkaha attığında, "Ne?" diye sordu.

"Gıdıklanıyor!"

Daha önce tapınakta gülmüştü. Sonra da yürüyüşlerinde onu güldürmüştü. Bunu yapabilecek tek şey

şehvetli ses daha mı iyi? Buna sebep olmak.

Kızın bugün kendisinin ve tüm acımasız şövalyelerinin yüzyıllardır güldüğünden daha fazla güldüğünü fark ettiğinde kaşları birbirine çatıldı.

"Ah! Damlalar eteğimden yukarı çıkıyor!" "Şanslı damlalar." Bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Evet, çünkü ona meraklı bir bakışla bakıyordu, sanki onun ölçüsünü alıyormuş gibi. Ya da bir karar veriyormuş gibi.

Ona git, öp onu.

Yine de uzaktan borazan sesleri duyduğunda, bu diyarın tüm tehlikelerini hatırladı. Bu garip kayalık etraftaki tek su kaynağı olabilirdi, bu da onu bir hedef haline getiriyordu.

Thronos gözcülük yapmak için bir moonraker ağacına sığırdı.

Soğuk su Lanthe'nin sırtından sızarak saçlarını ıslattı ve sıcak tenini serinletti.

Bu açıklık gibi bir yeri daha önce hiç görmemişti ve Thronos onu terk etmiş olsa bile tadını çıkarmaya kararlıydı.

Karnını doyurduktan sonra gümüş çimenlerin üzerine oturdu ve botlarını çıkardı. "Eteğinin olmaması bunun tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez."

Bir dalın üzerine çömelmiş, ormanı tarıyor, hem seksi hem de şeytani görünüyordu.

Kanıtlar artmaya devam ederken iblis kanını nasıl inkâr etmeye devam edebildiğini bilmiyordu. Ejderhalara olan benzerliği ve buraya kusursuz bir şekilde uyum sağlamasının yanı sıra, şeytani yazıları da okuyabiliyordu!

Belki de bu, kan yoluyla aktarılan genetik bir hafızadan kaynaklanıyordu - burada oluşan bir hafıza.

Ataları tarafından.

Thronos artık "köken ülkesine" döndüğüne göre, davranışları da değişiyordu. Genel bir değişim vardı.

Öfkesi yatışmış ve şakalar yapmaya başlamıştı. Son yirmi dört saat içinde, muhtemelen tüm hayatı boyunca işlediğinden daha fazla suç işlemişti. Bunlar için suçun bir kısmını üstlenebilirdi ama diğer değişiklikler için değil.

Zaten bariton bir gümbürtüye sahip olan sesi daha da derinleşmiş, törpülenmişti. Dili de hızla kötüleşiyordu. Gün boyunca, yedi ayak uzunluğundaki gövdesini farklı bir şekilde taşımaya başlamıştı, omuzlarında o kadar gerginlik, omurgasında o kadar sertlik yoktu. Boynuzları bile bir şekilde daha gururlu görünüyordu.

Sadece sesi değil, görünüşü de iblis g i b i y d i .
Ki buna karşı bir zaafı olduğunu keşfediyordu.

Sabine iblis bir sevgilisi olmasına bayılırdı. Lanthe sever miydi?

Belki de Thronos'la birlikte gitmeleri gereken yer tam olarak Feveris diyarıydı. Şehvetler Diyarı'nda, düşman bir Vrekener'le yattığı için suçluluk duymayacaktı. Gelecek korkusu da.

Bekle. Ne düşünüyordu ki? O Sorceri'nin kızıydı, doğuştan hedonistti. Bulduğu yerde zevk alır ve suçluluk karşısında gülerdi.

Hamile kalmadığı sürece sorun yok.

Thronos sonsuz bir zevk kaynağı olabilirdi. Onu daha önce kızdırmaktan zevk almıştı, biraz daha almak istiyordu. "Buraya geri gel" -parmağını ona doğru eğdi- "diğer tüm suçlularla birlikte."

Ona katılmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünse de olduğu yerde kaldı. "Ben nöbet tutacağım. Seni korumak benim işim."

Çünkü içgüdüleri ona öyle söylüyordu. İç çekti. Korumayı takdir ediyordu ama bunu mecbur kaldığı için değil, istediği için yapmasını diliyordu.

Bir kez olsun, bir erkeğin "Sana bir iyilik yapacağım - karşılığında benim için ne yapabileceğin ya da bana ne verebileceğin için değil - sadece senden hoşlandığım için" dediğini duymak isterdi.

Thronos Felix'ten çok mu farklıydı? Thronos çocuk istiyordu. Felix ise güç için yanıp tutuşuyordu.

Her ikisi de ondan bir şeyler istiyordu; ancak ikisi de onu gerçekten umursamıyordu. Sadece onun kendilerine ne verebileceğini, onu nasıl kullanabileceklerini görüyorlardı.

Bu umurunda değildi çünkü onu Rothkalina'ya geri götürmek için bir planı vardı: Vrekener'i kandırmak. Sonrasında Thronos'u bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. "Hadi ama, oyunbozanlık yapma. Yaklaşan her şeyin kokusunu alacaksın." Adam kıpırdamayınca, "Sanırım nasıl eğlenileceğini bilmiyorsun," dedi.

"Birlikte geçirdiğimiz son günden beri tecrübe etmediğim bir konuda neden bilgili olayım ki?"

Kaşlarını çattı. Ne kadar üzücü.

Ama şimdi eğlenmek varken bunun üzerinde durmayacaktı. "Thronos, Pandemonia'dan canlı çıkamayabiliriz. Son birkaç gün içinde birçok kez ölmemiz gerekirdi. Bunlar bana şunu hatırlatıyor ..."

"Neyin?"

"Siz kutsal görevlerinize bağlısınız, ben de kendiminkine bağlıyım."

"Bunu duymalıyım."

"Bana verilen hayatın her saniyesinin tadını sonuna kadar çıkararak minnettarlığımı göstermek zorundayım. Tanrılar - ya da kader ya da her neyse- zaten sağladıkları saniyeleri boşa harcarsan neden sana bu değerli saniyelerden daha fazlasını bahşetsin ki? Tıpkı -buna hazır mısınız?- ALTIN gibi. Elde edilebilecek çok şey var. Sorceri, Cevherin Sonu'nun bir gün geleceğine inanıyor. Ama o zamana kadar hayat parlak, zevkli ve görkemli olabilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Parlak."

"Sana verilen paraları çarçur ediyorsun. Benim gözümde sen benden daha fazla suç işleyen birisin."

"O zaman onları nasıl çarçur edebilirim?" "Aklın hep geçmişte."

Kaşlarını çattı. "Sen de benim gibi geçmişe saplanıp kalmışsın." "Belki, ama genellikle iyi anıları hatırlıyorum.

Mesela nasıl

çok Eğlence Biz kullanılmışığın var oynamak
içinde o çayır

birlikte."

Thronos ayağa kalkıp o uzuvda yürümeye başladı. Ne düşünüyordu?

Araştırdı ama kalkanlarının açık olduğunu gördü. Güzel. Ondan uzaklaştı, Zero-G'nin ve etek altı yağmurunun tadını tek başına çıkarmaya kararlıydı.

Düzgün bir gövdenin yanından aşağı doğru uzanan yapraklı bir dal gördü, onu takip eden daha ağır su akıntıları bir tür duş başlığı oluşturuyordu. Tüm kıyafetlerini çıkarabilmeyi ve sonunda özlemini çektiği duşu alabilmeyi diledi-

Başının arkasında bir baloncuk patladı.

Bir solukla arkasına döndü ve koluna bir baloncuk daha çarptı.

"Thronos!"

Bir kanadını kullanarak onları ona doğru sallıyordu, çünkü onunla oynuyor, eğleniyordu.

Bir diğeri göğsüne çarptığında bir çığlık attı, göğüs zırhının arkasından soğuk su damlıyordu. Ve o lezzetli damlalar bir kez aşağı süzüldükten sonra, vücuduna geri döndüler.

Kollarını ardına kadar açtı. "En iyi atışını yap. Bahse girerim beni vuramazsın" -göbeğini işaret etti- "burayı. Bekle, unuttum, Vrekener'ler kumar oynamaz."

"Seninle başka bir bahse gireceğim. Eğer hedefini vurursam, göğüs zırhını çıkarmak zorunda kalacaksın."

Kesinlikle flört etmeyi öğrenmeye başlamıştı. "Ya yapmazsan?"

"Göğüs zırhını çıkarmalısın."

Dudakları kıvrıldı. "Sanırım sana bahis oynamanın inceliklerini öğretmem gerekecek, iblis." İlk defa, bu kelime onu rahatsız etmemiş gibiydi; elbette, kız bunu mırıldanmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, onu çıkarmayı çok isterdim, şu ağaç dalının çağlayanının altında yıkanmak için adam öldürürdüm." Başparmağını o yöne doğru kaldırdı. "Ama yine eskisi gibi aynı gemideyiz. Kontrolünü kaybetmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Melanthe, benim için çıplak olmak istiyorsun."

Onun bu otoriter tarafı çok seksiydi. "Öyle mi?" Sesi kendi kulaklarına bile tamamen emin gelmiyordu. Belki de bu gece sadece oyun oynayabilirlerdi -ihtiyaçlarını hafifletmek için. Daha ileri gitmelerine gerek yoktu.

Evlilik öncesi seks, ne kadar heyecanlanırlarsa heyecanlansınlar Thronos'un asla yapmayacağı bir suçtu. Piç doğurmayacağım.

"Seni güvenli bir yere götürürsem görmek istediğim her şeyi bana göstereceğini söylemiştin," dedi. "Seni güvenli bir yere götürdüm ve her şeyi görmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Seksi Thronos. Ve söz sözdür, değil mi?

Lanthe onun için kıyafetlerini çıkarmak istememeliydi ama o haklıydı; istiyordu. Onun kendisini görmesini ve arzulamasını istiyordu. Eşini ilk kez gördüğünde vereceği tepkiyi deneyimlemek istiyordu.

Eğer bu erkekle el ele tutuşmak bile onu neredeyse uçurumun kenarına getirmişse...

Bu düşünceyle göğüs zırhına uzandı, onu çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Tapınakta yaptığı gibi, parçayı çözerken ona sırtını verdi. Zırhı çekiştirerek çıkarıp fırlattı, sonra da eteğine geçerek gizli kancaları çözdü. Kalçalarını sallayınca giysi yere düştü ve ayaklarının dibinde birikti.

Onu siyah bir tangayla bırakarak.

Kanatlarının bir çırpıda açıldığını duyunca sırıttı.

Bir kolunu göğsüne dolayarak başını çevirdiğinde onu çömelmiş, vücudu gerilmiş halde buldu. Boynuzları dikleşmişti. Hiç şüphe yoktu.

Bu kadar açık mı? Onun cevabı. Bakışları bu gururlu uzunlukları takip ederken, meme uçları sertleşti ve seksinin kıvrımları kayganlaştı.

"Külotun da," diye homurdandı. Kanatlarındaki nabız çizgileri daha parlak parlıyor ve daha önce hiç görmediği kadar hızlı hareket ediyordu.

Sırtını ona dönerek, başparmaklarını yıpranmış dantellerin etrafına doladı ve bacaklarından aşağı çekti. Tangayı tekmeleyip atarken, adamın kalın bir şekilde yutkunduğunu duyduğunu sandı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Çok." Kelime sert bir tınıydı. "Emin misin?"

"Melanthe," diye hırlayarak uyardı.

Kolunu indirdi ve omuzlarını geriye atarak döndü. Adamın düşüncelerinden birini yakaladı ve bu düşüncesi içinde bir memnuniyet dalgası yarattı.

-Anne. Of. Tanrıların.

YİRMİ ALTI

Thronos, güzelliğinin tüm gücünü ortaya koyarak ona döndüğünde kusursuz kışının görüntüsünden ancak kurtulabilmişti. Bu manzara karşısında üç şey oldu:

Neredeyse ağaçtan düşüyordu.

Şaftı o kadar hızlı sertleşti ki başı dönmeye başladı.

Ve karşısına çıkan her tehlikeyle başa çıkmaya karar verdi.

Göğüslerinin cömert olduğunu biliyordu. Şimdi mükemmel olduklarını gördü. Süt beyazı, alt kısımları biraz daha dolgun, tepelerinde kiraz kırmızısı meme uçları vardı.

Eğer hayalperest bir erkek olsaydı, hevesli bakışları altında o tepelerin sertleştiğine yemin edebilirdi. Aleti zonklamaya başladı.

Dar beli düzgün kalçalarına doğru genişliyordu. Mons'unun üzerindeki siyah saç tutamı küçük, kesilmiş bir V idi. Bacakları uzun ve kıvraktı. Onları kalçalarının yanında eğilmiş, aletini sürerken ya da başının üzerinde diz çökmüş, dilini kullanırken hayal etti.

"Ben yıkanayım o zaman," dedi rahat bir ses tonuyla. Onun üzerindeki sarsıcı etkisinin farkında değilmiş gibi görünerek çağılayanın altına girdi, yüzünü suya doğru eğdi ve yıkanmaya başladı.

Onun kendini kontrol edebileceğinden emin olmalıydı; yanılıyordu.

Ama ereksiyonunun nasıl ağrıdığını düşünersek, cinsel birleşme kısa sürecekti. İlk boşalmasını geride bırakmaya, sonra da onu yavaşça baştan çıkarmaya karar verdi.

Tehlikeler ve tetikte olmak hakkında son bir kez düşündü, ama sonra kadın göğüslerine su sürdü -şimdiye kadar tanık olduğu en nefes kesici manzara.

Sonuç: Onu mümkün olan en kısa sürede çiftleştirme planı sağlam.

Gözlerini ondan hiç ayırmadan, titreyen ellerinin botlarını çıkarmaya başladığının sadece belli belirsiz farkındaydı.

Saçlarını durularken adamın ikinci botunu çıkardığını fark etti. "Soyunmanla ilgili bir şey sylememiştin."

"Sana dokunmayı planlıyorum."

"Hmm. Bu bir değişiklik olmaz mıydı?"

Uğursuzca başını salladı.

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Saçlarını omuzlarının arkasına attı.

"Seni bataklık yılanlarından kurtarırsam, sana dokunmama izin vereceğini söylemiştin."

"Ah. O. Ben ıplakken yapabileceğini söylemedim."

Cevap olarak yere düştü ve ona doğru adım attı.

Lanthe tehlikeli bir durumdaydı. Thronos'u arzuluyordu. Kendine karşı dürüst olsaydı, ona duyduğu çekimin diğer erkeklerden daha fazla olduğunu kabul ederdi.

Ama dokunmak iddiaya yol açtı.

En ilkel iğdlerinin peşinden gitmemesi için Thronos'a güvenmek zorundaydı. Genel olarak erkekler ona güvenmesi için pek bir neden vermemişti. Ve bu seferki çoktan taş gibi sertleşmiş, siki pantolonunun derisini zorlamaya başlamıştı.

Thronos yaklaşırken pantolonunu indirmeye başladı, yaralı parmakları pantolonun bağını çözüyor, karın kasları esniyordu. Pantolonun fermuarı açıldığında, Thronos göbeğindeki koyu renkli yapışkan izini takip etti.

Pantolonunu indirdi. Kızın enesi düştü. Evet. Thronos büyüdü.

Onu sahiplenmeyi planlıyordu. Bununla mı?

Adamın rahatsız olduğu belliydi, belli ki bir başkasının yanında çıplak kalmaya alışık değildi. Ama görünüşe göre ihtiyacı, ona aşılarmış alçakgönüllülüğünü yakıp kül ediyordu.

Adam yaklaştığında, pürüzsüz ağaç gövdesine doğru geri adım atarak aralarına su perdesi çekti. Bir saniyelik ertelemeye, onunla sadece bir noktaya kadar gitmeye tekrar karar verdi. Hormonlarına ve adamın az önce ortaya çıkardığı vücuduna rağmen kendini kontrol edebilirdi!

Suyun sırtından ve kanatlarından akmasına izin vererek ilerlemeye devam etti. Koyu renk saçlarını salladı, ıslak bukleler geniş elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu. Dar kalçalarının arasından ereksiyonu açıklıkla çıkıyordu.

Ona el salladı. "Hala iblis kanını inkar mı ediyorsun? Sergi A. Dava düşmüştür."

Neredeyse dehşet verici boyutunun yanı sıra, siki muhteşemdi. Şaftı düz ve kalındı, baskın bir damarı gözle görülür şekilde atıyordu. Tepesi o kadar şişmişti ki yarık neredeyse gizlenmişti. Testisleri büyüktü ve avuçlanmaya ve öpölmeye muhtaç görünüyordu.

Bakışlarını yukarı çekebildiğinde, tüm çıplak ihtişamıyla adamın tüm vücuduyla karşılaştı. Sert kasları 1.80'lik boyuna göre ideal bir orantıya sahipti. Omuzlarının genişliği sadece kalçalarının zayıflığını vurguluyordu.

Gövdesinin yontulmuş düzlemlerinin üzerinde, göğüs kasları sert erkeklik levhalarıydı. O düz, esmer meme uçları hassas mıydı? Bu düşünce dilini ağzının içinde döndürmesine neden oldu.

Yara izleri göğsünde çaprazlama uzanıyordu, biri kalçasının etrafında kıvrılıyordu, bir diğeri ise sol uyluğunu derin bir şekilde kesiyordu. Ama bunlar onun cazibesini hiçbir şekilde köreltmemişti.

Gerçekten de her yeri bronzlaşmıştı. Güneş onu başının tepesinden ağız sulandıran gövdesine ve ayaklarına kadar öpmüştü. Alt bacaklarından biri şişmiş görünüyordu, sanki tendonlar orada düğümlenmişti ve ayağı içe doğru kıvrılmıştı. Topallamasının nedeni buydu. Adamın bu inceleme için ayağını düz tutmak için mücadele ettiğini düşündü.

Onun rahatsız etmemesini diledi ama erkekler böyle komikti. Zayıflık gösterme, grrr.

Adam onun her şeyini görmüştü; o da benzer bir görüntü istiyordu, bu yüzden sudan çıkıp adamın etrafında dolanmaya başladı. Onun ne yaptığını fark ettiğinde, sanki tepkisine karşı kendini çelikleştirmiş gibi çenesini kaldırdı. Ama çağılayanın altından çıkmadı.

Pırıl pırıl parlayan iki kanadın arasından görünen kıcı mırıltı uyandıran bir sanat eseri idi. Akıntılar oradaki pürüzsüz derinin, gölgeli oyuklarla çerçevelenmiş sıkı kasların üzerinden akıyordu. Kıcının yarığı o kadar gergindi ki, dişleriyle kısıtıp kısıtılamayacağını bile merak etti.

Kadın etrafta dolanmaya devam ederken, adam hareketsiz kalarak onu süzmesine izin verdi. Artık onun görünüşü hakkında ne hissettiğini bildiğine göre, bunu son derece cesurca buluyordu.

Bazen Lanthe olabileceği kadar cesur değildi - kesinlikle Tornin'de yaşayan ya da Tornin'i ziyaret eden herkes gibi değildi - bu yüzden bu özelliği gösteren herkesi alkışlıyordu.

Thronos'un cesaretinin ödüllendirilmesi gerekmez mi?

Kadın bir kez daha karşısında durduğunda, yüzünü taradı. Düşüncelerine dair bir ipucu mu arıyordu?

"Thronos, eğer sana dürüstçe bedenin hakkında ne düşündüğümü söylersem, sen de bana benimkiler hakkında ne düşündüğünü söyler misin?" Yüksek sesle bir şey söylememişti.

"Tuhaf büyücü. Evet, yapacağım." Ve sonra nefesini tuttu.

"Çok büyüksün. Ve sert. Vücuduna baktığımda . . . ıslanıyorum."

Dudakları nefes verirken aralandı. Puh.

Thronos hâlâ onun sözleriyle sarsılıyordu. Vücudu o n u tahrik mi etmişti? Onu taş gibi sertleştirdiğine göre adil olan da buydu.

Ama sonra bakışları adamın göğsüne kaydı. Yara izlerine. Adam önünde çırılçıplak duruyordu ve kadın onun vücudunun en nefret ettiği kısımlarına odaklandı.

Öne doğru eğildi. Bir yara izini öptü.

Başı geriye düştü. Bu onun özür dileme şekli miydi? Pişmanlığını mı gösteriyordu? Dudaklarının bir başka tüy kadar hafif sıyrılışı bunu izledi.

Eğer pişmanlığını bu şekilde ifade ettiyse, onu affetmemek için çaresiz kalabilirdi!

"Ve şimdi, benimki hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu onun tenine karşı.

Sadece sana bakarak neredeyse boşalıyorum. Etinin her santimini yalamak istiyorum. Seni yere yatırıp saatlerce emmek istiyorum. Sonunda avuçlarını başının üstündeki ağaç gövdesine dayayarak, "Nefissin," diye ısırıldı. Kanatları onun üzerine kapandı. Onu hapsetti.

Bakışları birinden diğerine gidip geldi ama hiçbir şey söylemedi.

"İnanılmaz derecede enfes." Başını onun boynuna doğru eğdi, kokusunu derinlemesine içine çekti ve nefes alışverişlerini hissetmesine izin verdi. Tanrım, kız onun için akıl almaz derecede güzel kokuyordu. Kendini onun boynunu okşamaktan alıkoyamadı. Bu onu ürpertti, bu yüzden tekrar yaptı. Sonra dudaklarını kulağının yanında gezdirerek, "Muhtemelen bunun gerçek olmadığını keşfetmek için uyanacağım - sadece seninle ilgili başka bir rüya."

"Bu rüyaları gördüğünüzde ne oluyor? Eminim mastürbasyona karşı bir yasanız vardır."

Başını salladı, sonra da itiraf etti: "Uyandığımda çırpınıyor, her şeye saldırıyor, çoktan doruğa ulaşmış oluyorum."

Kendi titrek nefesini bıraktı.

"Yüz binlerce gece boyunca seninle ilgili, sana yapmak istediğim tüm yasak şeylerle ilgili fanteziler kurdum. Ve şimdi burada benimlesin," dedi, sesi inançsızlıkla doluydu. "Keşke hayallerimden biri gerçek olsaydı."

"Ne olmasını istersiniz?"

İçine gömülmek istiyorum! Ama . . . "Melanthe, hadi bir öpücükle başlayalım." Inferno'da, ilk gerçek öpüşmelerinin onu ilk yakaladığındaki çılgınca almadan çok daha farklı olacağına karar vermişti. Şefkatli olabilirdi.

Parmağını çenesinin altından kıvrıp başını yukarı kaldırdığında, "Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Bana yüzmeyi öğrettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Çayırlarının yanındaki gölde. "Hatırlıyorum." İlk başta korkmuş, ona yapışmıştı ama o öğleden sonra sonunda bir denizkızı yavrusu gibi suya girmişti.

"Bana temel bilgileri öğrettin ve sonra içgüdülerim devreye girdi.

Belki sana öpüşmenin temellerini öğretebilirim?" "Bunu istiyorum."

"Bu duyguya alışmak için dudaklarını birkaç kez benimkilere değdirebilirsin. Sonra hazır olduğunda dilini içeri sokup benimkini bulabilirsin."

Sanki bilinçaltında bir kez daha ondan kaçacağından korkuyormuş gibi dizini onun yanına kaldırarak onu sıkıştırdı. "Ve sonra?"

"Dilimin ucunu yavaşça ve duygulu bir şekilde yalardın."

"Evet." Şişmiş boyu daha da sertleşti.

"Umarım birbirimizi çıldırtırız. Bu olduğunda ağzımı daha derine götürebilirsin. Sadece sana iyi gelen şeyi yap, muhtemelen bana da iyi gelecektir."

Başını sallayarak eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Tekrar. Onunkiler çok dolgundu, vericiydi. Kızın nefesleri sığlaştığında, öpücüğü derinleştirmek için ağzını eğdi.

Adam yavaşça kadının tatlı dudaklarının arasına daldığında, kadın adamın omuzlarına yapıştı ve dilinin ucu kadınınkini bulduğunda adamın kaslarını kavradı. Temas elektrik gibiydi! Ağzının içine doğru inledi, anında harcaayıp harcamayacağını merak ediyordu.

Şaftındaki basınç düşünüldüğünde, bu olası görünüyordu.

İlk sürümünü aradan çıkarmak istemiş olsa da, şimdi bunun deneyimi boşa harcamak olacağını fark etti.

Thronos son bir çaba gösterecek-

Başını döndüren dilinin hafif turlarıyla geri yalamaya başladı. Yine de hızını yavaş tuttu, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi tembelce onunla alay etti. Onun baştan çıkarıcı iniltisiyle ödüllendirildi.

Adam daha da saldırganlaştığında, dudaklarına karşı "Evet, evet" diye mırıldandı. Bir avucunu onun göğsüne koydu ve parmakları aşağı bakana kadar çevirdi. Santim santim elini indirdi.

Öpücük ve kadının dokunuşu arasında, adam uyarılmıştı. Hem de çok fazla! Organı sanki onu yarı yolda karşılayacakmış gibi sarsıldı. Ona ulaştığında, avucunun içinde serbest kalacaktı.

Öpüşmeyi keserek kadının bileklerini tuttu ve başının üzerinde sabitledi. Gözleri parlıyordu, vücudu titriyordu - onun yüzünden. Onun yüzünden.

Nefes nefese bir sesle, "Pekala. Kesinlikle bu işi biliyorsun. Ama birbirimize dokunmamızı istemiyor musun?"

Acı dolu bir ses çıkardı. "Hiçbir fikrin yok." Volar'ın kanatlarını dişi iblisi okşamak için nasıl kullandığını hatırladı. Bakışları Melanthe'ninkilere kilitlenen Thronos pençesini Melanthe'nin köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmeye başladı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Kanatlarınla bana mı dokunuyorsun?"

"Eğer ellerimi sana koyarsam. . ."

Onun ikilemini anlamış gibiydi. "Seni incitmeyeceğime güven, Melanthe."

Yavaş yavaş, kadının vücudunun onun keşfi altında rahatladığını hissetti.

Pençesini kadının göğüslerinin arasında gezdirirken, onları avuçlama isteği karşı konulmaz bir hal aldı. Yumruklarını sıkı, pençeleri avuç içlerine kan damlayana kadar battı.

Pençesi göğüslerinin alt kısımlarını, o mükemmel, solgun küreleri yumuşattı. Bir cennet olacaktı

sert avuçlarının altındaki yumuşaklık.

Sonunda meme uçlarından birine doğru kayarken, kadın titreyerek ona doğru eğildi.

Sonra onun uyarılma kokusunu aldı. Yüce Tanrım. Onun uzunluğuna hazır olan seksinin tatlı kokusu

Neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti.

Daha ne kadar dayanabilirdi?

YİRMİ YEDİ

Oh, altınım. Tam da korktuğu gibi, Thronos karşı konulmaz olmuştu.

Öpücüğü ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olmuştu. Adam doğuştan yetenekliydi, bu da onun başka hangi konuda yetenekli olabileceğini merak etmesine neden oldu.

Onu keşfetmesi bile -ne kadar tuhaf olsa da- onu tahrik ediyordu. O ölümcül pençenin onu bu kadar nazikçe okşaması fikri aklını karıştırıyordu.

Kanatları bir zamanlar onun korkusunun sembolüydü. Bundan zevk alıyorsa ne kadar sapıktı? Belki de sapıklığı seviyordu?

Meme uçları dikkat çekmek için somurtuyordu - ki adam bunu yapmamaya kararlı görünüyordu. Ona hiç elini sürmeyecek miydi? Onun çıkmazını anlıyordu; çok çabuk gelmekten korkuyordu. Bu kadar uzun bir bekleyişten sonra onu kim suçlayabilirdi ki?

Gözleri şehvetle -ve niyetle- parlayarak kanadını indirdi ve kadının göbeğinin etrafında dolandı.

Elbette daha aşağıya inmezdi. "Thronos, bekle." Yapamadı. Ve tanrılar, onu arzulayamazdı. . . .

Pençesinin yumuşak kıvrımı kadının bacaklarının arasına daldı.

Kaçmaya çalışmış olabilirdi ama adam bileklerini tutmuş, vücudunu sıkıştırmıştı.

Onun seksini okşamaya başladı ve bu çok zevkliydi. Pençe, muhtaç klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ederken ona karşı sertti.

Geri. Ve ileri.

Bu çok garip. Ve sapıkça. Ve çok hoşuma gitti!

Gözlerini sıkıca kapattı, bundan daha fazla rahatsız olmadığı için rahatsız oldu. İçine bir kuşku düşmüştü: Thronos ona hemen hemen her şeyi yapabilirdi ve bu onun hoşuna giderdi.

Onun eşi olduğu için mi? Kaderle mi savaşıyordu?

Sorceri kadere inanmaz!

İç savaşıını kaybetmiş gibi görünen adam hayal kırıklığıyla inleyerek kadının bileklerini serbest bıraktı.

Adamın avuçları omuzlarına indiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Pençelerini ellerine geçirdiği için mi kanıyordu? Sıcak kıpkırmızı, akarsulardaki soğuk suya karışıyordu.

Daha önce kendisinde bir sorun olduğunu düşündüyse de şimdi ikna olmuştu çünkü adamın tenindeki yakıcı kanı tahrik edici buluyordu; sanki tünelde dudaklarını boyarken yaptığı gibi onu işaretliyordu.

Adamın kanı akıp gitmiş olsa da, kanın sıcaklığını ağrıyan göğüslerinde ve sertleşmiş meme uçlarında hissettiğine yemin edebilirdi. Kalçalarının ve kıcının üzerinde. Adamın kanı ve garip pençe okşamaları arasında ihtiyaçtan titriyordu.

Nefesini içine çekti, elleri dolaşp aşağı inmeye başlarken kendini hareketsiz tuttu. Ve tüm bu süre boyunca pençesi klitorisini okşadı.

Şaşkın bakışları ellerini takip etti. "Daha güzeli yok." Ses tonu hayret vericiydi.

Neden onunlayken inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu? O da aynı şekilde kaybolmuş, bu zevkten bunalmış, açlıktan ölüyor gibiydi.

Çünkü öyleydi. Peki ilk kez seks yaptıklarında nasıl tepki verecekti? Eğer yaparlarsa. O muhteşem alet onun içine girerken nasıl hissederd? Bunu hayal etmek onu inletti.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir güç parıltısı hissetti, sonra bir tane daha. Sanki doldurulmayı bekleyen boş bir kapmış gibi içinde büyüler dönmeye başladı. Dudakları zevkle kıvrıldı.

Bekle. . . elleri az önce kadının göğsünden mi geçmişti? Ellerini kadının belinde gezdirdi, sonra da kalçalarına dayadı. Kanadını onun seksinden geri çekti ve onu serbest bırakma arzusuyla baş başa bıraktı. Sapık, kızım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kaslı kalçasını bacaklarının arasına bastırdı. Kadın bir çığlığı bastıramadı. Bu şekilde konumlandırıldığında, onun

Azgın horoz ona doğru ilerledi, şişkin başı nemli gövdesine sürtündü.

Onunla alay ediyor.

O kalın uzunluğu arzuluyor, onun zonklayan sıcaklığının kendisini doldurmasını istiyordu. Kendi isteğiyle, yavaşça bacağına sürerken kalçaları davetkar bir şekilde sallandı.

"Uyarılmışlığını, ıslaklığını hissediyorum. Kokusunu alıyorum." Boynuna karşı mırıldandı, "Bu gece bitmeden tadını bilmek istiyorum, içime al."

"Oh! Ohhh. Kesinlikle bir şeyler yapabiliriz."

"Erkeğinizden sizi oradan öpmesini isteyin. Yasak olsa da bunu sana yaparım." Aklında yasak olmayan neydi? "Sen benim için gelene kadar yapardım."

Bunu istemek zorunda mıyım? Zihinsel bir omuz silkmeye dudaklarını araladı ... ancak şüpheleri ortaya çıkınca dudaklarını kapattı. Şimdi benim hakkımda ne düşünecekti? Tahmin ettiği kadar kolay mı?

Yine de kalçasını onun cinsel organına doğru hareket ettirdiğinde, bu endişeler yok olup gitti.

Sonunda, sert avuçlarıyla göğüslerini örttü! Onu hissetmek için ürperdi. Başını sallarken alçak sesle bir çığlık attı. Birkaç nefes aldı, burun delikleri sanki boşalmasını engelliyormuş gibi genişledi. Hırıltılı bir sesle başladı için için Yoğurmak Onu. "Tantalizing kadın." Holding Bir göğsü ağzını almak için hazırды, başını eğdi.

"Seni emmem lazım."

"Elbette!" diye bağırdı.

Daha aşağı, daha aşağı. Onun çakıllı meme uçlarından birini ıslak bir şekilde yalamasını izledi. "Evet, Thronos!" Belli belirsiz fark etti, dili sivri.

Kötü iblis.

İnleyerek dudaklarını meme ucuna doladı ve açgözlü çekişlerle emdi.

Nefes nefese kalmaya başladı. "Beni çok iyi hissettiriyorsun." Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirerek ona sarıldı.

Göğsüne karşı, "Meme uçların çok tatlı. Dudakların kadar tatlı. Bunun için nasıl açlık çektim! Hungered

senin için."

Sesindeki inançsızlık ve huşu, onun için erimesini sağladı. Onun korumasız düşünceleri de: -Bu gerçek, Talos. Onunla birliktesin. Bu oluyor. Zevkin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. . . -

Thronos'un asla böyle olmaması gerekiyordu.

Eğer bunun olacağını bilseydi, o da onun için yanıp tutuşurdu.

Zirveyi yüksek sesle emerek diğer meme ucuna geçti ve etrafında hırladı. Kalçası sallanmaya devam ediyor, siki kadının karnında bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Sivri dili ona neden karşı koyduğunu unutturuyordu. Bir his cennetinin içindeydi. Buna bir de adamın erkeksi kokusu ve zorlukla dizginlenen şehveti eklenince ...

Tam olarak ayağa kalkmak için öpücüklerini geri çektiğinde, kız sinirli bir çığlık attı.

"Sana yaklaşmak zorundayım."

Daha yakın mı?

Kollarından biri kadının omuzlarına, diğeri boynuna dolandı. İtmeye devam ederken, onu kanatlarıyla daha sıkı sardı, daha da sıkı - kaygan vücutları birbirine karışana kadar, horozu aralarında sıkışıp kaldı.

Bu bir Vrekener olayı mıydı?

Her kesik kesik nefes alışında göğsü göğüslerine, ağrıyan meme uçlarına çarpıyordu. Onun kalbinin gümbürdediğini hissedebiliyordu.

Kolları iki yanında sıkışmıştı; paniklemiş olmalıydı. O bir Vrekener'di ama kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Vücutları o kadar yakındı ki, adamın nerede bitip kendisinin nerede başladığını anlayamıyordu. Ve o anda, dünyanın başka hiçbir yerinde olmak istemiyordu.

Seks için onu böyle sarar mıydı? Sapık Lanthe de katılıyor.

Onu küçük parmağına dolamayı planlamıştı; onun yerine, kanatlarını onun etrafına doladı! Onu arzudan neredeyse akılsız hale getirmişti. Sıcak, kaygan, şişmiş bir arzu.

Kanatlarını her daraltışında iniltileri daha da derinleşiyordu. Bu şekilde boşalacaktı.

O da yapardı, tam adamın kaslı kalçasının üzerine.

"Seni çok uzun zamandır bekliyordum." Ağzı açık öpücüklerini kızın boynuna bastırarak kalçalarını daha hızlı pompaladı ve kızın vücuduna sürtündü. Kadının meme uçları, her itiş kakışında adamın göğsünü tırmalıyordu.

Kadın klitorisini sürtmek için bacağına doğru sallandığında, adam acımasız bir hırıltı çıkardı. "Kanatlarımın seni sarması hoşuna mı gidiyor? Seni bana hapsetmem hoşuna gidiyor mu?"

"Evet!"

"Peki ya gitmene asla izin vermezsem, büyücü?"

Cevap olarak inledi. Boşalmanın eşiğine gelene kadar baskı artmaya devam etti. "Durma, Thronos!"

"Zevk ..." diye ısırdı onu sallarken şaşkın bir ses tonuyla. "Neredeyse ıstırap verici." Onu sıktıkça pazıları şişiyordu. "Yaklaşıyorum!"

Başı öne doğru fırladı, ağzı adamın boynundaydı. Hafızasında hiç olmadığı kadar kontrolünü kaybediyordu. Dilini oynatarak adamın tenini emerken, şehvet dolu dürtüler onu boğuyordu.

Kalın sikini yakalamak ve içimde çalıştırmak. Ya da onun zonklayan, damarlı uzunluğunu dillemek.

Dudaklarını beslenmek için ayırarak önünde diz çökerse onun hakkında ne düşünürdü? ?

"Ah, tanrılar, kadın!" Adam daha hızlı ve daha sert sallanırken, shaftı yarattıkları dar kılıfın içinde sarsıldı. "Hiç bilmiyordum ..." Daha hızlı. Daha sert-

Devasa vücudu titreyerek başını geriye attı, tendonları yay kirişleri gibi gergindi. Sonra kükredi.

Tıpkı yapmaması gerektiği gibi.

Dudaklarının arasından, adamın boğazındaki yankıları hissetti. Onunla birlikte uçuşunun kenarına gitmek üzereydi, terk edilmiş bir şekilde inliyordu.

Tohumu hissetmese de, güçlü shaftı her titreştiğinde kanatları etrafında dalgalanıyordu. Bir feryat daha geceyi sarstı. Ve bir tane daha... ve bir tane daha... ve bir tane daha...

Buna ne kadar çok ihtiyaçı vardı!

O kuru spazmlar nihayet hafiflediğinde, son bir ürperti verdi ve onu tam eşikte bıraktı.

"Geldin mi?" diye mırıldandı. Tohum yok demek iblis demek.

Nefesini tutarak alnını onunkine yasladı. "Hayal edebileceğimden çok daha sertti. Beni kırıslara kadar böğürttürdün." "Ve şimdi vücudumda hiç acı hissetmiyorum."

Yüzünü kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. Gözbebekleri son zamanlarda aldığı zevkten dolayı şişmişti, irisleri ... daha mı koyu?

Başka biriyle ilk orgazmı hakkında ne düşünüyordu? Ve işte böyle, o lanet olası şüpheler geri döndü. Benim hakkımda ne düşünüyor?

"Şimdi sıra sende." Etrafındaki daralmanın bir kısmını serbest bıraktı. Parmaklarının arkasını göğüslerinden birinin üzerinde gezdirip sonra daha aşağı indirdiğinde, göz kapakları ağırlaştı. "Eşim nasıl okşanmaktan hoşlanır?" Parmaklarını kadının cinsel organındaki buklelerin arasından geçirdi.

Eğer klitorisine dokunursa, kendini kaybedecekti. Ve eğer tamamen bırakırsa, onun hakkında söylediği her şeyi doğrulamış olacaktı. "Bekle." Tam da bugün ona "kolay av" demişti ve o da onu haklı çıkarıyordu! Bu düşünceyle gerildi, yaklaşan orgazmı dağıldı. "Bunu yapamam."

"Hayır tatlım, durmak istemiyorsun. Serbest kalmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu anlıyorum."

Umutsuzca!

İçindeki büyücü kadın haykırıyordu, Zevk almak için orada!

İçindeki savunmasız kadın mırıldandı: "Eğer bundan sonra seni utandırırca, sonsuza dek acı çekersin."

"Sana bakmama izin ver, Melanthe. Ağrıyor olmalısın." "Yapamam." Başını başka yöne çevirdi.

YİRMİ SEKİZ

Diğer erkeklerin onu tatmin etmesine izin verirdi, **ama** onun değil!

Thronos ağacı yumruklayarak gövdesini çatlattı ama Melanthe onunla yüzleşmedi.

Pişman olacağı bir şey söylemeden önce kanatlarını geri çekerek ondan uzaklaştı. Pantolonunu buldu ve hayal kırıklığı içinde neredeyse parçalıyordu.

Ona dokunmak tüm fantezilerinin ötesine geçmişti. Bir kadının bu kadar yumuşak, bu kadar şehvetli olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama kadın onu reddetmişti. Direncinin üstesinden gelememişti, başarısız olmuştu.

Ve onu hissetmeye karşı koyamamıştı. Akıllara durgunluk veren o boşalmanın etkisiyle bacakları hâlâ kıpırdamıyordu. Şaftı doruk noktasını o kadar sevmişti ki, hemen bir sonrakine hazır hale gelmişti.

Ona asla doyamayacaktı! Pantolonunu nemli bacaklarından yukarı çekerek hâlâ azgın olan aletin üzerine geçirdi, sonra da gömleğini topladı. O giyinene kadar kadın da eteğini giymiş ve göğüs zırhını takmaya başlamıştı.

Yine işler tersine dönmüştü. Thronos yine içinde bulunduğu durumu anlayamamıştı. Pandemonia'nın tuzaklarını tarif etmişti; bu doğaüstü bir zevk ve ardından gelen bir ceza mıydı?

Yoksa sadece onu hamile bırakmaya yönelik engellenmiş bir plan mı? "Neden diğer erkeklerin sana zevk vermesine izin veriyorsun da bana vermiyorsun?"

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Çünkü bırakırsam hiçbiri benimle alay etmezdi. Ve hiçbiri beni bir fahişe olarak görmedi. Sana, seninle yapmak istediğim şeyler vardı, ama kafamın içinde senin sesini duydum, benim kolay bir av olduğumu alay ederek söylüyordu."

Bunu atlatmalarını, yeniden başlamalarını istiyordu. Böylece ona tekrar dokunabilecek, onu kendine sımsıkı sarabilecekti. Tanrım, kanatlarının derisinin onun kadınsı küçük bedeninin kıvrımları üzerinde şekillenmesi ne kadar da erotikti. Onu sarıp sarmalamak içindeki ilkel bir ihtiyacı karşılamış, onu içine alıyormuş gibi hissetmesini sağlamıştı. "Seni bir daha böyle aşağılamayacağım."

"Hayır, sadece düşüneceksin. Thronos, benden hoşlanan bir erkekle birlikte olmak istiyorum. Benden nefret eden ama yine de içgüdüleri tarafından benimle birlikte olmaya zorlanan biriyle değil."

"Senden nefret etmiyorum, Melanthe."

"Üç gece önce beni kırık bir kemiğe benzetmiştin!" "O zaman farklı olduğunu düşünmüştüm."

"Ah, evet, kardeşimle yattığımı varsaydınız. Ancak bu küçük yanlış anlaşılmayı çözdükten sonra beni utandırmaya çalışıyorsun. Bu davranışımı küçümserken, sana karşı kontrolümü kaybetmemi mi bekliyorsun? Parmaklarımı şıklatıp bunu nasıl atlatabilirim?"

"Neden bu düşünceler yaptığımız şeyin ortasında ortaya çıktı? Zihnimi benden önce gelen tüm erkeklerden geçici olarak temizleyebilseydim-"

Nefesi kesildi.

Elini yüzüne sürdü. "İstediğimden daha kötü oldu."

"Ve ne demek istediğimi tamamen kanıtladı!"

"Bir zamanlar sana zarar vermek istemiş olsam da artık istemiyorum." "Neden bu dönüş?"

"Daha önce zalimdim çünkü senin kötü olduğunu düşünüyordum. Yüzyıllar boyunca buna inandım. İçimdeki bu öfke büyüdüğüce büyüdü. O kadar uzun zamandır içimde kaynıyordu ki, eğer onu dışarı çıkarmazsam patlayacakmış gibi hissediyordum."

"Thronos, içini dökmüyorsun, saklamam için bana veriyorsun. Kötü niyetini hafifletmiş olabilirsin ama benimkini ateşledin."

"Seninle kaç erkeğin yattığını unutmamı mı istiyorsun? Sen ve kız kardeşin Rothkalina'yı her terk ettiğinizde, bunun bir güç arayışında olduğunuz için olduğunu biliyordum. I

yeteneklerinden birini çalan başka bir büyücüyle yattığını biliyordum." Adımlarını hızlandırdı, bacağı bir kez daha ağrımaya başlamıştı, tek hissettiği şey kızın ona yaslanan gür bedeni ve zevkin kalan sıcaklığı olan o anlarla tam bir tezat oluşturunuyordu. Acı, geçici yokluğundan sonra daha da kötüleşmişti. "Çok lanet bir çelişki içinde kaldım. Biri eşime zarar verdiği için öfkelenirken bile kıskançlıktan çatlıyordum. Ne zaman bir başkasının seni almasına izin versen . . ."

Onunla yüzleşmek için durdu. "Melanthe, bu acıyı tarif edecek hiçbir kelime yok."

Çenesini kaldırdı. "Geçmişimi değiştiremem. Değiştirebilseydim bile değiştirmedim."

"Neden? Sanırım o sevgililer o kadar muhteşemdi ki tek bir tanesini bile kaçırmaya dayanamadın?" Yine de Melanthe'yle ilk cinsel karşılaşması onun orgazm olmamasıyla ve Melanthe'nin karnına doğru salınmasıyla sonuçlanmıştı.

Ne kadar mükemmel, Talos.

"Geçmişimi geri almak istemezdim, çünkü o zaman ben ben olmazdım. Bu şeyleri yaptım ve bu deneyimleri yaşadım. Bu da sadece beni olduğu gibi kabul edebilecek birine aşık olacağım anlamına geliyor. Bir erkeğin bir kadına bakıp 'Mükemmel olurdu, keşke ...' diye düşünmesinden daha kötü bir şey yoktur. "

"Böyle düşündüğüme inanıyor musun?"

"Öyle olduğunu biliyorum! Melanthe sadece manastırda yetişmiş bir bakire olsaydı, erkeklerin yollarında masum olsaydı mükemmel olurdu. Keşke uçabilseydi, doğruyu söyleyebilseydi ve çalmadan/içmeden/kumar oynamadan yaşayabilseydi. Keşke bir Vrekener olsaydı."

Bunları inkâr edemezdi. "Peki benim hakkımda da böyle mi düşündün?"

"Keşke gülseydin. Keşke altına ve yaşadığın her dakikaya değer verseydin. Keşke benim bir sayıdan fazlası olduğumu anlayabilseydin."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Seni bu şekilde düşünmek istemiyorum! Ama başkalarıyla birlikte olduğunu bilmek içimi parçalıyor ve seni onlarla hayal etmekten kendimi alamıyorum! Kıskançlık beni içten içe

kemiriyor!"

"Bilmem gerek: Geçmişimi unutabilecek misin?"

"Seni bir daha incitmeyeceğim, benim yaptığım gibi değil."

"Ben öyle bir şey istemedim. Bunu aşabilir misin?"

Ona yalan söylemek istemiyordu ama beş yüzyıldır yaptıklarını nasıl görmezden gelebileceğini de bilmiyordu.

"Tüm bunları anlamam için bana zaman vermelisin. Çok, çok uzun yıllar boyunca hayatım basitti. Yapacak tek bir işim, odaklanacağım tek bir şey vardı. Ya şimdi? Her zaman çelişkiler içindeyim. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Skye Hall'daki hayata alışmam için bana ne kadar zaman vermeyi planlıyordunuz? Farklı giyinmek, farklı davranmak için. Hatta farklı sevişmek için. Kendimden başka biri olmam için ne kadar zaman ayıracaktınız?"

Ellerini saçlarının arasına soktu. "O zaman fikrimi değiştirecek bir şey söyle bana. Her zaman bir şeyleri yeniden düşünmemi sağladın. şimdi yap!"

"Yapamam - geçmişimi hayali sayıda erkeğe indirgediğinizde olmaz. Onların arasına katılmak üzere olduğunu bil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tıpkı senin gibi, hepsi beni kazanmayı başaramadı. Sonunda birlikte olmam gereken kişiye bulduğumda, ona kimsenin sahip olamadığı bir şey vereceğim."

"Hangisi?"

Onun bakışlarını kendi bakışlarıyla sabitledi. "Kalbim."

Daha önce kimsenin sahip olmadığı, ona ait bir şeye sahip olabilirdi.

"Senin de Felix'ten farkın yok. İkiniz de benden bir şey. Ama ikiniz de beni hiç sevmediniz."

"Ben o büyücü gibi değilim! Seninki için hayatımı veririm. Bunu biliyorsun."

"İçgüdülerin yüzünden. Bana bağırıp çağırдың zamanı hatırlıyor musun, seni peşimden gelmeye zorladığını, aksi takdirde kafamı kendin koparacağını söylemiştin? Eğer seni benimle birlikte olmaya iten şey içgüdüyse, o zaman kendi iraden dışında büyülenmiş de olabilirsin."

Suçluluk duygusu alevlendi; ona bir iyilik yapmasını istediğinde bile içgüdüsüyle savaşmıştı. Onun acısını sınırlamak için sayısız fırsatı olmuştu ve her seferinde onun sefaletini tercih etmişti.

"Kendimizi kandırıyoruz, Thronos. Ge mişimize bakarsak, bu son üç gün sadece bir  zet oldu. Hasar çoktan verildi."

"Bana geçmişi unutturmaya çalışan sensin." "Unutmak için değil! Farklı görmem için." Kadın, eliyle burnunun köprüsü. "Neden deniyorum ki? Bu uçan, şeytani bir duvarla tartışmak gibi. Bunu seninle yapamam!" Botlarını giymek için oturdu ve ona bakmayı reddetti.

Beni bir kez daha görmezden geliyor. Onu gözünün önünde tutarak korulukta volta attı.

Yine de öfkesi yatıştı a, kendini en kötü ikiyüzlü gibi hissetmeye başladı. O kim oluyordu da onu yargılıyordu? Evli olmadıkları halde onu hamile bırakmak, tuza a düşürmek için bir suç işlemeyi planlamıştı.

Yargılamaya cesaret edebilir miyim?

Neden geçmişi unutamıyordu? Her şey bitmeden onu yok edecekti.

Hayatı boyunca avlanmış, saldırıya uğramış ve zehirlenmişti. İçinde hiç iyilik kalmamış olması bir mucizeydi! Gerçekten affedilemez işler yapabilirdi. Bunun yerine, hayatını yaşamıştı.

Onsuz.

Ve bu gerçekten affedemeyece iniz bir şey.

Yıllar boyunca kendi kendine, kadının yaptıklarının onu sonsuza dek de iştirdi ini, bir akarsuyun kayaya oyuk a tı ını ve onu her zaman hor göreceğini söylemişti.

Ama içten içe, bunun tam tersinin doğru olduğundan korkmamış mıydı? Evrendeki hiçbir gücün ona olan hislerini de iştiremeyece inden?

Melanthe'yi nasıl bulacağını anlattığı zaman Nix ile yaptığı konuşmayı hatırladı. Melanthe'yi bulmak için bütün bir yıl beklemek zorunda kalacağı için hayal kırıklı ını bastırıyordu.

Valkyrie, "Sana bir tavsiyede bulunacağım Thronos Talos," dediğinde, arada geçen zamanda delireceğini tahmin ederek eğini yakaladı. Melanthe bu olmadan önce şöyleydi. "

Valkyrie'nin neden bahsettiğini bilmiyordu. şimdi, gözlerini arkadaşına diktiğinde, cevap aklına geldi. Melanthe düşmanım olmadan önce en iyi arkadaşımdı.

YİRMİ DOKUZ

Lanthe bir kez daha giyinip ayağa kalktığında, güçle dolup taşıdığını fark etti.

Bu da Thronos'u baştan çıkarmayı bitirdiği anlamına geliyordu. Ona doğru acımasız bir gülümseme çevirdi. Mutlu kırım nereye isterse oraya giderim.

Adımlarını durdurdu. "Melanthe, her şeyi bir anda çözmek zorunda değiliz. Her şeyi bu kadar çabuk çözmeyi bekleyemeyiz. Bu zaman alacak ve eve döndüğümüzde bu zamana sahip olacağız."

Çılgınca bir an için, belki de onunla gitmeliyim, diye düşündü. Vrekener'lerin topladıkları tüm büyüü Skye Hall'daki bir kasada sakladıkları söyleniyordu; Thronos onu doğruca oraya götürmeyi planlıyordu.

Şu anda hissettiği kadarıyla, Aristo'ya Sorceri'nin kırımını öpmesini ve türünün çaldığı tüm yetenekleri serbest bırakmasını emredebilirdi (belki kendisi ve Sabine için bir, iki ya da on tane alabilirdi).

Lanthe artık Portia ve Ember gibiler tarafından avlanmayan bir Sorceri süperstarı olacaktı!

Dur bir dakika. Thronos'un onun orada yaratabileceği tahribat hakkında endişelenmesi gerekmez miydi? "Anlamıyorum, Thronos. Beni nasıl esir tutacağını sanıyorsun? Tasman yok ve benim ikna kabiliyetim intikam ateşiyle yanıyor. . . ." Sözünü yarıda kesti, idrakı uyanmaya başlamıştı. "Oh, sevgili tanrılar. Gücümü almayı planlıyordun."

Kısa bir an için yüzünü buruşturmuş muydu?

Göğsüne yumruk yemiş gibi hissederek nefes almak için mücadele etti. Gözleri sulanırken yüzü bulanıklaştı. "Ruhumu mu çalacaksın? Beni kendin için akılsız bir damızlık haline mi getireceksin?"

"Bunu sana yapmam!"

"Ve neden senden çocuk sahibi olmak istemediğimi merak ediyorsun! Onların ruhlarını da mı alacaksın?" Kalbinin üzerinde bir yumruk yaptı. "Göğüslerine bir ateş tırpanı mı bastırırdın?" Ondan uzaklaşmaya başladığında, büyücülük etrafını sardı.

"Hayır!" Bu fikir onu dehşete düşürmüştü gibi görünüyordu. "Bunu sana yapmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim."

Sesi öfkeyle titreyerek şöyle dedi: "Bununla işim bitti. Seninle işim bitti. Bitti."

Adam ona doğru yürüdüğünde, ona "Olduğun yerde kal," diye emretti. İkna gücünü bu kadar kolay kullanmasına, büyücülüğünün engellenmeden akmasına şaşırmıştı. Belki de gerginliği onu etkilemişti.

Ne de olsa geçmişte bunu her kullandığında, Vrekener'leri kendisinin ve Sabine'in üzerine çağırmış olabilirdi. Artık böyle bir şansı yoktu.

Thronos bu emre karşı koysa da itaat etmek zorunda kaldı. "Lanet olsun Melanthe, büyücülüğünü üzerimde kullanma! Bedenimin ve zihnimin kontrolünü kaybetmenin benim için nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın." Kadın sadece kaşlarını kaldırdığında, "Bunu şimdi yapma. Doğru yönde ilerliyoruz. Aramızdaki değişimi inkâr edemezsin."

"Çünkü ne planladığınızı bilmiyordum! Yirmi dört saat boyunca bu korulukta kalmanızı emrediyorum. Bu size düşünmek için biraz zaman verecektir."

İnanılmaz bir şekilde, "Bunu yeterince yaptığımı inanmıyor musun? Peki nereye gideceksin? Kendi başına bir anahtar çalmaya mı?"

"Kesinlikle." Her iki iblis inine de şafaktan önce ulaşırsa, ordular hâlâ çatışmaya kilitlenmiş olacaktı. Sadece çatışma seslerini takip etmekle kalmayacak, inlerinde çok az iblisle karşılaşacaktı.

Tabii ki, yön duygusuyla doğrudan kaybolması gerekirdi.

Bir şekilde Abysmalların kalesine ulaşmayı başarsa bile, kalenin önünde bir harabe labirenti vardı. Yine de o

girip çıkmasını mı bekliyordu? Bir insan mini-marketinden çıkış yolunu bulamazdı.

Thronos sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Nereye gideceğini nasıl bileceksin? Eğer Cehennem'e doğru giden yolu takip edersen, haşere bölgesinden geçmek zorunda kalacaksın."

Ya da bir süre Inferno'dan uzaktaki patikayı takip edebilir, sonra kuzeye (ya da güneye, her neyse) saparak platoya ulaşabilirdi. Inferno bir tarafta, Derin Yer diğer tarafta olurdu.

İğneyi geçirecek, arazinin yapısını öğrenecek ve stratejisine karar verecekti. "Bir planım var."

Başını sertçe salladı. "Kendini öldürteceksin."

"Ben iyi olacağım. Bunca yıl sensiz idare ettim." Elbette, onu koruyacak bir Sabine her zaman vardı.

"Başardınız ama hiç cehennemde bulunmadınız."

"Tartışılabilir." Belki de Lanthe sonunda kendini koruyabilir, kız kardeşi gibi bir baş belası olmak için eğitim tekerleklerini çıkarabilirdi.

Lanthe yüzyıllar önce Sabine'e "Neden benden çok daha cesur ve gözü peksin?" diye sorduğu zamanı hatırladı.

Sabine ona şöyle demişti: "İllüzyon gerçektir, Lanthe. Yeterince uzun süre güçlü görünür ya da öyle davranırsan, tahmin et neye dönüşeceksin."

Lanthe omuzlarını dikleştirdi. "Son bir şey daha. Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm -aslında hiç üzgün değilim- ama beni dirgenle bıçaklayan ve Sabine'in beynini dağıtan kişi senin kardeşin. Bizi avlayanlar o ve adamlarıydı."

"Aristo? Sen neden bahsediyorsun? Kardeşimle hiç karşılaşmadın."

"Kafanın içine baktım ve düşüşünden sonraki ilk görüşmemizi hatırladığımı gördüm. Kardeşinin yüzünü gördüm ama bu kesinlikle ilk değildi."

Thronos onun sözlerine ağzı açık bakarken, "Şimdi şu madalyonu ver," dedi. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

ona öyle bir sarılmıştı ki, bunu tamamen unutmuştu.

İsteksizce cebinden parçayı çıkardı ve emredildiği gibi teslim etti. "Nereden biliyorsun?"

"Bu altını hissetmeyeceğimi mi sandın?" Parmak uçlarını parıldayan pürüzsüzlüğün üzerinde gezdirdi. Kırmızı altın. Ellерinde.

Bir cep saati büyüklüğündeydi ve yüzeyinde alevleri tasvir eden en ince gravürler vardı. Bunu görmek ona adadaki rüyasını, "Dünyaları ateşe ver" diyen bir kadını hatırlattı.

Lanthe zinciri boynuna dolayarak Thronos'a şöyle dedi: "Bunu hediye etmeni bekleyip duruyordum. Şimdi anlıyorum ki muhtemelen bunu bana karşı kullanacaktın."

"Bu doğru değil. Onu sana vermek niyetindeydim."

"Sizce benim tepkim nasıl olurdu? Minnettarlığımı nasıl ifade ederdim? Belki de bir Sorceri dersi almışsınızdır: Bugün tadını çıkarabileceğiniz bir şeyi asla yarına ertelemeyin."

"Beni burada böyle bırakırsanız, kendimi koruyamam."

"O halde hayatınıza yönelik bir tehdit olmadığı sürece yirmi dört saat boyunca bu koruda kalmanızı emrediyorum."

"Kahretsin, Melanthe! Büyünün gücünü tekrar hissetmenin benim için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyor musun? Tüylerimi diken diken ediyor!"

Melanthe'nin emirlerine karşı koyarken kasları şişti. "Bundan daha korkunç bir his olamaz. O pencereden atladığımda ...

ve uçamadığımda ..." Sesi boğuklaştı. "Yerin hızla yaklaştığını görmek ve kanatlarımı hareket ettirememek.

Sadece kanatlarımı hareket ettirmek istedim. Şu anda düşüncelerime bak, o anıyı gör!" Bunu yapmak, kaçması gerekirken omzunun üzerinden geriye bakmak gibi olacaktı.

Bunu iki kez yapmıştı.

ve her iki seferde de pişman oldu.

İçinden bir küfür savurarak adamın zihnini hafifçe yokladı.

Yerin hızla yaklaştığını gördü. Kendini kurtarmak için içinde çığlık atan içgüdüsünü duydu. Vücudu itaat etmeyi reddettiğinde, ölmek üzere olduğunu fark ettiğinde, onun çalkalanan duygularını hissetti.

Şokun boğucu etkisi. Ham dehşet.

Bu kadar genç bir çocukta.

"Aşağı inerken neden hiç bağırmadım biliyor musun?" diye sordu sessizce. "Çünkü korku nefesimi kesmişti."

Onun düşüncelerine girdiği gibi hızla geri çekildi. Gözleri yaşardı ama ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Şimdi içgüdülerine karşı gelmenin, hayatta kalma isteğine karşı gelmenin nasıl bir his olduğunu anlıyorsun! Ama burada benimle kalmanı sağlayacaksa o geceyi tekrar yaşarım."

Kendisine adamın hâlâ onu kaçırmayı planladığını hatırlattı. Onun ruhunu çalmayı düşünmüştü! Onu bir tepside kardeşine sunacaktı. Onu ağaca nasıl fırlattığını ve çenesinden tutup nasıl kaldırdığını tekrar hatırladı. Ve onun yorumlarını.

Senin gibi biri. Kelleni kendim alırdım. Seni bırakmalıyım.

Kendisine bu kadar kötü davranmasına izin veriyorsa, o zaman ondan daha iyi değildi. Başın belaya girdiğinde ... Ondan uzaklaştı ve yürüdü.

"Melanthe'nin beni terk etmesi yeni bir şey değil! Seni takip etmekten bıktım! Hayatım boyunca benden tekrar tekrar uzaklaştın. Git o zaman. İyi ki kurtuldun!"

Uzaklaşırken onun kendisine küfrettiğini duydu ama kendini ona karşı sertleştirdi. İnlere ne kadar çabuk ulaşırsa, Rothkalina'ya o kadar çabuk dönebilirdi. Akşam yemeği için kaleye zamanında varabilirdi!

Üzerinde seyahat ettikleri aşırı büyümüş patikayı buldu, sonra Inferno'dan uzaklaştı. Teoride.

Sonraki bir saat boyunca patikayı takip etti, ormandaki çalılar giderek seyrekleşiyordu. Thronos'un düşünceleri her seferinde

kendi kendine söyledi: Onun düşüşünü düşünme, Lanthe.

Okuyamadığı bir başka yazılı kaya işaretiyle patikada bir yol ayrımına geldi. Düz gidebilir ya da sola dönebilirdi. İşarete İğneye iplik geçirmek için sola git yazdığını hayal ederek o yöne döndü ve tehlikeye hazırlandı.

Hiçbir şey olmayınca yoluna devam etti.

Ve sonsuzluk gibi hissettiren şey boyunca devam etti. Elbette yakında gün ağaracaktı. Zamanın bu düzlemde farklı ilerlediğini düşünmeye başlamıştı - iblis diyarları için alışılmadık bir durum değildi. Sonunda çatışmalar daha da şiddetlendi.

Onun düşüşünü düşünme.

Kimi kandırıyordu? Thronos düşmemişti. O gruptaki tek masum Vrekener'e saldırmış ve onu incitmişti. Evet, travma geçirmiş bir kızdı ama Thronos ona yaşattığı dehşeti hak etmemişti.

Geniş bir tarlaya çıktığında, çalılıklar yerini sarp araziye bıraktığında, yanıldığını kendi kendine itiraf etmişti.

Bir an için güneşin doğduğunu sandı, sonra platonun üzerinde iblislerin güç gösterilerini gördüğünü fark etti. Ateş füzeleri yükseldi. Donmuş bombalardan buz parçalanıyor, dolu geceye yayılıyordu. Savaş büyülerini Disney havai fişekleri gibi çağlıyordu.

İğneyi geçirmişti! Bir tarafında lav nehirleri vardı. Onların kilometrelerce karşısında harabeler vardı. Her iki inin de önünde nöbetçiler ya da Lanthe'nin sevdiği deyişle rehberler vardı.

Peki önce hangisine girmeli? Eeny, meeny, miny . . . Inferno'ya doğru yöneldi.

Sabine küçük kız kardeşinin buraya, yani herhangi bir yere geldiğine asla inanmayacaktı. Lanthe ona anlatmak, öğrendiği ve hissettiği her şeyi onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ayrıca Thronos'la ne kadar yakın olduklarını da itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Thronos. Yürek parçalayan gözleri ve trajik anılarıyla. Kararlı ifadesiyle.

Ayak parmaklarını kıvıran öpücüğü ve inatçı kıskançlığıyla. Bunların hiçbirisi umurunda değildi çünkü eve dönüyordu. Thronos'un üzerinde daha fazla durmak yok - sırf onu incitmiş olması, ona onu Skye'a lanetleme hakkını vermiyordu!

Lavin sıcaklığını hissettiğinde, suçluluk duygusu kızgınlığın ağırlığı altında azalmıştı. Derisinden büyücülük kıvılcımları çıkmaya başladı. Thronos onu kaçırmış ve onun için tüm hayatından vazgeçmesini beklemişti. Yakalanmaktan, kötü muameleye katlanmaktan, cinselliğini bastırmaktan bıkmıştı.

Deie Sorceri'den Melanthe, sinsice dolaşan güçlü bir büyücüydü. Cehennem bile titremeli!

Nöbetçiler kılıçlarını çekmiş olarak yaklaştıklarında gülümsedi. "Merhaba çocuklar." Elini sallayarak ikiliyi büyüledi ve onlara onu mağaraya götürmelerini, hayatları pahasına korumalarını ve diğerlerine onun liderlerinin dışı olduğunu söylemelerini emretti.

Sonra onlara kendisini anahtara götürmelerini söyledi. Kolay pasta kadar kolay.

OTUZ

Gecenin büyük bölümünde Thronos onun büyücülüğüne karşı mücadele etmişti.

Hangisinin onu daha çok şoke ettiğini bilmiyordu: Kardeşi hakkındaki ifşaat mı, yoksa Melanthe'nin hiç tereddüt etmeden onu büyülemesi mi?

Ama onun ikna kabiliyeti ibislere ya da haşerelere karşı işe yaramazdı! Eğer o ölürse, o da ...

Ne yapacaktı? Vrekener'ler dostları olmadan devam edemezlerdi.

Yıllar önce, yaralarının en kötüsünden kurtulduktan sonra, öz annesi babasız yaşayamayarak teselliye intiharda bulmuştu.

Thronos'un kaşları gerildi. Bu mantığa göre, Melanthe'nin hayatı tehlikede olduğu sürece onunki de tehlikedeydi.

Bir anda onun emrinin azaldığını hissetti. Birkaç dakika içinde kendini onun görünmez bağlarından kurtarmıştı.

Başını yukarı doğru salladı. Havalanırsa, tehlikeli bölgeleri uyaran işaretleri göremezdi. Şansımı denemek zorundayım. Kanatlarını çırttı, her zamanki gıcırdayan acısıyla gökyüzüne fırladı. Gölgeleklerin üzerinde süzüldü, büyü ve büyüleyici kokusuyla onu takip etti.

Onu takip ederken, Aristo hakkında anlattığı her şeyi tekrar tekrar düşündü. Yüzyıllar boyunca Thronos ve Aristo birbirlerinden uzaklaşmış, pek az görüşür olmuşlardı. Sorceri'den Aristo kadar nefret eden bir Vrekener daha yoktu. Kardeşinin sesi kafasının içinde yankılandı: "Babamı öldürdüler ve küçük kardeşimi sakat bıraktılar. Her birine ölüm!" Aristo, Hava Bölgeleri'ndeki Sorceri koşullarını bile tehdit etmişti, ta ki bunun ne kadar sevimsiz bir hareket olacağını görene kadar.

Melanthe'nin suçlaması mantıksal olarak mümkündü. Thronos'un iyileşmesi, yürümeyi ve tekrar uçmayı öğrenmesi yıllar almıştı. Uzun mesafelere seyahat edebilmesi için daha onlu yaşlarında olması gerekiyordu. Onu bulmakla meşgul olduğu için politikaya hiç ilgi duymamıştı.

Bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelenmiş miydi? Son bir asır içinde kendisine endişe verici hikâyeler ulaşmıştı ama zihni araştırmaya odaklanmıştı ve bunları kolayca göz ardı etmişti.

Çünkü hepsi Skye Kralı'nı ilgilendiriyordu.

Ve şimdi eşi de kendi hesabını eklemişti. Evet, Thronos onun anlattıklarını öğrenmişti. Ona Aristo'dan bahsettiğinde, agresif bir şekilde öne doğru eğilmiş, gözlerini kocaman açmıştı. Kanatları kıpırdamamıştı.

Onun evinden kaçmak için çaresiz olmasına şaşmamalı. Onu güvende tutabileceğine ikna etmek zorundaydı. Bundan hiç şüphesi yoktu; eşini koruyan bir Vrekener, türünün diğer tüm üyelerinden daha güçlüydü.

Ve hiçbir erkek dişisi için bu kadar vahşice savaşmaz.

Ama Thronos bu gece onu yakaladığında, onu tekrar komuta etmekten ne alıkoyacaktı? Ya adada tehdit ettiği gibi ona kendisini unutmamasını emrederse? Daha önce bunun bir nimet olup olmayacağını sorgulamıştı.

Şimdi bu fikir kalbini korkuyla çarptırıyor, alnında ter damlaları oluşmasına neden oluyordu.

İblis kalelerine yaklaştıkça çatışmalar daha da gürültülü hale geliyordu. Platonun üzerindeki gökyüzünde Thronos daha fazla Volar iblisin savaşa kilitlendiğini gördü. Yani aynı iblis düzeninin üyeleri düşman mı olmuştu?

Eğer Melanthe'nin söyledikleri doğruysa, o zaman bu yaratıklar onun iblis kardeşleriydi. Elbette, eğer söyledikleri doğruysa, Volarlar Aristo'ya tercih edilebilirdi.

Thronos onun kokusu için derin bir nefes aldı ve büyüsünü aradı. İzleri kafa karıştırıcıydı, her iki kampa da gidiyor gibi görünüyordu.

En tazesini Deep Place'e gidiyordu. Labirentiyle.

Thronos üzerinden u abilirdi ama Volarlar onu fark edebilir miydi? Ve eğer labirent düşmanları uzak tutmak için yapıldıysa, muhtemelen üzerine hava mayınları yerleştirilmiş olmalıydı.

Labirente doğru hızla yürüyerek aşağı indi. Harabeler, yanıltıcı ışık oyunları ve sonsuz sayıda saklanma yeri yaratan sütunlar, diskler, kemer ve duvar kalıntıları gibi şekillerden oluşuyordu.

Tehditler her yerde olabilir. Her yerde. Onun parçalanmış bedenini bu harabelerde bulabilir miydi? İblisler tarafından saldırıya u radı ında  ı lıklarını duyacak mıydı?

 i erleri yandı; hızını daha da artırdı.

Labirentin girişinde o yabancı işaretlerin yazılı olduğu bir tabela vardı. İşaretler onun için okunaklı hale gelmeden önce titreşiyor gibiydi.

Karşınızda Derin Yer, Abysmalların ini, İlk Anahtar'ın sahipleri, Cehennem'in İkinci Kapısı'nın koruyucuları. Bu diyarın derinliklerine girenlerin vay haline.

Bu in tam olarak ne kadar derindi? Vrekeners derin olan her ř e y d e n nefret ederdi. Yine de ileri atıldı-

Gözleri açıldı. Melanthe!

Görünüşe göre sadece gidiyordu, labirentten çıkarken sıkılmış görünüyordu.

Harika. Killjoy kendini serbest bırakmıştı. Ter içindeydi ve ona ulaşmak için maraton koşmuş ya da uçmuş gibi görünüyordu.

Onu görmekten duyduğu beklenmedik heyecan, zaten kötü olan ruh halini daha da kötüleştirdi.

Adam aceleyle ona doğru koştu ama o yürümeye devam etti, portal planları bu gece için askıya alınmıştı. Cehennemden kaçmak hayal ettiği kadar kolay olmayacaktı.

"Melanthe, bekle!"

Ne yazık ki, yaptığı büyü harcamalarından sonra ona o kadar kolay hükmedemeyecekti. Gücünün çoğunu tüketmişti ama boşuna olmadığını umuyordu.

Thronos ona yetişti ve koluna uzandı ama kızın alaycı bakışı elini bırakmasına neden oldu.

"Güvende misin?" diye sordu nefesleri arasında.

"Nasıl kurtuldun? Sana bir şey mi saldırdı?" Kadın çoktan onun arkasından bakıyor, bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

"Tam anlamıyla değil. Orada ne yapıyordunuz? O ine tek başına girerek aklını mı kaçırdın?" Omuz silkti.

"Öylece içeri mi girdin?" Kaşlarını çattı. "Bekle. Sende iki anahtar var. Tanrım, Derin Yer'e ve Cehennem'e gitmişsin!"

Boynuna, paha biçilmez madalyonunun her iki yanına, cehennem kapısının antik görünümlü iki anahtarını asmıştı; çünkü her iki hazineyi de çoktan çalmıştı.

Neredeyse birbirinin aynısı olan anahtarların her biri küçük parmağı uzunluğundaydı. Bir ucunda telkari bir yay vardı; diğer ucu düz, çentikli ve oymalıydı. Genel olarak Pandemonia'nın olmadığı kadar narin ve zariftiler.

Bonus: onlar da ejderha altından yapılmıştı. Artık üç parça paha biçilmez silisk altını takıyordu.

Anahtarları kaldırmak işin kolay kısmıydı. Her kalenin içinde bir geçit gizliydi. Yanında mı? Bir anahtar. Görevi için tüm İtalyan İşi'ni yapmak zorunda kalacağını düşünmüştü ama tek güvenlik manueledi: hantal muhafızlar.

Şimdi küçük bebekler gibi uyuyan iri yarı muhafızlar.

Onun yeteneklerine bakılırsa anahtarlar paspasın altında da olabilirdi. "Bunları kolaylıkla çaldım," dedi Thronos'a. "Senin 'eksik' eşin hâlâ hırsız bir büyücü, unuttun mu?"

"Yani tüm bu acımasız iblisler sonsuz bir savaşa kilitlendi ve siz orduların sonsuzluk boyunca yapamadığını yapmayı başardınız öyle mi?" Biraz şaşkın görünüyordu.

Önce bir omzunu, sonra diğerini fırçaladı. "Bırak da yaptığım gibi yapayım."

Ne yazık ki, geçitlerin tahmin ettiğinden daha zor olduğu ortaya çıkmıştı. Her biri taşla kaplanmıştı ve açıklığın her yerinde oymalar vardı. Derin Yer'de bulutlar ve sarmaşıklar tasvir edilmişti, bu da bir cennet düzlemine işaret ediyordu. Cehennem'dekinin etrafı, sanki açıklık yırtıcı bir ağızmış gibi, damlayan dişlerle çevriliydi.

Hiç düşünmeden cennet uçağını alacağım, Alex- ama sonra, burası Pandemonia'ydı. Bir hile ya da test olabilir.

Daha da kötüsü, eski tip portallardı, temelde devasa vakumlardı, bu da bir ayak parmağını daldırıp sonra geri dönemeyeceği anlamına geliyordu.

Daha da kötüsü, onları yönlendiremiyordu. Anahtarları olmasına rağmen, bu portallar metro tüpleri gibi sürekli tek bir yöne bakıyordu ve nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bunları ele geçirdiğine inanamıyorum." Thronos zincirine uzanarak anahtarları kaldırdı. Biri damlayan dişleri, diğeri de sarmaşıkları tasvir eden oymalı uçları inceledi. "Neden burada kalıyorsun? Sen . . . benim için geri mi dönüyordun?" Ses tonundaki umut, kadının içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Anahtarlarını geri aldı. "Hayır."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü portallar beklediğimden daha karmaşık." Thronos'u bir cehennem düzleminde terk etmekte tereddüt ettiği için değil.

Hiç de değil.

"Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum." Zero-G Glade'de bir gün daha kalması daha iyi olabilirdi. Kendi portalını oluşturmak için beklemesi daha iyi olabilir.

Gözlerini onun yanından ayırmadı. Sonunda şafak söküyordu. Suç oyun zamanı bugünlük sona ermişti. Her halükârda, her iki kampa da bir daha girmeden önce, muhtemelen yeniden şarj olması gerekiyordu. Dikkate değer bir şekilde, ikna kabiliyeti henüz tükenmemişti ama yine de bir takviye fena olmazdı.

Tek kelime etmeden koruluğa doğru geri döndü.

Çalılıklara yaklaştıklarında "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Biz mi? İyimser. "Az önce bu diyardaki en değerli iki eşyayı soydum." Omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. "Eninde sonunda o iblisler onları geri isteyecek. Ben glade'e dönüyorum."

"Seni oraya uçururdum ama ejderhalar yakında yiyecek aramaya çıkacak," dedi. "Sana geri dönmen için rehberlik edeceğim."

"Açıkçası, yardımınıza ihtiyacım yok." Bunu söyler söylemez, patikanın üç yöne ayrıldığı ve her birini işaretleyen oymalı taşların bulunduğu bir kavşağa ulaştılar. Bunu daha önce hatırlamıyordu.

Zihinsel omuz silkme. Eeny, meeny, miny ... Sağ taraftakine doğru döndü.

"Bunu istemezsin."

Dudaklarını büzerek ona baktı. "Neden olmasın?"

"Tabelada şöyle yazıyor: **Uzun Yol**. Bu da kulağa pek umut verici gelmiyor."

"Peki ya diğerleri?"

"Bir tanesi okunuyor: **Donmuş Göl'e**. Diğerinde ise: **Cehennem Canavarı Yolu**."

Donmuş göle doğru yöneldi, hava soğumaya yaklaşır yaklaşmaz patikadan çıkmayı planlıyordu.

Onun yanında kaldı. "Melanthe, bana anlattıkların hakkında seninle konuşmam gerek. Kardeşim hakkında."

"Sen bulmak dışarı ve gerçek için kendin yakında Yeterince."

Size söylediğim her şey doğrulanabilir."

"Gençtiniz ve bu çok uzun zaman önceydi. Belki de onu yanlış anladın? Aristo'nun pençeleri gümüşten, kanatları da diğer şövalyelerinki gibi."

"Eskiden altın bir şişeden yudumlardı." Thronos'un beti benzi atınca, "Demek hatırlıyorsun? Yüzünü unutabilsem bile altınını asla unutmam."

Thronos yutkundu. "Belki de o samanlıkta sana zarar vermek istememiştir."

"Elim bıçaklandıktan sonra, bir sonraki dirgen darbesi kulağıma saplandı. Bir tane daha inmeden Sabine koşup dikkatlerini dağıttı. Eğer o olmasaydı, kardeşin beni boynuzlayarak öldürecekti. Bak, bana inanıp inanmaman umurumda değil-"

"Sana inanıyorum."

"Öyle mi?" Bu ne kadar iç burkucu olsa da. "O zaman bu konuda bir şeyler yap. Skye'a gitmeli ve evi temizlemelisin."

"Niyetim bu. Döndüğümüzde kardeşimin mantıklı düşünmesini sağlayacağım."

Kekeleyerek adım attı. İfadesinin hangi kısmının onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu; hâlâ onunla gitmesini istemesi mi, yoksa Aristo'yu rehabilite etmeyi planlaması mı? "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama kardeşin kötü biri. KÖTÜ. Rehabilite edemeyeceğin türden. Kabul et Thronos, kardeş konusunda ikimiz de kaybettik."

"Aristo'ya ulaşmaya çalışmadan onu öldürmemi mi bekliyorsun? Ben de senin kötü olduğunu düşündüm ama sana zarar vermemeye karar verdim."

"O benim gibi olmayacak. Kendini hayal kırıklığına hazırlıyorsun. Bu da seni ilgilendirir. Ben sadece evime dönmek istiyorum." Tekrar ilerlemeye başladı. Çalılıklar incelmeye başlamıştı. Uzakta bir tarla görebiliyordu.

Bakışlarını onunkilere kilitlemek için geriye doğru yürüdü. "Buna izin veremem. Ayrılmayacağız. Sensiz geçen bu kadar zamandan sonra, seni şimdi nasıl bırakabilirim?"

Yüzünün önünde mavi enerjiyle parlayan bir el salladı. "Başka seçeneğin olmayacak."

Adam kızın eline ters ters baktı. "Melanthe, dur ve bunu benimle tartış."

"Öncekiyle aynı sorunlar geçerli. Numaramın ötesini görebildiğiniz zaman, belki o zaman konuşabiliriz."

"Yani eğer geçmişi görebilseydim, benimle Skye'a gelir miydin? Sonra da gücünü kullanarak birlikte olduğun adamları unutmamı sağlarsın," dedi, sanki bu fikir aklına yeni gelmiş ve

mükemmel. "Eğer gereken buysa, o zaman kendimi bir kez daha senin büyüne maruz bırakacağım."

Mavi yumruklarını sıktı, onu bir kez daha incittiği için ondan nefret ediyordu, onu nasıl incittiğini bile anlamadığı için ondan nefret ediyordu. "Sana tamamen bakire olduğumu mu düşündürmeliyim, yoksa sadece birkaç seks arkadaşım olduğunu mu? Her yüzyılda bir fethe ne dersin?" Sesi her kelimeyle birlikte yükselirken, "Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

"İstemiyorum! Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Gazap hissetmemiş gibi davranamam. Sanki kıskançlıktan dizlerimin üzerine çökmemiş gibi. . ." Kaşlarını çatarak yolu çevreleyen bir çift mermer işarete baktı. Üzerlerine sadece iki çizgi kazınmıştı.

Thronos çoktan sınırı geçmişti. "Ne diyorlar?" diye sordu geri çekilerek.

Onları okudu, şaşkınlıkla yukarı baktı. Ve sonra işler gerçekten garipleşti.

OTUZ BİR

İşaretler okunuyor:

**Acı her şeyi itiraf eder.
Ve zamanın umurunda değil.**

Bu da ne demek oluyor? Bu lanet yerden bıktım! Bu bölgede ne saklıyor olabilirdi? Acıdan bahsedilmesi onu endişelendirmemişti; acıyı biliyordu, her türlü fiziksel acıyla başa çıkabilirdi. Peki ya Melanthe?

Güneş doğmaya başlamıştı, arka plandaki mor bulutlar siyah saçlarının üzerinde bir hale gibi duruyordu. Tam ona doğru bir adım atmıştı ki bir hareket fark etti.

Gördüklerine inanamadı; çok uzak olmayan bir mesafede, tank büyüklüğünde, kan kırmızısı gözleri olan, sivri dişleri damlayan ve omurgasından kemikli sivri uçlar çıkan bir canavar duruyordu.

Bir cehennem köpeği. "Kıpırdama, Melanthe."

O yaptı. Gözlerini kocaman açarak, "Arkamda bir şey var, değil mi?" diye fısıldadı.

Başını hafifçe salladı.

Canavarın is rengindeki postunun kılıçları püskürtecek kadar yoğun olduğu söylenirdi. Ve pençeleri.

Ama Thronos ona ulaşabilir ve onları havaya kaldırabilirse

...

Tazı burnunu kaldırdı. Onların kokusunu alınca tüyler ürpertici bir uluma çıkardı. Onlara saldırdığında, Thronos ona doğru hamle yaptı.

Melanthe'ye asla ulaşamadı. Başka bir canavar ona yandan çarptı, lokomotif gibi bir güç neredeyse onu botlarından düşürüyordu.

İkinci bir tazı.

Thronos yere çakıldı. Görüşü netleştğinde, bir mamut pençesinin onu belinden sıkıştırdığını gördü. Kanadını havaya kaldırdı, pençesini savurdu.

Saldırı canavarın sık kürkünü bile rahatsız etmedi.

"Kaç, Lanthé!"

Sanki peşinde bir cehennem köpeği varmış gibi ona doğru koşmaya başlamıştı bile - çünkü vardı. Fey gibi bir çabuklukla koşuyordu.

Melanthe hızlıydı. Daha hızlıydı.

Thronos kanatlarını bir kez daha savurdu ve bir kez daha savurdu, omzunun üzerinden bakarak olası kaçış yollarının her ayrıntısını incelemek için zaman kazandı.

Arkasında ayçöreği ağaçlarıyla çevrili açık bir alan vardı. Batıda, kömürleşmiş bir dağ zirvesi tarlanın üzerinde yükseliyordu. Tepesinde düzinelerce ejderha bölge için itişip kakışıyordu. Kovanları mı? Kara taşı pençeleriyle tırmalıyor ve büyük ateş dalgaları salıyorlardı. Kayalar yere düştü.

Bir çift ejderha o yükseklikten havalanarak iblis vadisine doğru yöneldi. Havada dövüşürken birbirlerinden et parçaları kopardılar, pullar yağdı.

Gün doğumu; düşmüşlerle beslen. Daha fazla ejderha takip edecek.

Melanthe yüksek adımlarla Thronos'un yanından geçerken, "Seninkiyle oynamayı bırak ve onu öldür!" diye bağırdı.

"Bunu neden düşünemedim?" -dişlerinin kırılmasını önlemek için vücudunu sağa sola salladı- "Bunu neden düşünemedim?!"

Canavarın postu geçirimsiz olsaydı, sadece birkaç zayıf noktası olurdu. Thronos olabildiğince hızlı bir şekilde kanatlarını çırpı, pençeleri yaratığın yüzünün üzerinden geçti. Tazı onları ısıramadan önce bir çılgılık atarak kanatlarını iki yana açtı.

Pençeleri canavarın gözlerini tırmıkladı ve göz çukurlarının kemiğine kadar kesti.

Kan fışkırdı. Canavar acıyla inledi ve körlemesine çalılara doğru tökezledi. Bir hata. Düzinelerce dev sürüngen-

görünümlü yırtıcılar savunmasız tazıyı gölgelerin içine çekti.

Thronos kanatlarını gelişigüzel çırparak ayağa kalktı, Melanthe'nin peşinden tökezledi, sakat bacağından acı akıyordu. Başını sağa sola çevirdi. O neredeydi-

Kuyruğundaki tazıdan kaçarken onu gördü. İleri doğru adım attı, neredeyse ayağını reçineye gömüyordu. "Reçineye dikkat et!" Bu çukur gümüş sazlıklarla kaplıydı, zeminin geri kalanından neredeyse ayırt edilemezdi.

Ejderhaları riske atan Thronos havaya sıçradı. Tazıdan önce ona ulaşamazdı. Bu yüzden kanatlarını sıkıca çekti ve canavarın kendisini hedefleyerek dalışa geçti. Son saniyede yuvarlanarak tazının böğrüne bir omuz fırlattı ve onu ayaklarından yere düşürdü.

O şaşkınlığını üzerinden atarken, Thronos etli kuyruğunu yakaladı, koluyla gövdesi arasına sıkıştırdı ve pençelerini geçirdi. Dişlerini gıcırdatarak ve sahip olduğu tüm gücü kullanarak kuyruğu çekip döndürmeye başladı. Sanki bir disk atar gibi, canavarı döndürdü. Tekrar. Ve tekrar. Bir böğürmeyle hayvanı serbest bıraktı ve havada uçmasını sağladı.

Dağa çarptığında taş kırıldı. Gevşek vücudu çöktü.

Tazıları uzaklaştıran Thronos ona doğru koşmak için gerildi; neredeyse yüzüstü düşüyordu. Ayakları sadece birkaç santimlik reçineye takılmıştı! Tüm gücüyle çekti.

Daha fazla ejderha kendilerini zirveden fırlatarak platoya doğru ilerledi. Dağ bir depremin gücüyle sarsıldı, kayalar düştü.

Melanthe dar bir vadiden geçmek üzereydi. Bu mesafeden, ona doğru gelen bir kaya parçasını görebiliyordu.

"Kayalar, Lanthe!"

Onları kendisi fark etti ve kayarak durdu. Etrafında dönerek tarlaya doğru yöneldi.

Ona doğru. "Acele et!"

Gökyüzü kayalar yağdırdı. Açıklığı çukurlaştırdılar, her çarpışta yeri sarsıyorlardı. Güm, güm, güm.

Kömürleşmiş taştan ok şeklindeki bir kayadan sıyrıldı. Eğer ona isabet etseydi ...

Vücudu un ufak olabilirdi. Bacaklarını serbest bırakmak için kanatlarını çalıştırarak daha da gerildi. Kız ölebilirdi.

Gerçek bir ölüm. Tanrı aşkına, Sorceri'nin hastalıktan ve bıçak yaralarından öldüğünü duymuştu.

Neredeyse bu açıklığa geri dönmüştü. Siper almak için o devasa ağaçlardan birinin altına koştu, köklerinin üzerinden çevikçe atladı.

Sonra durdu. Dengesini sağlamadan önce vücudunun üst kısmı öne doğru sarsıldı.

Gözleri buluştu. "Melanthe?"

Aşağı baktı, kaşlarını çatı.

O . . . hayır. Bir çukurda yakalanamazdı. "Senin için geliyorum!" Vücudundaki her kas gerildi. Sarsıntılar durmuş olsa da, kayaların akıntısı devam ediyordu. Dağın yamacından aşağıya doğru sağır edici inişlerini duyabiliyordu.

Bir çöp kamyonu büyüklüğünde bir monolit Melanthe'nin ağacına doğru ilerliyordu. Dehşet içinde yukarı baktı ve eğildi.

"Hayır, hayır!" Çırpınıyor, tekmeliyor, ter gözlerine akıyor, kanatları kabarıyordu. Lanet olsun! Hava akımı reçineyi soğutuyor, sadece tutuşunu sağlamlaştırıyordu.

Ağacın tepesinde, dev bir uzuv kayayı yakaladı. O ve Melanthe rahatlamış bir ifadeyi paylaştı.

Ta ki üstündeki tahtanın ilk çatırtısını duyana kadar. Ağaç dalı kırılmak üzereydi. Çılgınca çırpınmaya başladı.

Ona asla zamanında ulaşamayacaktı! Bacaklarını koparmak için pençelerini alevlendirdi ve derisini kesti. En üstteki ağaç dalı kırıldığında, kaya parçası bir alttakinin üzerine düştü. Çoktan eğilmeye başlamıştı.

Baldır kaslarını kesip kemiği ortaya çıkarırken bağırışlarını bastırdı. Kanlı bacağını iki yumruğuyla kavrayarak ellerini farklı yönlere doğru savurdu. Kemik kırılmıyordu!

"Thronos?" diye mırıldandı. Bu mesafeden onu net bir şekilde duydu, sesindeki saf korkunun tınısını hissetti. O kadar büyük bir kayanın onu öldüreceğini biliyor olmalıydı.

"Geliyorum!" Pençesi diğer bacağından et parçaları koparıırken bile, bu işlem çok fazla zaman alıyordu, çok fazla! Bir bacağı kırmak için üç başarısız deneme!

Craaaack. Kemiği tıpkı bir ağaç dalı gibi kırıldı. Bir bacak serbest! Ama kaya parçası bir juggernaut gibi düşüyor, Lanthe'nin tam üzerinde, başının yirmi metre kadar yukarısında bir tanesine takılana kadar birbiri ardına dalları eziyordu.

Son bir savunma. Ona zamanında ulaşabilecek ve onu kendi çukurundan çekip çıkarabilecek güce sahip miydi?

Sanki çok fazla hareket etmekten korkuyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Kesmeye başla!" diye bağırarak diğer bacağına geçti ve jilet gibi keskin pençelerini savururken bile dengesini korudu.

Kadın cevap vermedi. Korkunç görevini hiç aksatmadan ona baktı. Minik pembe tırnaklarıyla çıplak ellerini kaldırıyordu. Eldiven yoktu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

Son ağaç dalı da kopmak üzereydi; kıymıklar üzerinde uçuşarak saç örgülerinin tozunu aldı. "Kız kardeşime onu sevdiğimi söyle" -gözlerini ovuşturdu- "ve ne olursa olsun, çayırdaki o aylar ... Mutluydum. En mutlusu."

"Hayır, hayır!" Çukurdan kurtulmuştu! Kanatlarını, ellerini ve bacaklarından geriye kalanları kullanarak ona doğru hızla ilerledi.

Gözleri tekrar buluştu, kadının gözlerinden yaşlar akıyordu. Çenesini kaldırdı ve ona bir pilot selamı verdi.

Tahta kırıldı. Kaya aşağı düştü.

Bir saniye önce Melanthe orada duruyordu. Sonra ortadan kayboldu, ezildi.

Öldü.

"HAYIR!" diye bağırdı. O gitmiş olamaz!

Kayaya ulaştığında, kan ve ... öğütölmüş kemik kokusu aldığını düşündü. Çünkü ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Boğuk bir çığlık atarak pençelerini taşa sapladı; kanatlarını itiş gücü için kullanarak kalan tüm gücüyle itti.

Bir santim bile kıpırdamadı. O öldü.

Bir umutsuz itiş daha. Bir santim bile değil. Kadın ölmüştü. Bunu hissetti. Biliyordu.

Acıyla kükredi. O taşa -yeni düşmanına- verecek beş asırlık nefreti vardı. Bir itiş daha. Bir tane daha. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Kan gözlerine akana kadar boynuzlarını taşa sapladı.

Bu telaşın ortasında, onunla ilgili anılar zihninde canlandı. Büyüdüklerinde evleneceklerini söylediğini.

"Bu beni cennetin prensesi yapar mı?" diye sordu gülerek. "Orada çok altınımız olur mu?"

"Bana sahip olacaksın ve beni altından çok daha fazla seviyorsun!" Onu gıdıkladı, kahkahalarla ciyاكلarken onu çayırın etrafında kovaladı.

Onu ilk kez uçurduğu anı.

Göğsünden yukarı baktı, gözleri genişti, geçtikleri gökyüzü kadar maviydi. "Thronos, bu ... bu ... asla geri dönmeyelim!"

Babasının daha sonra manastırı bastığı gün yağmura yakalanan çocuklar olarak.

Thronos onu kollarına aldı ve kadın ona yaslandı.

Damlalar ağırlaştığında kanatlarını başının üzerine açarak bir sığınak oluşturdu. "Senin için de her zaman yerim var."

Ona sokuldu. Yağmurun yağışını izlerken, "Seni seviyorum Thronos," diye iç geçirdi.

Kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyüktü ve ona cevap vermek için boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı.

Kendisine verilen hazineyi çarçur etmişti.

Pençeleri ve boynuzları gitmişti ama taşı yerinden oynatmamıştı. Ellerinden ve kafasından akan kan düşmanını boyamıştı.

O taş. . . bir santim bile değil.

Taşınamaz. O da öyle olacaktı.

Taşın onun mezar taşı olacağını fark ettiğinde gözyaşları onu kör etti. Thronos gözlerini kapadı ve onu paylaşacaklarını bilerek rahatladı.

OTUZ İKİ

Melanthe fısıldadı, "Arkamda bir şey var, değil mi?"

Thronos'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadın patikada önünde duruyordu, donmuştu, siyah saçları mor bulutlarla halelenmişti.

Üzerinde tek bir iz bile yoktu. O da yara almamıştı. "Nedir bu büyücü kadın?" diye homurdandı. "Gerçek mi?" Tabii ki Hayır; sayıklıyor olmalı, hâlâ kendi kanının içinde oturuyor, sırtını mezar taşına dayamış, bunu hayal ediyor. Ama ya ... "Az önce olanlara dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Her zamanki gibi kavga ediyorduk," diye tersledi Melanthe nefesinin altından. "Odaklan, Thronos-arkamda ne var?!"

Aynı tazi uluyarak saldırdı; bir çığlık atarak Thronos'un yanından uzaklaştı.

"Melanthe, reçineye dikkat et!" Ne haltlar dönüyor burada?
|
cehennemdeyim.

Hayır, belki de iyiliksever bir tanrı onu kurtarması için ona ikinci bir şans veriyordu!

Bu düşünce üzerine hızlı bir dönüş yaparak yan saldırıya hazırlandı. Ne olacağını biliyordu.

İkinci tazi sıçradı; Thronos kanatlarını açarak kaçtı ve canavarı kör etti.

Biri gitti.

Taziyi bu sefer daha erken dışarı çıkarmıştı. Olaylar farklı olacaktı; diğer canavar çok yaklaşımadan Melanthe'yi yakalayabilirdi. Onu kollarının arasına almayı planlayarak gökyüzüne çıktı.

Melanthe'nin peşindeki tazi Thronos'un kanat çırpışlarını duymuş olmalı; ondan uzaklaştı-

Aniden vücudu buruştu. Ön pençesi reçineye saplanmıştı!
Bakalım beğenecek misin, canavar!

Dövuşen ejderha çifti o anda zirveden fırladı ve dağın titremesine neden oldu. Thronos Melanthe'ye yaklaşırken, iki yaratık onu havada fark etti ve üzerine atladı.

Yeni tehditler. Eğer cehennem onu eşini kurtarmaktan alıkoymak için komplo kurduysa. Cehennemi yeneceğim.

Ejderhalar ateş püskürüyordu ama o çapraz akıntılardan kaçtı. Onların altına dalarak yerdeki kamuflaja yöneldi.

Thronos yere indi, ellerinin ve bir dizinin üzerine düştü ve sanki bir başlangıç çizgisinden koşmaya başladı. Şans eseri arkasına bir göz attı. Umduğu gibi, çift avlarını bırakmış, garantili bir yemek için platoya doğru ilerliyordu. Ama daha fazlası onu takip ediyordu, bu yüzden yerde kaldı. Av köpeğinin icabına baktıktan sonra, daha fazla zamanı vardı-

Üçüncü adımı son adımıydı.

Ayakları yine sıkıştı. Lanet olası bir çukur daha! Tam da tazı gibi yapmıştı! "Hadi ama!" diye bağırdı, kendini kurtarmak için çabalıyordu. "Melanthe! Kaçma, bir santim daha kıpırdarsan ölürsün!"

Onu duyamıyordu, uçuruma girmek üzereydi. Kayalar düşerken! Patinaj yaparak durdu, sonra dönerek tarlaya doğru koşmaya başladı.

"O ağacın altına girme!" Dişlerini sıktı ve tüm gücüyle çekmeye başladı.

İlk ok şeklindeki kayadan, daha önce yanmış olandan kaçarak yan çizdi.

"Ağaca doğru gitme!" Ağaca doğru gidiyordu! "Köklerin arasında bir çukur var!"

Hâlâ onu duymuyordu, köklerin üzerinden atladı. Sonra ... çok geç oldu. Dengesini sağlayamadan vücudunun üst kısmı öne doğru sarsıldı.

"Thronos?" diye mırıldandı. Bu mesafeden bile onu net bir şekilde duyabiliyor, sesindeki saf korkunun tınısını hissedebiliyordu.

Bu kez göz göze gelmediler; adam bacaklarını kesmekle meşguldü. Tek seferde kemikleri kır yoksa ölür. "Dayan! Senin için geliyorum!"

Vücudundaki her kas gerildi. Mezar taşının inişini şimdiden duyabiliyordu.

Çırpınıyor, tekmeliyor, ter gözlerini yakıyordu. Mezar taşı ağacın tepesindeki dalı kırdı.

Thronos'un kemiği kırıldı, öncekinden daha erken! Bunu yapabilirim, ona ulaşabilirim! Bir bacağı serbest kalınca bakmaya cesaret etti. "Geliyorum!" Bir sonraki uzuv eğiliyordu.

O kadar büyük bir kayanın onu öldüreceğini biliyordu. Çılgınca mücadele etti.

"Sadece dayan!" Diğer bacağındaki kanlı baldır kasını kesip biçerken bağırışlarını bastırdı. Çok fazla zaman alıyor, çok fazla!

Kaya parçası bir juggernaut gibi düşerek, Lanthe'nin tam üzerinde, başının yirmi metre kadar yukarısında bir tanesine takılana kadar birbiri ardına kolları ezdi.

Son bir savunma.

"Thronos?" Sanki çok fazla hareket etmekten korkuyormuş gibi hareketsiz kalmıştı.

"Gitmene izin vermeyeceğim! Senin için geliyorum! İşimiz bitmedi, Melanthe."

"Keşke her şey daha farklı olsaydı," dedi gözyaşlarıyla kalınlaşmış sesiyle.

"Olaçaklar! Savaş, Lanthe!"

Gözleri tekrar buluştu. "Kız kardeşime onu sevdiğimi söyle." Çenesini kaldıran Lanthe ona bir selam verdi.

İkinci bacak serbest! Ağaç dalı kopmak üzereydi. Havalandı, ona doğru dalışa geçti; kadın cesaret istercesine bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Craaaack. Kaya parçası aşağı düştü. Onunla çarpıştı. Bir an için çok geç.

"HAYIR!"

Pençelerini taşa sapladı; itiş gücü için kanatlarını kullanarak, kalan tüm gücüyle itti.

İkinci şansımı da mahvetti!

Beş yüz yıllık nefretini kendine yöneltti. Ben düşmanım. Eşikle kısacık üç gece geçirmiş ve onu korkutmak, utandırmak, incitmek için her fırsatı değerlendirmişti. Sanki türünden kaçarak geçirdiği yüzlerce yıl yeterince acı vermemiş gibi.

Bana verileni çarçur ettim, hazineyi asla anlayamadım.

O öldü.

Bir itiş daha. Bir tane daha. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Acı dolu bir kükreme sesi çıkardı, çılgınca taşa pençelerini geçirdi. Boynuzlarını taşa geçirirken delilik tehdit ediyor, düşünceleri tuhaf yönlerle doğru uçuşuyordu. Annesiyle yaşadığı karşılaşmanın sonunu hatırladı. . . .

"Melanthe asla senin istediğin gibi biri olmayacak. Kızımı kıramazsın ve seni sevmesinin tek yolu da bu."

Thronos, "Onu kırmak istemiyorum!" diye mırıldandı. Melanthe olduğu gibi mükemmeldi!

"O zaman kendini kırman gerekecek, şahinim."

Mükemmel, keşke? Melanthe mükemmel olurdu. Keşke hayatta olsaydı.

Kan gözlerine akarken, gözlerini kapattı. Lütfen, tanrılar, bana bir şans daha verin.

"Arkamda bir şey var, değil mi?"

Thronos'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Melanthe karşısındaydı, yürek parçalayacak kadar güzeldi, üzerinde hiçbir iz yoktu. Güneş doğmaya başlamıştı, arka plandaki mor bulutlar siyah saçlarının üzerinde bir hale gibi duruyordu.

Tazı uluması başlangıcı işaret ediyordu.

Cehennem komplo kurdu.

Dakikalar sonra kaya parçası Lanthe'nin üzerine düşmeye hazırlanıyordu.

Thronos'un bir kanadı ve bir bacağı eksikti. Kesikler ve delinme yaraları onu kaplamıştı. İlk zebaniyi yakalayan çalılıktaki sürüngen yırtıcılar bu kez onun için gelmişlerdi.

Bu yönü görmezden gelmemeliydim. Bir dahaki sefere yapmayacağım.

Ya bir dahaki sefere alamazsa? Ya üç sınırsa?

Dinleyen tüm tanrılara dua etti: Bunu doğru yapana kadar yapacağım. Gerekirse bunu sonsuza kadar yapacağım, ama onu kurtaracağım. . .

OTUZ ÜÇ

Lanthe, Thronos'un sarsılan bedenine ayak bastı, sonra geri sıçradı. Bakışları bir mermer levhadan diğerine savruluyor, bir tehdit olup olmadığını araştırıyordu.

Bir dakika önce Thronos'la tartışıyorlardı. Sonra gözleri yuvalarından fırlamış ve bir kaya gibi yere yığılmıştı. Şimdi bilinci yerinde değildi, sanki doğaüstü bir hastalığa yakalanmış gibi yerde kıvranıyordu.

Hangi bölgeye geçmişti? Kabus bölgesine mi? Zehirli hava kuşağına mı? İşaretler o tuhaf gliflerle yazılmıştı ve çevirmeni şu anda patikada baygın halde kıvranıyordu.

Alçalan bulutlar sabahı karartarak yaklaştı. Hafif bir yağmur yağmaya başladı; yukarıda şimşekler çakıyordu. Ne yapmalıydı? Sikine rağmen onu bu şekilde bırakamazdı.

Sanki Sabine'e duyduğu sadakatin aynısını Thronos'a da duyuyor gibiydi. Ama Sabine onu asla Thronos'un yapmaya devam ettiği şekilde incitmemişti.

Öyle bile olsa, Lanthe onu bölgeden dışarı sürükleyecekti. Üç metre boyunca.

"Thronos, tam bir baş belasısın," diye tersledi onun baygın halini. "İşte yine senin hayatını kurtarıyorum! Bunun not edilmesini istiyorum."

İşaretleri kendisi geçmemeye dikkat ederek adamın ayaklarına uzandı ve onu kendisine doğru çekti. Başını bölgeden çıkardığı anda gözleri açılarak ona kilitlendi. "Melanthe?"

Kadın ayaklarını indirdi; adam ayağa kalkmak için çabaladı. Gözleri tamamen gümüş rengine dönmüş bir halde, sanki ufukta bir tehlike varmış gibi bakışlarını etrafına çevirdi. Havayı kokladı.

Nefesinin altında, "Gerçek değil mi?" diye homurdandı. Adamın yüzündeki delirmiş ifade kızın ondan uzaklaşmasına neden oldu.

Sonra ona döndü. "Gerçek değil." Daha da yaklaştı. "Neler oluyor Thronos?"

"Buradasın." Hafif yağmurda ona doğru uzandı, titreyen elleriyle yüzünü kavradı. Başparmakları elmacık kemikleri üzerinde gezindi. Kaşları birbirine yaklaşmış, dudakları incelmışti.

Bu özlem dolu ifadeyi daha önce de görmüştü; ona iblis dediği o üç günlük yokluğun ardından. Çok uzun zaman önce, nihayet çayırlarına döndüğünde, gözleri ona "Sensiz neredeyse kaybolmuştum" demişti.

"Geleceğini istiyorum Melanthe," diye homurdandı şimdi. "Geçmiş umurunda değil. Lanet olası detayları halledeceğiz."

Bu nereden geliyordu? Neden değişmişti-

Dudakları onunkilere indi. Rüyasında olduğu gibi, acı dolu iniltisi ağzında gürledi. Öpücüğüne karşılık vermezse ölecekmiş gibi geliyordu.

Bir iddia öpücüğü. Geri dönüşü olmayan bir öpücük.

Onunla yaşadığı sorunlara rağmen, kendini dudaklarını onunkilerin altında ayırırken buldu. Sanki bir öpücükten çok daha fazlasını kabul etmiş gibi tekrar inledi. Dili dudaklarına değdiğinde gözleri mutlulukla kapandı.

Dudakları yavaşça eğildi, dili duygusal bir şekilde onunkine dolandı. Bu kadar az pratiği olan biri için yıkıcı bir öpücüye dönüşüyordu. Elleri onun boynuna dolandı, nefeslerini paylaşmaya başladıklarında ayak parmakları kıvrıldı.

Geri çekildiğinde, ona gözlerini kırpıştırarak şaşkın bir halde bıraktı. "Thronos, sanırım bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi konuşmaydı."

Melanthe'yi bırakmadı, titreyen ellerini yanaklarında tutmaya devam etti.

Canlılıkla, büyüyle, hayatla dolup taşıyordu. Kalbinin atışının, hayat damarlarının akışının tadını çıkarıyordu.

Aldığı her harika nefes.

Başlangıçta şaşkın ve memnun görünse de kaşları birbirine yaklaşıyordu. "Neyin var senin?" Ellerini bıraktı ve adamın elinden kurtuldu. "Nöbet geçirdin ve şimdi sağlıklı mı düşünüyorsun? Birdenbire geçmişimi takıntı haline getirmenin ne kadar aptalca olduğunu mu fark ettin?"

"Seni neredeyse kaybediyordum." Kelimeleri ısırarak söyledi, az önce olanları, gördüklerini ve hissettiklerini algılayamıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen . . . beni bunun dışına sürükledin." Yumruklarını açıp kapadı, ellerini onun üzerinde tutmak istiyordu. "Beni bundan kurtardın."

"Neyden?"

"Cehennem. Kendi kişisel cehennem versiyonumdaydım." "Cehennem geçmişimle ilgili fikrini mi değiştirdi?"

Başını salladı. "İlk geldiğimizde tuzaklardan, tekrarlanan işlerden bahsetmiştin. Sanırım bir tür döngünün içindeydin. Her tekrarda, ne yaparsam yapayım, seni kurtaramadım. Sen . . . öldün. Taş tarafından ezildin."

Kaşlarını kaldırdı. "Tipik. Fahişe taşlanarak öldürüldü."

Sesi kısıktı, "Böyle konuşma. Lütfen." Onun elini tuttu, asla bırakmak istemiyordu.

Sanki onun içindeki duyguları ölçüyormuş gibi ona baktı - onun saklamaya zahmet etmediği duyguları. Ne kadar da aptalca davranmıştı! Onunla bir hayat kurmak, bir evlilik ve aile kurmak istiyordu. Tüm bunlara sahip olmak için sadece geleceklerine bakması yeterliydi. Gelecek oradaydı, almak için!

Öyleydi.

Tabii her şeyi tamir edilemeyecek kadar mahvetmediyse. "İşaretler ne diyor?" diye sordu.

"Acı her şeyi itiraf eder. Ve zaman hiçbir şeyi umursamaz." Az önce yaşadıklarının gerçek olmadığını şimdi anlamıştı.

Ama ders şuydu. "Bu ne
anlama geliyor?"

"Zaman, kendini tekrar etmesine izin verdiğinde hiçbir şeyi umursamadı." Boştaki eliyle bir tutam kuzguni saç kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve acı bizim hakkımızdaki düşüncelerimi netleştirdi."

"Kulağa yoğun geliyor."

Hiçbir fikrin yok. "Bu bölgenin kenarından uzaklaşmalıyız. Eğer ikimiz de oraya girseydik, sonsuza kadar orada kalabilirdik. Ve ben sonsuza kadar o zararlıyla kalmayı tercih ederim." Parmaklarının ucuyla kadının narin çene çizgisini taradı ve tüm Lore'a, tüm tanrılara bu kadını sonsuza dek koruyacağına dair yemin etti.

"Bana dokunmayı bırakmadın, Thronos." "Buna alışmak zorunda kalacaksın."

Uzak olmayan bir mesafeden bir iblis savaş borusu duyuldu.

Omzunun üzerinden baktı. "Gün boyunca bir saldırı sinyali vermezler..."

"Tabii anahtarlar için gelmiyorlarsa. Onlarla aramıza biraz mesafe koyalım."

"Nereye? Geri dönemeyiz. Ve bu bölgenin sınırının ne tarafa uzandığını bilmiyoruz."

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve bir küfür savurdu. "Yukarı çıkamayız."

Şimşek patlamalarıyla özetlenen bir grup Volar iblisi yukarıda süzülüyordu. Bir öncü birlik mi? Konumları Thronos ve Lanthe'yi cehennem bölgesine doğru sıkıştırmıştı.

Sırtlarını görünmez bir duvara dayamışlardı.

OTUZ DÖRT

Eğer seni havaya kaldırırsam, seni benden koparırlar," diye homurdandı Thronos, yer ayaklarının altında titremeye başlarken.

"Daha fazlası geliyor!" Lanthe bağırdı. Çalılığın hemen ötesinde, iblis piyadeleri onlara doğru hücum ediyordu.

"Onlarla burada savaşmak zorundayım."

Onu birkaç hortlağa karşı zafer kazanırken görmüştü ama iblisler kurnazdı.

Thronos isteksizce onun elini bıraktı ve kanatlarını saldırmak için sıkıca kavradı. "Arkamda kal, şu işaretlerin hemen kenarında. İblisler onlara yaklaşmayacak."

Geri çekildi.

"Ama çizgiyi aşma, Lanthe-"

İlk dalga çalılarının arasından geldi. Ne kadar çoklar!

Bir bulanıklık içinde, kılıçlar Thronos'un etrafında ısıklık çalarak yaylandı. İki kanadıyla da saldırdı. Kafalar boynuzlu bowling topları gibi yerde yuvarlandı. Şahdamarı kanı gümüş çimenleri kırmızıya boyadı.

Daha fazla iblis ilerledi. Daha fazlası öldü. Thronos'un kanatları yelken gibi çırpılıp havayı dalgalandırdığında, yüzüne ince bir kızıl sisi püskürdü.

Saldıran her iblis bunu hayatıyla ödedi. Thronos acımasız bir etkinlikte başını kesti.

Ama gelmeye devam ettiler. Arkadaki iblisler bile Thronos'a ateş etmeye başladılar; mızraklar, hançerler, ateş ve buz bombaları yağdırdılar.

Daha fazla savaşçı yaklaştıkça, tekmelenmiş bir tümsekten çıkan karıncalar gibi akın ettikçe, bir kanadını gökyüzüne karşı sabit bir kalkan olarak kullanmak zorunda kaldı. Yaylını ateşini savuşturdu ama giderek yavaşlıyor, çok fazla güç harcıyordu. Onları daha fazla oyalayamazdı.

Sadece zaman meselesi.

Sonra adam ölecek ve kadın yakalanacaktı. Tabii bir şey yapmazsa. Baş belaya girdiğinde . . . Portal!

Biraz gücü vardı ama bu güç, baskı altında, sonuncusundan sadece iki gün sonra farklı bir dünyaya açılan bir geçit yaratmaya yetecek miydi?

Bu asla olmayacak.

Yine de elini kaldırdı ve tam cehennem bölgesinin sınırında büyüü yok etti. Bu gerçekliğin dikişini yarmak için çabalarırken, Thronos enerjiyi hissetmiş olmalı; kanla ıslanmış kanatlarını açarak ona döndü, gözlerinde bir uyarı vardı: Benden kaçma.

Nefes nefese kaldı. Şimşek çakarken bir efsane gibi görünüyordu.

İntikamcı bir melek
gibi. Cehennemden.

Derisinin her santimi başkalarının ve kendisinin kanıyla kaplıydı. Yarıklar etini kesmiş, eski yaraları ikiye ayırmıştı. Kıpırmızıya inat, gözleri tamamen oniks rengindeydi ve Lanthe'ye doğru savaşmaya başlarken ona kilitlenmişti.

Bir yarık açılıyordu, dikkatini ondan çekiyordu! Hadi, portal! Hadi! Hadi! Neredeyse içinden geçebileceği kadar büyüktü. Rothkalina, Rothkalina, Rothkalina, bir mantra gibi tekrarlardı.

Pandemonia'yı terk etmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Kendini kurtarmak için Thronos'u terk edebilir miydi? Ailesine dönmek için?

O öpücükten sonra . . .

Omzunun üzerinden ona tekrar bakarsan pişman olursun. Yine de eşikte Lanthe dudağını ısırıldı ve geri döndü.

"Yapma!" Sesi acı doluydu - sanki onu geride bırakacağını zaten biliyormuş gibi. "Benden kaçma kuzum!"

Kuzu.

Çocukluklarından beri ona böyle hitap etmemiştir. Onun kanatları altında oturdukları son günü hatırladı. Onu sevdiğini iç geçirerek söylemişti. "Ben de seni seviyorum kuzum" diye cevap verdiğinde sesi kalın çıkmıştı.

Lanet olsun ona! Onu bırakamazdı.

İblisler peşini bırakmasa da bir küfür savurdu ve onu bekledi. Bunu yaptığıma inanamıyorum!

Adam da onun hissettiği kadar şaşırılmış görünüyordu. Ama sonra yüzünde şimdi tanıdığı o kararlı ifade belirdi. Bu, her şeyi yenmek ve zafer kazanmak üzere olduğuna inandığı anlamına geliyordu.

Ona ulaşmak için savaşmaya devam etti ama dikkati bölündüğü için saldırıları o kadar etkili değildi. İblislerin havada ve yerde onun etrafında döndüğünü görebiliyordu. Bazıları Thronos ve Lanthe arasında pusuya yatmıştı.

Ona asla ulaşamayacaktı. Ve kötü niyetli bakışlar çoktan ona yönelmişti. Öldürmeye hazır iblisler. Ya da daha kötüsü.

Düşün, Lanthe! Bu kadar çok kişiyi ikna edemezdi, özellikle de en geridekileri. Kaşlarını çatı. Buna ihtiyacı var mıydı ki?

Sabine'in ona söylediği gibi: İllüzyon gerçektir.

Lanthe boynundaki zinciri çekip çıkardı ve başının üzerinde bir yumruk halinde tuttu. Parçalar yüksek sesle tıngırdadı. "Bakın bende ne var!" Birkaç iblis bakışlarını parlayan anahtarlara kilitledi.

Emrine büyüçülük katarak, "Bakın, Pandemonlular, bakın" diye bağırdı. Mavi ışık etrafını sardı, ta ki yukarıdaki şimşek kadar parlak bir ışık saçana kadar.

Daha fazla savaşçı sustu, kalabalığın üzerinde sessiz mırıltılar uçuştı. Sükûnet içinde Thronos ona doğru geri çekildi.

Üzerindeki anahtarları itip kaktı. "Bunları istiyor musun?" Büyüçülüğü en yakınındaki iblislerin gözlerine yansıdı. "Yoksa onları ölümcül mavi ışığımla parçalara mı ayırmalıyım?" Ha!

Nefes sesleri duyuldu.

"Ben büyük ve korkunç bir tanrıçayım, Anahtarların Koruyucusu ve Cehennem Kraliçesi." Thronos'u işaret etti. "O kudretli ... Kelimelerin Okuyucusu." ("Onunla savaşmayı bırak!" Başka bir emir.

Ona en yakın olan iblisler hemen ayrıldı.

Thronos kaşlarını kaldırarak ona doğru koştu. **A ğ z ı n ı
a ç t ı ,**
Kelimelerin Okuyucusu?

Lanthe'nin işi henüz bitmemişti. Kalabalığa, "Şimdi sizden ayrılacak da, bu anahtarlarla geri döneceğim" -daha fazla altın için geri döneceğim- "ama sadece burada barışı sağlarsanız" dedi. Jeopolitik istikrar hazine naklini kolaylaştırır. "Anlaşıldı mı?" Kolyeyi tekrar taktı.

Kararsız eşik sallanmaya ve küçülmeye başladığında, Thronos ona doğru koştu. Boşluk sıkışarak geçebilecekleri kadar geniş olacak mıydı?

Geçide doğru giderken onu kendine doğru çekti. "Beni bekliyordun. İlk defa benden kaçmadın!" Kulağına, "Bundan asla pişman olmayacaksın." diye fısıldadı. Onu sıkıca kavrayarak, son saniyede açıklığa doğru atladı.

Yeni bir dünyaya doğru hızla ilerlerken yarık arkalarından kapandı.

OTUZ BEŞ

Ahh!" Lanthe ılık atarak kendini beline kadar gelen suyun içinde, grl grl akan bir Őelalenin altında buldu.

n kolunu yüzünde gezdirdi ve kekeledi.

Thronos onun önünde idi ve görüşünü dolduruyordu.

Koyu renk saçlarını sallayarak onu alayandan çekti. "Neredeyiz biz?" zerini kaplayan iblis kanı temizlenmişti.

Etrafını incelemek için dndŐnde, günün parlaklığına karşı gözlerini kırpıŐtırdı. Güneş gökyüzünde parlayan altın bir toptu. Kan kırmızısı kır çiçekleriyle dolu bir tarlanın ötesinde pembe kumlar ve yeni imen renginde durgun bir deniz gördü. Bu devasa Şelale ve havuz da aynı renkteydi.

Bu pembe sahili biliyorum. Bu kokuyu biliyorum. Hava boğucuydu, ... kokuyordu. Hawaiian Tropic, iekler ve seks.

Oh, hayır, hayır, bu olamaz!

Ama sonra güneş parıldamaya başladı. Feveris genellikle güneşli olurdu çünkü bulutları yarı saydamdı; güneşin önünden geçtiklerinde onu bir yıldız gibi parlatırlardı. "Ah, altınım, burası Feveris."

"Şehvetler lkesi'nde miyiz?" Thronos bir insanın söyleyebileceği tonda, "Gerçekten Powerball talihlisi miyiz?" dedi.

"Bu olamaz, Rothkalina'yı hedef almıŐtım!"

"Kontrolmzn elimizden alınması ne kadar sürecek?" Sesi gittikçe boĐuklaŐıyordu.

"On dakikadan az. Hizmetilerim beni geri götürmeden önce burada o kadar kaldım. Sadece söylentilerin doğru olup olmadığını görmek istemiŐtım." Ne söylediğini unutmuştu çünkü Thronos gülümsüyordu.

Ve muhteşemdi.

Parıldayan güneş ışığı gözlerine vurarak irislerini erimiş gümüş gibi parlattı. Sert dudakları kıvrıldı, düzgün, beyaz dişlerini ve sivri dişlerini daha fazla ortaya çıkardı. Diliyle o noktalardan birine dokunmak için çılgınca bir dürtü hissetti. Yüzü gevşediğinde, yara izleri solmuş gibi görünüyordu.

Çocukluğundan beri onu ilk kez gülümserken görüyordu.

Düşüncelerini toparlamaya çalışırken, "Neden kendinden bu kadar memnun görünüyorsun?" diye sordu.

"Birincisi, hayattasın. Dahası, beni bir iblis ordusundan kurtardın ve beni bekledin. İlk defa! Ve sonra bizi Feveris'e getirdin. Belki sen de benimle buraya gelmeyi benim seninle gelmeyi istediğim kadar çok istemişsindir? Sanırım sana ısınıyorum."

Bunu inkâr etmek istedi ama yapamadı. Pandemonia'da bir şeyler olmuştu, ona karşı olan hislerinde bir değişim. Kırılğan bir sevgi filizi başını karın üzerine mi çıkarmıştı?

İllüzyon gerçektir. Yeterince uzun süre ortak gibi davranırsanız, tahmin edin ne olursunuz. . . .

Aptal filiz.

"Şimdiden buranın etkilerini hissediyorum." Bakışlarını kızın vücudunda gezdirerek teninin kızarmasına neden oldu.

"Ben de öyle," diye itiraf etti. Çağlayanın altından çıkan bu havuzun suyu ılık ve yumuşaktı. Ilık esintiler yüzünü okşuyor, onu rahatlatıyordu.

Daha önce, onu bırakmaktan endişe etmişti. Onun hakkında ne düşüneceğinden endişe ediyordu. Şimdi karar ondan alınmıştı. Bilinçaltında onları buraya mı yönlendirmişti?

"Beni neden bekledin Melanthe?" Parmak uçlarını Melanthe'nin elmacık kemiği üzerinde gezdirmek için öne uzandı ve ona gururlu bir gülümseme gönderdi. "Dahi eşim beni neden kurtardı?"

Tüm bu yolculuk ikisinden de büyük geldiği için mi? Ona kuzum dediğinde, dostluklarını özlemekten kalbi sızladığı için mi? "Sadece yaptım, tamam mı? Ama buraya gelmeye niyetim yoktu!"

Ses tonunu duyunca gülümsemesi soldu ve onu geri çağırmak istedi. Ona neler oluyordu? Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Düşün!

Bel derinliğindeki havuzda ondan uzaklaşmaya çalıştı ama botları su içinde kalmıştı. Bir lanetle önce birini, sonra diğerini çıkarıp kıyıya fırlattı.

Bunu kendi kıyafetlerini çıkarması için bir davet olarak görmüş olmalıydı. Gömleğinden arta kalanları başının üzerinde sürükledi. Ortaya çıkardığı vücudu karşısında kadın onu tam olarak ikna edemedi.

"Sorceri'lerin hedonist olduğunu sanıyordum." Kendi botlarını çıkardı. "Sadece zevke adanmış bir uçaktayız. Memnun olmalısın."

"Eğer kontrolümüzü kaybedip seks yaparsak, bu felaket olur! Hamile kalabilirim." Ondan son saniyede çekilmesini isteyebilirdi ama bir bakirenin gerekli iradeye sahip olacağından şüpheliydi - özellikle de içgüdüleri şeytani mührünü kırması ve tohumunu dökmesi için haykırırken.

Ona doğru yaklaştı. "Benden bir çocuk sahibi olmak çok mu kötü olur?"

"Piç mi demek istiyorsun?" diye karşı çıktı. "Bak, çocuk sahibi olma konusunda çok hevesli olduğunu biliyorum. Ama bana göre hamile kalmak tuzağa düşmek gibi bir şey." Sorceri'lerin genel olarak verimsiz olduğunu kendine hatırlattı. Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşüktü.

"Dürüst olmak gerekirse, eskisi kadar hevesli değilim," dedi. "Önceleri tek ortak noktamızın gençlerimiz olacağını ve onları yetiştirmenin tek uğraşımız olacağını düşünüyordum. Şimdi yapabileceğimiz çok şey olduğunu fark ettim." Kadının elini kasıklarına, ıslak pantolonunu zorlayan sert şaftına götürdü.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, o da aynı şekilde tahrik olmuştu. "Seks gibi mi?" Tipik bir erkek. Ve bu ne kaçırdığını bile bilmiyordu!

"Sadece seks değil. Anlamadığım tüm referansları bana öğretebilirsin. Birlikte diyar diyar gezebilir, dünyaları keşfedebiliriz." Adamın her derin ve hırıltılı kelimesinde kadının iradesi azalıyordu. "Benimle keşfe çıkmayı seviyordun, değil mi?"

Öyleydi. Pandemonia'daki vahşi ve yabanıl maceraları şımarık Lanthe'yi neşelendirmişti.

Ama düşünülmesi gereken daha çok şey vardı! "Peki ya geçmişimiz? Ailelerimiz? Gruplarımız arasındaki savaş? Aramızdaki hiçbir şeyi çözmüş değiliz." Endişelerini dile getirirken bile eli onun boynunu okşamaya başlamıştı.

"Yapacağız," dedi bir iniltiyi bastırarak. "Ama şimdi o zaman değil. Şu anda Pandemonia'dan kurtulduktan sonra birlikte Feveris'teyiz. Birbirimizi arzuluyoruz. Aramızdaki zevki reddetmek paralarımızı çarçur etmek gibi olur." Parmağını onun çenesinin altında kıvırdı. "Ve bu bizim yapmayacağımız bir şey."

Karşı konulmaz iblis. Endişesi azalıyordu, Feveris'in büyüğü etkisini gösteriyordu. Yine de onunla savaştı. "Sözlerimi bana karşı mı kullanıyorsun?" Elini bıraktı ve hemen pişman oldu. "Eğer buradaki büyüye yenik düşersek, nasıl kaçacağız?"

"Şehvetin en kötüsünü yaktıktan sonra, beni Feveris etkisi hissetmemeye ikna edebilirsin. Sen başka bir portal yaratana kadar ben odaklanmamızı sağlayacağım."

"Ve yine, gücümü senin üzerinde kullanmamı istiyorsun."

"Başka seçeneğimiz yok. Zaten kontrolü kaybediyorum. Şimdilik benimle birlikte kaybet."

"Thronos-" Omzunun tamamında ani ve keskin bir sancı hissetti. Bu da neydi böyle? Ama aşağı baktığında hiçbir iz yoktu ve acısı azaldı. Adam göğüs zırhına uzanıp klipsleri açtığında acı unutuldu.

Parçayı çekip çıkardı ve bir frizbi gibi kıyıya fırlattı.

Güneş ışığı çıplak göğüsleriyle buluştu. Kendini sıcaklığa doğru eğilmekten, omuzlarını yuvarlamaktan alıkoyamadı. Süregelen endişeler, yakındaki denizin tembel dalgaları gibi geri çekildi.

Göğüsleri hareketleriyle birlikte sallanınca Thronos sanki bir mucizeye tanıklık ediyormuşçasına kendinden geçti. "Melanthe, daha önce hiçbir şeyi bunu istediğim gibi istememiştim." Siyah pençelerini kıvrarak kadının eteğine uzandı. Çok geçmeden

göğüs zırhına katıldı. "Güzel eşime sahip çıkmalıyım." Kadının külotunu çıkarmaya çalıştı ama aceleyle dantelleri çözüldü.

Kolyesi hariç her şeyini çıkardıktan sonra, gözleri açgözlülükle onun üzerinde dolaştı. Pantolonunu çıkarmaya başlarken, bağcıklarla uğraşırken bakışlarını ondan hiç ayırmadı.

Ne kadar gergin olmalı! Onun eski sevgilileriyle boy ölçüşebileceğinden endişe ediyor muydu? Tedirginliğine rağmen kararlı görünümünü koruyordu. Ne istediğini biliyordu ve bunu elde etmek üzere olduğunu da biliyordu.

Pantolonunu çıkarıp kıyıya fırlattı, sıırıslık olmuştur deri bir fwap sesi çıkardı.

Ve sonra çıplak kaldı. Şelaleden gelen buğu bronz tenini noktıyor, damlalar yağsız kaslarına yapışıyor. Yüzeyin hemen altında, Lanthe onun şaftının titreştiğini görebiliyordu.

Onun düşüncelerini araştırdı ve bloklarını tamamen açık buldu. Onun seksini hissetmek, tatmak için can atıyordu.

Talep etmek için.

Bakışları onunkilerle buluştu. Ve bunları bilmemi istiyor.

Belki de hiçbir şey yapmadan sadece biraz stres atabilirler?

Ön kolunda taze bir yanık gibi acı hissettiğinde kaskatı kesildi. Bir işaret aramak için ayrıldı ama bulamadı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey yok." Muhtemelen cehennem uçağı stresi kalıntısı. "Kesinlikle hiçbir şey."

Daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu, bu yüzden onun sikine uzandı, parmaklarını onun etrafında kıvırdı, görünüşe göre onu düşünmekten alıkoymuştu. Dudakları aralandı ve kızın tutuşuna karşı koyamadı.

Başparmağını gergin başın üzerinde gezdirdiğinde, şaftı avucunun içinde sarsıldı ve büyümeye devam etti.

"Gerçekten çok büyüksün," dedi onu dibinden ucuna kadar okşarken.

İdare edebilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı:

"Dişiler büyükleri sever." "Sadece Eğer onlar

hazırlandı için o, ve Bu

konuşlandırıldı

düzgün bir şekilde."

Endişeyle alnını kırıştırdı. "Seni nasıl hazırlamalıyım?"

"Beni hazırladığından emin olacağım." Seks kaçınılmaz olduğu için mi? Öyle hissetmeye başlamıştım.

Adam yumruğuna doğru sallanırken kadın onu okşamaya devam etti ama testislerini avuçladığında adam hareketsiz kaldı. "Melanthe," diye homurdandı, elini tutmak için bileğini kavradı. "Sana yapmak için can attığım çok şey var. Son kez yapmak istiyorum."

"Hmm. Ne gibi şeyler?" Onun gözlerine bakarken, gözlerinin parıldıyor olması gerektiğini biliyordu.

Acı dolu bir ses tonuyla, "Seni hazırlıyor muyum?" dedi. "Ön pençeni ısırip koparıyorum."

Tek kelime etmeden yaptı.

Adamın elini iki elinin arasına aldı. İşaret parmağını kadının göbeğine doğru yönlendirdiğinde, adamın göz kapakları ağırlaştı. Gözleri onunkilerde, yumuşak bir inilti çıkardı.

"Tanrılarım," diye boğuk bir ses çıkardı, boynuzları tamamen düzelmişti.

Onun düşüncesini yakaladı: Onun içine nasıl sığacağım?

Uygun mu? Hayır, seks yapmak zorunda değillerdi! Parmağını hareket ettirmesi için işaret ederken bile kendine bunu söyledi. Parmağıyla itmeye başladığında ikisi de ürperdi.

Klitorisi dikkat çekmek için şişti, dudakları parmağının etrafında dolgunlaştı. Kısa süre sonra nefes nefese kalmış, adamın göğsünün sıcak tenini öpüyor ve yalıyordu.

Ama sonra elini çekti. Elini ağzına götürerek işaret parmağını ikinci boğumuna kadar emdi, gözleri kapalıydı.

"Oh!" Nefesi kesildi. Kimdi bu seksi erkek? "Ohhh."

Kızın tüm tadını aldıktan sonra parmağını bıraktı. "Bundan

daha fazlasını istiyorum, Melanthe."

Ona oral seks teklif etmeli miydi? Daha fazlasını isteyebilirdi ama bu bir teklifti. Feveris'in büyüü onu pervasız hissettirdi: Konuyu aç. Çok hoşuna gidecektir! "Beni hazırlamaktan bahsetmişken? Sanırım oral seks yardımcı olur-"

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde onu kollarının arasına aldı. Sanki bir şey onları kovalıyormuş gibi suyun içinde ilerleyerek onu havuzun kıyısına kadar taşıdı. Çabucak dışarı çıkarak denize doğru yürüdü ve onu sallanan palmyelerin altındaki çiçeklerden bir hasırın üzerine bıraktı.

Bakışları, ona katılırken vücudundan aşağı süzülen damlaları takip ediyor gibiydi. Palmiye yapraklarının arasından süzülen yumuşak güneş ışınları kolyesinde parılıyordu.

Sorgulayıcı bir bakışla ona uzandı. Bir dakikalığına bile olsa onu çıkarmak istemese de, hiçbir şeyin dikkatini bu erkekten uzaklaştırmasını istemiyordu. Kadın başını salladı ve adam da onu yakınına koydu.

"Bunu gerçekten sana kur hediyesi olarak verecektim."

"Bir hediye için hayatını riske mi attın?"

Sırıttı. "Eşinin gönlünü kaptırdığı kişi olduğunda ..." Sonra bacaklarının arasına geçti, onu dizlerinin arkasından kavradı ve ayaklarını yukarı kaldırana kadar kaldırdı.

Dirseklerinin üzerinde yükseldi, onun her tepkisini görmek istiyordu. Yüzündeki niyetli ifadeye bakılırsa, hiçbir şey onu bundan alıkoyamazdı.

Pürüzlü avuçlarını kadının iç uyluklarına koydu ve dizleri daha da açılana kadar onları açtı. Bir esinti kızın kayganlaşmış cinsel organına boğucu bir hava üfledi.

İlk kez bu pozisyonda olduğunu bilmeseydi bile, hayranlıkla bakışları onu ele verirdi. İçten içe yanan gözleri dikkat kesilmişti, yüz ifadesi "Merhamet" diyordu.

Adamın düşünceleri kadının zihnine sürüklendi: -Onun enfes teni . . . çok narin. Onun üzerine konmak istiyorum. -Beklenti içinde dudaklarını yaladığında, sivri dilinin görüntüsü onu titretti.

Zorlukla tanınabilir bir sesle, "Ben korulukta sıramı savdım. Şimdi sıra sende." Bakışları onunkilere dikilmişti. "Bunun olmasını sağla."

O mu? Onun orgazmı mı? Ona kendi yöntemiyle rehberlik etmesini söylüyordu - çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Kadın kararsız bir şekilde başını salladığında, adam ağzını onun kalçalarından birine bastırmak için gevşedi. Şefkatli bir yalamayla ona şöyle dedi: "Hiçbir şeyi esirgeme Melanthe."

Onun tadını parmağında tattığında, Thronos hangi yasak şeyi yapacağını biliyordu. Ve sonra onun bunu önermesi? Öpücüğünü istemesi onu hayal bile edemeyeceği kadar tahrik etmişti.

Şaftındaki ağrının ötesini zorlukla düşünebiliyordu. Boynuzları dikleşmişti ve onunla birlikte ağrıyordu.

Kesin olarak bildiği sadece iki şey vardı:

Eşi eşsizdi, parıldayan seksi bir güzellikti.

Ve o yaşayan en şanslı erkekti.

Yine de gövdesinin alt kısmında bıçak gibi bir acı hissettiğinde kaşlarını çattı. Aşağı baktı, eşleşen bir yara görmedi, sadece eski yara izleri vardı.

Ağzını çekmek istercesine kalçalarını döndürdüğünde acısı unutuldu. Başparmaklarıyla pembe kıvrımlarını nazikçe araladı, ortaya çıkardığı gölgeli dip tarafından perçinlendi. Onun girişi. O küçük açıklığa nasıl sığacağını bir kez daha merak ederken, shaftı sarsıldı ve onu zorladı.

Kaşları dalgınlıkla çekilmiş, parmağıyla kızın kaygan çekirdeğine girerek dip kısmını ovuşturdu. Kızın kremi sudan daha kaygan ve tatlıydı.

Eşinin sarhoş edici tadı.

Başı aşağı indiğinde, şehvetli dişi beklentiyle nefes nefese kalmış, mavi gözleri metal gibi parlıyordu.

Adam dilini tam a ę z ı n a soktuğunda ęıęlık attı. şimdi onun tadını içine aldığına göre, hayatı boyunca onsuz nasıl yaşadığını anlamıyordu. Dudaklarını yaladı, ürperdi, sonra kudurmuş bir açlıkla geri döndü. "Oh, ohh!" Gibi o Dalgalı, o takip etti onu seks, Dilinin ucuyla o hafif ęukuru deldi.

Onun tepkisini lęmek için başını kaldırdı. Elleri gr göğüslerini bulmuş ve sıkmaya başlamıştı. Yüz ifadesi kaybolmuştu. Rüzgâr esmeye başladığında sırtını dikleştirdi ve göğüs uçları daha da sertleşti.

Avuçlarını kalęalarına sürterek bacaklarını daha da genişletti. Ona yalamalar verirken, yakında boş zamanlarında emeyeği sert meme uçlarını okşadı.

Kalęaları sallanmaya başlamıştı, ereksiyonu ęelik bir ęubuk gibi aşağı sarkıyordu. İçindeki basınę artmıştı. Yine de dudakları ona doğru kıvrılmıştı. ęnk Melanthe zevkten aklını kağıracak gibiydi.

O da yleydi. Kızın kabaran kıvrımları dilinin karşısında daha da ıslanırken nasıl ıslanmasındı ki?

pcklerin arasında, "Lanthe, asla geri dnemem," diye mırıldandı.

Onsuz bir hayata. Bunu paylaşmadan.

Bir kolunu yastık gibi başının altına kıvırdı. Boştaki eli düz karnından aşağı iniyor, avuç içi monsunun üzerinde kıvrılıyordu. Kaşlarını ęattı, geri ęekildi, nefesi kızın pembe tenine ęarpıyordu.

Onun gözlerini yakaladı, sonra işaret parmağının ucunu cinsel organının tepesindeki küçük tomurcuğun üzerinde gezdirdi. "Eğer klitorisimi böyle yalarsan ..." Yavaşça mastürbasyon yaptı, dili dudaklarını ıslatırken ileri geri sürttü.

Ona nasıl plmek istediğini söyledi.

Sonra eli tekrar göğüsüne, zonkluyor gibi görünen sert meme uçlarına gitti.

Hevesle eğildi ve kadının söylediği gibi klitorisini dillemeye başladı.

"Evet, Thronos! Aynen böyle," diye haykırdı ve kendine bir kaygan kırbaç daha kazandırdı. "Şimdi de parmağın. Öpüşürken onu tekrar içime sok."

Kanalının kavrayıcı sıcaklığına nüfuz etti, yaladıkça parmağını içeri ve dışarı soktu.

"Ah! Bu çok iyi!" Boynuzlarını kavramak için öne doğru uzandı.

Temas anında ona karşı bağırdı. Kadın sanki yanmış gibi onu serbest bıraktı.

"Özür dilerim."

Üzgün müsün? Kadının onu tutması fikri dayanılmaz derecede erotikti. "Beni tekrar tut!"

Kadın bunu geçici olarak yaptığında, tenleri birbirine her dokunduğunda kıvılcımlanan aynı akımlar tarafından saldırıya uğrayan adam titredi. Sesini alçaltarak ona, "Ben ziyafet çekerken sen de onları okşa," diye emretti.

Merak dolu bir ses tonuyla, "Sen de kimsin?" diye sordu. Ama o yine de yumruklarını ovuşturarak onu zevkle öldürdü.

Onu okşamak kadını daha da ıslattı! Hırladı ve yaladı. "Bunu sen de seviyorsun." Bu bir soru değildi.

"Daha fazla," diye nefes nefese onu daha hızlı okşadı.

Hafif yalamaları daha da şiddetlendi. Küçük tomurcuğu onun için kabardığında, şaşkınlıkla inledi. Belki de yapmalıyım.

Dudaklarının arasında klitorisini emdi-

"Aman Tanrım!" diye haykırdı ve adamın ciğerlerinden cevap niteliğinde bir çığlık kopardı.

Kadın daha fazlası için kasıldığında, adam neredeyse boşalıyordu. Onun tomurcuğunu tatlı bir şeker gibi emmeye başladı, inlemeleri onu titreştirdi.

Çılgına dönmüştü, başı dönüyor, göğüsleri titriyordu. Bir dizi anlamsız ses çıkardı, sonra başardı: "Bunu durdurma, Thronos. Çok yakın! Oh. OHH!"

Gurur. Oluyor işte.

"Beni senin için o kadar sert boşaltacaksın ki..." diye inleyerek adamın ağızına yapıştı.

Hareketleri -sözleri- şaftını sarsarak serbest kalma tehdidinde bulundu. Az önce onun kılıfının etrafında sıkıştığını hissetmişti.

Kız coşkuyla inlediğinde parmağı; gözlerinden ve ellerinden bir gece gökyüzünü aydınlatmaya yetecek kadar büyü fışkırdı.

Onun orgazmının tadını alır almaz ... düşünceler beynini terk etti.

OTUZ ALTI

Lanthe son, kemik eriten bir spazmla nefesini tuttu.

Daha önce hiç böyle bir büyüü serbest bırakmamıştı!

Muhtemelen daha önce hiç bu kadar dehşet verici bir orgazm yaşamadığı içindir.

Onu öylesine ilahi bir şekilde emmiş, içine öylesine derinlemesine işlemişti ki... ama dahası da vardı.

Bu Thronos. Hepsi o.

Yine de onun çok hassas etini yalamaya ve parmaklamaya devam etti. Kadın onu uzaklaştırmak için boynuzlarını çekiştirdiğinde, adam başını salladı, bu yüzden kadın daha sert çekti. Adam onu uyarmak için kalçasını ısırdı!

Kaygan dudaklarının arasından nefes alıp verirken, "Seninle işim bitmedi, kadın," diye homurdandı. Sonra tekrar içeri girdi.

"Yapamam! Bu kadar yakında" Sözüünü yarıda kesti çünkü adamın güçlü dili onu yalayarak teslim alıyordu. Ağızı fethediyordu.

Yakında ona her şeyi yapabileceği bir noktaya ulaşacaktı.

Ve Lanthe onun bunu bildiğini düşündü.

Dirseklerinin üzerinde tekrar yükseldi ve adamın gözlerinin simsiyah olmasını şaşkınlıkla izledi. Belki de iblis bir sevgili dilememeliydi? "Thronos?" Korku ve arzuyla yutkundu. Feveris onların en ilkel benliklerini mi ortaya çıkarıyordu?

Kalan pençeleri kadının kışını kavrayıp onu ağzına doğru kaldırdığında, kadının başı çiçeklerin arasına düştü. Vahşi bir hırıltıyla yüzünü kadının kalçalarının arasına gömdü ve onu öfkeyle dillemeye başladı.

"Oh! Ohhh!" Kontrolünü kaybetti, tam bir fahişe gibi sırtını kamburlaştırdı. "Evet, Thronos!" Onun acımasız yalamalarının her biriyle,

Büyücölük onu tekrar doldurdu. Girdapları tenini gıdıkladı ve yüzünü okşadı. Boynuzlarını sıkıca kavradı, bu erkek için gelmek üzereydi. Tekrar.

Thronos Talos için.

Utanmazca, yukarı doğru savrulurken adamın boynuzlarına yapıştı.

Sanki onu bir kırbaçla kamçılarmış gibiydi.

Şehvetten çılgına dönmüş vahşi bir iblis gibi yalayan adamın başı ileri geri hareket ederken, kadın güçlükle dayanabildi.

Lanthe onu terk edişinin tadını çıkarmak, bunu sonsuza dek hatırlamak istiyordu ama artan orgazmına karşı koyamadı.

"Durma, gelmen gerek ..."

Bacaklarının arasından homurdandı, "Evet, evet, bana daha fazlasını ver." Sonra geri çekildi-

Rapture ona çarptı. Çarpmanın şiddetiyle ciğerlerindeki hava çekildi. Umutsuz bir çığlıkla tekrar kaybetmek üzere nefesini yakaladı. "Thronos!" Vücudu kıvranıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Her spazmda, kılıfı Thronos'un itici parmağını sıkıyordu.

Kalbi nihayet çılgınca atışını yavaşlatana kadar bilinci karardı, düşünceleri bulanıklaştı.

Kalçalarına kondurduğu yatıştırıcı öpücüklerle sonunda onu serbest bıraktı. Adamın tenine karşı, "Asla geri dönme," dediğini duyduğunu sandı.

Oh, Thronos. Onun yıkıcı iblis sevgilisi.

Hâlâ nefesini tutmaya çalışan kadın onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, kalın siki dikleştı, granit gibi sertleştı, başı şiştı. Sanki kendini yeniden kontrol altına almak istercesine derin bir nefes aldı. Bir an, ihtiyaçtan ölmek üzere olan bir iblis gibi görünüyordu. Bir sonraki anda ise gururlu, erkeksi bir tatminle dolup taşıyor gibiydi.

Gurur duymalıydı. Az önce ondan akıllara durgunluk veren iki orgazm çıkarmıştı.

Ama Feveris'in büyüğü güçlüydü. Doymamıştı. Feveris'in dolgun gövdesine baktıkça arzusu bir kez daha kabarıyordu.

Bir meltem daha esti; serin havayı o dar, ağrıyan yerinde hissedebiliyor muydu?

Titreyerek onun sorusuna cevap verdi. Yarıktan yarı saydam bir boncuk yükseldi. Orada nem hissettiğinde şok olmuş görünüyordu.

"Bu pre-cum," diye mırıldandı. "Boşalmaya en çok bu kadar mı yaklaştın?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Evet."

Çünkü eşiyle birlikteydi. Tohumunu sadece onun için, sadece onun içine bırakacaktı. Ama bir damla kaçmış gibi görünüyordu. Dili onun için ağzının içinde dönüp duruyordu. Hangi tarafının onun şaftına daha aç olduğunu söyleyemiyordu: seksi mi yoksa ağzı mı?

"Melanthe, sana sahip çıkmam gerekiyor," diye ısırdı.

Acaba cinsel ilişkiden kaçınarak sadece stres atabilirler mi diye düşünmüştü. Şimdi bu ne kadar saçma görünüyordu. Bugün onun içinde olacaktı. Ama bu onu önce benzer bir şekilde öpemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ona bu zevki tattırmak istiyordu çünkü az önce onu bilinmeyen yüksekliklere ulaştırmıştı ama aynı zamanda ona karşı bir şeyler hissediyordu.

Bir çıkış arayan duygular.

Nefret ettiği yaralarına öpücükler kondurması gerekiyordu. Onun yenilmez kalbine asla boyun eğmediği için teşekkür etmeliydi. "Bunu birazdan yapabilir miyiz, Thronos? Seni şimdi tadabileceğimi sanıyordum."

"Tadı?" Sesi boğuk çıkmıştı.

"Arkana yaslanır mısın?"

Sözsüzce başını salladı, kadının ne teklif ettiğini tam olarak anladığında gözleri biraz daha büyüdü. Daha önce sergilediği gururlu bakış, yerini inançsızlığa bırakmıştı.

Kanatlarını tarlaya doğru açarak yaslandığında, kadın onun bacaklarının arasına yerleşti. "Hazır mısın?"

Cevap olarak sabırsızca kalçalarını oynattı, kaslı gövdesi esnedi, ağzını sulandıran siki sallandı -şimdiye kadar tanık olduğu en erotik manzaraydı.

Şehvet düşüncelerini karıştırdı.

Thronos eşini almak istiyordu ama az önce yaşadıklarından sonra ... asla dayanamazdı.

Onu bu şekilde memnun etmek için ne kadar çok şeye ihtiyacı olduğunu düşündükçe sarsılıyordu. Hangi erkek onsuz öleceğinden emin olduğu bir şeyi yeni keşfettiğinde huzursuz olmazdı ki?

Parıltılı gözleriyle onun bakışlarını tutarak göğsünden aşağıya doğru öpmeye başladı. Dudaklarını kalbinin üzerindeki yara izine bastırdı ve uzun süre orada kaldı. Pürüzsüz yanağını onun işaretli etine sürterken, "Yenilmez" diye nefes aldığını duyduğunu sandı.

Kalbini mi kastediyordu?

Daha önce de kafası karışmıştı. Ya şimdi? Nasıl tepki vermesi, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Kadın alçalmaya devam ederek adamın aklını karıştırdı. Saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında ipeksi bukleler halinde kurumaya başlamıştı. Rüzgâr bukleleri teninin üzerinde dans ettirdiğinde, her bir dalını algılayabiliyordu.

Enchantress . . .

İç işleyişi hakkında hiçbir fikri olmasa da, gerçekleştiğini bildiği bir tür gizemin oynanışını izliyormuş gibi hissetti.

Elleri titreyerek kızın başını kavradı ve onu ağrıyan penisine doğru götürme dürtüsünü zorlukla kontrol etti.

Ama sonra onun kalçasına mı indi? Kadın yara izi boyunca sevgi dolu öpücükler kondurunca şaşkınlıkla sarsıldı.

Tarif ettiği rüyada olduğu gibi, daha fazlasını istiyordu. Kadının bu hareketle sevgisini ifade edebileceğini hiç düşünmemişti.

Hasarlı ayak bileğini ve baldırını öptü, bunlar onun için yorucu acı kaynaklarıydı. Başlangıçta onun suçluluk duymasını, pişmanlık duymasını istemişti.

Artık değil.

Ona söylemek istediği binlerce Şey vardı. "Melanthe ..."
Ama kız ereksiyonuna doğru ilerleyip onu kavrayınca sustu.

Şaftı kadının yumuşak kavrayıŐında titreŐti. Tepesinde
nem parlıyordu. Buna aldırır mıydı? Onu oradan öpmek
üzereyken? Onun düşünce tarzına göre, bu ona neredeyse
kabalık gibi geliyordu. Vücudu üzerinde ne kadar az
hâkimiyeti olduğunu görünce şok oldu. Kelimenin tam
anlamıyla onun ellerindeydi.

-

Sıcak boncuğu diliyle ovuşturdu.

Şaşkın bir nefes aldı. Titreyerek ona bir damla daha verdi.

Sanki onu memnun etmiş gibi dudakları kıvrıldı. Kaba
değil miydi? Erotik. Hoşuna gitmişti. Boncuğu başını akıl
almaz daireler çizdirmek için kullandı. "Bu seni iyi
hissettiriyor mu?"

"Lanthe, öyle olduğunu biliyorsun." Onunla alay mı
ediyordu? Şimdi mi?

Kırmızı dudaklarının baştan çıkarıcı kıvrımlarına baktı.
Onun aklını okuyabilmeyi diledi.

Çünkü onu kaybetmekten korkuyordu.

Başı dönene kadar onu okşadı, şehvet içinde alevlendi.
Hayalleri canlandığında pençeleri avuçlarının
derinliklerine saplandı.

Ağzının içine sokmak. Onu kalçalarından tutup kaldırıyor
ve zonklayan şaftının üzerine yerleŐtiriyordu.

Onu yere atıp üzerini örtmek, dar ve ıslak kılıfının içine
sokmak.

Hayal değil. Dürtüler. Kontrolünü kaybederse Tanrılar
onlara yardım eder.

Aniden dilini hissetti - hassas kesesine karşı. "Unh!"
Dizlerinin bağı çözüldü ve kadının istediğini yapmasına izin
verdi.

Testislerinden birini hafifçe emdi, sonra diğerini,
neredeyse her Şeyi bitiriyordu! Şaftının üzerinde yükselirken
nefes almadı.

Elini tabana dolayarak, ucunu kırmızı dudaklarında
gezdirmek için başı ağzına doğru yönlendirdi.

Sonra nemli küçük dili alevlenmiş başın etrafında dönmeye başladı. Şaşkın bir homurtuya engel olamadı.

Ancak sonra, sanki derisi yanıyormuş gibi kolunun üzerinde bir acı hissedince kaşlarını çattı. Ona baktığında hiçbir şey yoktu, kısa süre sonra unutuldu.

Tacı diliyle ısırdı, alt tarafa doğru fiskeler atarak onun adını haykırmasını sağladı. Dudaklarını onun üzerine kapattığında, adam bu yeni zevkin etkisinden henüz kurtulmuştu - muhteşem bir emişle.

"Yüce Tanrılar." Kalçaları yukarı fırladı. Ağzı daha da aşağı kaydı. . .

Bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey, aynı anda kendi diline sarılması olurdu.

Sonra başını kaldırıp baktığında, adamın daha fazla tat almak için dudaklarını yaladığını gördü. Kaşları birbirine yaklaştı. Etrafında inleyerek, onun uzunluğunu daha da agresif bir şekilde aldı. Daha derine.

Sonunda arzuladığı bir derinlik.

Kısıtlaması azaldıkça, dudaklarının arasına sığ itişler vermek için yüzünü kavradı. Bir kanadını kaldırarak kığını okşamak için bir işaret fişeği kullandı. O esnek kıvrımları okşadığında kadın titredi.

Vücudu serbest kalmaya hazırlanırken ağır testisleri gerildi. Kendini tutmasının imkânı yoktu. "Durma, Melanthe! Bundan daha fazlasına ihtiyacım var." Daha fazla parıldayan gözlerine, alaycı dudaklarına. "Yakın, tatlım. Çok yakın." Başı geriye eğildi, gözleri kapandı.

Bekle. Durmuş muydu? Onunla tekrar yüzleşti.

O sıcak, ıslak emişi elinden almıştı! "Melanthe?!"

Göbeğini öpmek için öne doğru eğildi ve onu ihtiyaç ve şaşkınlık içinde bıraktı. Ama sonra onun dolgun göğüslerinin ereksiyonunun her iki yanında yastık gibi durduğunu hissetti. Kaybettiği temas için çaresizce kalçalarını döndürdü. Şaftı kadının göğüs dekoltesi boyunca kaydı. "Aman Tanrım."

Kalçalarını bir kez daha salladı ve bir kez daha yaklaştı. "Böyle bırakacağım ... mükemmel göğüslerinin arasında ..."

Başını eğerek onun ifadesini ölçtü. Ardından, şehvetli bir sırtısla, elinin uyarıcılığını da ekleyerek öpücüğüne geri dönmek için göğsünü vücudundan aşağı sürükledi.

Yumruğuyla ıslanmış şaftın tabanını pompalarken, açgözlü, tüyler ürpertici çekişlerle onu emdi.

"Ahhh!" Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi. Hiçbir şey, hiçbir şey . . . "Gelmek üzereyim!"

Emerken ve pompalarken, serbest eliyle testislerini kavradı ve onu tam kenara getiren heyecan verici bir sıkma verdi.

Zevk patladı. Başını geriye attı ve kükredi - asla zapt edilemeyecek bir ses.

Kadının zeki diline karşı, adamın boyu tekrar tekrar nabız gibi atıyor, sırtı zamanla eğiliyordu.

Onu bu zevki tekrar tekrar yaşamaya zorlayarak her bir ürpertiye ondan çekip aldı. . . . O kadar kalp durdurucu bir doruk noktasıydı ki, neredeyse korkutucuydu.

Ona sadece bir ya da iki damla tohum verdi, ama kadın açlıkla daha fazlası için onu çekti. Sanki onu içine almak için sonsuza dek bekliyormuş gibi.

Adamın vücudunu kemiksiz, aklını da şaşkın hale getirdikten sonra ona son bir tatlı öpücük verdi, sonra da yanına kıvrıldı. İkisi de nefeslerini tutarken, elini onun göğsüne koydu ve kalçasını onunkinin üzerine çekti.

Zaman geçti. İnançsızlık ve memnuniyet puslu düşüncelerinde savaşa tutuştu.

Melanthe tırnaklarının arkasını tembelce göğsünde aşağı yukarı sürüklemeye başladı. Acı çekmeden süzülürken, mutluluğun ne olduğunu keşfederken esintiler üzerlerinden süzülüyordu. Sonsuz hayatımın geri kalanında bunu onunla mı yaşayacağım?

Ve onu sahiplenmemişti bile.

Çok istekliydi ama eşiyle bu şekilde dinlenmek başlı başına bir coşkuydu. Bir dışının arzusunun yeniden harekete geçmesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordu. Günde kaç kez onunla ilgilenmesine izin vereceğini merak ediyordu. Onu sahiplendikten sonra,

O evi bir kez bulduğunda, kendisini oradan ayrılmaya nasıl zorlayabilirdi ki?

Bunlar artık onun endişeleri mi olacaktı? Bu düşünceyle gökyüzüne doğru sırtıttı. Onu kendine çekti ve gülümseyen dudaklarını alnına bastırdı.

Gençken, hazır bir yoldaşlık içine düşmüşlerdi. Onunla birlikte olmak zahmetsizdi; aralarındaki etkileşim uyum ve yakınlıkla, kolaylıkla doluydu.

Şimdi, onunla zevki paylaştıktan sonra, yeniden o kadar yakın olabileceklerine, paylaştıkları bağı yeniden canlandırabileceklerine inanıyordu.

Ve daha fazlası.

Palmiye ağaçlarının arasından bir ışık huzmesi dalgalandığında, kuzguni saçlarını güneşe doğru kaldırdı, sadece parlamalarını izlemek için. . . .

"Bazen senin yanında kendimi o kadar rahat hissediyorum ki geçmişimizi unutuyorum," dedi baygın bir sesle. "Bazen sanki bizi hiçbir şey ayırmamış ve daha dün birlikte bulutlara bakıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Ben sadece dostluğumuzu düşünüyordum. Aramızdaki dostluk hâlâ devam ediyor."

"Hmm. Bir şey var," diye mırıldandı.

Sanki bir alarm çalmış gibi, onun ses tonundaki ince değişikliği fark etti. Kadının eli aşağı doğru inmeye başladığında, içindeki gerilim yeniden arttı.

Çünkü Feveris tatmin olmamıştı. Ereksiyon halinde kaldı ve eşinin kalçaları hareket etmeye başladı, seksinin kaygan sıcaklığını ona sürttü. Mutluluk.

"Demir gibi sertsin."

"Beni böyle yapıyorsun." Ona döndü ve yüzünü avuçladı.

"Daha fazlası için hazır mısın? Sana verebilirim."

Yüzünde endişe vardı ama yine de başını salladı. "Seni içimde hissetmeliyim."

Şaftı talepkâr bir şekilde gerilirken bile, göğsü duyguyla büküldü. "Bundan pişman olmanı istemiyorum."

Çiçeklerin arasına uzandı ve ona doğru uzandı, saçları başının etrafında bir bulut gibiydi, gece siyahı bukleler kan kırmızısı yapraklara karşıydı. Bu manzarayı ölümsüz hayatının geri kalanında asla unutamayacağını biliyordu.

"Senin için bu ateşin ötesini zar zor düşünebiliyorum." Kızın gözleri ıslı ıslıldı, ona fark edemeyeceğı şeyler söylüyordu.

Onda hiç beklemediğı bir kırılmalık hissetti.

Kalçalarının arasında diz çökerken, "Endişelenme Melanthe. Sana karşı iyi olacağım. Sana karşı dürüst olacağım."

"Bunu yaparsak, geri dönüşü olmayan bir adım atmış olabiliriz."

"Bana bunu istediğini söyle."

Alt dudağını ısırđı. "İstiyorum."

O zaman olacak. Eşini alacaktı.

Bu düşünceyle bakışları kızın boynunun pürüzsüz sütununa kaydı. Sanki onu işaretlemek istermiş gibi dişleri sızladı.

Vrekener erkekleri eşlerini sahiplendikten sonra ısırmazdı. İçindeki dürtüyü yenerek ereksiyonunu yumrukladı ve başparmağını başının üzerinde gezdirerek kızın küçük deliğine doğru yöneltti. "Seni incitmek istemiyorum."

"İlk başta yavaş ol." Ses tonunda bir gülümsemeyle, "Yapabildiğin kadar uzun süre nazik ol," dedi.

Kalçalarını ona doğru eğdi. Nem onun hassas tenini öptüğünde kadın bir inilti çıkardı, dalgalı bir şekilde tepeyi ıslak kıvrımlarında aşağı yukarı kaydıldı.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. Onun uyarılmasını istiyordu. Dilinde, parmaklarında, şaftını kaplıyordu.

Ellerini başının iki yanına koyarak kalçalarını ileri doğru itti. Kontrol edemediğı dürtüler ona eziyet ediyordu ve bir anda içine dalmamak için dişlerini gıcırdatması gerekiyordu. Tüm vücudu ürperdiğinde kadının kalbine sadece bir santim girmişti. "Aman Tanrım!" Bir santim daha. "Melanthe, bunu günün her saati isteyeceğim. Sen-"

"Harika!" dedi bir dişi, üç metre kadar arkalarından.
"Türler arası ateşli aksiyon! Üstelik bu kanala abone olmama
bile gerek kalmadı!"

OTUZ YEDİ

Lanthe kısa bir an için Thronos'un bu kesintiyi görmezden gelip devam edip etmeyeceğini merak etti.

Yüzündeki yoğun açlığa bakarak, onun bunu tartıştığını söyleyebilirdi. . . .

Ama sonra korumacılık ya da adab-ı muaşeret onu durdurdu. Şaşırtıcı derecede iğrenç bir lanetle Thronos geri çekildi. Ayağa kalkarken Lanthe'yi de sürükledi ve kanatları bedenlerini sararken onu sırtını önüne yasladı.

Lanthe gözlerini üzerlerine gelen siyah saçlı kadına dikti. Bu, Her Şeyi Bilen Nix'ten başkası değildi. "Neden Feveris'tesin, Nix?"

"Feveris'te miyim? Öyle miyiz?" Sesi melodikti, kehribar rengi gözleri eğleniyordu. Omzuna lanet olası bir yarasa tünemişti. "Ya değilsek?"

"Buraya daha önce de geldim ve neye benzediğini biliyorum." Lanthe az önce bir Vrekener'in altında kaldığına inanamıyordu. Nix Sabine'e söyleyecek miydi? Lanthe kelimeleri vurgulayarak, "Bitmek bilmeyen bir arzuyla kuşatıldığımızdan bahsetmiyorum bile," dedi.

"Yine de siz ikiniz beni becermek için hiç istek duymuyor musunuz?"

Lanthe mırıldandı, "Belki biraz." Nix bir tabaktı.

"Hey!" Thronos Lanthe'yi daha yakına çekti.

"Anlaşılabilir." Nix uzun saçlarını döndürdü. "Siz ikiniz giyinin, sonra konuşuruz."

Valkyrie onlardan yüz çevirdiğinde, Lanthe Thronos'un kanatlarının çemberi içinde ona doğru eğildi. "Büyülenmiştik." Büyülenmemiş olabilirlerdi.

"Elbette," dedi ciddiyetle.

"Öyle olmalıydık." Aksi takdirde, Lanthe neredeyse Thronos Talos'un onu ele geçirmesine izin verecekti - en verimli döneminde

zaman. Ve onu daha hızlı içine almak için kalçalarını yukarı itmek üzereydi!

Eğer bir Vrekener'in bebeğine hamile kaldıysa.
bebek . . .

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Onların suçları için kendine mi kızılıyordu? "Elbette," diye tekrarladı. "Valkyrie yanılıyor olmalı."

"Uh-huh." Gerçek dışı.

Giysilerini bulabilmeleri için Lanthe'yi serbest bıraktı. Lanthe hemen kolyesini aramaya koyuldu.

Valkyrie, Lanthe ve Thronos giyinir giyinmez yanlarına döndü. Nix'in üzerinde şöyle yazan bir tişört vardı: Kalbimi Ölümsüz Ada'da kaybettim!

Nix'in Thronos'a nasıl yardım ettiğini hatırlayan Lanthe gözlerini kıstı. "Beni nasıl yakalayacağını ona sen söyledin. Neden bana ihanet edesin ki?"

"Öyle mi yaptım?"

"Yüzyıllardır ondan kaçıyorum." Ya da kaçılıyordu.
Yeterince uzun süre ortak gibi davrandı.

"Öyle mi?"

"Sorulara sorularla cevap vermeyi bırakacak mısın?"

"Bırakacak mıyım?"

"Ugh!" Lanthe onu boğmak istiyordu!

"İkinizin de yerine getirmesi gereken roller var."

"Hangi roller?" Thronos homurdandı.

Nix, "Gelecektekiler!" diye nefes alırken elini üzerinde bir yay çizerek salladı.

Bekle. . . ölümsüz ada mı? "Tarikat'ın hapisane adasındaydınız, değil mi?"

"Öyle miydin?" Nix nazlı bir gülümsemeyle sordu.

"Ben baygınken benimle konuştun!" Lanthe farkına varmış gibi bir bakış fırlattı. "Yüzüme bir kütükle vurdun!"

"Beni böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret edersin?!" Nix tersledi, Valkyrie duyguları yukarıda şimşek üretiyordu. "Çok çirkin! I

asla!" Sonra aniden kaşlarını çattı. "Yüzüne bir kütükle vurabilirdim."

"Bana diyarlar ve ateşler hakkında konuştun. Neden?"

"Ölümlü düzlemdeydiniz, sonra Pandemonia'da, şimdi burada ve yakında . . . oradaydın. Sen gerçekten de bir katalizörün en şirin şeytancığısın!"

"Katalizör mü? Portallarımı sen yönlendiriyordun! Bilinçaltımı sen düzenledin." Lanthe bu yolculuğun kendisinden ve Thronos'tan daha büyük olduğunu hissetmemiş miydi? Nix onları Pandemonia'da iblisleri sarsmak için mi istemişti? Cehenneme barış getirmek için mi? Sonuçta, o ordular şimdi ne için savaşabilirdi ki?

Yoksa Nix, Lanthe'nin taktığı zarif anahtarları mı istiyordu? Savaşmadan olmaz, Valkyrie.

Nix mırıldandı, "Bir âlemde, incin. Bir âlemde, ayrıl. Tek bir diyarda, ayrıl. Tek bir diyarda, parla."

Pandemonia'da Lanthe'nin canı yanmıştı, sanki geçmişin iltihaplı yaraları kesilip açılmıştı. Sonunda iyileşecek miydi? "Yani buradan gitmem mi gerekiyor?"

Nix boş boş gülümsedi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Valkyrie?" Thronos'un sesi kendini kaybetmemek için mücadele ediyormuş gibi geliyordu. Yaptıklarından en az Lanthe kadar pişmanlık duyuyor olmalıydı.

Nix onu görmezden gelerek Lanthe'ye sordu, "Gücün nasıl geliyor büyücü? Ona sanki doldurulması gereken bir kapmış gibi bakıyorsun. Oysa aslında o çok az esnetilmiş bir kas."

Bu haber heyecan vericiydi! "Yani ne kadar çok kullanırsam o kadar güçlü mü olacak?"

"Kullan, kullan, dinlen. Kullan, kullan, kullan, dinlen. Kullan, kullan, kullan, kullan, dinlen-"

"Anladım!"

Valkyrie, Thronos'a "Pandemonia'daki tatilini nasıl buldun? Hastalık günlerini biriktirdiğine sevindin mi? Kendini özgürleşmiş hissettin mi? Ve havalı? Eminim o uçak yumuşak yerlerini karıncalandırmıştır."

"İlk ve son olarak, söyle bana kadın: Vrekener'ler iblis mi?"

"Söyle bana dostum: Fark eder mi?" dedi gözlerini devirerek.

"Evet! Kesinlikle. Biz şeytani bir yapı mıyız?"

"Bir iblis olsaydın şu anki hayatınla arasındaki fark ne olurdu? İzini sürebilirdin. Büyük olay."

Lanthe onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Hala aradığı kesin cevapları alamadığı için mi? Yoksa Nix, Vrekener'lerin iblis olduğunu inkâr etmediği için mi?

"Seninle bir anlaşma yapacağım Thronos," dedi Valkyrie. "Eğer eşin benim için bir şey saklarsa sana gerçekte nerede olduğunu söylerim."

"Ne deposu?" Lanthe'nin yanında çantası bile yoktu.

Nix parlak siyah saçlarından bir tutam koparıp aşağıya baktı. "İşte bu, biliyorsun."

Lanthe bilmiyordu. "Hangisi?"

"Tüm Valkyrieleri köleleştiren. Scourge ile kırılma noktası."

"Tamam," dedi Lanthe yavaşça. "Saçın seni köleleştiriyor mu?" Thronos'a döndü, sanki o Nix'in saçmalıklarına bir anlam verebilirmiş gibi.

Valkyrie başını salladı. "Oldukça." Ön pençesini açarak kıvrımı kesti, sonra etrafına bakındı ve "Neyle bağlayacağım?" diye mırıldandı. Ürkütücü küçük ağzında bir ip parçası taşıyan yarasaya bakıp gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bertil!" Nix kıvrımın ucunu sıkıca bağladı ve Lanthe'ye uzattı. "Lütfen cebinize koyun."

Lanthe kıyafetini yokladı. "Cebim yok-" Eteğinin deri bantlarından birinde gizli bir cep olduğundan emindi. "Tamam, ver bakalım."

Thronos Nix'e, "Bir açıklama için hazırım kahin," dedi. "Melanthe de ben de bu yerin etkisini hissettik; bunu inkâr etmek mümkün değildi."

Valkyrie'nin gözleri şimşek gibi çaktı. "Ya da belki siz ikiniz sadece birbirinize sahip olmak için bir bahane istediniz. Burada evlilik öncesi seks kuralını aşabildiniz. Burada, Lanthe onun hakkında kötü düşünemeyeceğini çünkü hareketlerini kontrol edemeyeceğini düşündü."

"O zaman neredeyiz?" Thronos sordu.

Lanthe'nin üzerine aniden iğrenç bir koku yayıldı, kusmuk gibi.

Bu da nereden çıktı?

"Pekâlâ. Thronos'a yalnız söyleyeceğim." Nix parmak uçlarında durarak ona doğru yürüdü.

Onu karşılamak için eğilip yüzlerini birbirine yaklaştırdığında, Lanthe'nin içinde bir öfke patlaması oldu. Kıskançlık mı? Hayır, elbette değil. Yine de, "Hey, ben de bunun bir parçasıyım!" diye işaret etti.

Nix'in fısıldadığı her neyse Thronos'un gözlerinin açılmasına neden oldu. Sözlerini bitirdiğinde doğruldu, Lanthe'nin onu hiç görmediği kadar solgun görünüyordu. Yara izleri beyazlaşmıştı.

Nix ona döndü. "Her ne kadar kalıp Katılım için planlarımı tartışmak istesem de - ipucu: giyilebilir parti hediyeleri olacak! - yüz yirmi beş yıl önce kaleme alınmış bir toplantım var. Kilidime dikkat et, Lanthe." Sonra Valkyrie gökyüzüne baktı, gözleri cıva gibi dönüyordu. Bir saniye sonra bir şimşek çaktı.

Duman dağıldığında ve gözleri yeniden ayarlandığında, Nix gitmişti.

Loreanlar uzun zamandır Nix'in dünyayı nasıl dolaştığını merak ediyorlardı.

Yıldırımlar. Kim bilebilirdi ki?

Thronos aceleyle Lanthe'nin yanına gitti ve omuzlarından tuttu. "Neler oluyor?" Yan tarafındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

tekrar alevlendi. Bacaklarında yukarı ve aşağı doğru daha fazla yanma hissetmeye başladı.

"Benimle birlikte uyanmalısın."

"Neyin var senin? Uyumuyorum." Onun arkasından baktı. Çiçek tarlaları dalgalanmış mıydı? Burnu şimdi o korkunç kokuyla yanıyordu.

Elleri onun üzerinde sıkılaştı. "Bunların hiçbirisi gerçek değil. Bu ortak bir halüsinasyon, böylece tutsaklığımızla savaşmayacağız."

"Esaret mi?"

"Son geçit bizi tehlikeli bir yere götürdü. Bir canavarın karnına. Bizi tutmak isteyecektir -ölümsüzler sürekli yenilenen bir besin kaynağıdır- ama biz savaşacağız."

Onun bir şeyin yemeği olduğunu mu söylüyordu? En büyük korkularından biri. "Beni korkutuyorsun."

"Sizi serbest bırakacağım ama hemen ardından bir portal oluşturmanız gerekecek, yoksa bir kez daha uyuşturulup kapana kısılacağız."

"Bu hiç komik değil!"

Darağacı gibi bir ses tonuyla, "Hayır, Lanthe. Öyle değil."

OTUZ SEKİZ

Thrymheim Hold, Northlands
Av tanrıçası Skathi'nin evi Tanrıça
konseyi toplanıyor
Gündem: Phenix the Ever-Knowing, ilk doğan
Valkyrie tarafından sunulan tanrılık dilekçesi

Nix, bu buluşmayı onlarca yıldır biliyordun," dedi imkânsızlık tanrıçası Riora. "Daha iyi hazırlanamaz mıydın?"

Nix, sürekli gök gürültüsüyle sarsılan Godsbellow Dağı'na oyulmuş gürleyen koridorlarda ilerlerken Riora'ya göz kırptı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bir tişört ve terlik giyiyorsun, uyuyan bir yarasa taşıyorsun ve sadece mide asidi olabilecek bir şey kokuyorsun." Yarasa uykusunda geçirdi ve yeşil bir sis pufu çıkardı. Sonra dudaklarını şapırdattı. "Bu resmi bir mesele. Kali on iki kafatası takıyor."

Nix'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vajazzled olmalıydım!" Onun heyecanı yarasayı uyandırdı. Tişörtüne tırmanarak omzuna tünedi. Nix omuz silkerek sırt çantasını açtı ve kâğıtları aldı.

Riora, Nix'in büyük işlerinin ve eylemlerinin bir özgeçmişini, davasını ilerletmek için ilahi bir özgeçmişini bekleyerek onaylıyor gibi görünüyordu - sonra Valkyrie, Thrymheim'in kutsal duvarlarından birine "zar zor kullanılan" bir Bentley için bir el ilanı asmaya döndüğünde kaşlarını çattı. "Arkadaşınız olarak size Skathi'nin toplantı salonundaki atmosferin tartışmalı olduğunu söylemek zorundayım. Tanrıların çoğu senin haddini aştığını düşünüyor. Sorgulama çok yoğun olacak." Salonun içinden tanrıçaların Nix'in "suyu" olup olmadığını tartıştıklarını duyabiliyorlardı.

"Kim var burada?"

"Çoğu tanrıça. Ayakta durma, havaya yükselme ve astral projeksiyon odası sadece."

"Şansımı nasıl buluyorsun?" Nix sordu.

Riora başını eğdi. "Seninle hiçbir şey imkânsız değil, bu yüzden senden hep hoşlandım."

Nix düşünceli bir şekilde başını salladı. "Diğer birkaç tanrı dışında, sen her zaman benim favorim oldun."

Riora dudaklarını büzdü ve Nix ile birlikte içeri girdi.

Odanın odak noktası, eş merkezli dönen üç diskin bulunduğu büyük bir ahşap masaydı. Disklerden biri tüm zamanları ölçüyordu. İkincisi ölümlü dünyanın ve bağlantı alanlarının sürekli değişen bir haritasıydı. Üçüncüsü ise tüm âlemlerde gerçekleşen göksel eylemleri izliyordu. Masanın ortası boştu ve ortasında bir kürsü vardı.

Bir dizi tanrıça ya da onların boyutsal benzerleri törene katılmıştır. Cadı tanrıları Hekate ve Hela; yaşam ve bereket tanrıçası Lamia; barış tanrıçası Wohpe; Cinlerin tanrıçası Saroh ve şekil değiştirenlerin koruyucusu Büyük Dişi Ayı bedendeydi. Daha birçokları arasında . . .

Riora başını sallayarak Nix'i cesaretlendirdi ve masada kendisine ayrılan yere oturdu.

Efsanevi Skathi başkanlık etti. Nix'in dilekçesiyle ilgili duygularını gizleme zahmetine girmeden bıkkın görünüyordu.

Valkyrie tanrıçanın hoşnutsuzluğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Omzundaki sopayla, dönen masanın ortasındaki kürsüye doğru kayıtsızca ilerledi. O yaklaştıkça bir yol açıldı, tahta bir anda kayboldu ve ardından bir uyanış gibi arkasında yeniden belirdi.

Kürsünün tepesinde Nix Skathi'ye döndü. Eğer biri tanrıçanın gözlerine bakarsa, Skathi'nin çağlar boyunca avladığı tüm korku ve üzüntüyü yaşayacağı biliniyordu; yine de Nix cesurca onun bakışlarıyla karşılaştı. Bu da tanrıçayı şaşırtmışa benziyordu.

Boğazını temizleyen Skathi toplantıyı düzene soktu ve ardından yerine oturdu. "Bu toplantının süresini kısıtlamak için formaliteleri bir kenara bırakacağız. Toplanmamızın nedeni Her Şeyi Bilen Phenix'in tanrıçalar panteonundaki saflarımıza katılmak için dilekçe vermesidir." Skathi parmaklarını dikleştirdi. "Bize kendi kelimelerinizle anlatın: Sizi neden kutsanmış sayımıza kabul etmeliyiz?"

Gözleri parlayan ve nefesi kesilen Nix, "Şey, pandomim yapabilirim" dedi - Riora alnını masaya bırakırken gösterdi. "Ben bir fıçı standı sahibiyim"-Nix gösterecek bir fıçı bulmak için etrafına bakındı- "üç ebeveynimden ikisi tanrı ve benim de tanrıça gibi bir gücüm var."

Skathi kaşlarını kaldırdı. "Pandomim yeteneğinize rağmen, size karşı bariz bir işaretiniz var: insan kanı. O üç ebeveyninden biri ölümlüydü."

"Beni yavaşlatmıyor gibi görünüyor." Nix başparmağını kendine doğru kaldırdı. "Ne de olsa, daha bu Katılım'da Crom Cruach'ın ölümünü ben düzenledim." Yamyamlık tanrısı. "Hmm, Skathi, o senin lanetin değil miydi? Tamam o zaman." Ellerini ciddiyetle ovuşturdu. "Bara yerleşeceğiz."

Skathi ters ters baktı ve tapınağındaki alevler daha da yükseldi. Ama sonra bir gök gürültüsü dağı salladı ve onu yatıştırır gibi oldu. "Bir tanrıça birlikte olduğu kişilerle ölçülür. Yine de vudu rahibesi Loa'ya, en karanlık sanatların uygulayıcısı haline gelen sıradan bir dükkân sahibine yakın mısın?"

"Loa Tüccar olarak bilinmeyi tercih ediyor."

"Sahip olduğu gücün farkında mısın?"

Nix içini çekti. "Buna güveniyorum."

Baştan çıkarıcı Lamia, "Sizin yönetiminiz altında Kötülük Kraliçesi La Dorada ortaya çıktı," diye gözlemledi.

"Dora ve ben böyleyiz." Nix kollarını iki yana açtı. "Şimdi, onun hatasız olmadığını kabul eden ilk kişi ben olacağım. Çok

Uyandığında huysuz oluyor. Ve Dora ile, her zaman ben ben ben, zil zil zil."

"Onu neden dirilttin?" Skathi talep etti.

"Bunu başka kimse yapmayacaktı!" Nix, tam da yarasaı kulağının yanına eğilmişken, "Bunu başka kimse yapmayacaktı!" dedi. Kahin ona başını salladı ve sonra mırıldandı, "Benimle yıldırımın orada buluş." Yaratık bir çığlık atarak uçup giderken sevgiyle baktı.

"Dikkat!" Skathi tersledi.

"Ne hakkında konuşuyorduk? Çabuk olalım o zaman. Bertil'in yatma vakti geçti."

Nix'in cüreti karşısında çenesi düştü.

Nix özellikle kimseye seslenmeden, "Ve çünkü ona ihtiyacımız olacak," dedi.

"Kim?" Lamia sordu.

"Dora." Nix bir çocukla konuşur gibi, "Bana onu neden dirilttiğimi sordunuz, ben de sorunuzu yanıtlıyorum," dedi. Gözlerini kısmıştı. "Hepiniz sarhoş musunuz?"

"Devam et," dedi Skathi. "Tanrıça gibi bir güce sahip olduğunu iddia ediyorsun, kendini her şeyi bilen biri olarak tanımlıyorsun ama kız kardeşin Furie'yi bile bulamıyorsun."

"Bulmak mı? Gün ışığına çıkarmak gibi mi?" diye sordu ve panteonu sözleri üzerinde kafa yormaya bıraktı.

Hekate, "Katılım için ölümsüzler gruplarını bir araya getirmeye çalışıyor, farklı türlerden Lorean'lara eşlerini bulmalarında yardımcı oluyorsun. Anladığım kadarıyla, gelecek nesillerde yarı buçukluklarla karşılaşacağız."

"Buçukluklar zorludur," diye belirtti Nix. "Lykae Kraliçesi Emmaline'i, Ölümcul Olanlar Kraliçesi Bettina'yı ve Cadılar Evinizin lideri Beklenen Mariketa'yı düşünün. Ayrıca, üç farklı ebeveynimiz olduğu için Valkyrielerin buçukluklara karşı bir zaafı vardır. Sanırım bize önemsiz diyebilirsiniz." Geniş bir göz kırpma.

"Neden yorulmak bilmeden buçuklukları tohumluyor ve eski ittifakları yeniliyorsun?" Hekate sordu. "Hangi düşmanla savaşmak için?"

Nix nefes aldı, "Møriør."

Diğer tanrıçalar Kıyamet Getirenler'den bahsedilince gerildiler. Møriør'dan kolay kolay bahsetmezlerdi.

Valkyrie neden olduğu heyecanın farkında değil gibiydi. "Tüm haberciler orada. Üzerimize geliyorlar. Katılım ölümsüz nüfusu ayıklamak için var olsa da, ölümlüler ve tanrılar bundan korkmalı."

Lamia, "Nix onları önce hissedirdi," diye önerdi ve bakışları üzerine çekti.

Skathi'nin alevleri büyüdüğü büyüyü. "Møriør'a karşı bir savunma planı yapma görevini sen mi üstlendin? Tüm İrfan'ın kaderiyle oynuyorsun, Valkyrie!"

"Savunma değil. Hücum. Neden daha azı için yedek kulübesinden çıkayım ki? Çiftlik ligiyle ilgilenmiyorum. İşte bu yüzden buradayım. Sadece bir ilah -bu panteonun kaynaklarıyla- tüm hizipleri birleştirebilir."

"Saldırıya liderlik edebileceğine inanıyor musun? Onlara karşı mı?" "Bu toplantının transkriptini gözden geçirin. Bakınız: Çiftlik Ligi yorum yapın."

Skathi başını geriye çekti. "Tüm alaycı tavırların-" "Çok katmanlı."

"-cevaplar davanıza yardımcı olmayacak. Bu davalar konusunda çok küstahsınız."

Nix'in şakacı tavrı bir anda kayboldu, kehribar rengi gözleri dönüyor, değişken. "Çünkü sonucu çoktan gördüm."

"Neymiş o?"

"Dilekçemi reddetmek için harekete geçeceksiniz, bana bir nedenim olması gerektiğini söyleyeceksiniz - bir güç alanım, bir tür uzmanlığım. Ne de olsa sen av tanrıçasısın, Büyük Dişi Ayı şekil değiştirenlerin tanrıçası, Lamia da bazılarının tanrıçası."

Lamia kaşlarını çatığında Nix omuz silkti. "Onları gördüğüm gibi çağırıyorum." Sonra tüm tanrıçalara seslendi: "Bu güç alanının kritik bir alan olması gerektiğine inanıyorsunuz. Öngörüde bulunduğu için -Tanrıça Pronoe'ye şapka çıkarıyorum- yetersiz kalacağımı bekliyorsunuz. Yine de, aslında, ortaya çıkaracağım

benim
sen
kaçınılmazlığı." Uzmanlık alanı, ve hepsi .
olacak kavramak bunun

Skathi dudaklarını büzdü. "Bizi çağır, Valkyrie."

Nix dramatik bir şekilde durakladı. "Eski yöntemlerin küllerinden doğarak Phenix, yani katılımların tanrıçası olacağım."

OTUZ DOKUZ

Canavarın karnında, stygian karanlığı sadece parlayan yeşil pislikle kesintiye uğruyordu.

Thronos uyandığında kendini etli bir yüzeye sıkışmış, kollarını ve bacaklarını saran etli dokunaç benzeri damarlar tarafından dik tutulurken bulmuştu.

Her damarı sızan boşluklar kapladı; o anda bir tanesi parçalanmış giysilerine, derisine, kanatlarına yeşil çamur salgıladı.

Acı alevlendi, duman yükseliyor. Asit! Kokuşmuş hava zehirliydi, ciğerlerini haşlıyordu. Çırpındı -içinde uçma ihtiyacı kabarıyordu- ama kurtulamadı.

Nix ona kendisini ve Melanthe'yi kurtarması için sadece dört dakika vermişti.

Gözlerini sağına çevirdi. Lanthe.

Onunla aynı durumdaydı; mide zarına benzeyen bir şeye bağlıydı ve etrafı büyük, parlayan püstüllerle çevriliydi. Bilinci yerinde değildi, şüphesiz hâlâ Feveris'te olduklarına inanıyordu.

Asit derisinin bazı kısımlarını, hatta metal göğüs zırhının çoğunu bile kemirmişti. Boynundaki yok edilemez ejderha altını onu bir dereceye kadar korumuştı.

Yanında bir sivilce patladı, yaradan çıkan daha kalın dokunaçlar solgun etinin parçalarını süpürdü.

Onu tüketmek için.

Thronos bir feryatla tüm gücüyle kollarını çekiştirmeye başladı. Sağ kolunu hapseden dokunaç gerildikçe dışarıya baktı ve binlerce ölümsüzün daha bilinçsizce tuzağa düşürüldüğünü gördü. Mide duvarları kilometrelerce uzanıyor gibiydi.

Bir anda kolunu saran dokunaç damarı yırtılarak açıldı. Pençelerini bir diğerini kesmek için kullandı. Bacaklarına geldiğinde duraksadı, omuzlarının üzerinden aşağıya baktı. Yüzlerce metre altında, fokurdayan bir yeşil asit havuzu onun düşüşünü bekliyordu. Kanatları ne kadar hasarlıydı?

Onu ve Melanthe'yi destekleyebilmeleri için dua ederek bacaklarını serbest bıraktı. Kanatlarını açarak, acı içinde yüzünü buruşturarak yere çakıldı. Ama yoğun miasma içinde bile duvarı aşip Melanthe'ye ulaşmayı başardı.

Bir sürü varlığın ürkütücü iniltilerini duysa da eşinden başka kimseyi düşünemiyordu. Nix ona bu midenin kesilip atılamayacak kadar kalın olduğunu, kurtulmak için savaşımadan tekrar uyuşturulacağını söylemişti. Uyandığı andan itibaren zehirli bir sisin dağılıp anılarını sileceği ve onu en çok arzuladığı rüyalarının olduğu yere geri göndereceği ana kadar sadece iki yüz kırk saniyesi olduğu konusunda onu uyarmıştı.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Midenin karşı duvarında, çapı en az yirmi metre olan bir tür soğanımsı bez şişiyordu. Sisi yaymak için mi?

Zamanları tükeniyor! Tek umutları bir geçitti. Melanthe'ye uçu.

Thronos onu buradan götürene kadar uyandırmak zorunda kalmamayı diledi - Loreanlıların öyle bir dehşetle yüzleştiklerini duymuştu ki asla kendilerine gelemiyorlardı - ama başka seçeneği yoktu.

Koluna dolanmış dokunaç damarını kavrayarak lastiksi yüzeyi kesti ve asit damlayan ucu vücudundan uzağa doğrulttu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefesini içine çekti, sonra kulakları yırtarcasına bir çığlık atarak bıraktı.

Çabalarını iki katına çıkararak başka bir dokunaca saldırdı.

"Hayır, hayır, böyle bir şey olmayacak." Yüzü buruştu. "Derimi yemediğini söyle bana!"

"Melanthe, kendini sakinleştirmelisin. Bir portal yaratmalısın."

Başı çürümüş kaplamaya çarparak saç tellerini yaktı. "Bu yüzden Feveris'te yanıyormuşum gibi hissettim!" Adam onu serbest bırakıp kollarına aldığı anda, kadın ona yapıştı. "Durdur şunu! Her şeyi yaparım. Sadece beni uyandır!"

"Uyandık. Ama burayı terk etmezsek sonsuza dek burada kalacağız. Feveris'te gücünü geri kazandın."

"Bunun gerçek olmadığını söylemiştin!"

"Gerçek gibi hissettirmedim mi?" Tanrılara öyle olmasını diledi. "Şu anda gücün var. Onu kullanmanı istiyorum. Unutma, bu bir kas."

Bakışlarını çevresine çevirdi, dudaklarından bir dizi ılgık döküldü. O bez şişmiş, patlamak üzereydi.

"Hayır, bana bak!" Onun çenesini çimdikledi. "Bunu yapabileceğini biliyorum."

Gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor, onu mahvediyordu. "Bunu yapabilirsin kuzum." diye mırıldandı.

Bunun üzerine, "Deneyeceğim." dedi.

Gözleri parlamaya başladığında, "İşte bu" diye mırıldandı. Onun kollarında gerildiğini hissetti. Dehşetine rağmen gücünü çağırdı; onun durdurulamaz bir şekilde fışkırdığını hissedebiliyordu.

Diğerleri olabilir mi? Bilinçsiz tutsaklar daha yüksek sesle inledi.

Büyücülük etrafında kıvılcımlandı, büyüdü ve büyüdü, şafak gibi ondan parladı - saf, bozulmamış mavi, kokuşmuş yeşili ezdi.

Aklının bir köşesinde, onun büyücülüğünün ışığını nasıl olup da harikulade bir şey olarak gördüğünü merak etti.

Kalp atışları geçti.

Ona doğru sarktı.

"Başardım," diye soluk soluğa kaldı.

"Nerede?" Onları daireler çizerek döndürdü. Açıklık yoktu. Sis her an gelebilirdi.

"Burada olmalı! Bir portal yaptım. Olduğunu hissettim."

Bez patladı ve yeşil bir sis püskürdü. "Kahretsin, hayır!"

Lanthe'nin bedeninden rahatlama geçti. "Bu daha iyi." Gözleri kapanırken ona sıırttı.

"Hayır, benimle kal!" Bir tur daha. Hiçbir şey yok. "Lanet portal nerede?"

Dehşetle aşağıya baktı. Bu gerçeklikte dar bir yırtık bekliyordu - boru asidiyle çevrili bir yırtık.

Geçit kapanmaya başladığında bir dua mırıldandı ve kanatlarını Lanthe'nin etrafına sardı.

Ve düştü.

Yarıktan aşağı düşerlerken, bir varlığın onu takip ettiğini fark etti.

KIRK

Lanthe denizin yankılanan sessizliğine uyandı.

Gözlerini açtığında, bulanık okyanusun Thronos'un ve kendisinin etrafını sardığını gördü. Loş ışıktaki ona tutunmak ve onları güvenli bir yere götürmek için mücadele ederken yüzü acıyla kaplanmıştı.

O kâbustan kurtulmuşlardı ama başka bir kâbusa ulaşacaklardı.

Onu daha sıkı kavradı, böylece yüzmek için iki kolunu da kullanabilecekti. Su hafifliyordu. En azından bir yüzey vardı!

Ciğerleri sınırına ulaştığında yolu yarılamışlardı. Havaya ihtiyaç duyarak onu pençeledi. İstemsizce su solumak üzereydi. Adam daha da hızlı yüzdü, kalbi kızın kulağına çarpıyordu.

Fırtınalı bir günde yüzeye çıktılar, dev dalgaların üzerinde yuvarlanırken sisli nefesler aldılar. Deniz spreylene karşı gözlerini kırıştırtarak yönünü bulmaya çalıştı.

"Nerede . . . ?" Thronos'un başını kaldırmayla sözünü yarıda kesti. Omzunun üzerinden bakmak için döndü ve gökyüzüne kadar uzanan suyu gördü.

Akıl almaz derecede yüksek. Üzerlerine düşmek üzereyim.

İtiş gücü için çoktan tekme atmış, uçuşa geçmişti.

Ama yeterince yükseğe çıkamazsa ...

Zihni dalganın büyüklüğünü kabullenemiyordu, sanki bir sıvı dağı devriliyordu. "Daha hızlı, Thronos!"

Çenesi sıkılmıştı, kalbi patlayacakmış gibi atıyordu. "Beni bırakma, Lanthe!"

Dalga üzerlerinde yükselmeye başladığında, havada dönerek kanatlarını kızın etrafına sıkıca sardı. Dalga

onlarla öyle hızlı çarpıştı ki, su tuğla gibi sertleşti.

Bu ivme onları sahile, sivri taşlı bir uçuruma doğru savurdu. Kayalıklara çarptıklarında, kayalar dişleri olan bir canavar gibi kanatlarını yırtarak onu Thronos'tan koparmaya çalıştı.

Birbirlerine sarıldılar.

Dalga onları tekrar denize çekti. Daha sıkı tutundular.

Kuvvet onları mercan kayalıklarının üzerinden geçirdikten sonra tekrar duvara fırlattı.

Ama ikinci kez çekildiğinde, onlar ... kaldılar.

Thronos bir şekilde titreyen tek eliyle uçuruma tutunmuştu.

Dişlerini sıkarak daha yükseğe sıçradı ve onları dalganın ulaşamayacağı bir yere çekti. Bir sonraki tepe ayaklarının hemen altına çarptı, köpük bacaklarını yaladı ama onları yakalayamadı.

Uçurumun tepesine varana kadar onları yukarı çekti. Uçurumun kenarında onu önünden iterek sert zemine çıkardı, sonra da peşinden gitti.

Deniz suyu öksürerek, nefes nefese taşlı zemine uzandılar. Altlarındaki uçurum her dalga çarpışında sarsılıyordu.

"Melanthe, konuş benimle," dedi yutkunduğu nefesler arasında. "Yaralandın mı?"

Başını iki yana salladı. Yine, adam onu çoğunlukla kozasında tutmuştu. "Sadece bulunduğumuz yerden kalma bazı yaralar." Derisinin parçaları asit tarafından gevşetilmiş, sonra da emilmişti.

Yemek olmuştu. Nix olmasaydı hâlâ yiyecekti. Valkyrie'nin onları en başta oraya göndermesi dışında! Neden, neden, neden?

Lanthe'nin göğüs zırhının çoğu gitmişti; eteğinden geriye kalanlar kalçalarına yapışmıştı. "Orada ne kadar kaldığımızı düşünüyorsun?"

"Saatler ya da günler olabilirdi," diye yanıtladı. "Hatta haftalar bile. Feveris'teki zaman anlayışımızın gerçek süreyle örtüştüğünden şüpheliyim."

"Doğru." Yaşadıklarının ne kadar korkunç olduğunu başkalarına anlatacak kelimeleri asla bulamayacaktı. O dokunaçları, irini, yanmayı sadece Thronos anlayabilirdi.

Lanthe  rperdi. Şu anda kendini kaybetmeden o yeri düşünemezdi.

Uçurumun kenarına doğru yuvarlanıp bir şey arıyormuş gibi dalgaları taradığında, kanatlarından birinin normalden daha kötü göründüğünü, o ölçek mozaiklerinin daha da çarpık olduğunu fark etti.

"Durumunuz ne kadar kötü?"

Omzunun  zerinden, "Bir  n kolum ve bir kanadım kırıldı. Kafatasımı  atlatmış olabilirim.  nemli bir şey değil."

Hepsi bu mu? "Ne arıyorsun?"

"Sanırım biri -ya da bir şey- bizi dışarı kadar takip etti. İçeriye görmek zordu ama sanırım bir varlık gördüm."

"Takip eden herkes muhtemelen ölmüştür. Kimse o akıntıdan kurtulamaz." Kaşlarını  attı. "Sen nasıl kurtuldun?"

"Sandığınız kadar zayıf değilim." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine ayağı kalktı. G mleğ  ya yenmiş ya da yırtılmıştı; deri pantolonunun  oğ  asitten parçalanmıştı. "Ben hayatının baharında ölümsüz bir erkeğim."

"Ve bu ölümsüz bir akıma eşdeğerti. Bedenlerimiz paramparça olmalıydı."

"Ama değiller." Bir elini aşağı uzatarak onun ayağı kalkmasına yardım etti.

Adam onu dengede tutarken, "Doğ st  bir yardım aldığımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bunu tek başıma yaptığ ma inanmak çok mu zor?" "Belki de beni sen güçlü kılıyorsun" derken gözlerinin içine baktı.

Adam bu konuda o kadar ciddi görünüyordu ki, kadın konuyu tartışmamaya karar verdi. "Her halükarda, beni güvenli bir yere götürdüğünüz için teşekkürler. Biz

birbirimizin kıcını kurtarmaya devam edeceğiz, değil mi?"

"Olması gereken de bu, değil mi?" Bu basit sorudan daha fazlasını soruyor gibiydi, bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun?" "Hiçbir fikrim yok."

Dikkatini kendine çevirdi. Kolyesi zarar görmemiş olsa da göğüs zırhı kurtarılamayacak durumdaydı, düzensiz kenarları zaten hasarlı olan cildini kesiyordu. Son inatçı tokayı da çözdükten sonra attı. Umursadığından değil ama saçları göğüslerinin çoğunu örtecek kadar uzundu. Arka kısımdaki bukleler, istemsiz bir şekilde kesilmişti. Botlarının üzerine asit dökülmüş gibiydi ama en azından tabanları ayaklarının çoğunu örtüyordu.

Eteğinde sadece birkaç deri tel kalmıştı. Thronos'un hatırı için, giysiyi önünü kapatacak şekilde kaydırdı ve bu da ona kıcsız bir etek verdi.

Bakışlarını kızın gövdesinde gezdirdi. "Düşündüğümden daha kötü yanmışsın. Dinlenmeye ve yenilenmeye ihtiyacın var."

"Nerede? Etrafımızı hangi tehlikelerin sardığı hakkında hiçbir fikrimiz yok." "O halde, kanadım daha yüksek bir yere çıkarken iyileşir." Ufku gözden geçirdi.

Sadece düz bir arazi gördü, kasvetli gökyüzüyle eşleşen kayrak grisi bir taş tabakası. "Eğer daha yüksek bir yer varsa." Ama adam ondan daha uzağı görebiliyordu.

"Gel hadi." Kızın elini kendi elinin içine aldı.

Kayada sayısız krater olmasına rağmen -asit yemiş stiletto botları için ideal- "Kendi başıma yürüyebilirim" dedi.

"Yapabileceğini biliyorum." Onun elini tuttu. Pandemonian cehenneminden sonra, ona dokunmak için sürekli bir ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Hâlâ bir şeyin onu elinden almasından mı korkuyorsun?

Her ne gördüyse bu adamı değiştirmişti. Peki sonunda ayrıldıklarında ona ne olacaktı? ?

Şimdilik el ele, daha büyük deliklerin etrafından dolaşarak yola koyuldular.

"Ya bu da başka bir rüyaysa?" diye sordu. "O halüsinasyon çok gerçekçiydi." Hani şu türler arası ateşli bir aksiyon yaşadığımız Thro.

Başını salladı. "Sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Neredeyse."

"Bunların hiçbirisi olmadığı için şanslıyız. Sen herhangi bir suç işlemedin. Neredeyse hamile kalmıyordum."

"Eğer büyülenmediyse, o zaman neden birbirimize karşı böyle bir çılgınlık hissettik?"

Thronos'taki adamın ona verdiği iki orgazmın sayılmasını istediğini bilmek için aklını okumasına gerek yoktu. "Plasebo etkisi olabilir mi? Tek bildiğim Feveris'in -ya da sahte Feveris'in- hiçbir şeyi değiştirmediydi."

"Sanırım sen ne kadar benimsen ben de o kadar senin eşimim." Ukala Thronos geri dönmüştü.

Standart cevabını tekrarladı. "Sorceri'lerin eşleri yoktur."

Adam tartışmak için ağzını açtığı anda, kadın boştaki elini kaldırdı. "Bunun için çok yorgunum, Thronos. En azından benimle uğraşmadan önce tüm derim yenilenene kadar bekle."

Kaşlarını çatarak bir kez daha hiçlik ufkuna doğru ilerlemeye başladı.

Nix ona dünyaları ateşe vermesini söylemişti. Lanthe böyle bir yerde neyi etkileyebilirdi ki? Ve o göbekte tam olarak bir meşale olmamıştı.

Lanthe en azından bu deneyimden, seyahatlerinden bir şeyler öğrenebileceğini düşünmüştü. Sahte Feveris'ten öğrendiği tek şey Thronos'un günah kadar seksi olabileceği ve çok yetenekli bir sivri dile sahip olduğuydu.

Oh, ve onunla yakınlaşmak hayatımı değiştirmişti.

Onun için.

Birbirlerinin kollarına uzandıklarında... sanki hiçbir şey onları ayırmamış gibi...

Arazi daha da zorlu hale geldiğinde, koluna girerek ona yardım etti. Tanrım, onun hakkındaki farkındalığı tavan yapmıştı. Thronos'a aşık olamazdı, olamazdı, olamazdı.

Mahkumiyet, onunla birlikte bir geleceği tanımlamaya başlanıyordu bile.

Sabine'e "Bir Vrekener'le birlikte olmak istiyorum" derse, kız kardeşinin Lanthe'nin beyninin yıkandığından hiç şüphesi olmazdı. Bu da Sabine ve Rydstrom'u katil yapardı.

Lanthe onları Thronos'u öldürmekten nasıl alıkoyabilirdi? Bekle, yapamazdı.

Tuzlu bir rüzgâr düzlüklerde uğuldayarak çıplak tenini ürpertti. İçinde bulunduğu kasvetli gerçeklikten kaçmak için kız kardeşini ve yeni geniş ailesini düşünerek kendini kaybetti ve vatan hasretine hazırlandı. Sabine'i acı verecek kadar özlemişti. Rydstrom'u, istikrarlarının temelini özlemişti. Tüylü sarı saçları ve iri menekşe gözleriyle şırıldayan yeğenlerini özlemişti.

Büyük olanın adı Brianna, kısaca Bri, küçük olanın adı ise Alyson ya da Aly idi. Cadeon ve Holly kızlarına sevdiklerinin isimlerini vermek istemişlerdi ama sonunda üç harfli takma adlara kısaltılabilen üç heceli isimlerin cazibesi Holly için fazla ağır gelmişti (ikizler yüzünden üçlere karşı bir obsesif kompulsif bozukluğu vardı).

Aly ve Bri küçük baş belalarıydı. Herkes Pravus'un hayatlarına kastetmesinden endişe ediyordu -bu Katılım'ın gemisi olarak Holly kesinlikle onlar tarafından kuşatılmıştı- ama paniğe kapılmak için bir neden yoktu.

Lanthe'nin yeğenleri çok zekiydi, iz sürebiliyorlardı. Eğer bir tehlike hissederlerse -ya da banyo zamanı- bezli kışıklarını ışınlayarak uzaklaşırlardı.

Acıktıklarında doğruca annelerinin göğsüne gidiyorlardı, bu da oldukça ağırbaşlı Holly'yi hâlâ korkutuyordu. Cadeon düşündü ki

çok neşeliydi, onlara övgüler yağdırırdı. İkizler ve göğüsler.

Rydstrom'un ne yapacağını bilemeyen paralı asker kardeşi sonunda iyi bir iş çıkarmış, talihli asker geçmişini terk ederek bir hayat kurmuş ve eşiyle bir aile kurmuştu. Rydstrom ve Sabine gibi, Cadeon ve Holly de birbirlerine olabildiğince zıttılar.

Belki de farklılıklar işleri ilginç kılıyordu. Lanthe'nin bakışları çaresizce Thronos'a yöneldi.

Ama hiçbir grup savaşta değildi. Kardeşlerinden hiçbiri diğerlerini öldürmek istemezdi.

Gelecek için umutsuzluğa kapılmıştı. Thronos'a sahip olamadığı için mi? Ona sarıldığında göğsünün ne kadar sıcak olduğunu ya da onunla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemeyi diledi.

Lanthe, istediği şeyi istediği zaman isteyen bir büyücüydü. . . .

Olmamalı.

Umutsuzluk derhal kızgınlığa dönüştü. Bunu ona Thronos yapmıştı.

Onu meraklandırırdı. Daha fazlasını hayal etmesini sağladı.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından, "Feveris'i düşünmeden edemiyorum," dedi.

Elini onunkinden çekti. "Dene!" Başka bir rüzgâr onlara çarptığında, çevresine ters ters baktı ve bir taşı tekmeledi. "Bütün bu çile lanet olası Zaman Haydutları gibi ve ben bunu aştım!"

"O haydutların kim olduğunu bilmiyorum, Lanthe."

"Tabii ki bilmiyorsun." Çünkü sonsuz hayatı boyunca hiç film izlememişti.

Bazı ortak çocukluk deneyimleri ve son zamanlarda yaşadıkları halüsinatif orgazmlar dışında hiçbir ortak noktaları yoktu.

Aşırı uçlar.

Thronos artık Melanthe'yi sonsuza dek kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu, onu kurtaracak gücü yoktu, ölümünü izlemek zorunda kalmıştı.

Ama aynı zamanda onu kadını olarak sahiplenmenin nasıl bir şey olacağını da görmüştü. Her iki deneyim de gerçekte yaşanmamıştı, bu da şu anda bile onunla gerçekten burada olup olmadığını sorgulamasına neden oldu. Ve neden ona dokunmaya devam ettiğini merak ediyordu?

Son iki diyarlarında Melanthe'yle birlikte sınanmışlardı ve bu da Melanthe'yi ona daha yakın hissettirmişti. Yine de Melanthe uzaklaşıyordu.

Bu durum hiç yardımcı olmuyordu. Derisi yara bere içindeydi. Rejenerasyondan dolayı donuyor olmalıydı ve hala nerede olduklarına dair yarı şoktaydı.

Muhtemelen o da açlıktan ölüyordu. En son ne zaman yemek yedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. O canavarın içinde kaç gün ya da kaç hafta kalmıştık? Pandemonian zamanının farklı işlediğinden şüphelenmeye başlamıştı bile. Melanthe'yle ne kadar zamandır kayıp olduklarını ancak tahmin edebiliyordu.

Ona bir çukurdan geçmesi için yardım etti, düşünceleri dört şey arasında gidip geliyordu: onun acil güvenliği için endişelenmek, o üzücü döngülerde onun ölümünü yeniden yaşamak, onu kurtarmak için o iblisleri manipüle ederken duyduğu gururu hatırlamak ve Feveris rüyalarında ona nasıl karşılık verdiğinin tadını çıkarmak.

İkincisi için, zihinsel kalkanını indirerek düşüncelerini yüksek sesle ve net bir şekilde duymasına izin verdi.

Kadının ıslak sıcaklığının şaftının başını öpüşünü... adam içeri girerken kadının seksinin tepeyi sıkıştırmaya başlayan baskısını... kadının nabzının hızla atışını, çünkü onun da kendisine ihtiyacı olduğunu... yeniden canlandırdı.

"Gerçek değildi!" diye ısrar etti.

"Gerçekmiş gibi hissediyorum!" Kimse onun gibi kanatlarını kaldıramaz! "Kahretsin, zevkini biliyorum. İnlemelerini biliyorum. Hissettiklerimizi inkâr etmek için neden bu kadar heveslisin?"

Sanki ona teslim olduğu için kendini zayıf görüyordu. Ve

benim tek hissettiğim güçlü olmak.

"Çünkü böyle bir şey hiç olmadı!" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak, "Eğer bu halüsinasyon gerçekten gerçekleştiyse, o zaman Nix'in saç tutamının cebimde olması gerekmez mi?" dedi. Son kalanlardan biri olan su dolu deri şeridi karıştırdı.

Valkyrie'nin saçından bir tutam kopardı.

Ağız açık kaldı. Feveris gerçek olabilir miydi?

Melanthe şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Hayır, hayır. Nix bunu bana adada saldırdığında yerleştirmiş olmalı. Bunu ben bayginken yerleştirmiş olabilir. Ya da belki de canavarın içinde kendisi vardı?" Melanthe onu tekrar cebine soktu. "Bana öyle bakma!"

"Seni zevkten çılgık attırdığım gibi mi?" Ona doğru yaklaştı. "Kabul et, büyücü kadın, seni neredeyse kendime mal ediyordum ve sen de buna bayılıyordun." Ayak parmağına kadar gelmişlerdi. "Beni içinde istedin. Daha fazlasını istedin. Hiçbir şey bunu elinden alamaz."

"Bu felaket olurdu!" Yarı öfkeli, yarı temkinli görünüyordu.

Başparmağını kızın alt dudağına sürtmek için öne doğru uzandı. "Araya girmeden önce olduğumuz yere geri dönmek istiyorum."

"Benden seks isteyen bir erkek." Kadın sarsılarak ondan uzaklaştı. "Ne kadar yeni."

"Seksten daha fazlasını istediğimi biliyorsun." Kadının üst kolunu tutarak onu bir kez daha kendine çekti. "Senden her şeyi istiyorum."

Dudakları aralandı ama sonra kendini toplar gibi oldu. "Sorceri'lerin pişmanlıklar üzerinde durmaması, bizim de kendimizi pişmanlıklara hazırladığımız anlamına gelmez. Aramızda olmasını istediğin şey olamaz. Biz çok farklıyız. Ailelerimiz ve gruplarımız bunu asla kabul etmez."

"Belki başka bir büyücü ile bir Vrekener arasında bir ilişki imkansız olabilir. Ama biz çok şey yaşadık. Birbirimizi hak ettik. Bunu inkâr edemezsin. Etrafımızdaki tüm çekişmeleri ortadan kaldırırsan, beni kabul edebilir misin?"

Cevap vermedi, onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Bana bak, Melanthe."

Sonunda onunla yüzleştğinde, gözlerinin içine baktı ve ona sahip olmak üzereyken gördüğü aynı savunmasızlığı gördü.

Anlamaya başladığını düşünüyordu. . . .

Pandemonia'da, eşinin aşkı özlediğini keşfetmişti. O aşkı bir başkasında asla bulamamıştı ve daha azıyla yetinmeyeceği açıktı. Ona kalbini sadece doğru erkeğe vereceğini söylemişti.

Ben o erkeğim.

Şimdi ona baktığında, kendini savunmasız hissettiğini anlıyordu - çünkü kalbi zaten oyundaydı. Melanthe'yi kendisine aşık edebileceğine, ondan tamamen kendine ait bir şey talep edebileceğine inanıyordu.

"Bırak gideyim, Thronos."

"Peki ya ben asla dersem?" O anda, Skye'daki büyücülüğünü nasıl ele alması gerektiğini tam olarak anladı. Çözüm o kadar açıktı ki neredeyse alnını tokatlayacaktı.

Kız bir hayal kırıklığı iniltisiyle adamın kaval kemiğini tekmeledi; adam kızın ensesini kavradı ve gecikmiş bir öpücük için onu kendine çekti-

Üzerlerine metal bir ağ indi.

Bağırdı, kanatlarını açarak kendini halatların arasına sıkıştırdı.

"Aman Tanrım, dokunaçlar gibi!" Ağdan uzaklaşarak yere düştü. "Çıkarın şunu, çıkarın şunu!"

"Deniyorum!" Metali tırmaladığında kıvılcımlar patladı. Mistik olarak korunuyor.

Tam kıvılcımların üzerinden yabancı yaratıkların kokusunu aldığı sırada Melanthe, "Stheno nöbetçileri!" diye bağırdı.

Melanthe ona ulaşamadan ağın altından çekilip alındı. Melanthe'ye doğru hamle yaptı, kurtulmak için çırpındı, ta ki yüksek yaratıklardan biri Melanthe'yi bir oyuncak bebek gibi havaya kaldırıp boynuna bir mızrak dayayana kadar.

Etrafları, saçları kıpkırmızı deniz yılanları olan dokuz ayak boyunda gorgonlar olan bir düzine acımasız Sthenos tarafından sarılmıştı. Her nöbetçi bir mızrak taşıyordu.

Melanthe gözlerinden ve ellerinden mavi ışık yayarak, "Bizi serbest bırakın," diye emretti. Hiçbir şey. "Bizi hemen serbest bırakın!"

En büyük Stheno ve bariz lider şöyle dedi: "Güçlerin bizim üzerimizde işe yaramayacak büyücü kadın. Biz ilahi bir kalkanla korunduk."

O halde savaşma zamanı. Sonraki birkaç hamlesini hesaplarken bakışları kayıyordu - ta ki eşini tutan Stheno onu bir mızraktan daha fazlasıyla tehdit edene kadar.

Deniz yılanları kıvrılıp zarif omuzlarından birinin üzerine sarktı, dişlerini gösterdiler, çatallı dilleri seğirdi.

Melanthe yutkundu. "Onların zehri Bundan kurtulamayabilirim."

Ellerini kaldırarak dondu kaldı.

Lider, "Nereus'un krallığı Sargasoe'ye izinsiz girerek hata yaptınız" dedi.

"Deniz tanrısı mı?" Melanthe sordu.

"Tanrı Nereus, efendimiz ve efendimiz. Kutlama şölenleri düzenlediği kalesinde ona katılacaksınız. Ekselanslarının ruh haline bağlı olarak, ya konuk olacaksınız ya da eğlence olacaksınız."

KIRK BİR

Sthenoslar tutsaklarını bağlamış ve gözlerini bağlamışlardı, bu da yüksek uçurumdan deniz seviyesine inişi Lanthe için daha da tehlikeli hale getiriyordu. Onlara Nereus'un kalesine geri dönüş yolunu asla ama asla bulamayacağını söylemek istedi. Ama pek de konuşkan sayılmazlardı.

-Bu tanrı nasıl bir şey?" diye sordu Thronos, sahil boyunca yaptıkları bitmek bilmeyen yürüyüşte.

Lanthe, Vrekener'in telepati takıntısını atlatmaya çalıştığını düşündü. -Nereus, Pan ile Loki'nin karışımı gibi, parti düşkünü bir düzenbazdır. Oyunları ve manipölasyonlarıyla ünlüdür.

- "Eğlence" olursak ne olur?

-Muhtemelen kaynar bir duş almak ve cildinizi çelik yünle fırçalamak istemenize neden olacak bir şey. Şöyle söyleyeyim: Bundan twerk yaparak kurtulabileceğimi sanmıyorum.-

-Twerk ne demek bilmiyorum Melanthe.

İç çek. -Sargasoe'nun insan düzleminde gizli bir diyar olduğunu duydum. Skye Hall gibi. -Amaç Nereus'un bizi buradan ışınlamasını sağlamak olmalı.

Kendilerinden çok fazla fedakarlık yapmadan . . .

-Onu esir alabileceğini düşünüyor musun?

-Eğer Sthenos'u benim gücümünden koruyabilirse, hiç şansı yok. Ve muhtemelen denediğim için beni öldürür.

Thronos sessizliğe gömüldü, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi.

Uzun yürüyüşleri sırasında Lanthe'nin derisi yavaş yavaş iyileşiyor olsa da, hızlı Sthenos'lara ayak uydurmaktan bitkin düşmüştü. Sthenos gorgonlarının hepsinin dişi olması dışında, alt yarıları Cerunnos gibi şişman yılan sarmallarıydı.

Artı

hipnotik bir şekilde dalgalanan yılan saçları vardı. Bir de piring elleri ve pençeleri.

Lanthe ne zaman kayan kumlarda tökezlese, Stheno kişisel koruması onu kaldırır, pençeleri koluna saplanırdı.

Canavarın karnından sonra, bu hiçbir şeydi. Değil mi? Yanlış.

Okyanustan esen bir rüzgâr onu savurdu. Lanthe sendeleyip bir kez daha pençelendiğinde, "Pençelerine dikkat et, kaltak!" diye bağırdı.

-Thronos'un kaşlarını kaldırdığını görebiliyordu. Onun soğukkanlı ve sakin olması onun da öyle olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Tarikat'ın adasında öfke nöbeti geçirmişti ve şimdi sıra ondaydı.

-Verecek daha fazla sikim yok. Tamam mı, Vrekener? -Sınırına ulaşmıştı. Taşımacılıktan bıkmıştı, yakalanmaktan bıkmıştı, yiyecek ya da potansiyel yiyecek olmaktan bıkmıştı.

-Bir kez daha kaçacağız. Endişelenme.

-Neden bu kadar sakinsin?

Uzun süre sessiz kaldı. -Bu benim doğam. O ilk gece ve günlerde gördüğün şey ben değildim.

Sakinliğin onun varsayılan ayarı olduğunu düşünmüştü. Yani diğer tüm çekici özelliklerine psikopat olmamasını da ekleyebilirdi.

Sonunda beraberindekiler yavaşlayarak bir tür yankı alanına girdiler. Bir deniz mağarası mı?

Kilometrelerce alçaldılar. Basınç kulaklarını tekrar tekrar patlattığında okyanusun derinliklerinde olduklarını fark etti. Serbest kalsa bile Thronos için uçmak yoktu.

Ona sempati duyuyordu. Onun derinlik korkusu, kendisinin yükseklik korkusu gibiydi. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

Muhtemelen Skye'ı bulması da o kadar zor olacaktı. Yine de sordu: -Bu senin için sorun değil mi?

-Bu geçici.

Başka bir deyişle, değildi ama üstesinden gelebilirdi.

Pandemonia'da ona Sorceri çocuklarının başına gelen çılginca şeylerden bahsetmiş, o da kendinden emin bir şekilde "Halledebiliriz" demişti.

Biz.

O ve Thronos birlikte iyi çalıştılar.

Tanrım, Vrekener'in iyi bir baba olacağı sonucuna varmasına gerek yoktu. Biyolojik saati "En iyisi" diye bağıırıyordu. Daha iyisi yok!

Lanthe aniden bir kapı açılıyormuş gibi dişlilerin vızıldadığını, çarkların tıkırdadığını duydu. Sıcak, nemli bir alana girdiler ve dişliler bir kez daha vınladı. Arkalarında bir mühür tıslayarak kapandı. Tuzlu su kokusu her yere yayılmıştı.

Göz bağları çözüldü. Thronos sanki tek bir bakışa açmış gibi başını çevirip ona baktı.

-Ben iyiyim. Hala ayaktayım.

Adam cesaretlendirmek için sertçe başını salladığında, bakışlarını ondan ayırıp Nereus'un efsanevi sığınağı Sargasoe'yu incelemeye koyuldu.

Bu salon, ışıltılı mercan pembesi ve mavi çizgilerle kayadan oyulmuştu. Tüm duvarlardan su damlıyordu ama bu tasarımdan kaynaklanıyor gibiydi.

Alan, apliklerle aydınlatılmıştı - ışıldayan denizanalarının daireler çizdiği yükseltilmiş cam kaseler. Suyun altında olduğu gibi dalgalanan yansımalar duvarların sallanmasına neden oluyordu.

"İleri," diye emretti lider, Sthenos arkalarında sürünerek ilerliyordu.

Lanthe ve Thronos derinlere indikçe, taş zeminin büyük bölümleri kayıyor ve geri çekilerek denizi ortaya çıkarıyordu. Bu yerin inşası muhteşemdi.

Aynalar boldu. Gölgeler ve ışık hâkimiyet için dans ediyordu. Parlayan gözler karanlık geçitlerden dışarı bakıyordu.

Burası tamamen oyunlarıyla ünlü kaprisli bir tanrının inine benziyordu.

Ayrıca burada kalıcı bir geçit olduğunu hissetti. Nereus'un bunu kullanmalarına izin vermesini nasıl sağlayacaktı?

Grup sonunda bir tür su altı galerisi olması gereken bir yere girdi. Aralıklarla, bir müze duvarını kaplayan tablolar gibi, devasa yuvarlak pencereler vardı.

Lanthe ilkini geçtiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Gemiler sanki bir hurdalıkta yığılmıştı. Thronos'a döndü. - Bunu görüyor musun?

-Bir deniz tanrısının evinde girdap olması mantıklı. Mistik bir mıknaş. -Bir uçurumdayız; her şey bu seviyeye kadar batıyor.

Bir sonraki pencerede gözlerini kısarak karanlığa baktı ve kumun üzerine saçılmış futbol topu büyüklüğünde taşlar gördü. Denizkızı nöbetçi sürüleri süzülerek geçiyordu. Bir dereceye kadar insansılardı ama denizkızlarının bacakları yerine balık kuyrukları, denizadamlarının ise dokunaç koleksiyonları vardı.

Bir sonraki pencerede, gövdesinde Rusça yazılar olan bir denizaltı ve bir uçak gemisinin parçası gibi görünen bir şey görünüyordu. Bu çok vahşiceydi!

Lanthe, Sargasoe'ye ulaşmak için çektiği onca acıya rağmen, böylesine egzotik bir yeri göreceği için heyecanlıydı. Ama onu neler bekliyordu? Nix'in öngörüsü zihninde yankılandı: Bir diyarda, incin. Bir diyarda, ayrıl. Bir diyarda, yarıl. Bir diyarda, parla.

Yani Lanthe'nin burada yarılması mı gerekiyordu? Thronos'a bakarak dudağını ısırıldı. Yarmak birkaç anlamı olan bir kelimeydi, bunlardan biri de ayırmaktı.

Zaten bir geçit sezmişti. Ya Nereus iki farklı yolculuk teklif ettiyse: biri Skye'a diğeri Rothkalina'ya?

Thronos'tan ayrılmaya hazır mıydı? Daha önceki tüm pişkinliklerine ve inkârlarına rağmen, bu düşünce göğsünü sızlattı. Keşke aralarında bir ilişki olması bu kadar aşılmaz zorluklar yaratmasaydı.

Bir aynanın önünden geçtiklerinde, yansımasını görmek istemediği için arkasını döndü. Yine de aniden üzerindeki tüm yaralar

vücudu iyileşmeye başladı. Bileklerindeki bağlar çözüldü ve kendini yeni yıkanmış gibi zinde hissetti. Nefes nefese kalarak kendine baktı.

Artık siyah deri bir etek, file hortum ve deri botlar giyyordu. Üstü altın ve gümüş tellerden örölmüş bir halterdi; göğüslerini gizlemek için ön tarafında daha yoğun metal örgüler vardı. Şık metal eldivenler ellerini ve kollarını kaplıyordu ve yüzünde bir maske tespit etti.

Sorceri resmi elbisesi! Elleri kolyesine gitti. Hâlâ orada!

Aynaya doğru döndü. Maskesi safir mavisiydi ve gözlerini vurguluyordu. Saçları sağlam bir altın başlığın etrafına dolanmış, vahşi örgüler yüzünü çerçevesliyordu. Arkada artık küt kesim yoktu; uzun bukleler uzamış, sırtından aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Kendini daha çok bir büyücü gibi hissediyordu, daha az yiyecek gibi. Sargasoe'nun olanaklarından keyif almaya başlamıştı! Thronos'a döndü ve dudakları aralandı.

Vrekener muhteşemdi.

Son yaraları kaybolmuştu ve yeni kıyafetler giymişti. Deri pantolon ve botlar. Dar kalçalarını vurgulamak için geniş bir deri kemer.

Gıcır gıcır, beyaz bir çim gömlek, sanki özel dikilmiş gibi kaslarının ve kanat saplarının üzerinde şekilleniyordu. Bunun ilahi bir el tarafından yapıldığını düşünüyordu.

Uzun boylu, yapılı, şeytani, iblis sevgilisi onu büyülemişti. Ya da sevgili adayından. Her dişiyi cezbedecek fiziksel özelliklere sahipti ama Lanthe onun bir kez daha savaşmaya hazır, gururlu ve yiğit duruşuna da hayrandı.

O ve Thronos zorlanmaya devam ettiler; birbirlerini koruyarak üstesinden gelmeye devam ettiler. Belki de o haklıydı; belki de onlar bu olasılıkları yenebilecek Vrekener/Sorceri çiftiydi.

"Bu gerçek mi?" diye sordu muhafızlarına bakarak. "Döngüler ve Feveris arasında, emin değilim."

O bu tür büyülere alışkındı, Thronos ise pek değil. "Sanırım öyle."

"Ziyafete giden sesleri takip edin," dedi Stheno lideri, mızrağını koridorun aşağısını işaret etmek için kullanarak. "Kaçma fikrini aklınızdan bile geçirmeyin. Sizin türünüz için Sargasoe'dan çıkmanın tek bir yolu var."

Kadro kayarak uzaklaşmak için döndüğünde, Lanthe'nin aklına bir düşünce geldi. "Bekle! Önceki kıyafetlerim nerede? Bir tutam saçım vardı-"

"Adağınız kabul edildi," dedi lider, başı yılan gibi sallanarak. "Henüz yaşıyor olmanızın sebebi bu."

"Oh." Ve sonra Lanthe ve Thronos yalnız kaldılar. "Umarım Nix'in ona geri ihtiyacı yoktur."

Başını ona doğru eğdiğinde, Lanthe onu uzun zamandır bu kadar derli toplu görmediğini fark etti. "Eee, ne düşünüyorsunuz?"

"Giysileriniz açıkta bırakıyor. Bir ziyafete yarı çıplak katılmak sizi rahatsız etmez mi?"

Melanthe cevap veremeden, zemindeki oyuklardan birinden cılız bir şekilde giyinmiş bir deniz perisi sürüsü yükselmeye başladı. Nereidler. Dişilerin hepsi göz kamaştırıcıydı ve kısa deniz köpüğü eteklerden başka bir şey giymemişlerdi.

Bir su perisi sudan her çıktığında ve saçlarını geriye savurduğunda, nefes nefese ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

Efsaneye göre Nereus ya başka bir güç tarafından ya da kendi agorafobisi yüzünden Sargasoe'de kapana kısılmıştı. Yalnızlığı onu cariyeleri ve hizmetkârları olarak hizmet edecek yeni bir su perisi türü yaratmaya itmişti.

Dişiler durup Thronos'a baktılar, hayran bakışlarla kanatlarını işaret ettiler ve ellerinin arkasından çapkınca kıkırdadılar. Lanthe onun şimdiye kadar gördükleri ilk kanatlı erkek olabileceğini düşündü. Gökyüzünde doğan pek çok Lorean okyanusun dibine yolculuk etmezdi.

Lanthe'nin gözleri önünde, perilerin flörtleri arsız bir arzuya dönüştü.

Thronos onların ilgisi hakkında ne düşünecekti? Bakışlarını onun üzerinde gezdirirken, zihnini araştırdı ama onun kalkanlarını havada buldu.

Onlar hakkında şehvet dolu şeyler düşündüğü ve onun bilmesini istemediği için mi?

Dick. Tipik erkek.

Yani bu kıskançlık. Thronos bununla nasıl bu kadar uzun süre yaşayabilmişti?

Dişilere hançer gibi baktı. Geri çekilin, nemfoslar.

O benim.

Benimkini mi?

Benimkini.

Sadece bu kelimeyi düşünmek bile bir silah sesiyle duyguların çığ gibi büyümesine neden oluyordu.

O ve Thronos kelimenin tam anlamıyla cehennemi birlikte yaşamışlardı. Ortak gibi davranıyorlardı. Bir takım olmuşlardı ve ondan ayrılma fikri -ya da onu su perileriyle paylaşma- canını yakıyordu.

Nereidler topluluğu nihayet süzülerek uzaklaştığında Lanthe, "Belki de bu üstlük olmadan gitmeliyim? Periler hiç giymediğine göre, fazla giyinmek istemiyorum."

Ona daha da yaklaştı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Emin misin? Onlar senden etkilendiği kadar sen de onlardan etkilenmiş gibiydin." Kıskançlık berbattı.

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Öyle mi yaptım?

Hmm." Bu ne anlama geliyordu?

Thronos konuyu değiştirdi. "Eğer iyileştirildiysek ve giydirildiysek, 'eğlence' olarak bir kaderden kurtulduk mu?"

"Hayır, şart değil." Thronos için tıslamasına gerek yoktu; plan yapması gerekiyordu. "Bu tuzağın bir parçası olabilir. Dikkatli olun. Eğer konuklar onu sıkarsa, Nereus'un onları yere serdiğini duymuştum."

O ve Thronos şenlik seslerine yaklaşırken, Tornin Kalesi'ndeki bir saray etkinliğine gidiyormuş gibi hissederek omuzlarını dikleştirdi.

Ölümsüz Omort'un hükümdarlığı altında.

Entrikalar, komplolar ve entrikalar sürekli iş başındaydı. Birinin gardını düşürmesi çalınan bir güç ya da ölüm anlamına gelebilirdi.

Bunun için hazırды, başka hiçbir şeye benzemeyen bir savaş alanında bilendi.

Kemerli bir kapının dışında mırıldandı, "Amacımız onu bizi nakletmesi için ikna etmek. Sadece beni takip edin. Unutma, kaçış yolunda hiçbir şey engel olamaz. Tamam mı?"

"Anlıyorum." Kanatlarını olabildiğince sıktı, ta ki geniş omuzlarını hafifçe geçene kadar.

"Ve Thronos, bu deniz tanrısı kendini bir Kazanova olarak görüyor.

Ben flört edeceğim, sen de buna ayak uyduracaksın."

"Elbette," dedi, bir kolunu onun omuzlarına atarken bile. "Yolu göster."

Salona girdiklerinde ziyafetin tüm hızıyla devam ettiğini gördüler. Alan, parıldayan deniz kabukları ve deniz otu çelenkleriyle göz kamaştırıyordu. Bowling topu büyüklüğündeki inciler duvarları ve tavanları süslüyordu. Denizi ortaya çıkaran daha fazla zemin kesiti vardı; hizmet perileri baloncuk kaplı tabaklar ve sürahilerle onlardan çıktı.

Yüzlerce konuk katılmıştı. Türleri okyanus halkından orman varlıklarına kadar uzanıyordu ama hiçbirisi havadan değildi.

Yaratıkların yanı sıra, fok derisinden kürkleriyle selkileri, ağaç perilerini ve satirleri gördü. Koboldlar ve gremlinler ayaklarının altında koşuşturuyordu. Hatta Lanthe, su ruhlarının şeytani türlerinden biri olan burunsuz bir fuat bile gördü. Perdeli ayakları, sırtında sarı, tüylü bir yelesi ve çivili bir kuyruğu vardı.

Hepsi ziyan olmuş görünüyordu.

Yemek masası muazzamdı, mercan tüplerinin üzerine ağır bir cam yüzey yerleştirilmişti. Sandalyeler cilalı dalgaların karaya attığı odundan yapılmıştı. Gülümseyen Nereidler konuklara içki servisi yapıyordu. Diğerleri dans ediyor ve enstrüman çalıyordu.

Biri gelişlerini bildirmek için deniz kabuğuna üfledi ve onları "Deie Sorceri'den Melanthe, İkna Kraliçesi" olarak duyurdu,

Skye Hall ve tüm Hava Bölgelerinin Prensi Thronos." "Hoş geldiniz, onur konuklarım!" diye seslendi bir erkek Masanın başına.

Nereus olmalı. Uzun boyu dikkat çekiciydi. Uzun kızıl saçları ve sakalı sarıya boyanmıştı. Yağlanmış göğsünün, kollarının ve omuzlarının kaslı kaslarını sergileyen bir toganın sadece alt yarısını giymişti. Altın bantlar kaslı pazularını çevreliyordu.

Zümrüt yeşili gözleri kızın üzerinde öylesine yoğun bir şekilde gezindi ki Thronos'un kolu kızın etrafında sıkıştı.

Nereus onlara el salladı. Görünüşte neşeli bir ruh hali içindeydi. Yine de bakışlarında alttan alta bir şey vardı, yakışıklı görünümünü neredeyse ürkütücü hale getiren bir şey.

Ürkütücü şeylerle başa çıkabilirdi. Lanthe ona parlak bir gülümseme attı.
Gösteri zamanı.

KIRK İKİ

Tanrı, Melanthe ve Thronos'u selamladıktan sonra, tüm eğlenenler gözlerini dikti.

Nereus'un Thronos'un eşine baktığı kadar dikkatle olmasa da!

Ağzının kenarından, "Sadece gülümseyin ve el sallayın çocuklar. Gülümseyin ve el sallayın."

Tek bir erkekle konuştuğu için Thronos bunun anlamadığı başka bir kültürel referans olduğunu düşündü.

Buraya gelirken sakın kalmaya çalışmıştı çünkü Melanthe'nin kırılma noktasına yaklaştığını hissetmişti. Belki de öyleydi ama artık değil.

Şimdi savaşa girmek üzere olan bir şövalye gibi görünüyordu: odaklanmış, kendinden emin ama tehlikenin de farkında.

"Burada bana katılın," diye seslendi Nereus. Masanın en ucunda, tahtının hemen sağındaki bir çift sandalyeyi işaret etti.

Neden onları böyle onurlu bir yere oturtsun ki?

Şenlikler bir kez daha hızlandı, müzik yeniden başladı. Su perilerinin şarkısı garip bir şekilde rahatlatıcıydı ama Thronos zinde kalması gerektiğini biliyordu.

Etrafını değerlendirdi. Çıkışlar: sadece kapı ve zemin kesikleri. Düşmanlar: bilinmiyor. Yani zararsız periler hariç her varlığı potansiyel bir düşman olarak görüyordu.

Dezavantajları: Okyanusun derinliklerindeydiler, pek de tercih ettiği bir savaş alanı değildi. Bir hafta önce olsa bunun en kötü kâbusu olduğunu söylerdi.

Artık eşini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Lanthe ile birlikte masanın enine doğru ilerlerken, Thronos düşmanca durumlarda topallamasını sınırlamaya çalıştı,

Rakipler her zaman zayıf noktaları kollardı. Kolu ve kanadı iyileşmiş olsa da, eski yaraları onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Daha önce hiç görmediği bazı Loreanlılar çoktan yerlerine oturmuştu. Çoğu daracık togalar giymiş, başları çelenklerle süslenmişti.

Thronos geleneksel Vrekener kıyafetleri giydiği için kendini şanslı sayıyordu.

Masanın bazı bölümlerine, yaratıkların rahat etmesi için su dolu tanklar yerleştirilmişti. Kabuklu kadehlerden kana kana içiyorlardı. Tanklar şeffaf olmasına rağmen dokunaçlar el yordamıyla yokluyor ya da ... araştırıyordu.

Bu hiç doğru değil. Ama Thronos hiçbir tepki göstermedi.

Masanın ilerisinde daha da fazla şehvet düşkünlüğü vardı. Su perileri dizlerine tünemiş ya da erkeklerin kucağına oturmuş, elleri cam masanın altında meşguldü. Bir su perisinin satirin tüylü kucağında kıvranışını gören Thronos, erkeğin onun içinde olduğunu ve deniz köpüğü eteğiyle gizlendiğini düşündü.

Melanthe kirpiklerinin altından ona bir bakış attı, muhtemelen bu sahnelerin adaletsizliğini kaldıramayacağını düşünüyordu. Inferno'dan sonra daha da alışmıştı.

O ve Melanthe yanlarından geçerken, eğlence düşkünlüğü ona aşk dolu bakışlar fırlatıyordu. Nasıl bakmasınlar ki? Buradaki kadınlardan hiçbiri onun eline su dökemezdi. O eşsiz bir güzelliğe sahip, şehvetli bir büyücüydü.

Onu yıllardır böyle giyinmiş görmemişti. Parlak örgülü saçları salonun ışığında parlıyordu. Gözleri maskesinin ardında gök mavisiydi.

Onun bu giysileri Topraklar'da giydiğini hayal etti. Sargasoe'da dolaşan çıplak göğüslü Nereidlerle kıyaslandığında Melanthe neredeyse ağırbaşlı görünüyordu. Thronos her şeyin göreceli olduğunu düşünüyordu; ya hep ya hiç diye düşünen biri için şaşırtıcı bir farkındalıktı bu.

Nereus kalabalığa şöyle dedi: "Herkes içkilere gönülden katılsın, zengin yiyeceklerle ziyafet çeksın ve salonumu neşeyle doldursun!"

Melanthe Thronos'a mırıldandı, "İçkiler? Zengin yiyecekler ve neşe mi? Başka bir deyişle, burası senin özel cehennemin." Onu bir oyunbozan gibi göstermişti. Ona oyunbozan demişti.

İsterse neşeli olabilirdi. Eğer onun için bu kadar önemliyse

...

Yine de bu salonda kaydettiği her yeni ayrıntıyla, "ziyafetin" asla favori bir aktivite olmayacağından daha da emin oldu. Harekete alışkındı, Melanthe'yi aramaya alışkındı.

Şimdi sadece onunla bir hayata başlamak istiyordu.

Resmi selamlaşmalarla Nereus'un yanına oturduklarında, tanrı parmaklarını şıklattı ve iki hizmetkâr su perisi geldi.

Ona şarap, Thronos'a da bira doldurdular ve yine şaşırtıcı bir ilgi gösterdiler. Daha önce Melanthe'nin bu durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu fark etmişti. Onun derinlere daldığını hissettiğinde, bir kez olsun ne düşündüğünü merak etmesini isteyerek düşüncelerini saklamıştı.

"Sevgili yolcularım, bu bir kutlama zamanı," diye açıkladı deniz tanrısı, Melanthe'nin göğüslerine. "Geçen ay bir düşman duvarlarımızı aşmış olsa da yavrularımdan hiçbirinin peşine düşmedi! Sadece küçük bir borcunu ödemek istedi."

"Tebrikler, Nereus," dedi Melanthe içtenlikle, kadehini kaldırarak.

Nereus sonunda onun bakışlarına karşılık verdi. "Ve şimdi masamda yeni ve ilginç ziyaretçilerim var. Akşam yemeği konuklarım son zamanlarda çok sıkıcı oldu." Uzun sakalını sıvazladı. "Geceyi kurtarmak için onları infaz etmem gerekiyor!"

Hala sakın bir şekilde gülümseyerek Thronos'a sordu: - Şimdi riskleri anlıyor musun?! Buraya kadar geldik. Sargasoe'da ölmek istemiyorum.

-Onunla oynuyorum, değil mi? Thronos'un kanatları erkeğe saldırma isteğiyle gerildi, dişleri ve pençeleri eti parçalamaya hazırды.

Bir iblisin gücü gibi. Ama öfkesini dizginledi.

"Kadeh kaldıralım!" Nereus ayağa kalktığında Melanthe öksürdü, gözlerini tanrıya dikmişti. Neye bakıyordu?

Oh. Nereus'un cüssesi oldukça fazlaydı, öyle ki ayağa kalktığında penisi ince kumaşın altında bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Melanthe aval aval baktı. -Bu onun kendi destek ayağı! Onu bir vücut yastığı gibi sarabilirsin.

Thronos çenesini sıktı.

-Ve sonra biraz daha! Bunu onlara anlattığımda kimse bana inanmayacak.

"Kazazedelerimize," dedi Nereus, onlara doğru büyük bir jest yaparak. "Aradıkları her şeyi benim topraklarımda bulsunlar."

Ses tonu Thronos'un kanatlarının seğirmesine neden oldu ama Melanthe kadehini kaldırması için ona dirsek attığında, o da alttan aldı. Yine de bir tehdit hissinden kurtulamadı.

-İç şunu. Nereus isterse seni yapabilir.

Thronos fincana kaşlarını çatarak bir yudum aldı ve birayı . . . nefis buldu. Farkına varmadan kadehin içindekileri mideye indirmişti.

Bir anda, bir Nereid elinde bir ibrikle ona doğru ilerledi ve ibriği doldururken göğüslerini adamın yüzüne doğru itti.

Çıplak göğüsler yüzüne bakıyordu ve tek düşünebildiği şeydi: Umarım Melanthe bunu görüyordur.

Lanthe yakında çok ince bir çizgide yürümek zorunda kalacaktı.

Hovarda bir çapkın olan Nereus'un ilgisini çekmesi ve onu tahrik etmesi gerekiyordu. Ve bunu Thronos'un kontrol edemeyeceği kıskançlığını alevlendirmeden yapmalıydı.

Kolay pasta kadar kolay; ama öyle değildi.

Nereus tüm dikkatini ona verdiğinde, kendini sahne ışıkları yanmış gibi hissetti. "Sorceri şarabını sever misin? Şarapçı bana bir büyücünün dilini memnun edecek kadar tatlı olduğunu garanti etti."

Lanthe bir yudum aldı. "Nefis! Evden uzakta bunun tadını çıkarmak pek sık başıma gelmiyor."

"Sargasoe kıyılarına nasıl geldiniz?" "Oh, çok uzun ve sıkıcı bir hikaye."

-Sıkıcı mı? Cehennem gibiydi.-

-Boru aşağı. Buraya konsantre olmam lazım.

-O zaman devam et, büyünü yap. Neredeyse deniz tanrısına acıyacaktım.

Elini Nereus'un elinin üzerine koydu. "Bunun yerine, konuşalım

Seni. Bir ilahla tanışmak her gün nasip olmuyor."

"Ne bilmek istiyorsun, büyücü? Cazibenden etkileniyor muyum? Kesinlikle. Sıradaki soru."

Nereus'a sırtı, hatta Thronos'un onların etkileşimini izlemeyi reddederek arkasını döndüğünü hissetti. "Hangi düşman Sargasoe'ye inmeye cüret etti?"

"Bir vampir," diye yanıtladı Nereus. "Onu tanıyor olabilirsin - Eski Düşman Lothaire. Ona borçluydum ama artık değilim!"

"Lore'un yarısının onun meşhur borç defterinde olduğundan şüpheleniyorum." Ne yazık ki Rydstrom öyleydi; o ve Sabine son bir yıldır şeytani vampirin peşindeydi ve ölü bir sülüğün tahsilat yapamayacağını düşünüyorlardı. Birkaç gün öncesine kadar Tarikat'ın tutsağı olan Lothaire belli ki artık kaçmıştı.

Geçmişte Lanthe, Eski Düşman'ın Lore'daki en seksi erkeklerden biri olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi . . .

Bakışları Thronos'a kaydı. Thronos onunla birlikteymiş gibi bile davranmıyordu, sadece kadehinden bir yudum alıp etrafına bakıyordu. -İçkiyi fazla kaçırma kaplan.

-Şu işi bitirelim.

Nereus'a döndü ve aklına gelen bir düşünceyle içten içe kaşlarını çatı. Tanrı, düşmanı Lothaire'in geçen ay geldiğini söylemişti. Pandemonia ve göbek arasında, nasıl

O ve Thronos ne kadar zaman kaybetmişti? Sabine endişeden aklını kaçırmış olmalı!

Nereus, "Bir büyücü ve bir Vrekener'i yol arkadaşı olarak görmeyi beklemezdim," diye gözlemledi.

"Ucuz uçak bileti," dedi göz kırparak.

Gülümsedi, düz, beyaz dişleri ortaya çıktı. Güzel bir gülümseme. Sivri dişler bunu daha iyi yapardı. "Evet ama senin de benim gibi bir hedonist olduğumu hissediyorum. Ve Vrekener öyle değil."

"İlginç bir şekilde, onunla aramızda kadersel bir bağ var."

-Sen. Sen. Benimsin.-

-Thronos, hadi! Tekrar şarabına uzandı.

Nereus onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Senin hakkında pek çok şey seziyorum. Sen bir şehvet uzmanısın, değil mi?"

Kadehinin kenarında durakladı.

"Bir hedonistten diğerine," diye devam etti, "kadınların yatak odasında yollarını bilmelerini canlandırıcı buluyorum. Erkekler konusunda uzman olan insansı bir dişi, denizcilik âleminde çok sevilen bir yaratıktır."

"Diğer diyarlarda o kadar da değil."

Nereus şaşkın bir ses tonuyla, "Neden bir erkeğin partnerinin acemi olmasını umduğu tek uğraş seks?" diye sordu. Lanthe yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. "Nedenmiş o?"

Nereus uzun süre onun gülümseyen dudaklarına baktı, sonra işe koyulma bakışıyla eğildi. "Sen beni tanımak istiyorsun ama ben birbirimizi tanımamızı istiyorum." Parmak eklemlerini çatlatmış da olabilirdi. "Söyle bakalım, senin gibi bir büyücünün en sevdiği eğlence nedir?"

"Şarap içmek ve televizyon izlemek." Kadehinden derin bir nefes çekerek ilkinin örnekledi.

"Takdire şayan. Peki solungaçların gelişseydi nasıl tepki verirdiniz?" diye sordu, sanki zihnindeki soru listesini işaretliyormuş gibi.

"Onları nasıl süsleyeceğimi merak ediyorum."

"Erkekleri paylaşma konusundaki tutumunuz?"

"Genelde hayranı değilim." Penis onunla hızlı randevu görüşmesi yapıyordu! "Çok bakımlıyım, genellikle bir erkeğin kaldırabileceğinden daha fazlasını yaparım."

Thronos homurdandı. "Vaaz ver" de diyebilirdi. "Beş yıl içinde kendini nerede görüyorsun?" Nereus sordu.

"Bir düzineden fazla yumurtayla mı? Yoksa daha az mı?" "Kesinlikle bir düzineden az."

"Yatakta hayvanlar. Evet mi hayır mı?" "Hayvana göre değişir."

"Örneğin, bir Nereid sürüsü."

-Evet, Melanthe, anlat bize. Nasıl hissederdin?

-"Geçiş iznim var mı?"

Nereus tereddüt etti, sonra onu bu konuda serbest bıraktı.

"Eğer ölü ya da diri herhangi bir Lorean'la tanışma şansın olsaydı, bu kim olurdu?" Sonunda a soru o değildi. laden ile iğrenç alt tonlar. Dürüst olmak gerekirse, o bir şans isterdi

Annesiyle konuş.

Elisabet'e, bir Katılım'ın aracı olmanın, Deie Sorceri ailesinden sürgün edilmenin, evini ve bildiği her şeyi terk etmenin ne kadar zor olduğunu şimdi anladığını söyleyebilmeyi diledi.

Omort gibi bir çocuğa sahip olmak için.

Lanthe artık Elisabet'in elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu.

Babaları da.

Ama Lanthe asla dürüstçe cevap veremezdi. Bu yüzden kibarca, "Doğal olarak sen olursun, Nereus," dedi.

Tanrı onun ruh halinin değiştiğini fark ettiyse de bunu belli etmedi. Yine de Thronos'un delici gözlerini üzerinde hissetti.

"Gurur okşayıcı büyücü," dedi Nereus yalandan, ama memnun olduğu belliydi. Sorular yeniden başladı. "Tüm gezegenlerde ve dünyalarda en sevdiğin sanat ve müzik nedir?"

Kendini rahatlamış hissetti. Bu onun için kolay bir konuydu. "Sanat için Helvitan ustaları hoşuma gidiyor. Bu

vampirlerin öğütölmüş kan kökünü kürlenmiş etten bir tuval
üzerinde kullanma biçimleri ilham verici. Müzik için, ölümlü
bir türü severim

ilk yüz deniyor. Ya da, tabii ki, klasik Draiksulian. Bu feyler neşeli bir melodi bestelemeyi iyi bilirler. Daha önce Nereidlerinizin on üçüncü yüzyıl sirenadlarını çaldığını fark etmiştim. Çok hoş."

"Gerçekten de öyleydiler! Kimsenin fark edeceğini düşünmemiştim." Yeşil gözlerini kısmıştı. "Belli ki iyi eğitim almışsın. Ivır zıvırda nasılsın?"

Bazen Sabine, Rydstrom, Cadeon ve Holly ile bilgi yarışması oynar, üçüncü tekerlekten beşinci tekerleğe geçerdi. "Sanırım o kadar da kötü değilim. Gençken zaman geçirmek için sık sık kitap okurdum."

"O zaman şuna cevap verin: Quondam diyarındaki Üç Yüzyıl İsyanı'nın lideri kimdi?"

Hileci bir tanrıdan hileli bir soru bekliyordu. "Aslında o isyan Quandimi diyarındaydı. Liderleri Savaşçı Bagatur'du."

Nereus güçlü bir kahkaha attı, yağlı göğsü gümbürdüyordu. "Seni şaşırtacağımı düşünmüştüm."

"Kız kardeşim ve ben, örnek almak için acımasız liderleri inceledik. Dünyayı büyük bir ortak krallıkla yöneteceğimize inanıyorduk."

Göz ucuyla Thronos'un ona tuhaf bir bakış attığını gördü. - "Çok fazla şey biliyorsun.

-Belki de boş zamanlarımda televizyon izlemeyi hak etmişimdir. Ben boş kafalı bir sürtük değilim. Bu yüzden Vrekener tarihini incelemem ve tefekkürle vakit geçirmem yönündeki önerinizi hoş karşılamadım.

-Yeterince adil.

Nereus da onun bilgisinden etkilenmişti. "Seni sanat, kültür ve dünyanın işleyişi hakkında oldukça bilgili buluyorum. Ben kararımı verdim." Elini kızın dizine koydu. "Güzelliğin ve cinsel hünerlerinle, yumurtlamak için ideal olursun."

Onunla röportaj yapıyordu. Aşağı baktı ve Thronos'un yumruklarını sıkarken kol kaslarının şiştiğini gördü.

-Zaman kazanmak için kadehinden bir yudum aldı.

Thronos onunkini boşalttı. -Eğer yalnız olsaydın, Nereus'u kabul eder miydin?

-Peki Nereus'u bu yumurtlama yolundan nasıl çıkaracak? Yem atıp değiştirerek mi? Kimi otobüsün altına atabilir?

Bir anda aklına geldi. "Sevgili Nereus, beni böyle bir onura layık gördüğünüz için çok müteşekkir olsam da, korkarım kraliçeme ihanet edemem." Morgana büyük bir kızdı. Aşık bir tanrıyla başa çıkabilirdi.

"Anlamıyorum."

Lanthe onun elini dizinden çekti. "Morgana'nın sana olan ilgisini biliyorsundur herhalde? Sürekli senin müthiş zekân hakkında övgüler düzüyor."

"Bunun farkında değildim."

"Sorceri Kraliçesi'yle bu konuda karşı karşıya gelmem ölümcül bir hata olur." Aslında onunla herhangi bir konuda karşı karşıya gelmek ölümcül olabilirdi.

Morgana iki anlamda bir kraliçeydi. Lanthe'nin diğerlerinden daha büyük bir ikna kabiliyetine sahip olan İkna Kraliçesi olması gibi, Sorceri Kraliçesi Morgana da tebaasını ve onların güçlerini mutlak bir şekilde kontrol etme yeteneğine sahipti. Ayrıca, Sorceri'nin de naibiydi.

"Morgana bu kadar korkutucu mu o zaman?" Nereus sordu.

"Hepimiz onun karşısında oldukça çaresiziz." Baş düşmanı La Dorada hariç - ki o da bu katılım için ayaklanmıştı.

"Morgana'nın istediği bir şeyi almak haince bir hareket olur."

Sakalını sıvazladı. "Bunun üzerinde düşünmem gerekecek." Lanthe onun dikkatini dağıtmak için yeterince şey yapmış mıydı?

Bir Nereid ordusu ana yemeği servis etmeye başladı: hala kabuğunda ıstakoz ve yanında deniz sebzeleri.

"Bu harika görünüyor!" Lanthe istakoza asla dokunmayacağını söyledi.

"Tadını çıkarın, benim güzel büyücüm." Nereus ayağa kalktığı anda, bir kez daha göz göze gelmeden önce bakışlarını yukarı doğru çevirdi. "Diğer konuklarımın seni beni tekeline almakla suçlamaması için dolaşmama izin ver. Sosyal hatalara çözüm olarak vurmayı düşünen tek kişi ben değilim."

"Tabii ki. Acele etmeyin." El sallayarak vedalaştı, sonra dikkatini şu anda sandalyesinde kambur duran, kanatları gevşemiş, her şeye keskin bir gözle bakan Thronos'a çevirdi. Muhtemelen bir tanrıyı nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

"Nereus döndüğünde ona geçit hakkında sorular soracağım."

İçerken Thronos'un parmak eklemleri kadehinin üzerinde bembeyazdı.

Nefesinin altında şöyle dedi: "Bu konuda başka seçeneğim yok. Burada ölmeyi reddediyorum ve okyanusun altında bir yumurtlayıcı olarak kapana kısılmayı reddediyorum. Bal/sirke durumunda elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Bunu biliyorum!" Thronos nefes verdi, sonra daha düşük bir tonda, "Biliyorum. Morgana'yı bu işe karıştırmak da akıllıcaydı."

"Umalım da işe yarasın."

Thronos öfkesinden kurtulmuş gibi görünerek kadehini kadının önünde kaldırdı. "Bu biranın tadına bak." Neredeyse sarhoş gibiydi. "Çok lezzetli."

Fincandan bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturarak geri uzattı. "Deli misin sen?"

"Ne?" Büyük bir yudum yuttu.

"Bu iblis içkisi." İblisler tarafından sevilir ve İrfan'daki diğer çoğu kişi tarafından nefret edilir.

Yüksek sesle yutkundu, neredeyse sıvıyla boğuluyordu. Bu içkinin insanı sürekli çakırkeyif bıraktığını biliyor olmalıydı, ta ki aniden gelen sarhoşluk bir balyoz gibi inene kadar.

"Neden bana iblis demi servis etsinler ki?" diye sordu. Lanthe ona çok yaşa der gibi baktı.

Sert bir kahkaha attı. "Yani kanıtlar artmaya devam mı ediyor? Ve Nix bizim iblis olmamızın bir önemi olup olmadığını bilmek istiyor."

"Ne kadar içtin, Thronos?" "Üç ya da daha fazla kadeh."

"Üç mü? Kafayı bulacaksın." Bir kadehten biraz daha fazla şarap içmiş olmasına rağmen, her ihtimale karşı şarabı azaltacaktı.

Göz kapakları daha da ağırlaşarak kızın ağzına baktı. "Yaklaşan sarhoşluğum seni memnun etmeli, değil mi?"

"Beni yanlış anladın. İçip içmemen umurumda değil; sadece bana içmememi söylemeni istemiyorum. Ama bu gece biraz ağırdan alacağım, böylece ikimizden biri tetikte olacak."

Bir Nereid kadehini doldurmak için aralarına girdi. Dişi, kaçıp gitmeden önce şehvetli göğüslerini adamın yüzüne bastırdı.

Kafası iyi olmasına rağmen zihnini bloke etti.

Bakışları Nereid'i takip ederken Lanthe ona, "Göğüslerini kulağına biraz daha yaklaştırsaydı, okyanusun sesini duyabilirdin," dedi.

"Canavarın karnına kıyasla bu durum büyük bir gelişme," dedi umursamaz bir tavırla.

Bakışlarını ona çevirdi. "Canavarın karnında üstsüz periler olmadığı için mi? Yönetimle konuşun."

"Kıskanıyorsun." Daha yakına eğildi, aralarındaki elektrik kıvılcımlandı. "Senin üzerinde büyüdüğümü biliyordum." Çarpık bir sırıtışla, "Ne de olsa benimle halüsinasyonlu seks eylemlerini seviyordun" dedi.

Hem de hiç! Ona verdiği tepkiyi örtmek için şarabını yudumladı.

Kız dudağını yaladığında Thronos, "Şanslı dudak," diye mırıldandı. Lanthe'nin ince çizgisi daha da incelmmişti.

Demleme vuracaktı

Thronos yakında. "Bir şeyler yemelisin." Istakoz tabağını işaret etti. "Dolu bir mide bazı etkileri önleyebilir."

Açlıktan ölüyor olmalıydı ama belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. "Kabuklular pek tecrübeli olduğum bir şey değil. Güzel bir geyik eti için neler vermezdim." Diğerlerinin istakozlarıyla nasıl başa çıktıklarını görmek istercesine etrafına bakındı. Deniz canlıları kabuğu da dahil olmak üzere her şeyi yiyor, muhtemelen o kısmı daha sonra kusuyorlardı. Ona geri döndü. "Bende hiçbir şey yok."

Acıyan bir bakışla, deniz yosunu, deniz marulu ve yosundan oluşan salataya başladı. Şaşırtıcı derecede lezzetli buldu.

Nereus döndüğünde, Thronos hemen huysuzlaştı.

Tanrı fark etti. "Benim güzel perilerime hiç ilgi göstermiyor musun?"

"Melanthe benim eşim," dedi Thronos açık bir gururla. "Sadece tek bir dişiye ilgi duyuyorum."

Nereus'un bakışları kurnazdı. "Ah, ama ilgi iki yönlü mü işliyor? Evet, büyücü? Sen de Vrekener'e onun sana aşık olduğu kadar aşık mısın?"

Ona aşık olabilirim.

Ama ilişkilerindeki bir sonraki adım, Skye Hall'a kadar ona eşlik etmesiydi, her şey dahil bir senaryo. Onunla birlikte cennete gitmek şimdiye kadar yaptığı en çılgınca şey olacaktı. Yine de ona bakarken bunun doğru olmadığını fark etti.

Bunu bırakmak olabilir.

Thronos, "Melanthe benim eşim," diyerek sadece ona ilgi duyduğunu ilan ederken sesi ne kadar da gururluydu. Yıllarca bir erkeğin onu ödüllendirmesinin ve toplum içinde elini tutmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmişti. Onu saray etkinliklerine götürmeyi.

Fısıltılı görüşmeler için gölgelerin içine girmek yerine.

Thronos asla saatine bakıp, "Yarın sabah çok erken kalkacağım, tatlım," demezdi. Asla ama asla alev almazdı.

Onunla -aileleri ve hizipleriyle- olan durum hiç de ideal değildi. Yine de Thronos, adam

Orada.

Sonunda tanrıya, "Günden güne ilerliyoruz," dedi ve Thronos'tan siyah bir bakış aldı. "Öyleyse sana geri dönelim." Çenesini elinin üzerine koyarak, Nereus'a - görünürde- tam bir dalgınlıkla baktı. "Bana Marianas Hendek kuşatmasını anlatmayacak mısın? Bunun çok zor olması gerekiyordu!"

Yakında öldürmek için içeri girmeyi planlıyordu. Nereus hemen gitmelerine izin verecek miydi? Yoksa onları ziyafet sonrasına kadar bekletecek miydi? Thronos'u mümkün olduğunca çabuk, demlenmeden önce buradan çıkarmak istiyordu.

"Bunu hatırlıyorum," diye başladı Nereus. "Sadece bir ya da iki bin yaşındaydım. "

Hikâyeyi anlattıktan sonra içini çekti, "Efsane gibi bir şey. Nereus, misafirperverliğin de en az muhteşem krallığın kadar muhteşemdi. Sorceri dostlarıma, cadılar ve Valkyrie'ler arasındaki arkadaşlarıma senden bahsetmek için sabırsızlanıyorum. Vertas ittifakı cömertliğinizden haberdar olacak. . . ." Kaşlarını çatarak yakındaki bir şarap doldurucusuna baktı.

Su perisi Thronos'a değerlendirici bir bakış daha atıyordu.

Hayır, değerlendirmiyordu. Daha karanlık bir şey.

Lanthe etrafına baktı ve aynı ifadeye sahip diğer perileri gördü. Baktılar Tescilli.

Sanki ona zaten sahiplermiş gibi.

-İçmeyi bırak, Thronos. Başımız belaya girebilir.

-Bu ale o vurmak Ben Sert, Melanthe.

Telepatik olarak bile kelimeleri bulamaç gibiydi.

Sis onu da ele geçirdiğinde, onu etkileyen şeyin sadece iblis mayası olmadığını anladı. -Onunla savaşmana ihtiyacım var.

-

Bir anda kan kokusunu aldı. Pençelerini avuçlarına batırıyordu. Ama bu kaybedeceği bir teklifti.

O sallandı onu Kafaetrafında at Nereus, ve neredeyse devriliyordu dışarı .onu sandalye. "Ne vardır sen ne yapıyorsun?" o

diye bağırdı, sözleri çok uzaklardan geliyordu. Tescilli görünen sadece Nereidler değildi.

Başını sallarken Thronos'un yüksek sesle "Lanthe?" diye mırıldandığını duydu.

Görüşünün kenarlarında siyah noktalar dönüyordu. Gördüğü son şey Nereus'un yüksek sesle gülmek için başını geriye attığıydı.

Ve sonra hiçbir şey.

KIRK ÜÇ

Lanthe kavernöz bir odada, kabuktan bir gölgeliği olan bir yatağın üzerinde uyandı.

"Neredeyim ben?" diye sordu halsizce. "Ne oldu?"

Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu, dalgalara biniyormuş gibi hissediyordu - ya da o dönme hissi tarafından kuşatılmıştı. O kadar çok şarap mı içmişti? Yanlış odaya girmiş, sonra da giyinik halde sızmış mıydı?

Bunun hiç yaşanmadığını söyleyebilmeyi diledi. Ama sonra, Lanthe şarabını severdi. Peki Thronos neredeydi?

Kan çanağına dönmüş gözlerle odayı inceledi. Bir duvar boyunca bir şelale çağlıyordu; denizin altından sahneler bir televizyon gibi yüzeyde oynuyordu.

Bekle, ona doğru gelen Nereus muydu?

Her şey geri geldi. O ve Thronos ya uyuşturulmuş ya da büyülenmişlerdi!

"Benim özel odamdasın, büyücü kadın." Nereus kurbanını almak üzere olan bir kraken gibi bakıyordu. Yaklaştıkça şaftı ince togasının altında sallanıyordu.

"Yanlışlıkla buraya girmiş olmalıyım," dedi ona bir çıkış yolu vermek için, ama bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

Altından bir kıkırdama sesi geldi.

"Ne-"

Oh, altın aşkına! Lanthe bir yatağın üzerinde değildi; kıvrımlı bir Nereid koleksiyonunun üzerindeydi. Karınlarının üzerine uzanmış, birbirlerine sıkıca sokulmuşlardı.

Nereus onların üzerinde mi uyudu? Üstlerinde sevişti mi?

Ayağa fırladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı, tanrının onu uyuşturduğu şeyden kurtulmaya çalışıyordu

ile. "Thronos'a geri dönmem gerek. Nerede olduğumu merak edecektir." Uyandıığında. Her nerede uyandıysa.

Nereus ona doğru ilerlemeye devam etti. Ondaki uzaklaştı ve solundaki yuvarlak su altı penceresinden dışarı bir bakış attı: orada yardım yoktu. Tam geri dönmek üzereydi ki camı titreten boşuk bir çığlık duydu.

Derinlikleri tararken tüyleri diken diken oldu. Parıldayan mücevherlerden oluşan bir alan bakışlarını üzerine çekti. Dudakları şokla aralandı.

Güneş ışınları gibi, mücevherler bir kadından yayılıyordu . Okyanusun dibindeki bir çapaya zincirlenmişti.

Uzun siyah saçları çıplak vücudunun üzerinden akarak başının üzerinde süzülüyordu. Saç telleri fosforlu ışıltılarla kaplıydı ve solgun, cesede benzeyen yüzünü, perili menekşe gözlerini aydınlatıyordu.

Valkyrie'lerin kraliçesi Furie'ydi, bu ismi almasının nedeni yarı Fury -ateş kanatlı bir Baş Hiddet- olmasıydı. Söylentilere göre eski vampir kral tarafından yakalanmış ve onu bu varoluşa lanetlemiş, Valkyrie kız kardeşlerinden ve müttefiklerinden saklanarak su altında canlı olarak hapsedilmişti.

Bir Lorean olarak Furie, ölümsüzlüğü onu yeniden canlandırmadan önce her birkaç dakikada bir boğuluyordu; elli yıldan fazla bir süredir kayıptı. Elli yıldır ciğerlerine su çekiyordu.

Lanthe daha önce bir kez neredeyse boğuluyordu ve bu korkunç bir şeydi.

Valkyrie onunla göz göze geldi. Furie'nin menekşe rengi bakışları delilikle doluydu ama aynı zamanda boştu. Sanki nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini anlayamıyormuş gibiydi.

Arkasında alevler tutuştu-Furie'nin eşsiz ateş kanatları yayıldı.

Sadece söndürölmek için.

Lanthe yanılmıştı. Burada, okyanusun dibinde bir gökyüzü doğumlu daha vardı.

Farkına varıldı. Diğer diyarlarda olduğu gibi, Nix Lanthe'nin burada olmasını istemişti. O, Valkyrie keşiflerini yürüten, yerleştirilmiş bir casustu.

"Yeni aldığımı beğendin mi?" Nereus sanki bir vazoyu göstermiş gibi sordu. "Onu okyanus yatağında buldum."

Lanthe ona döndü. Sabine'in soğukkanlılığıyla, "Gerçekten orijinal," demeyi başardı. "Ama gerçekten, Thronos'a geri dönmem gerekiyor."

"Şu anda meşgul. Sen benimle kalacaksın."

Tanrı'nın uğursuz sesi onu korkuyla doldurdu. "Nereus, bunu istemiyorum."

"Elbette hissediyorsun. Böyle bir şeyi hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun?" "Eğer bir şey hissettiysen, o da benim Thronos'a olan ihtiyacımdır." "Buna karşılık vermemesi ne yazık."

Doğruldu. "Bu ne anlama geliyor? Öyle olduğunu biliyorum."

Yüzyıllardır öyle."

"Şu anda Nereidlerle birlikte."

"Bu mümkün değil."

"Biz konuşurken onu baştan çıkarıyorlar. O yüzyıllar boyunca, kaç kez erkeklik bağlarından kurtulmak için dua etti? Sizin gibi kendi cinsel deneyimlerini biriktirmek için? Ben sadece bir duaya cevap veriyorum."

Nereus ve oyunları. Lanthe ve Thronos'un hikâyesini başından beri biliyordu.

"Burada, Sargasoe'da erkekliğin hükmü yok. Nereidler artık senin kokunu yayıyor. Bedeni ve içgüdüleri sanki seninle hiç tanışmamış gibi özgür."

Yani Thronos fiziksel olarak yoldan çıkabilirdi. Ama bu yapacağı anlamına gelmiyordu. Feveris'te ona sadık kalacağını söylemişti.

Feveris'in gerçek olmaması dışında. Bunu kendin söyledin, Lanthe.

Yine de . . . "Bunu yapmayacaktır."

"Hiç kimse onlara direnmedi."

Tanrı anlamıyordu; dışarıda sadık olduğunu kanıtlayacak bir erkek varsa o da Thronos'tu. Dürüst, ilkeli ve açık sözlüydü. Zoru başardı

Seçenekler. Kötü kardeşini iyileştirmeye çalışacaktı, altın aşkına!

Lanthe maskesini düzelitti. Sorceri'ler kumarbazdı. Thronos'un da Thronos olacağına dair bahse girebilirdi. "Bu konuda bahse girmek ister misin?"

Nereus kırmızı kaşlarını kaldırdı. "Yaparım. Eğer Vrekener onların hatırı sayılır cazibesine yenik düşerse, geceyi benimle geçireceksin. İsteyerek ve şehvetle."

"Ya yapmazsa?"

"İkinizi de serbest bırakacağım ve istediğiniz yere seyahat etmeniz için Sargasoe'nun portalını kullanmanıza izin vereceğim."

"Nereden bileceğiz?" diye sordu.

Nereus bir el salladı ve şelalede yeni bir sahne oynadı.

Lanthe, Thronos'un uyandığı yatağa çok benzeyen bir yatakta yattığını görebiliyordu; yatak yerine Nereidler vardı. Yavaş yavaş kendine geliyordu.

Bir düzine su perisi daha tepesinde belirdi. Şölende giydikleri deniz köpüğü etekleri kaybolmuştu. Seks için yaratılmış bedenleri tamamen çıplaktı, gözleri arzudan parlıyordu.

Lanthe'nin erkeğinin etrafını ateşler içinde çıplak periler sarmıştı. Bu durum herhangi bir erkeğin en ateşli fantezisi olabilirdi - yine de Thronos tedirgin görünüyordu. "Melanthe nerede?" "Melanthe nerede?"

Böylesine ihtişamlı bir yüzle karşılaştığında, ilk aklına gelen o oldu.

Çünkü o benim.

Adam onları itti ve kadının kalbi yerinden fırladı. Çok yakışıklı, çok güçlüydü. Çok ... iyiydi.

"Bahsini kabul ediyorum," dedi Lanthe kendini beğenmiş bir ses tonuyla tanrıya. Nereus'un gülümsemesi samimiydi.

"O zaman bir anlaşmamız var, büyücü."

Ancak Thronos kapıya ulaşmadan periler üzerine çullandı. Solgun eller vücudunun her yerinde geziniyor, kanatlarını, göğsünü, boynuzlarını okşuyor, dokunuşları onu sersemletiyor gibiydi. "Sadece onu bulmak istiyorum... onu bulmak çok önemli," diye mırıldandı.

"Bizi bulun," diye mırıldandılar, sanki tek bir sesle. "Sizi çok derinden arzuluyoruz."

Lanthe omzunun üzerinden tersledi, "Ona baskı yapıyorlar! Bu anlaşmanın bir parçası değildi!"

Nereus omuz silkti. "Mutlak sadakati amaçlayan değerli bir erkek onların büyüünden kurtulabilir. Aksi takdirde yenik düşer ve bir kez yenik düştü mü asla ayrılmak istemez. Hatta hareminden ayrılırsa ölümcül bir öfkeye kapılır."

Dişiler Thronos'u yatağa geri götürürken Lanthe'nin midesi guruldadı ve yolda gömleğini yırttı.

"Nerede o?" diye sordu ama her ustaca okşayıştta direnci kırıldı.

"Seni istemiyor," diye koro halinde onu arkasına yaslanmaya ikna ettiler. "Bizim istediğimiz gibi değil."

Ben yaparım! Onu kaybetmekle karşı karşıya kalan Lanthe büyük bir kayıpla sarsıldı. Thronos'a karşı zaten sahiplenici duygular besliyordu ama şimdi ...

Onu çok istiyorum.

Kendini bildi bileli, onu her şeyden çok sevecek bir erkeğin özlemini çekmişti. Evet, Thronos'la aralarında kötü bir geçmiş vardı ama onun da eninde sonunda kendisine aşık olacağına inanıyordu.

Gerçek aşk. Bu, hayatı boyunca tanıştığı diğer tüm erkekler için söyleyebileceğinden daha fazlaydı. . . .

Çizmelerini çıkardı. "Nereidler mırıldandı: "Hayatın boyunca, o başka erkeklerle eğlenirken sen peşinden koştun ve katlandın. Arzuladığın kişiyi seçme özgürlüğüne hasret kaldın. Artık seçebilirsin, ama sadece burada, erkeklik diye bir şeyin olmadığı yerde."

Bu mantığa nasıl karşı koyabilirdi? "Boynuzlanmış" hissetmişti. Yoldan çıkmaya çalışmıştı. Ve şimdi bu alemde, sonunda özgürdü.

Lanthe artık onun için acı bir zorunluluk değildi.

Daha birkaç gün önce ona eksik olduğunu, onun gibi birini asla arzulamayacağını söylemişti.

Ama aralarında bir şeyler değişmişti. Ona her şeyi ondan istediğini söylemişti. Belki de ona herhangi bir teşvikte bulunsaydı, kendi duygularının değiştiğine dair kesin bir işaret verseydi, ona sadık kalırdı.

Nereidlerden biri Thronos'un pantolonunu çözmeye başladığında

-Dişleriyle... Lanthe gözlerinden dökülen yaşlarla sendeledi. "Bırak ona gideyim ve bunu durdurayım. Lütfen, Nereus!"

Yüzü karardı, daha da balıkçılaştı. Kaçmasını engellemek için kapıların kapandığını ve kilitlendiğini duydu.

Su perileri Thronos'u çırlıçıplak soyduktan sonra bile son bir mücadele verdi, bu yüzden onu tamamen bayıltmak için büyülerini derinleştirdiler.

Bir su perisi diğerine, "Ağzımda uyanacak." demiş.

O zaman iş bitmiş sayılırdı. Yaşayan hiçbir erkek bir su perisinin oral seksine uyanamaz ve dişiyi reddedemezdi.

Ağlayan ve hasta olan Lanthe olay yerine sırtını döndü. Thronos'u kilit altına almalıydım. Şansım varken onun için savaşmalıydım.

Şimdi onu perilerden geri çalmaya çalıştığında onun öldürücü gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Eğer bir şekilde yapabilseydi, Nereus'la yattıktan sonra Thronos onu ister miydi?

"Sevgili büyücüm, eğer teselli olacaksa" -Nereus yanındaki "yatağı" okşadı- "onlara gördüğüm diğer tüm erkeklerden daha uzun süre direndi."

İçinde bulunduğu duruma fazla tepki veremeyecek kadar kalbi kırıktı. Aşırı donanımlı Tanrı'nın nazik bir aşık olduğu bilinmiyordu.

İçinde bulunduğu durum için Thronos'u suçlamak istedi ama elbette suçlayamazdı. Kaderinden kendisi sorumluydu. Eğer ona herhangi bir işaret verseydi ...

Kurşuni ayaklarıyla Nereus'a doğru ilerledi- Bir böğürtü duyuldu.

Şelale ekranına doğru döndü ve Thronos'un Nereidleri iterek odanın diğer tarafına uçurduğunu gördü.

"Eşim nerede?" diye bağırdı, kanatları parlıyordu, çıplak vücudu muhteşemdi. "Benden uzak durun, sizi iğrenç cadılar!"

Yeni gözyaşlarının arasından gülümsedi ve pantolonunu çekerken onu alkışladı. Kıyafetlerini kaptığı gibi fırtına gibi uzaklaştı - cinsel bir cennetten.

Benim için.

Gururla gülümsedi. O perileri reddederek içgüdülerine ve egosuna karşı gelmişti.

Nereus sersemlemiş bir nefes verdi. "İnanılmaz. Benim onayım la Vrekener'inize gidin." Uzakta, kapılar çınlayarak onun için açılmaya başladı. "Eminim Sargasoe'nun portalının yerini hissedebiliyordur." Ona müstehcen bir sırıtış atarak, "Ama neler kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye ekledi.

"Ah, teşekkür ederim. Biz gidiyoruz."

"Ve bu arada" -havadan bir tutam parlak siyah saç çıkardı ve kokladı- "Nix'e çok şey istediğini söyle. Bir tsunamiyi bastırmak hiç de kolay bir iş değil."

Her neyse. "Yapacağım, Nereus, yapacağım," diye onu temin etti ve kapıya doğru koştu.

KIRK DÖRT

Onlarla ne yaptım?

Thronos o odada neler olduğunu çok az hatırlıyordu, sadece üzerinde hiçbir giysi olmadan uyandığını ve çıplak Nereidlerin vücudunu öptüğünü biliyordu - bu arada altında daha fazlası katlanmıştı.

"Melanthe!" diye bağırdı koridorda ilerlerken, bir yandan da aceleyle giyiniyordu.

O periler, Nereus'un krallığında çiftleşme olmadığını fısıldamışlardı. Thronos, yıllardır istediği gibi özgürce katılabilecekti.

Ama bu daha önce olmuştu.

Ben sadakatsizdim.

İblis içkisiyle sarhoş olmuş, sonra da sevimli, cesur, zeki eşine ihanet etmişti. Tüm yasaları, tüm doğruluğu, davranışları yüzünden ona verdiği tüm üzüntüler... ve düşen o oldu.

Ona nasıl söyleyebilirdi?

Eğer periler tarafından baştan çıkarıldıysa, o zaman ona ne oluyordu? Nereus onun ırzına mı geçiyordu? Eğer tanrı ona dokunursa ... "Melanthe!" Onun için duyduğu korku, kör paniği, sarhoşluğunun çoğunu yakıp yok etti. "Cevap ver bana!"

"Buradayım!" diye bağırdığını duydu, hemen ardından onun köşeyi hızla döndüğünü gördü.

Ona doğru koştu, yüzü kendinden geçmişti. Eşsiz dostum. Çok güzel.

"Özgürüz, Thronos! Artık gidebiliriz."

Başını salladı ve kolunu onun omzuna doladı. "Bu berbat yerden uzaklaşmak istiyorum."

"Geçit yakın." Onu gölgeli bir geçide götürdü.

Yolda hızla ilerlerken dudağında boncuk boncuk ter birikti. Ne yaptım ben? "Neredeydin?" diye sordu.

"Uh, seni arıyordum."

"Nereus sana zarar vermedi mi?"

"Hayır, ellerini kendine sakladı."

Ona söylemek zorunda kalacaksın. Onun sadakatsizliğinden daha kötü olan tek şey bunu saklamak olurdu. Nasıl tepki verir?

Koridorun sonunda geçit vardı. Canlı mercanlar dalgalanan yüzeyi çevreliyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Azı dişlerini gıcırdatarak toz haline getirdiğini duyabiliyorum. Geldik, sonunda geldik."

"Melanthe, içgüdülerim bana seni Skye'a götürmek için elimden geleni yapmamı söylüyor." Sadece bir korkak sonradan itiraf ederdi. "Ama sana karşı dürüst olmalıyım."

"Ne oldu?"

Kendisine saldırmak, saçlarını yolmak istedi. Yumruğu fırladı ve duvara çarptı. Taş çatladı ve içinden bir damla su sızdı. "Lanthe, ben Sana sadakatsizlik ettim."

Kaşlarını kaldırdı. "Kiminle?"

"Nereidlerle."

"Çoğul mu?" Bir tür gerginlikle titriyor gibiydi.

"Evet."

"Başboş dolaşamazsın sanıyordum," diye belirtti. "Senin gibi kokuyorlardı."

"Peki onlara ne yaptınız?"

"Sarhoştum." Hiç beklemediği bir mazeret, onu utandıran bir mazeret. "Etkilerini savuşturmaya çalıştım ama bir noktada bilincimi kaybettim. Çıplak uyandım." Boğazını temizledi. "Ağızları üzerimdeydi. Ne yaptığımı ya da ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum."

"Bu konuda hasta görünüyorsun."

"İstiyorum! Sadece seni istiyorum. Her zaman böyle olacak." Elini yüzünde gezdirdi. "Anlamıyorum nasıl

bu olabilir. Seni ne kadar çok arzuladığımı bilseydin. . ."

"Ve bunu bana şimdi mi itiraf etmeye karar verdin?"

"Evime gelmeni istiyorum. Ama seni oraya götürmek için seni kandırmayacağım."

"Nereidleri biliyorum." Hiç tedirgin görünmüyordu. "Nereus her şeyi görebileceğim şekilde ayarladı."

"Ama üzgün değilsin, değil mi? Umurunda bile değil, değil mi?"

Umursaman için ne gerekiyor?"

"Sana baskı yaptılar ama sen yine de bir şey yapmadın. Sen onların büyülerinden kurtulan ilk erkeksin."

Bu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmişti ama kızın tepkisizliği karşısında göğsünün boşaldığını hissetti. O perilerin onu baştan çıkardığına tanık olmuştu; eğer çıplak bedeninde bir erkeğin ellerini görseydi, bu onu yok ederdi. "Hiç kıskançlık çekmiyor musun?" Ona bir kılıç saplamış da olabilirdi. "Belki de onları şımartmalıyım!"

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adamın yüzünü kavradı. "Yenik düşeceğini düşündüğümde ağladım."

Son bir hafta içinde ağlamasını beklediği onca zamandan sonra mı? Canavarın karnındayken bile bir şekilde gözyaşlarını tutmuştu. "Benim için ağladın mı?" diye sordu hoyratça.

Başını salladı. "Ve sadece Nereus'la girdiğim bahis yüzünden değil."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Nereus'la senin baştan çıkarılamayacağına dair bahse girdim. Eğer ben kazanırsam, serbest kalacaktık. Kaybedersem, benimle yatacaktı."

Nereus bu gece eşimi alacaktı! Ama Thronos Nereidlerin büyülerinden bile daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı ve şimdi o ve Lanthe ödüllendirilecekti.

Onun ellerini tuttu. "O zaman benimle Skye'a gel."

Kadın alt dudağını ısırdı. "Rothkalina'ya gidebiliriz."

"Aristo ile bir şeyler ayarlamak için eve dönmem gerekiyor. Değişiklikler yapılmalı."

"Hâlâ onu rehabilite etmeyi düşünüyor musun?" Uzaklaştı.

İsteksizce onu serbest bıraktı. "Sana söyledim. Onun mantıklı düşünmesini sağlayacağım. Sen de bana yardım

edeceksin. Ne yaptığımızı anladığında

birlikte nelerin üstesinden geldiğimize bakarak, görüşlerinin yanlış olduğu sonucuna varmak zorunda kalacaktır."

"Neden yukarıdayken gücümü kötülük için kullanmayacağımı düşünüyorsunuz?"

Daha önce bir çözüm düşünmüştü. "Benim yollarım var." "Söyle bana, Thronos."

"Yapmayacağına güveniyorum. Seni tamamen güçlenmiş olarak evime götüreceğim, çünkü sana güveniyorum."

Zeki, zeki iblis.

Söyleyebileceği onca şey varken.

"Kardeşimle başa çıkmam için bana güveniyorsun," dedi ona. "Büyücülüğünü ikimizin de yaşayabileceği bir şekilde kullanman için sana güveniyorum."

"Planın bu mu?"

Çenesini kaldırdı. "Bu benim planım. Seni tanıyorum Melanthe.

Sen iyi bir insansın."

"Sesini alçalt!" Gözlerini kaçırdı. "Eğer bu duyulursa"

"Gel, bu adımı benimle at."

"Kral Aristo'nun Skye'da güçlenmiş olarak kalmama izin vereceğini mi düşünüyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Eğer biri bir şey yapmaya kalkarsa, eminim onları yapmamaları için ikna edebilirsiniz."

"Kendimi korumam için bana izin mi veriyorsunuz?"

"Kendinizi savunmak zorunda kalmadıkça kimseye zarar vermeyeceğinizi biliyorum."

Bu iyi ile kötü arasında bir durum muydu? Eğer bir büyücü kadın, periler tarafından kuşatıldığında ve rahatsız edildiğinde bile sadık kalacak bir erkek istiyorsa, o zaman o adamı, douchelord kardeşini rehabilite edebileceğine inandığında bile desteklemek zorundaydı.

Ama Lanthe ve Thronos arasında çözülmemiş pek çok mesele vardı. Bunların nasıl çözülebileceğini anlamıyordu.

Vrekener'lerin diyarında gelişmiş. Ona göre oraya gitmek canavarın karnına girmek gibi bir şeydi. Gerçekten de canavarın karnında bulunduğu için bunu hafife almıyordu.

Parmağını kızın çenesinin altında kıvırdı. "Pandemonia'da beni senden bir şey istemekle suçlamıştın. İstiyorum. Seni koruma ve sana değer verme fırsatı." Tartışmak için dudaklarını araladı ama adam onu durdurdu. "Sadece içgüdülerim yüzünden değil."

"Buna inanmak isterdim. İnanmak isterdim. Ama . . ."

"Nix'in seninle ilgili tavsiyesinin ne olduğunu bilmek ister misin? Tek bir cümle: 'Melanthe bu olmadan önce şöyleydi. Bunu iki dünya önce anladım.'"

"Anlat bana."

"Düşmanım olmadan önce, en iyi arkadaşımydın."

Tıpkı yüzyıllar önce olduğu gibi, kalbi özlemle sızladı.

"Hâlâ öylesin," dedi ona. "İşte bu yüzden benimle gelmeni istiyorum."

Felix'e ya da tanıştığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu.

Thronos iyi bir adamdı. Onun erkeğiydi.

Onu cesaretlendirmek için fırsat istememiş miydi? Onun yenik düşeceğini düşündüğünde hissettiği esneme kaybını tekrar hatırladı. Şimdi bir şey, herhangi bir şey söylemesi gerekiyordu ama düşünceleri birbirine karışmıştı.

İplerin onun elinde olduğunu hissetmiş olmalıydı. Ona doğru yaklaştı. "Çocukken o çayırda büyük planlar yaptık, her mutluluğun peşinden gelmesini bekledik. Bir gün geriye dönüp baktığımda planlarımızın sadece ilk beş yüz yıl için ters gittiğini, sonraki bin yıl için ters gitmediğini söylemek istiyorum. Lanthe, eğer benimle gelirsen, seninle evlenmek isterim. Tam da bugün."

Bugün onunla evlenmek mi? Ayrılmak kelimesinin başka bir anlamı daha vardı.

Bağlamak için.

Bir anda anladı: Bu gece ya Thronos'tan ayrılacak ya da hayatını onunkine bağlayacaktı.

Onunla giderse, her şeyiyle ona ve onlara bağılı olacaktı. Thronos'la bir gelecek kurmak için elinden geleni yapacaktı.

Ama Skye Hall'a katlanabilir miydi? Ailesini yola getirebilir miydi? Ve onunkinden kurtulabilir mi?

Onu serbest bıraktı ve geçidin kenarına, daha fazla bir şeyin eşiğine doğru ilerledi ve onu bekledi.

Yutkundu. Hepsi dahil mi?

Sert ve şehvetli bir iblis olan Thronos Talos, erimiş gümüşe dönmüş gözleriyle elini uzatarak Lanthe'yi kendi cehennem fikrine, gelini olmaya davet etti.

Aşık bir aptal gibi.

Onu aldı.

KIRK BEŞ

Skye'da gece oldu.

Thronos portaldan geçerken Lantheyle birlikte Hava Toprakları'ndaki arnavut kaldırımlı patikaya adım attılar. Thronos onun elini bırakmadı.

Önce onun gitmesini istemişti - ne de olsa portal yönleri konusunda şansı pek yaver gitmemişti. Ve itiraf etmeliydi ki bu konuda hâlâ bir düzeyde çelişki yaşıyor olabilirdi.

Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamış olmasına rağmen, bakışları daha da yukarıya çekildi. Yıldızlar ışıltılı parlıyor, üzerlerinde bir taç gibi yükseliyordu. "Vay canına."

"Şu anda ben de öyle hissediyorum." Onun elini sıktı.

Yüzünü eğdiğinde harikulade bir manzarayla karşılaştı: Thronos gözlerinden yansıyan yıldız ışığıyla ona gülümsüyordu.

Eşiği geçerken hissettiği endişe bir anda kaybolmaya başladı.

Dikkatini ondan uzaklaştırabildiğinde çevresini ilgiyle inceledi. Sığ, kumlu bir vadideydiler, her tarafta ağaçsız dağlar ve tepeler yükseliyordu. Beyaz, güneşten solmuş binalar bu yükseklikleri kaplıyordu, çeşitli boyutlarda birbirine bağlı kareler veya dikdörtgenler - Akdeniz boyunca bir uçurum kenarında görülebilecek gibi.

Yapıları çevreleyen arnavut kaldırımlı sokaklar ve yürüyüş yolları vardı, hepsi düz ve dar gibi görünüyordu ve hepsi bu açıklığa iniyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle tek tip." Ve tek renkli. "Adanın kenarından ne kadar uzaktayız?" Yükseklik korkusunun şimdiye kadar devreye girmiş olmasını bekliyordu ama kendini karada duruyormuş gibi hissediyordu.

"Merkezde sayılırız."

"Gerçekten sıcak."

"İklim, Bölgenin çevresinde kilometrelerce uzanıyor."

"Herkes nerede?" Tek bir ruh bile görünmüyordu.

"Sanırım gecenin bir yarısı. Burada sabah çok erken gelir." Bölgedeki en büyük binayı, diğerlerinden daha yüksekte olanı işaret etti. "Burası Skye Hall."

"Buranın gerçek bir salon olduğunu hiç bilmiyordum." Vrekener gücünün merkezi.

Büyük yapı en ufak bir süslemeye sahip tek binaydı; önünde Korint sütunları vardı ama diğerleri gibi görünüşe göre çatısı yoktu. Etrafında adanın belki de tek ağaçları yetişiyordu.

"Bina bir sırta karşı inşa edilmiştir. Toplantı odaları yükseltinin önünde yer alırken, kraliyet konutu yükseltinin üzerindedir."

Thronos'la yaşadıkları onca şeyden sonra, o salona girip Aristo'yla karşılaşma ihtimali midesini bulandırıyor. "Onunla konuşmak için yarına kadar bekleyebilir miyiz?"

"Evet. Önce evlenmeliyiz," dedi Thronos kararlı bir şekilde. İşler ciddileşti.

Thronos, "Burada ikamet etmiyor bile olabilir," diye belirtti. "Sık sık seyahat eder."

Meşgul, meşgul Aristo. Acaba şimdi neyin peşinde? "Tamam o zaman, bana kazılarınızı gösterin." Burada bir tür hava büyüğü olsa bile, deniz seviyesinin kilometrelerce altından kilometrelerce üstüne çıktığı için yükseklikten başı dönmeye başlamıştı.

"Kazı nedir bilmem, Melanthe." "Evin nerede?"

"Bizim yerimiz." Adamın onu gerçekten sahipleneceğini anladığı anı tam olarak biliyordu, hem de çok yakında. Yutkundu, âdem elması sallanıyor, delici bakışları vücudunu tarıyordu - sanki onunla ilk önce ne yapmak istediğine karar veriyordu. Düşüncelerini engellemedi ama o da araştırmadı.

Daha boğuk bir sesle, "Biz orada yaşıyoruz," dedi. Serbest eliyle köyün kenarındaki uçurumun tepesinde bulunan bir başka yapıyı işaret etti. Diğer yapılarla bağlantısı olmasa da, onlardan yüz metreden fazla uzakta değildi.

"Hmm." Ona doğru gitmeye başladılar. "Hmm ne?"

"Sanırım bir saray ya da onun gibi bir şey bekliyordum. Çatısız evimiz diğer çatısız evlere çok yakın, ha?" Peki ya düğün gecesi seks akustiği?

"Krallığımızda sorunlarımız yok değil, Lanthe. Ölümsüz hayatlar yaşıyoruz ama topraklarımız sınırlı. Aşırı nüfusla karşı karşıyayız."

İlginç. "Aristo'yla konuştuğumuzda ona farklı bir diyarda bir Vrekener kolonisi kuracağımızı söyleyebilirsin. Adını LantheLand koyacağız."

"LantheLand kulağa ne kadar çekici gelse de, bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Vrekenerler her zaman birlikte yaşayacaklar. Birliğimiz bizim gücümüzdür." Thronos durup ona baktı. "Gitmek için bu kadar hevesli misin? Hem de buraya yeni gelmişken?"

"Korkarım kardeşinizle işler beklediğiniz gibi gitmeyecek."

"Belki de bir çözüm beklemiyorum. Belki de sadece denediğimi söylemem gerekiyordur."

Bunu kabul edebilirdi. Kadın başıyla onayladı ve adam onu evlerine doğru götürmeye devam etti.

Yolda, farklı yükseklikteki üç dikilitaşı işaret etti. "Uçmayı bu sütunlardan atlayarak öğrendim; en küçüğünden, iki yaşındayken falan."

Onu yeni yürümeye başlayan bir çocuk olarak hayal etti, korkusuzca bir ebeveynin kollarına atlıyor, çok iyi bildiği kararlı ifadeyi takınıyordu; belki de bu bakış orada doğmuştu. Kanatları muhtemelen küçük bedenine göre çok büyük olurdu. "Eminim kesinlikle çok sevimliydin." Aklına bir düşünce geldi. "Annen hâlâ yaşıyor mu?"

"Çoğu Vrekener eşleri olmadan yola devam etmez."

Yani Sabine aslında onun iki ebeveynini de öldürmüştü. Lanthe ve Thronos kendilerini mi kandırıyorlardı?

Hızla konuyu değiştirdi. "Skye Hall'un diğer tarafında yemek yediğimiz ve sosyalleştiğimiz bir alan olan burç var. Burası eskiden bir hapishaneydi ama alanı geri almak zorunda kaldık."

"Vrekener'ler sosyalleşir mi?"

"Tabii ki. Her adada bir toplantı salonu var."

"İçki içemiyor ya da kumar oynayamıyorsanız bu nasıl olacak? Sanırım dans etmek yasak?"

"Spor etkinliklerimiz ve yarışmalarımız var. Daha çalışkan olanlar ise okumak ve tartışmak için bir araya geliyor."

Zorba. Ortalık yatıştığında, Lanthe her hafta Rothkalina'ya sadece birini bağlamak için gidecekti. Thronos'u da kendisiyle gelmeye zorlayacaktı. "Eminim halkınız benim gibi birinin aralarında yaşamasına çok sevinecektir."

"İlk başta ne düşüneceklerini bilemeyebilirler. Ama benim gibi onlar da seni görmeye gelecekler. Bu gerçekleşecek." Adamın mutlak kesinliği onu rahatlattı, kendine güveni bulaşıcı olduğunu kanıtladı.

Bir dizi geri dönüşü olan dik bir patikadan yukarı çıkmaya başladılar. "Basamaklarla uğraşmanıza şaşırdım."

"Burada yaşayan Sorceri'lerimiz var. Ve zaman zaman gençlerin kanatlarında yaralanmalar oluyor."

İkincisini söylemek için çok cömert bir yol. Onu rahat ettirmek için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

"Kaç tane ada var? Kaç tane Vrekener var?" "Onlarca ve on binlerce ada yüz adaya yayılmış durumda. ve yetmiş ada."

Bu kadar çok olduklarını hiç bilmiyordu. Ama ölümsüz bir grubun gizli bir diyarda gelişmesi mantıklıydı.

"Önümüzdeki günlerde seni tüm krallığa götüreceğim," dedi evinin önündeki sahanlığa ulaştıklarında. Ahşap kapı basit bir yapıya sahipti, rustik bir mandalı vardı ve kilidi yoktu. Kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti.

Onun dönüştüğü adam hakkında merakla dolup taşan kadın, ayrıntılara dikkat etti. Alanı tanımlamak için en iyi kelime: sade. Birkaç parça mobilya gösterişsizdi; bir çift arkalıksız bankın bulunduğu bir masa, oturma alanında ilave banklar. Diyarın geri kalanında olduğu gibi burada da hiç renk yoktu.

Ve lanet olası bir çatı da yoktu. Bu eksiklik dışarıdan tuhaf görünüyordu ama içeriden daha da tuhaftı. Yapı sanki bir oyuncak ev gibiydi, sanki yukarıdan izleniyorlardı. Vrekener'lerin özel davranışlar konusunda bu kadar endişeli olmalarına şaşmamalı.

Thronos onu bir koridor boyunca, kitaplarla kaplı bir çalışma odasının önünden geçirdi; daha sonra geri dönmeye ve boş zamanlarında incelemeye karar verdi. Evinde sınırlı bir alan olduğu için sakladığı her kitap önemli olmalıydı.

"Mutfak nerede?"

"Tabyada yiyoruz."

"Yani hizmetçi yok mu?"

"Skye'da değil." Ugh.

Şaşırtıcı derecede modern görünümlü bir banyonun ardındaki geniş yatak odasında sadece bir komodin, bir şifonyer ve kocaman bir yatak vardı. Şilte, muhtemelen kanat açıklığı göz önünde bulundurulduğu için bir kral boyundan daha büyüktü.

Adımları sendelediğinde dirseğinden tuttu.

"Lanthe?"

"Özür dilerim. Okyanusun dibinden geldiğim için başım dönüyor."

"Uzanmalısın." Onu yatağa götürdü.

Kenara oturdu. "Efsanevi Troth Yatağı'nda mı?" Koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı ve sağlam görünüyordu. Bir kamyonla kafa kafaya çarpışsa bu yatak ağır basardı. Başlık ve ayakucu gizemli Vrekener işaretleriyle oyulmuştu. "Yani işi burada mı yapacağız?"

Sanki kelimeler içinden çekilip alınmış gibi, "Kendini daha iyi hissedene kadar bekleyeceğim. Bu kadar uzun süre bekledim."

Gençliğinden beri. Merak ve şehvetle geçen ömürler.

"Thronos, yüksekliğe alışmam için bana birkaç dakika verirsen iyi olacağım."

"Yani bu gece, biz ..." derken nabzının hızlandığını duyabiliyordu.

Var mısın, Lanthé? Cennette ona eşlik etmek evlilik demektir. Evlilik olası bir hamilelik demektir.

Bu da bir büyücü için bir gecede karar vermesi gereken çok şey demektir. Gerçekten bu adımı atacak mıydı?

Ona bir daha Volar'ınki gibi sevgi dolu bir ifade takınırsa, bundan vazgeçmeyi düşüneceğini söylemişti.

Adamın yüzüne baktı ve kendini "Sanırım devam edeceğim ve seni talep edeceğim" derken buldu.

Sırıttı. "O zaman salondan bir şey almam gerekiyor. Hemen döneceğim. Kendini evindeymiş gibi hisset, çünkü burası senin evin." Kapının eşiğinde geri döndü. "Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Sanki seni kovalamalıymışım ya da birbirimizi bir felaketten kurtarmalıymışız gibi hissediyorum."

"Burada seni bekliyor olacağım." Adam özlem dolu bir bakışla dışarı çıktığında, kadın yıldızları seyretmek için yaslandı. Thronos'un yatağındayım.

Tuhaf.

Kaç kez burada yatmış ve onu düşünmüştü? Ona yüz binlerce gece onu hayal ettiğini söylemişti. O zamanların kaç bu yatakta geçmişti?

Şimdi gerginleşmeye başlamıştı. Adam bakire olduğu için (ilk ve tek bakiresi), bunu unutulmaz kılmak için daha da fazla baskı hissediyordu.

Ama gerçek, beş yüz yıllık fanteziyle nasıl boy ölçüşebilirdi ki?

KIRK ALTI

Thronos'un aklından Salon'a uçmak geçiyordu ama şu anda o ezici acıyla uğraşmak istemiyordu. Bu yüzden bacağındaki daha az acıya dayanarak koştu.

Bu gece Melanthe'ye gerçekten sahip çıkacaktı! Feveris'te -ya da halüsinasyonunda- çok yaklaşmıştı ama sonra bu mutluluk ondan koparılmıştı.

Ona dönmeden önce başlarına bir şey geleceği hissinden kurtulamıyordu. Aristo'dan uzak durmaya karar verdi. Kardeşi uzakta olsa da Thronos sessizce salona girdi.

Büyü gücü kasasının ve kutsal kâtiplerin odasının önünden geçti; buralarda geniş bir suç listesi tutuluyordu. Kutsal yazılara bu kadar yaklaşmışken, evlenmeden önce Melanthe'yle yaptığı onca şey için bir suçluluk duygusu hissetti.

Bazı şeylere engel olunamazdı. Bu gece evleneceklerdi, düzgün bir düğünle.

Ailesinin depo odasına doğru yöneldi. İçeride, eski hatıraların ve kitapların bulunduğu kutuları karıştırdı. Aradığı özel çantayı en gözden ırak yerde bulduğunda üstü başı toz içinde kalmıştı.

Bu dolabı her kim düzenlediyse, belli ki Thronos'un evleneceğini hiç düşünmemişti.

Elinde çanta, aceleyle eşinin yanına döndü. Acı bacağından akıp gitse de, bu gecenin beklentisiyle kendini sertleşirken buldu. Boynuzlarının düzleştiğini, daha hassas hale geldiğini hissedebiliyordu-

Dondu kaldı. İzlendiğine dair belirgin bir izlenim edindi. Ensesini ovuşturarak döndü ve gölgeleri taradı. Hiçbir şey göremedi.

Şüphesiz etrafta dolaşan herhangi bir Vrekener ya da Sorceri koğuşu onu selamlayacaktı ve başka hiç kimse burayı bulamazdı.

Eve ulaştığında huzursuzluğunu üzerinden atmıştı. Ön kapının kilidini açarken endişeyle yutkundu. Banyonun önünden geçerken, duşun yanında asılı duran file üstünü, eteğini ve hortumunu bir sepetin üzerine katlanmış halde gördü. Mavi maskesi bir havlu kancasından sarkıyordu.

Eşyalarını burada görmek onu şaşırtıcı derecede memnun etti.

Duş almıştı. Almalı mıydı? Bir gecikme daha. Kendine ve toza baktı.

Sabırsız bir küfürle çantayı yere bıraktı ve giysilerini yırttı. Suyun altında başını ve ellerini duvara yasladı. Sıcaklık buz gibi olsa da ereksiyonunu azaltacak hiçbir şey yapmadı.

Eşinin gerginliğini hatırladı... Onun içine girecek kadar bile dayanabilecek miydi? Ona zarar verir miydi?

Onu nasıl hazırlayacağını öğretmişti. Ön ayaklarını ısırıldı. Daha iyi düşünerek diğerlerini de kopardı.

Yatak odasına döndüğünde, kalçalarına bir havlu sarmış ve çantayı hazırlamıştı.

Kalbi bir an tekledi. Yatağın ucunda diz çökmüş, parmak uçlarını ayakucunda gezdiriyordu. Uzun, parlak saçlarını salmıştı ve onun gömleklerinden birini giymiş, kollarını bileklerine kadar kıvrımıştı. Kadının kendisine ait bir şey giydiğini görmek onu açıklanamaz bir şekilde etkilemiş, onu kanatlarının arasına almak, boynuzlarını titreyen vücuduna sürtmek istemesine neden olmuştu.

Benim, hepsi benim.

Melanthe yatağında onu bekliyordu. Çok güzeldi.

Bakışlarının yavaşça yüzünü, göğsünü almasını izledi, Daha alçak. . . . Bir iç çekişle dudaklarını araladı ve küçük dili dudaklarını ıslattı. Yüce Tanrım.

Gözleri ona duyduğu minnettarlıkla parlıyordu.

Gerçek bile olmayabilirdi. Feveris de gerçek değildi, o zaman döngüleri de.

Çok geçmeden uykusundan uyanacak, onun için yanıp tutuşacak ve her zamanki acısıyla -sabahları daha da dayanılmaz olan- karşılaşacaktı. Yumruklarını sıkacak, kararlılığını yenileyerek arayışına devam edecekti. . . .

Sırıtarak, havlunun arkasındaki bariz ereksiyonuna el salladı. "Nereus taklidi mi yapıyorsun?"

Farkına bile varmadan bir kahkaha attı. "Gerçekten buradasın." Yaramaz gülümsemesi onu düğüm düğüm etmişti, her zaman da öyle olmuştu. "Seni bu yatakta göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu ikimiz için de geçerli." Değerli kolyesini çıkarmış, onun komodininin üzerine koymuştu. Onların komodininin üzerine. "Bu arada, sıcak su bozuk."

"Oh?" Muhtemelen ona duş için hiç sıcak su olmadığını söylemek için iyi bir zaman değildi.

"Peki çantada ne var?"

Onun yanına oturdu ve açarak yıllar önce kendisi için dikilmiş olan iddialı çarşafı ortaya çıkardı. Malzeme, koruyucu bitkilerin hoş kokusunu taşıyordu.

Kaşlarını çatarak kağıdı açtı. "Geri almak zorunda kaldığın şey bu mu? Yatağınız için yeterince büyük olmayacak."

"O sayfayı aramızda tutmamız bekleniyor. Bu bir gelenektir."

"Bu nasıl işe yarayacak . . . ?" Kumaşın ortasındaki dikişli açıklığı bulduğunda sözünü kesti. "Ne kadar sapıkça. Ama bunun kauçuk olması gerekmiyor muydu?" İşaret parmağını boşluktan içeri sokarak kaşlarını ona doğru salladı.

Ona göz kırptı. "Neden kauçuk olsun ki?"

İç çekti. "Sana öğretmem gereken o kadar çok şey var ki. Geleneklere bağlıyım ama gerçekten aramızda bir şey olmasını istiyor musun?"

Onu kucağına çekti ve kollarını ona doladı. "Bir şekilde birlikte uyumadan önce bu yatağa gelmeyi başardık. Bunu doğru yapmak istiyorum. Düzgün bir evlilik."

"Bu iddia işi senin için önemli, ha?"

"Öyle." Alnı onunkine yaslandı. "Ama Melanthe, bundan emin olmalısın. Uzun zamandır birlikte değiliz. Ve ben başkalarına sahip olamasam da -açıkçası sahip olsam bile olmazdım- sen başka birini bulabilirsin." Onun esnek kalçalarından birini okşamaya başladı. "Eğer bu adımı atarsak, sonsuz yaşamında karşılaşacağın tüm erkekler arasından beni seçmek zorunda kalacaksın. Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim." Sanki şimdi bırakacakmışım gibi.

İpeksi ellerini onun yüzüne koydu. "O geçitten seninle birlikte geçtiğimde seni diğerlerine tercih ettim. Senin karın olmak istiyorum."

Kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyük hissediyordu. "Benim karım." Eğildi, boynuzlarından birinin ucunu kızın boynunda aşağı yukarı gezdirdi. Benimkini. Adamın onu kokusuyla işaretlediğini biliyor olmalıydı.

Ona daha fazla erişim sağlamak, içgüdüsünün emrettiği şeyi yapmasına izin vermek için başını yana eğdiğinde, küçük ayak parmakları kıvrılana kadar onu öpmek istedi.

"Sadece son bir değerlendirme," diye mırıldandı dalgınca. "Muhtemelen artık sezonda bile değilim, değil mi? Haftalardır canavarın karnında olabilirdik."

Başını kaldırdı. "Kendini bana bağlı hissetmen için seni hamile bırakmak istemiş olsam da yalan söyleyemem. Kokunu alıyorum, mevsimindesin. Azaldı ama hâlâ orada."

"O zaman zaten zayıf olan şansımız da azaldı." Dudaklarını onun boynuna, sonra çene çizgisine, sonra da ağzının köşesine bastırdı. "Beni şaşırtıyorsun, Thronos. Dürüstlüğüne alışabilecek miyim merak ediyorum."

"Yapmak zorunda kalacaksın. Çünkü seninle evlenmek üzereyim." Mevsim ya da değil, hâlâ bunu istiyordu. Ağzını onunkinin üzerine etmek için döndü.

Lanthe'nin dudakları aralandı ve adamın dilinin kendi dudaklarına doğru kaymasını memnuniyetle karşıladı. Adamın öpücüklerini bu kadar yavaşça almasını seviyordu,

Devasa vücudundaki gerilime rağmen yavaş yavaş ilerliyordu.

Kıçının altındaki shaftının kavurucu sertliğine rağmen.

Dilleri birbirine dolanırken, adam kadının kalçalarının arasına uzandı ve parmakları yukarı doğru ilerledi. Gömleğini giymenin, elinin kumaşın altında görünmeden hareket etmesinin çok erotik bir yanı vardı.

Dudaklarına karşı, "Seni hazırlamam gerek," diye geveledi.

Onun muhteşem fiziğini o havlunun içinde görmek pompasını çoktan hazırlamıştı. Ama o kimdi ki Vrekener'i hayal kırıklığına uğratacaktı? "Sana söyledim: Senin vücuduna bakıyorum ve benimki ıslanıyor. Başka her şey bonus olacak." Onun için kalçalarını açtı.

Daveti kabul etti, nazıkçe onun cinsel organını kavradı, elinin topuğunu hassas klitorisine bastırdı.

Diğer eliyle sertleşmiş meme uçlarını önce birini, sonra diğerini ovmaya başladı.

Hafifçe çimdiklemek. En ucunu okşuyor. Her bir tepeyi parmaklarının arasında yuvarlıyor . . .

Adam onu kumaşın üzerinden emmek için eğildiğinde nefesi kesildi ve parmaklarını adamın nemli saçlarına geçirdi. Dudaklarını her çekişinde daha fazlası için ona doğru eğiliyordu.

"Seni emmeyi seviyorum. Bunu saatlerce yapabilirim."

Adam diğer meme ucuna geçtiğinde inliyordu, nefesleri hassas uca karşı sıcaktı. Emerken parmağını içine soktu ve onu bu kadar tahrik olmuş bulduğu için inledi.

Aralarında her zaman kıvılcımlanan elektrik bir şimşek fırtınası gibi büyüdü. Parmağı sadece bir alaydı, daha önce Thronos'la neredeyse yaşayacağı zevkin bir habercisiydi - kocaman aletini içine sokmaya başladığında.

Bu düşünceyle, onun itici parmağıyla buluşmak için sallandı, kıcı yakında zevk alacağı sertliğin üzerine sürtündü.

"Bu iş başlamadan bitecek" diye homurdandı.

Onun için hazırды. Adamın ensesini avuçladı. "O zaman içime gir. Çabuk, bir şey düşünümüzü bölmeden önce."

Kaşları havaya kalktı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum." Onu kucağından indirip yatağa yatırdı. Üzerindeki tişörtü çıkardıktan sonra havlusunu indirdi ve ağız sulandıran ereksiyonunu ortaya çıkardı.

Onun savaşçı vücudunun yedi ayağını hayranlıkla seyretmek için zaman ayırdı. Kanatları açılmıştı, iblisin seksi arka planıydı. Boynuzları dümdüz olmuştu.

Daha önce ona karşı bu uzunlukları kullandığında, seksi tepki olarak sıkılmıştı. Adam onu kokusuyla işaretlemişti ve kadın buna bayılmıştı. O boynuzları öpmek ve okşamak istiyordu. Sonra onun sert dudaklarını yalamak. Ve yassı meme uçlarını. Ağzını göğüs kaslarının sert kenarları boyunca gezdirmek, sonra da aşağıya doğru izini sürmek istiyordu. . .

Onun tipi neydi? Voilà.

Bacaklarının arasına diz çökmek için hareket etti. Çünkü bunu yapmak üzereydiler. Koruma olmadan.

Biyolojik saati çılglık atıyordu: Yuvarlan. Zar. Zar.

Ama sonra çarşafı onun üzerine serdi. Yaklaşık bir metre kareydi ve stratejik olarak yerleştirilmiş bir yarığı vardı. Bu işin siyaseti canımı sıktı. Kadın doğum kontrolü yaptırmadı ama adam bu bariyeri mi yaptırdı?

Hayır, hayır, bu onun için önemliydi. Kendi kendine yardım kitapları ona uzlaşmanın gelişen bir ilişki için hayati önem taşıdığını söylüyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi, ikisinin de çarşaftan memnun kalmasını sağlayacak bir yol; şimdilik oyuna devam etmeye karar verdi.

Açıklığı kadının cinsel organıyla aynı hizaya getirirken, "Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Eğer yavaş gidersen."

Kendini onun üzerine kaldırdı, düzleştirilmiş bir kolunun üzerine yaslandı. "Yavaş mı?" Bakışları çarşafın üzerinden sarkan göğüs uçlarına takıldı. "Korkarım dayanamayacağım. Seni çok uzun zamandır arzuluyorum." Serbest eliyle kendini kavradı ve çarşafın aralığını hedefledi.

İlk teması beklerken ellerini adamın geniş omuzlarına dayadı. Soğanlı kafa tam aç çekirdeğine çarptığında, hazır bir şekilde inledi. "Ben de uzun süre dayanamayabilirim!" Elllerinden mavi büyüler parıldadı, dalları onları sardı.

Tıslayarak nefes aldı ve kararlı bir şekilde ona doğru bastırdı. "Benim şehvetli büyücüm." Yüz ifadesindeki sahiplenme ateşiyle aşağıya baktı.

Gümüş gözleri ona sahip olmak üzere olduğunu ve hiçbir şeyin onu durduramayacağını söylüyordu.

Adam iki kolunun üzerinde doğrulduğunda, kadın onun omuzlarını yoğurdu. "Ne kadar kaygan olduğumu hissedebiliyor musun? Senin için ne kadar ıslak olduğumu?"

"Lanthe ..."

"Korundayken, aletinin içime girdiğinde nasıl bir his vereceğini hayal ettim." Sözleri gırtlaktan geliyordu. "Bu gece bana göstereceksin."

Bir ürperti, söylemek üzere olduğu her şeyi bastırdı.

Onun alışılmadık tepkileri, yanıtlarının dürüstlüğü, kızın tahrikini şok edici bir dereceye kadar artırdı.

Dürüstlük tahrik ediciydi. Kim bilebilirdi ki?

Zonklayan çubuğuna doğru hafifçe sallanarak, "Daha seksi olamazdın, Thronos," diye mırıldandı.

Sanki ona inanmıyormuş gibi başını eğdi. Ama kızın gözlerinde gördüğü şey onu başka türlü ikna etti. Gördüğü şey ürpertisini daha da artırdı.

Tacı içine yerleştirdiğinde terlemeye başlamıştı. Sesini alçaltarak, "Etrafımda çok sıkı duruyorsun. Bu kadar ateşli olacağını hiç düşünmemiştim." Adamın ses tonundaki merak, kadının ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu.

Çarşaf onun sığ nefesleriyle yükselip alçaldı. Sırtını öyle bir kamburlaştırdı ki, meme uçları kumaşın üzerinde gerildi ve bu da onu perilerin yaptığından daha fazla büyülemiş görünüyordu. "En azından göğüslerimi açmak istemiyor musun?"

Yaşadığı ikilem yüzünden okunuyordu. Sonunda çarşafı göğüslerinin hemen yanından aşağı çekti. "Örtmek için çok güzel."

Ve kalbinin bir kısmını daha ona kaptırdı.

Gözlerini çakıl taşlı uçlara dikmiş, şehvetli dudaklarını yalıyordu. Onu emmekten özel bir zevk aldığını ifade etmişti. Eğer şimdi yaparsa, bu gerçekten başlamadan bitebilirdi. Onun dikkatini dağıtmak için kalçalarını yuvarladı.

Bu da şaftını daha da derine soktu.

Ani dolgunluk karşısında nefesi kesildi; adam homurdandı, "Sıkı."

Kadının çığlık atmamasının tek nedeni onun yavaş yavaş ilerlemesiydi. "Yavaş iyidir, Thronos."

Ciddi bir baş hareketiyle, zonklayan uzunluğunun birazını daha kılıfına soktu. Daha şimdiden boşalmamak için bariz bir savaş veriyordu. Kanatları bir yumruğun açılıp kapanması gibi açılıp kapanıyordu. Ter, kaslı göğsünün nefes kesici kabarıklıklarını, kaya gibi sert gövdesinin dalgalanan kaslarını kayganlaştırıyordu.

Adam daha da derine inerken, temiz terinden bir damla kızın şişmiş göğüslerinden birinin üzerine sıçradı ve kızın titremesine neden oldu

-Ve kendi kontrolünü baltalıyordu.

"Özür dilerim," diye ısırdı.

"Beni delirttiğin için mi?" Kadın adamın ensesini kavradı, göğüslerini adamın göğsüne sürtmek için yukarı doğru eğildi; çarşafı beline doğru çekerek adamı daha da içine soktu.

"Meme uçlarını hissediyorum . . çok sert ... ah, tanrım-" Kalçaları kontrol edilemez bir hızla öne doğru savruldu, ta ki içinde derinlere oturana kadar, ciğerlerinden bir hırıltı koptu.

Kendi ciğerleri nefes almak için sıkışıyordu. Vücudu onun içindeydi, onu çevreliyordu ve kaybettiği kontrolü yeniden kazanmak için verdiği mücadeleden dolayı titreşiyor gibiydi.

"Lanthe! Seni incitmek istemedim, incittim mi?"

Onun altında kıpırdanarak uzunluğuna uyum sağladı. "Bana bir saniye ver." İçinin derinliklerinde, adamın sikinin kalbinin atışına göre titreştiğini algılayabiliyordu. Onun yenilmez kalbinin. "Ben iyiyim, Thronos. Her şey yolunda."

Yüzünü büyük elleriyle kavradı, ona dokunarak saygıyla. "Seninle daha yeni evlendim," diye mırıldandı ve kadının erimesine neden oldu.

Hayatım boyunca bu bakışı görmek için bekledim. "Ben de bu işle uğraştığıma göre" -altında kıpırdanarak bir inilti çıkardı- "birbirimizle evlenelim derim."

Acı dolu bir gülümsemeyle, "Bu kulağa daha adil geliyor," diye homurdandı.

Ona sırtımdan duramıyordu. Sanki muazzam bir başarı elde etmişlerdi. Ki öyle olduğunu varsayıyordu.

Ama adam geri çekilmeye başladığında eğlenceleri azaldı. Sikinin sürtünmesi ve alevlenen taç, kadından ağlamaklı bir çığlık kopardı.

İlk hamlesini yapmadan önce, "Hazır mısın?" diye sordu. Kadın başını salladı.

Kalçalarını öne doğru eğdiğinde başını geriye attı, boynundaki kaslar şişti. "Benim Lanthe'm!" Sonra bir kez daha onunla yüzleşti, ona hayranlıkla baktı.

Hâlâ içinde şişiyordu, beklediğinden çok daha fazla. Görünüşe göre, hem gösterişçi hem de büyümeciydi. Bir irkilmeyi bastırmak için elinden geleni yaptı. Cesur küçük asker, hepsi bu.

Lanthe her zaman birleşme teriminin cinsel anlamda abartılı olduğunu düşünmüştü. Şimdi vücudunun büyük bir kısmı onun için içindeydi, kendini ona bağlanmış hissediyordu. Eğer kendini buna alıştıracırsa... "Kendini içimde karıştır."

"Karıştırayım mı?" Kalçalarını çevirerek kadının hassas klitorisine sürtündü.

"Oh, evet." Zevk onu alevlerin yoğunluğuyla yaktı.

Keskin bir nefes verdi. Puh. İfadesi şimşek çakmış gibiydi.

Gecenin sessizliğinde kalbi bir davul gibi çarpıyordu. Kanatları genişçe gerilmişti, nabız çizgileri yukarıdaki diademden kayan yıldızlar gibi parlıyordu.

Ona bakan yıldızlı gözleri hepsini gölgede bırakıyordu.

Kendini tekrar kımıldattı, onu gerdi, iyice doldurdu. Mutluluk onu sardı, sıcaklık her tarafına yayıldı.

her inç . Onu. O da keçe dolup taşan ile
Onu, duygularla.

Doldur.

Ama duyguları kafasını karıştırmıştı. Ona karşı hissettiği şefkatin yanı sıra minnettarlık, rahatlama ve hatta neşe de duyuyordu.

Ellerini adamın ensesinde birleştirerek mırıldandı, "Thronos . . ." Ben seninim. Sen de benimsin. Kafamı karıştırıyorsun. Bu beni şaşırtıyor. Orgazm bile olmamıştı ve bu şimdiye kadar yaptığı en iyi seksti. Seks hiç birine eve dönmek gibi gelmemişti.

Sanki kaderin altın paralarıyla yıkanıyordu.

Büyük avucunu kadının yüzünün yan tarafına koydu. "Yüz ifadenizin bana ne anlattığını anlamıyorum," diye itiraf etti çakıllı bir sesle. "Ama sanırım hoşuma gitti."

"Sana aynı anda binlerce şey anlatmaya çalışıyorum. Senin tarafından alınmaya hazır olduğumu söylüyorum." Ona sadece alışmakla kalmamıştı; aleti artık o kadar kritik geliyordu ki onsuz nasıl hayatta kaldığını merak ediyordu. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim." Elleri adamın kışına gitti, esneyen kaslara gömüldü. "İtmeye ihtiyacın var mı?"

"Tanrılar adına, evet." Kalçalarını geri çekerek daha yavaş batmaya başladı.

Ecstasy onun içinde dalgalandı. İnlerken göz kapakları titriyordu.

Bir özenli itiş daha. "Her zaman böyle midir, Lanthe?"

"Kesinlikle hayır." Onun sertliği üzerinde kıvranmaktan kendini alamıyor, daha fazlasını istiyordu. "Daha fazla, Thronos!"

"Hareket etme şeklin ... çıldırtıcı." Onun huzursuz kalçalarını sıktı, vücudu ileri doğru hareket etti. Sonra tekrar. Kılıfının ucuna her vuruşunda, klitorisi lezzetli bir uyarılma yaşadı. Orgazmı daha da arttı.

"Beni çok sıkıyorsun." Adımları hızlandı. "Dayanamıyorum!"

"Hayır, gelme," dedi, büyücülüğünün yükseldiğini hissederek. "Sana izin vermeyeceğim." Hava dudaklarının yanında bulanıklaştı.

Az önce gücünü onun üzerinde mi kullanmıştı?

Sertçe itti, acı çekiyormuş gibi inledi. "Lanthe . . ." Teni terden parlıyor, kasları geriliyordu. Ona bu şekilde bakmak bile -sancılar içindeki istikrarlı Vrekener'ına, yüzyılların ihtiyacını açığa çıkarmak üzere olan devasa bir savaşçıya- onu tam sınırına getirdi.

Bu erkek için boşalacaktı ve artan zevkin yoğunluğundan neredeyse korkacaktı.

"Daha sert itmeliyim. Yavaş gidemem."

"Yapma. Beni istediğin gibi al."

Bir iniltiyle, onun bedenine girdi. Tekrar. Ve tekrar, bacaklarının arasına girene kadar, onun zevkine. Elleri onun altına daldı, kalan pençeleri kışının kıvrımlarını ısırdı - onu spirale gönderen ilkel bir sahiplenme işareti.

Çok yakın, çok yakın.

Sinirli bir şekilde bağırdı, gözlerinde şaşkınlık parlıyordu. "Lanthe, ben gelemem."

"Sana emretmiş olabilirim." Doruk noktasına doğru hızla ilerlemesine rağmen, nefesini içine çekti ve ikisine de eziyet etmek isteyerek buna direndi.

"Çözün şunu!" Tendonları gerginlikle öne çıktı, güçlü bedeni tohumunu serbest bırakmak için çabalıyordu.

"Hmm. Bu gece çok eğleneceğiz. "

KIRK YEDİ

Bu eğlenceden başka bir şey değildi! Thronos tacın hemen altında sıkışmış bir meni düğümü hissediyordu ve onu serbest bırakamıyordu.

Vücudu tam olarak kimi talep ettiğini biliyordu, onun rahmi için tohum dökmesi gerektiğini biliyordu. Bunun baskısıyla ereksiyonu çekiçle dövülmüş bir başparmak gibi zonkluyordu; daha önce hiç olmadığı kadar kötüydü çünkü onun için meni akıtıyordu.

Sıcak kanalı onu öyle sıkıca kavramıştı ki, sanki bunu talep ediyordu. İlk seferinin tadını çıkarmak, onun tadını çıkarmak istiyordu ama o lanet olası şiddetli zonklamamanın ötesini düşünemiyordu.

Vücutlarının birleştiği yere doğru baktı. Hata yapmıştı. Çarşaftaki yarıktan, kadının pembe teninin adamın dolgun boyunu sardığını görebiliyordu.

Eşinin uyarılmışlığıyla kumaşı ıslattığını görünce, sanki onun için nefes alıyormuş gibi şaftı içinde sarsıldı. "Aklımı kaçırmak üzereyim!" Ona, eğer onun içine girerse, hiç şüphesi olmayacağını söylemişti; moleküler düzeyde parçalanacak, geri dönüşü olmayan bir şekilde değişecekti.

Ciddi bir şekilde hafife almıştı.

Çatırdayan elektrikleri şimdi onu yakıyordu, sanki aralarında yıldırımlar patlıyordu. Bağlanma hissi onu alt etmiş, dehşete düşürmüştü. Fiziksel olarak vücudu sarsılıyordu - baskıyı hafifletmek ve zevkini almak için çabalıyordu - ama aynı zamanda kader arkadaşına tohumunu vermeye, içinde kendinden bir şeyler bırakmaya ihtiyacı vardı.

Yüzüne baktı; gözleri ıslık ıslık ve onunla henüz anlamadığı bir dilde konuşuyordu. "Bırak beni, Melanthe!" Sesi boğuk çıkıyordu, acı dayanılmazdı.

Çok iyi hissettirse bile.

Cevap olarak, boynunu öpmek için eğildi. Etraflarını saran ruhani, mavi büyüyle onun nabız noktasını yaladı, tıpkı ondan altın tozu aldığı gibi. Bu da onu aynı şekilde çılgına çevirdi. Boynunu emmeye başladığında, onun kendisini çözmeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Seni serbest bırakacağım," diye mırıldandı tenine karşı, "sen beni serbest bıraktığında."

Şehvetle dolup taşan beynine idrak çarptı. Gelmesine izin vermeden önce onu orgazma ulaştırması gerekiyordu.

Kollarını kızın arkasından geçirerek onu yukarı kaldırdı ve göğüslerini kendisine doğru eğdi. Ağzı önce bir meme ucunu, sonra diğerini sıyırdı. Onları önce diliyle, sonra dudaklarıyla emdi, emerken bacaklarının arasında sallanıyordu.

Dolgun bir göğse karşı, "Bırak beni!" diye bağırdı. Sallıyor, emiyor, sallıyordu. Aklımı kaybediyordum.

"Thronos, kendimi daha fazla tutamam..."

"Kendini tutmak mı?" Bunların hepsi kasıtlı mıydı?

"Yaklaştım!"

"Seni oraya götürmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Öpücüğünle dudaklarımı al!"

Adam ağzını onunkinin üzerine eğmeden önce başları öne doğru fırladı, dişleri birbirine çarptı. Dilleri birbirine karıştı, yalayıp yuttular. Nefes alışverişinde bulundular, kadının inlemeleri ve adamın inlemeleri. Adam kadının içine daldıkça kadın da adama karşı çılgınca çırpınıyordu.

Tam bir kriz noktasına ulaştığında -basınç, ıslaklık ve sıcaklığın ötesini düşünemediğinde- kulağına fısıldamak için ayrıldı, "E t r a f ı n a geldiğimi hissettiğinde . . . bana tohumunu ver." Büyücülük onun emriyle birlikte dönüyordu.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Yüce Tanrılar" diye tısladı.

"Ve ağzımı kapatmak isteyebilirsin, çünkü bana çılgılık attırmak üzeresin." Onun bakışlarını tuttu. "Thronos, şimdi!"

Terk edilmiş çılgınlığını bastırmak için avucunu kullandı. Sırtını onun altına eğdi, küçük bedeni onu şaşırttı.

onun gücü.

Kılıfı onu bir yumruk gibi sıktığında kendi bedeni hareketsiz kaldı, sersemledi. Sonunda sağlayabileceği tohumdan onu sağlamak için mi? Etrafındaki ilk kasılmayla birlikte, şaftı boşalmaya hazır bir şekilde cevap veren bir nabız attı. Mührü kırılmak üzereydi.

Tüm gücüyle bacaklarının arasına vurmaya başladığında kanatları genişledi.

Bir hayvan gibi. Bir iblis gibi.

Sonra . . .

Kavurucu bir telaşla meni fışkırdı. Sıcak özü sadece eşi içindi.

Kükremesi geceyi sarsmadan önce, dişlerini kadının boynuna geçirdi ve tenine karşı kükredi.

Boynuna yapışmadan hemen önce, Thronos'un yıldızlı gözleri gece gibi karardı.

Sonra dişleri etini ele geçirdi. Lanthe onun kendisini işaretlediğini hissettiğinde -bir iblisin yapacağı gibi- büyüclük içinden bir bomba gibi patladı.

Orgazmı yeniden şiddetlendi, ta ki avucunun içine doğru çılgık atana, adam bir piston gibi onu becerirken altında çırpınana kadar. Adam cızırtılı boşalmasını kadının içine pompalarken, siki kadının içinde daha da derinlere doğru ilerledi.

Tohumundan fışkıran sular kızın içine dolduğunda, kasları kızın etrafında sıkılaştı, pençeleri kızın derisine saplandı, kanatları titredi.

Acımasız, güzel iblis.

İçini boşaltıp kuruyana kadar, kadın onun altında gevşeyip sersemleyene kadar itti. . .

Elini onun ağzından çekti ve üzerine yığıldı, ısırığının açık bir isteksizlikle bıraktı. Ağzını yalarken

sivri diliyle işaretledikten sonra uzun bir memnuniyet iniltisi çıkardı.

Sonra uyanır gibi oldu. Kollarının üzerinde onun üzerine çıktı. "Seni incittim mi?"

"Hmm. Isırığın acıtmış olabilir, ama hissetmek için gelmekle çok meşguldüm." Onun göğsünü ısırıldı. "Olabildiğince uzun süre hassas davrandın."

Rahatladı ve dirseklerine kadar alçaldı. "İblis olduğuma dair bir kanıt daha mı? Lanthe, hiçbir şey seni benim olarak işaretlememe engel olamazdı." Kızın saçlarını alnına doğru taradı. "Ama başka hiçbir Vrekener erkeği bunu yapmıyor."

"Bildığınız kadarıyla. Cildim sabaha kadar iyileşmiş olacak.

Ne yaptığımızı kim bilecek?"

Hâlâ kararsız görünüyordu, o yüzden şöyle dedi: "Belki Pandemonia içindeki şeytanı serbest bıraktı, ama umurumda değil. Her neysen benim için fark etmez. Az önce olanlar akıllara durgunluk veren, sarsıcı ve mükemmeldi. Bir anını bile değiştirmezdim."

Dudaklarının kenarları gururla kıvrıldı. Böyle bir adam.

"Geldiğini hissettim." Sesindeki şaşkınlığı bastırmaya çalışmadı.

Kadın sırtarak kılıfını onun etrafında sıktı; adamın gözleri irileşti.

"Ben de seni hissettim." Erkeğin içine boşalmasından endişelenmesi gerekiyordu ama hâlâ sevişmelerinin etkisindeydi. Bu erkeğe bağımlıydı. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Dürüstlüğü onu etkilemiş, tüm gardını indirmeye ikna etmişti. Bu gece onun için güvenin en güçlü afrodisyak olduğunu öğrenmişti.

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Her zaman tohumlarımın, ne bileyim, içimden akacağını düşünmüştüm. Baskının bu kadar yoğun olacağını hiç düşünmemiştim. Serbest kaldığında, neredeyse ... şiddetli ama en iyi şekilde."

Şaftı daha şimdiden daha fazlası için kıpırdanmaya başlamıştı. Vrekener'inin bu gece için sadece ısınmaya başladığını fark ederek sırtıttı. "Yani,

Beklediğinize değdim mi? Büyük bir oyun oynadım."

"Haklısın büyücü. Tıpkı dediğin gibi" -dudaklarına bir öpücük kondurdu- "beni moleküler düzeyde par aladın."

KIRK SEKİZ

Thronos dönüşmüş bir erkekti, zihninin kaldıra m a y a c a ğ ı k a d a r ç o k düşünce, kontrol altına alamayacağı kadar çok duygu vardı.

İçinde kaldı, hâlâ sertti. Menisinin ıslaklığını kadının içinde hissedebiliyordu ve bu onu çok derinden tatmin ediyordu. "Asla ayrılmak istemiyorum," dedi ona. Onun gibi o da bedenlerinin ayrılması için acele etmiyor gibiydi. "Bu şekilde uyuyabilir miyiz?"

Başını salladı. "Üzerinize uzanabilirim. Yine de uyumanın ilgileneceğimiz son şey olacağını düşünüyorum. Bu arada, bunu bir daha ne zaman yapabilirsin?"

"Bunu istediğin kadar yapabileceğimden eminim," dedi bir hamleyle.

"Bütün gece duyduğum en iyi haber bu." Gözleri neşeliydi.

Elini uzatıp başparmağını kızın ipeksi yanağında gezdirdi. Kadın başını avucuna çevirdi ve başparmağını emmek için dudaklarının arasına çekti.

"Uhn." Bu onun tüm vücudunu nasıl bu kadar şiddetli bir şekilde alevlendirebilirdi? Duyguların sarsıntısı ürkütücüydü -şaftını emdiği zamanlara dair canlandırdığı anılardan bahsetmiyorum bile.

Şimdi ona verecek tohumu vardı, dudaklarının arasına alacak mıydı? Meniyi bu şekilde harcamak bir hakaretti, ama Lanthe içerse, doyana kadar verirdi ve verirdi.

Aynen böyle, onun için çaresizdi, kalçaları onun sıcak eldivenine doğru pompalanmaya başladı. Son bir yalamayla onu serbest bıraktığında, adam ensesini kavrayarak onu kendine çekti.

"Bekle!" diye bağırdı. "Bırak beni, bırak beni." Geri çekildi. "Seni incittim mi?"

"Sırt üstü yuvarlan."

Kaşlarını çatarak pozisyonlarını değiştirdi.

Üstüne çıktıktan sonra zarifçe attan indi ve çarşafın açıklığını şaftının tabanını çınlatmak için bıraktı.

İddia sayfasını ona doğru çevirmişti.

Kutsal çarşıftan taşan ereksiyonu karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanthe, bu ... bu küfür olabilir."

"Sen bana yaptın, ben de sana yapacağım. Evliliğimiz böyle olacak-eşit ve her iki taraf için de biraz yıkıcı. Ama bizim için işe yarayacak."

Kalbi küt küt atıyordu. İkna olmuş olmasına rağmen, kadının kesinliği onu şaşırtmıştı. "Bizim için işe yarayacak mı?"

"Bu, lanet olası çarşaf konusunda bana ne kadar üzüleceğinize bağlı."

Farkına varması onu bir örs kuvvetiyle vurdu. Birbirleri için taviz vermeye devam ederlerse, sadece sonsuza kadar evli kalmayacaklar, aynı zamanda iyi de evlenmiş olacaklardı. Buraya onun için gelmişti -başka bir nedeni yoktu- ve çok şeyden vazgeçmişti; adam onunla yarı yolda buluşacaktı. "Üzülme, karıcığım."

"İyi adam," dedi usulca. "Çarşafıla işimiz bitti mi?"

"Evet. Ama sadece evli olduğumuz için." Bunu söylemek hoşuna gidiyordu. "Amacına hizmet etti."

Üzerindeki giysiyi çekiştirerek yatağın uzak bir köşesine fırlattı. "İşimize dönelim o zaman." Gülümseyerek onun üzerine çıktı ve şaftının üzerinde diz çöktü. "İşte ben buna Thronos ve Lanthe'nin Pandemonian pozisyonu diyorum."

Kız onun boyundan aşağı kaymaya başladığında sırtışı soldu. Kadının seksi onu işkence edercesine santim santim yutarken sadece bakabildi. . .

Değiştirme.

Onu gidebildiğı kadar derine götürdükten sonra, gözlerini zarif karısına dikti. Saçları yürek parçalayacak kadar güzel yüzünün her yerinde parlak bir yumaktı, büyücülüğü

parıldıyordu. Kızın şişmiş meme uçlarının kıvrık dudaklarıyla aynı renkte olduğunu belli belirsiz fark etti.

O kadını seyrederken, kadın da ona bakıyordu. "Vücudunun ne kadar büyük ve sert olduğuna bak. Ve hepsi benim için. İçimdeki açgözlü büyücü çok memnun."

Tanrım, göğsünü gururla kabarttı.

Meme uçlarından birini tırnağıyla törpüledi ve aldığı zevk, başparmağını emdiği zamanki kadar beklenmedikti!

Sonra ellerini adamın omuzlarına bastırarak a y a ğ a kalktı. . .

Gece havası ısınmış testislerini, ıslanmış şaftının tabanını soğuttu. Kalçaları onun sıkı sıcaklığını kovalayarak büküldüğünde, aynı anda aşağı indi.

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı.

Kız yavaşça ona binmeye başladığında uyandı, göğüsleri onun büyülenmiş bakışları için zıplıyordu. Hareket edişleri karşısında büyülenen adam, onları yoğurma isteğiyle savaştı. "Çok güzeller-"

Sözleri kesildi. Boyunu aşağı yukarı kaydırırken, onu içeriden sıktı.

"Lanthe!"

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu siren sesiyle.

"Bunun asla bitmesini istemiyorum!" Bir yanı hâlâ onun içinde olduğuna inanmıyordu. Bu dönüşü kabullenmesinin biraz zaman alacağını fark etti.

Hayalindeki kadının yataklarında olduğunu kabul etmek, onun bedeniyle şehvetini doyururken kendisi de aynısını yapıyordu.

Kollarını başının üzerine eğdi, kalçalarını kırarken bileklerini çaprazladı. Adamın üzerinde kıvranma şekli adamın nefesini kesiyordu. Hipnotik kadın.

Elleri aşağı doğru kayıyordu, biri göğsünü okşuyor, diğeri de cinsel organına mastürbasyon yapıyordu. İleride onun kendi kendine zevk almasını izleyecekti; şimdilik o eli uzaklaştırdı. İşaret parmağıyla şişmiş tomurcuğu okşadığında, kadın başını geriye attı.

Kadının saçlarının uçları adamın kalçalarını gıdıklıyordu; saçların içinde çalkalanan bir erkek için ek bir his. Adam onun cinsel organını ovaladıkça, kız daha da sert kıvranıyordu. Onu ovmak, okşamak... "Yine yaklaşıyorum!"

Onunla yüzleşti. "Bu sefer seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım."

"Bildiğim iyi oldu." diye homurdandı. Mücadele etmesi gereken başka bir dürtü daha vardı. Koruyucu kanatlarını onun etrafına sarma ihtiyacı çok baskındı.

Onu boynuzlarıyla ve dişleriyle işaretlemişti. Onun en ilkel dürtülerini kabul etmişti. Bu yüzden onu kollarının arasına almak için eğildi. Kanatları kızın etrafını sardığında, kız daha da kayganlaştı, temposu arttı.

"Sanırım kanatlarımı sevdim."

Nefes nefese başını salladı. "Benim için çok sürpriz oldun. Seninle ilgili her şey. . ."

Adam onu kendine doğru çektiğinde, kadın kollarını adamın boynuna doladı ve bu memnuniyet adamın titremesine neden oldu. Sadece ikisi vardı, dünyaya karşı kozalanmışlardı, bedenleri onun nabız atışlarıyla aydınlanıyordu.

Meme uçları adamın göğsünde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Peki yakında çığlık attığımda kanatlarının arasından beni duyabilecek biri var mı sence?"

Dizlerinin üzerinde yükselip onun kıcını kavradı. Onun boyuna sabitlenen kadın, bacaklarını onun etrafında sıkıttı.

"Belki de diğerleri bu şekilde sessiz kalıyordur? Öğrenmenin bir yolu."

Acil bir fısıltıyla ona, "Çok yakınım Thronos," dedi. Boynunu o çıldırtıcı şekilde emmek için eğildi ve aynı zamanda ona doğru bastırdı. Eşinin muhtaç küçük tomurcuğunu şaftının tabanına sürttüğünü fark ettiğinde, kendiliğinden

Geldi. Sert.

Kükremesi kanatlarının içinde yankılanırken, ona karşı öfkeyle eğildi ve tohumunu pompalamaya başladığında geri öğüttü.

"Çok sıcak!" Onu daha hızlı sürüyor, çılgınlığa sürüklüyordu. "Geliyorum, Thronos! Beni öyle hissettiriyorsun ki-" Ona karşı gerildi, kalçaları adamın yanlarında titriyordu. Başı adamın kanatlarına yaslandı, doruk noktası bir çığlık atmasına neden oldu.

Kanalı bir kez daha hakkını talep ettiğinde coşku gibi bir şey yaşadı. Kadının kasılmalarının boyunu aşağı yukarı dalgalandırdığını hissetmek için itişlerini hafifletti, kadının zevki onunkini mükemmel bir şekilde sıkıyordu.

Uzun süren güvensizliğini inleyerek dile getirdi. "Benim Lanthe'm ..."

Kadının orgazmı yatıştığında, adam titremeye devam etti -sanki serbest bırakılması artçı şoklar yaratmış gibi.

Başını adamın omzuna yaslamış, nefesini boynunda hissederken, adamın kabaran göğsünü okşadı. "İşte. Ben de seni sahiplendim."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lanthe ve Thronos, Thronos'un kanatlarına sarılmış, birbirlerine dönük yatıyorlardı. Gençken yaptıkları gibi, sırlarını mırıldanıyorlardı.

Yıllar önce ona kocası olacağını söylemişti. Ne kadar da haklıymış!

Lanthe sahiplenilmişti. Adamın onu kaç kez ele geçirdiğini, kaç kez uçurumun kenarına getirdiğini unutmuştu.

Onları ayıran çarşaf yol kenarına atılmıştı. Bütün çarşaflar öyle. Kanatları onları oldukça sıcak tutuyordu.

Şimdi onu saçları dağılmış, rahatlamış ve uykulu bir halde görmek kalbini sızlatıyordu.

"Beklediğin gibi miydi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz kuzum."

"Anlat bana."

Kelimeleri arıyormuş gibi kaşlarını çatı. "İlk tanıştığımızda kokunu içime çektim, gökyüzünü ve evimi. Senin içindeyken, gökyüzünü ilk kez bulmuşum ya da sonsuz bir yokluğun ardından eve dönmüşüm gibi hissediyorum. Sanki sahip olduğum ya da sahip olacağım her istek ve ihtiyaç karşılanmış gibi. Bu kadarını beklemiyordum."

İtirafı o güne kadar duyduğu en dokunaklı şeylerden biri olmasına rağmen, nefes verdi ve "Çok az anlam ifade ediyorum. Kadın, sen beni uyuşturdun." Soruyu ona çevirdi. "Beklediğin gibi miydi?"

"Hayır, ama iyi anlamda." "Nasıl yani?"

Hissettiklerini ve öğrendiklerini nasıl açıklayacaktı? "Bu gece bir şeyler keşfettim, Thronos. Çok fazla şey." Adamın alnındaki saçlarını okşadı. "Seninle kendimi güvende hissettim, sana bağlandım. Ve bu duygular her şeyi daha da güçlendirdi. Bağımlılık yapıyor."

Başını salladı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bazen sizden daha fazlası için neler yapmayacağımı merak ediyorum."

"Aynen öyle. Şöyle söyleyeyim, daha önce elini tuttuğum için çok mutluyum."

Dudakları kıvrılırken bile göz kapakları ağırlaştı. Onu uyurken hiç görmemişti. Haftalardır uyumamıştı ama şimdi gerginlikten kurtulup kendi yatağına döndüğüne göre uyuyabileceğini umuyordu. "Dinlenmelisin." Ona sırt üstü yatmasını işaret etti, sonra da göğsünün üzerine uzandı. Güçlü kolları ona sarıldı. "Yarın büyük bir gün olacak." Bir sevgiliye söylemeyi hiç ummadığı sözler.

"Uyumak konusunda isteksizim." Onu kendine daha da yaklaştırdı. "Uyandığımda burada olmayacağından korkuyorum."

Adamın sert sözleri kalbindeki acıyı daha da artırdı. "Biz artık evliyiz. Hiçbir yere gitmiyorum." Ve bunda ciddiydi. O onun kocası, sevgilisi, prensiydi.

Thronos onun en iyi arkadaşıydı.

Yarının ne getireceğinden endişe etse de onlara inanıyordu.

Uykuya d a l a r k e n , "Tüm hayallerim gerçekleştiğine göre, şimdi ne hayal edeceğim?" dedi.

Oh, lanet olsun. Lanthe uykusunda onun yüzüne baktı. Ona aşık oldum.

KIRK DOKUZ

Lanthe'nin şimdiye kadar karşılaştığı en parlak güneş ışığı üzerine vuruyordu. Günün sert ışığı ve hiç pişmanlık duymuyordu. Yine de, "Kendimi Er Benjamin gibi hissediyorum!" diye homurdandı.

"Kim olduğunu bilmiyorum, Lanthe."

Adamın sesindeki sırtışı duyabiliyordu. "Işığı kapat!"

"Güneşi kapatamam."

Gözlerini araladığında onu yatağın kenarında oturmuş, bir patron gibi bakarken buldu. "Kendinden memnun değil misin?" Gıcır gıcır keten gömleğinin üzerinde gülümsemesi pırıl pırıldı. Muhteşem erkek.

Başını salladı. "Bu sabah uyandım, kafam karışmıştı, dün gecenin bir hayal olduğuna ikna olmuştum. Sonra aşağıya baktım ve başın göğsümün üzerindeydi. Evlendiğimizi anladım." Gözlerinin içine derin derin baktı. "Hiç bu kadar güzel bir sabah olmamıştı."

Bu onun tipik ertesi sabah senaryolarından çok farklıydı. "Ne zamandır orada oturuyorsun?"

"Birkaç saat. Seni uyurken izlemek hoşuma gidiyor."

Başka biri olsa Lanthe bunu ürkütücü bulurdu ama yeni kocasıyla değil.

Her halükarda, uyuyana kadar onun rahatlamış, uykulu yüzünü seyrettiğinden beri konuşamıyordu. Sonra ölü gibi uyudu. Kabus görmedi. Huzursuzluk yok.

"Gelin, sizi halkımızla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Kabadayı.

"Size harika bir kahvaltı hazırlayacağız. Elmalı tart, belki? Ya da ballı ekmek?"

Karnı acıkmıştı. "Tamam, tamam. Önce bir duş almam lazım." Kadın ayağa kalkıp saçlarını başının üzerinde düğümlediğinde, adamın bakışları göğüslerine takıldı ve kaşları gerildi. Kadın içeri girerken

banyoya girdiğinde, onun kıcını süzdüğünü biliyordu, bu yüzden adımlarına fazladan bir yay koydu.

Hırıltısı kadının sırtmasına neden oldu. Bahse girerim o onu tekrar ele geçirmeden bu evden ayrılmayacaktı.

Aynada görünüşünü kontrol etti. Gözleri parlaktı, yanakları pembeleşmişti. İddia izinin iyileştiğini görünce bir parça pişmanlık hissetti.

Duştayken, "Hey, sıcak suyu tamir edebilir miyiz?" diye seslendi. Tek kolu sonuna kadar sağa çevirmişti ama su bir türlü sıcaklığa yaklaşmıyordu.

"Bölgede duş almak için sıcak su yok," diye karşılık verdi.

Kendi kendine, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı. Nefesini içine çekti ve "Bu doğru değil, ben orduya katılmadım!" diye bağırarak aşağı indi.

Kına yakmaya geldi, zorlukla kontrol edilen bir sırtıyla kapı aralığına yaslandı. "Biz Vrekener'ler soğuk suyun zihin ve beden için iyi olduğunu düşünürüz."

"Oh? Bu utanç verici - çünkü sıcak su sabah seksi için iyidir."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Seni ısıtacağım. "

Bir süre sonra ortaya çıktıklarında Lanthe soğuk su içmeye başlamıştı. Şimdi bir patron gibi sırtıyordu.

Kurulandıktan sonra, önceki geceden kalma kıyafetlerine uzandı. Tam kıyafet. Maske de dahil.

Metal ve deri giysilerin güzelliği mi? Kolay temizlenir. Eteğini çekiştirdi.

Tekrar giyinirken, "Size birkaç elbise bulayım mı?" diye sordu.

Onun yüzünü inceledi. "Giyebilirsin ama onları değiştirene kadar giymeyeceğim." Lanthe Viktorya dönemini yaşamıştı; yüksek yakalı, yere kadar uzanan, uzun kollu bir elbiseyi nasıl uygun bir kolsuz mini elbiseye dönüştüreceğini öğrenmişti. Ya da, daha doğrusu, başkasına talimat vermeyi. "Kendi kıyafetlerimin içinde kendimi daha rahat hissedeceğim."

Dudaklarını araladı, tereddüt etti ve sonra "Pekâlâ," dedi.

İyi adam, diye düşündü yine. "İlk evlilik kavgamızı yapmak üzere olduğumuzdan korkuyordum." Üstünü giydi. Sorceri kıyafetlerine göre bu kıyafet o kadar da kışkırtıcı değildi. Etek boyu neredeyse dizlerine ulaşıyordu. Botları vardı, bu yüzden bacaklarının çok az bir kısmı açıkta kalacaktı.

"Benimle buraya gelmekten ne kadar ödün verdiğini biliyorum," dedi. "Seninle yarı yolda buluşmak istiyorum. Ayrıca, bana çığlık atarsan, bu sadece coşkuyla patlamak/dışarı çıkmak/ölmek üzere olduğun için olmalı."

"Başka bir deyişle, bugün daha sonra?" Öne doğru uzanarak onu bacaklarının arasından kavradı ve elini tutarken ayak parmaklarının üzerinde sallanmasına bayıldı.

Adam inlediğinde, kadın şefkatli bir okşamayla onu serbest bıraktı.

Botlarını ve eldivenlerini giydi, ardından saçlarını hızlıca ördü. Thronos onun her hareketini gizlemediği bir hayranlıkla izledi.

"Kolyemi almak mı?"

Almak için acele etti ve geri dönüp kızın başına bağladı. "Bunu sana daha önce vermediğim için kendime kızıyorum."

"Ejderhalar, iblisler ve haşerelerle biraz meşguldük. Onu bana siz hediye etmişsiniz gibi değer veriyorum - çünkü onu almak için hayatınızı riske attınız. Silisk altını olmasaydı bile her zaman favorim olurdu."

"Sorceri'ler evlilikle birlikte yüzüklerini de değiştirirler, değil mi?"

Etrafında döndü. "Evet, bir yüzük istiyorum! Altın bir tane, ekstra altınlı."

Onun Dudaklar kıvrılmış. "Ne zaman benim eşim setler onu kalp Ben kimim ki onu reddedeyim?"

Cevap niteliğinde bir sırıtışla maskesini taktı. "Tamam o zaman, hadi gidip şu işi bitirelim."

Adam elini uzattı; kadın gururla elini tuttu.

Kapıdan çıkar çıkmaz, sanki dışarıda dolanıyormuş gibi bir Vrekener erkeği onları karşıladı. Uzun boylu ve

Geniş omuzlu, Thronos'unki gibi iri yapılıydı, zeytin yeşili gözleri ve sırayla bağlanmış kumral saçları vardı.

Lanthe onun gümüş pençelerini görünce kaskatı kesildi. Bir şövalye. Kaç tane Sorceri öldürdüğünü merak etti. Ya da kısırlaştırdığını?

"Selamlar, Jasen!" Thronos dedi ki. "Geldiğimizi kimsenin bildiğini sanmıyordum."

Lanthe, Jasen'in Thronos'a verdiği tepkiyi görünce kaşlarını çatı; erkeğin dalgın ifadesi, ağır bir yükü teslim ederkenki gibi bir rahatlamaya dönüşmüştü

-Ya da kuduz bir hayvan.

"Melanthe, bu Jasen," diyerek önce adamı Melanthe'ye tanıttı ve ona hürmetini gösterdi. "Jasen, bu Prenses Melanthe, gelinim."

"Sen . . . onu aldın."

Lanthe elini uzatmadı. Çünkü arkasından mavi mavi parlıyordu.

Bir süre sonra Jasen bu gelişme karşısında yaşadığı şoku üzerinden atar gibi oldu. Thronos'a döndü. "Efendim, şövalyeler önemli bir güvenlik toplantısı için Salon'da toplandılar. Siz de katılacak mısınız?"

"Kardeşim burada mı?"

"Hayır, efendim, korkarım değil."

Thronos dışarıdan sakin ve soğukkanlıydı ama şimdi onu daha iyi tanıdığı için yara izlerinin biraz daha hafif olduğunu görebiliyordu, bu da yüzünün gergin olduğu anlamına geliyordu.

-Özür dilerim, Thronos. Aristo ile bir şeyler ayarlamak istediğini biliyorum.

-Jasen'e, "Melanthe ve ben de geliyoruz," dedi. El ele, şövalyeyi kumlu vadiye giden merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiler.

-Bu mecliste sana saygısızlık yapılmasına müsamaha göstermeyeceğim. Onların prensesi olduğunu unutma.

Ateşle imtihandan bahsediyoruz! Büyüsünü yaklaştırdı. -Gitmemin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ya

Toplantı benim buradaki varlığımla mı ilgili? Ya tehlikeydesem?

-

Etrafında dönen güce baktı. -Başının çaresine bakabilirsin. Sadece kimseye zarar vermemeye çalış.

-Ha.-

-"Saçının teline dokunmalarına izin vermeden önce hepsini öldüreceğimi biliyorsun.

Tepelerindeki Vrekener'ler günlük rutinlerini bırakıp ona baktılar.

Sabine bu durumda ne yapardı? Kız kardeşi omuzlarını geriye atar ve Sorceri'nin asil bir kızı olduğunu kimseye unutturmazdı. Lanthe de daha azını yapmazdı. Kendisine en cesurca bakanlara karşı başını asil bir edayla eğdi.

Elbette onların ilgisini anlayabiliyordu. Giysileri onları şok etmeliydi, ayrıca etrafında büyüçülük vardı. Türünün tek örneği, paha biçilmez kolyesinden bahsetmiyorum bile. Ona gizliden gizliye özlem duymayan her kadına meydan okurdu.

Vrekener erkeklerinin hepsi beyaz çim gömlekler ve deri pantolonlar giyiyordu. Kadınların her birinin elbisesi sıkıcı ve boldu, sadece yüzlerini ve ellerini açıkta bırakıyordu. Kanatları o kadar sıkı tutturulmuştu ki, insan Vrekenerlerin onlardan utandığını düşünebilirdi. Bu insanlar kesinlikle sessiz ve sıkıcı bir seks yapıyorlarmış gibi görünüyordu.

Onlar anti-Sorceri'lerdi.

Ama Thronos da bir zamanlar öyleydi, onu ele geçirmeden önce. Bu Vrekener'lerin Lanthe Kasırgası'nın Skye'da karaya çıktığından haberleri yoktu. -Vrekener'ler her zaman bu kadar kasvetli midir? Eğer bilmeseydi, birilerinin topraklarını sefaletle kuşattığını düşünebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, anneler çocuklarını garip çatısız evlerine geri iterken çığlıklar atmalarını beklerdi. Ama insanlar kararlı ve soğukkanlıydı.

Gülümsemeden.

-Genelde bu kadar gergin olmaz. Neler olduğunu öğrenmeye hevesliyim.

Halkının görüş alanına girdiği anda Thronos çenesini sıkmış ve topallamamaya çalışmıştı, bu onu öldürüyor olmalıydı. Dün gece güçlerini onun üzerinde kullanmıştı; belki acısına yardımcı olmaya çalışabilirdi.

Ancak acıyı yok etmek ciddi şekilde geri tepebilecek bir emirdi. Artıları ve eksileri tartışırken, bu resimde neyin eksik olduğunu fark etti. -Sorceri nerede?

-Güzel soru. Yakında senin için cevaplarım olacak.

Sonra büyük Skye Salonu onun ve Thronos'un üzerinde belirdi. Dün gece ona bakmış ve Vrekener gücünün merkezine bu kadar yakın olmasına hayret etmişti.

Şimdi içeri girmek üzereydi. Sabine asla inanmazdı O!

Lanthe ve Thronos merdivenleri tırmanırken, kanatları sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi dalgalanıyordu.

Bir tür antreye benzeyen bir yere girdiler. Yapı çok etkileyiciydi ama aklını tam olarak toparlayamıyordu. Çatısı olmadığı için bir harabe ya da bir arena gibi görünüyordu. Yine de tertemizdi.

Oradan Thronos'la birlikte çift kanatlı bir kapıdan geçerek devasa yuvarlak bir masanın bulunduğu daha büyük bir odaya girdiler. Kırk kadar erkek arkalıksız sandalyelerde oturuyordu.

Şok edici, tam bir sosis festivaliydi. Tek bir kadın şövalye bile yoktu. Ugh.

Taht ya da kürsü yoktu. Düzenleme, kraliyet ailesinin normal insanlarmış gibi davrandığı ve kimsenin diğerlerinden üstün olmadığı (ancak işler sarpa sararsa kellesi gidecek olanlar kraliyet ailesiydi) kasaba salonu türünden bir ortama benziyordu.

Bütün erkekler Melanthe'yi görünce şaşırılmış görünüyordu.

"Karım ve prensesim." Thronos eldivenli elini kaldırdı. "Deie Sorceri'den Melanthe."

Ona baktı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Adam ona mutlak bir kabullenişle bakıyordu. Benim kocam. Büyüsü zevkle kıvılcımlandığında, birkaç şahin bakış ona kilitlendi ama kimse tek kelime etmedi. Muhtemelen bunun Thronos'un gücünü topladıktan sonra kalan bir büyü olduğunu düşünmüşlerdi.

Eğer öyleyse . . . psikoloji!

En çabuk toparlanan Vrekener'ler, en azından prenslerine saygı duyarak ayağa fırladılar. Ayağa kalkmayanlar, kalkana kadar Thronos'tan öldürücü bir bakış aldılar.

"Eşim ve ben diyarla ilgili haberleri duymak için sabırsızlanıyoruz."

Tüm erkekler masadan bir adım uzaklaşıp diz çökmeye başladıklarında Thronos'un yara izleri daha da hafifledi ve Lanthe'nin midesini bulandıran bir his belirdi. . .

ELLİ

Kardeşim öldü.

Bu erkekler bu bölgede ya da başka bir yerde sadece tek bir erkeğin önünde diz çökerlerdi. Krallarının.

Thronos tek bir kelime söyledi: "Aristo?"

Jasen cevap verdi, "Yakın zamanda vefat etti, efendim. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim, ancak toplantı dışında herhangi bir ayrıntıyı açıklayamazdım. Ve açıklanması gereken çok şey var."

-Melanthe de en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

Ses tonunu eşitlemeye çalışan Thronos, "Oturun," dedi. Onu bir sandalyeye götürdü ve yanındaki sandalyeye oturttu. "Nasıl öldü?"

"Öldürüldü," dedi Jasen. "Ölüm Melekleri iblisliğinin kralı tarafından."

Öldürüldü mü?

"O iblis krallığının kralı yok," dedi Melanthe. "Prensesleri Bettina ile arkadaşım. Yarı Sorceri. Birkaç hafta öncesine kadar bekârdı."

Jasen ona, "Anladığımız kadarıyla prensesleriyle evlenen erkek, onu yakın zamanda düzenlenen bir turnuvada kazanmış bir Dacian vampiri." dedi.

Thronos ona sorgulayıcı bir bakış attı. -Dacianlar gerçekten var mı? Onların bir efsane olduğunu sanıyordum.

-Her zaman öyle olduğuna inanmışımdır. Thronos, korkarım düşündüğümüzden daha uzun süredir yokuz.

-Yüksek sesle diğerlerine sordu: "Bu kralın bir başkasını öldürmek için ne gibi bir nedeni vardı?"

"Eylemin, kendisine yapıldığı düşünülen bazı şiddet olaylarına misilleme olarak gerçekleştirildiğini söyleyenler var.

Gelin."

Thronos kaşlarını çatarak Jasen'e baktı. "Algılanan şiddet mi?" Melanthe'nin dobra dobra konuşmasıyla karşılaştırıldığında, bu saygılı konuşma can sıkıcıydı.

Yüzünde pişmanlık ifadesiyle ona şöyle dedi: "Birkaç ay önce Bettina dört Vrekener'in saldırısına uğradı. Kimseye zarar vermemiş, doksan beş kiloluk genç bir kimsesiz olmasına rağmen, vücudundaki her kemiği kırdılar. Sonra da onu canlı canlı yakmak üzere içkiyle ıslatmışlar. Tam zamanında kurtarıldı."

Melanthe'nin ona sadece kendisinin ve Sabine'in gaddarlığa maruz kalmadığını söylediğini hatırladı. Thronos şövalyelerden inkâr bekliyordu. Savaşçı erkekler her an bir Vrekener'in böylesine alçakça bir davranışta bulunabileceği fikrini şiddetle reddedebilirdi.

Hâkim olan sessizlik Thronos'un tüylerini ürpertti.

Tüm gözler devam etmesi için Jasen'e çevrildi. Thronos, kralın yokluğunda liderlik rolünü erkeğin üstlendiğini düşünüyordu ki bu şaşırtıcıydı. Thronos savaş şövalyeleri Cadmus'un liderlik etmesini beklerdi. Yine de Cadmus sanki zamanını bekliyormuş gibi sessizce oturdu.

Jasen, "Vampir kardeşini ve üç şövalyesini aldı," dedi.

"Nereden?"

Masanın etrafında gözler uçuşuyordu.

"Buradan. Erkek Skye Hall'a kadar izlendi."

Bir sülük bu krallığın yerini tespit etmişti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bir vampir sadece daha önce bulunduğu bir yerin izini sürebilir. Peki ya korumalarımız?"

"Bunu nasıl yaptığı ya da buraya daha fazla vampir ya da iblis getirip getirmeyeceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Ekstra nöbetçiler görevlendirdik."

Gizli muhafızlar. Demek dün gece Thronos'u izleyenler bunlardı.

"Daha fazla harekete geçmeye hazırız. Efendim, bu olay anlaşılabilir bir şekilde halkta şok etkisi yarattı."

Thronos'un tek istediği Lanth'eyle evlenmek ve Aristo'yla anlaşmak ya da anlaşmaya çalışmaktı. Şimdi . . .

Ben kralım. Onun soyunun sonuncusu.

Kardeşinin öldüğünü ve tüm bu insanların refahının onun omuzlarında olduğunu zar zor idrak edebiliyordu. "Vampir neden özellikle kardeşimi hedef alsın ki?"

Jasen, "Kral Aristo'nun, Prenses Bettina'nın kim olduğunu anlamadan onu yaralayan dört kişiden biri olma ihtimali var," dedi.

Kardeşi küçücük, genç bir büyücüye işkence etmiş, onu diri diri yakmayı planlamış olabilirdi. Aristo'nun sesi kafasının içinde yankılandı: "Her birine ölüm!" Thronos yeterince hava alamıyormuş gibi hissetse de ifadesini nötr tutmak için mücadele etti.

"Efendim, dahası da var. Vampir kardeşinizin ateş tırpanını çaldı."

"Bu büyük bir kayıp ama üç tane daha var." Ve Thronos şövalyelerin tırpanları gelecekte büyü hasadı için kullanmasını istemiyordu.

Çünkü benim sözüm kanun olacak.

"Vampir onu Morgana'ya teslim etti. O da kasadaki güçleri kaybetmek için onu kullanarak amacından saptırdı. Hepsini geri aldı."

"Kasayı mı boşalttı?" Bir tırpanla başka ne yapabilir ki?

Jasen başını salladı. "Güçlerin bazılarını asıl sahiplerine ulaşmaları için eter içine gönderdi. Bunu biliyoruz çünkü buradaki Sorceri'lerden birkaçı kendi güçlerini aldı."

Melanthe, "Neredeler?" diye sordu.

"Kaçtılar. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, içlerinden biri ışınlanma yeteneğini geri kazandı. Diğerleri de onunla birlikte gitti."

Kaçtılar. Yani Melanthe'nin söylediği kadar perişan olmuşlar, ilk fırsatta kaçmışlardı.

Thronos ona baktı. -Haklıydın. Her konuda.

-

Lanthe artık bulutların üzerinde bir yaşam için imza attığına göre haklı olmak istemiyordu. Vrekenerlerin kraliçesi olmaktan da memnun değildi.

Başka bir fraksiyonun kraliçesi mi? Elbette, neden olmasın! Ama bu insanlar?

Başka bir erkek konuşmak için ayağa kalktı, başka bir şövalye. Melanthe onun görünüşünden hoşlanmamıştı. Açık renk saçları ve gözleri olan, mumsu tenli biriydi. Erkekler arasında en iri yapılı olanlardan biriydi. Diğer Vrekener'ler ona durgun sularda yüzen tipler gibi gelirken, bu adam tanıdığı Sorceri saray mensupları gibi kendini beğenmiş görünüyordu.

"Efendim, Lore'un dört grubu bize savaş ilan etti. Sorceri'nin asırlık deklarasyonunu da sayarsak, toplam sayı beşe çıkıyor."

Daha birkaç hafta önce olsa, Lanthe bu gelişmeden memnun olurdu. Artık o da bizim bir parçamızdı.

Thronos bu haberle karşılaştığında bile omuzları dik durmaya devam etti. Ve bunun için onu öpmek istedi. "Söyle bana Cadmus."

"Öfkeli iblisler, Cadılar Evi, Dacianlar ve beklenmedik bir şekilde Ölümcül Olanlar." Üzücü haberler iletmesine rağmen Cadmus'un sesi neredeyse heyecanlanmış gibiydi.

Savaş onu tahrik mi etti?

Thronos'un gözleri kısıldı. "Bu düşmanlar hakkında ne biliyoruz?"

"İstediğimiz kadar değil, efendim," diye yanıtladı Jasen. Lanthe, Vrekener'in o kadar da kötü olmadığını düşündü. Cadmus'la kıyaslandığında Jasen ona akli başında biri gibi gelmişti. "Dacianlar gizli bir diyarda yaşıyorlar ama yakın zamanda dış gruplarla iletişim kurmaya başladılar. Yeni taç giymiş kralları Lothaire, Eski Düşman."

Lothaire? Kötü bir kuruş gibi!

Thronos ona döndü. "Onu tanıyorsun."

"Var. Eğer kendisine bir mesaj iletebilirsek, bir diyalog kurmaya çalışacağım."

Thronos ona, "Yerde bir istasyonumuz var, haberciler bekliyor," dedi.

"Güzel. Neden savaş ilan ettiğini bilmiyorum. Rastgele görünüyor."

Jasen cevap verdi, "Ölümsüzlerin yeni kralı bir Daçya asilzadesi. Lothaire'in onun akrabasını desteklediğini düşünüyoruz."

Thronos, "Öfke iblislerinin savaş ilan etmesini bekliyordum," dedi. Benim yüzümden. "Şimdi Ölümcül Olanlar ve Dacianların neden savaştığı anlaşılıyor. Peki ya Cadılar Evi? Onlar Vertas ittifakında değil mi? Sorceri'lerle ne kadar yakın akrabalıkları olursa olsun, Cadı Evi her zaman Vrekener'lerle huzursuz bir ateşkes sürdürmüştür." Tarihsel olarak, cadılar ve Sorceri'ler pek sıkı fıkı değillerdi. Lanthe ve Carrow'un aksine.

Cadmus omuz silkti. "Bize neden düşman dediklerini bilmiyoruz."

Lanthe biliyordu. Carrow'un adadan kurtulduğuna ve hâlâ Lanthe'yi geri almaya çalıştığına bahse girmişti. O cadıdan hoşlandığını biliyordum.

Cadmus, "Benim tavsiyem, krallığımıza giren vampire karşılık vermemiz ve Ölümsüzleri ezmek için Vrekener'in gücünü göndermemizdir. Eğer Dacianlar savaş istiyorsa, onlara bir hesaplaşma verebiliriz."

Thronos, "Değişmekte olan bir krallık için savaş istemekte acele ediyorsunuz," dedi.

Cadmus'un dudakları inceldi. "Kral Aristo'ya ölüm töreni yapılmadı, çünkü vampir o hastalıklı iblis turnuvasında kardeşinin kellesini prensese hediye etti," dedi, bu korkunç haberi vermekten yine zevk alıyor gibiydi.

Lanthe Thronos'un elini sıktı. İçten içe korkuyor olmalıydı ama yılmamış görünüyordu.

Cadmus'a dönerek, "Ölümcül Olanları ezmek mi istiyorsun? O iblisler her öldürdükleriyle güç kazanıyor."

yaparlar. Başka bir deyişle, savaş uzadıkça daha da güçlenirler. Ayrıca, krallıkları özellikle Vrekener'lere karşı korunuyor. Dacianlara gelince, onlar olağanüstü bir güce ve kurnazlığa sahip süper vampirler sayılırlar. Sadece Lothaire bile binlerce yaşında." Ve ölümsüzler yaşlandıkça güçlenirler.

"Sorceri bizimle savaşmak istiyor," dedi Cadmus, sanki Lanthe hiç konuşmamış gibi Thronos'a hitaben. "Ama şimdi onlardan biri kraliçe mi oldu? Onun sadakatinin nerede yattığından nasıl emin olabiliriz?"

Başladı. "Benim sadakatim Thronos'a," diye açıkladı Lanthe. "Onu ve çıkarlarını korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım." -Bu arada, Cadmus tam bir pislik.

-Anlaştık.

"Büyücü kadın öyle diyor."

Thronos, "Kraliçeniz konuştu ve ondan şüphe duymayacaksınız," diye bağırdığı sırada mavi ışık etrafında dönmeye başladı.

Cadmus nefesini tuttu. "Bu ondan akan artık büyü değil. Onu güçlenmiş halde mi bıraktın?" Diğerleri de bu durum karşısında afallamış görünüyordu. "Onun büyüünün beni isteğim dışında zorladığını hissettiğimde mi?"

Bu alet neden bahsediyordu? -Büyücülüğümü ne zaman hissetti?

-Geçen yıl seni pusuya düşürdüğümüzde Louisiana'da benimleydi. Jasen de.

Oops.

Cadmus yumruğunu masaya vurdu. "Krallığımızda özgürce dolaşma yetkisi elinden alınmalı. Kanun böyle!"

Thronos ürkütücü derecede sakin bir sesle, "Açıkçası ben sadece

bu yasayı değiştirdi, General Cadmus. Hızlanın."

Cadmus gitmek üzereymiş gibi görüldüğünde, Jasen aceleyle, "Vekillerimize pek de hoş olmayan haberler verdik," dedi. Onlara döndü. "Salon'daki yeni daireleriniz hazırlandı."

Thronos tereddüt etti, o da şöyle dedi: -Cadmus hak ettiğini bulacak. Ama şu an için Thronos, iki kişilik ordumuzun savaş alanı dışında yeniden toplanması gerekiyor.

Bir kral edasıyla ayağa kalktı. "Düşünmem gereken çok şey var.

Daha sonra tekrar toplanacağız."

O ve Thronos toplantı salonundan yine el ele çıkarken, şövalyeler koridorda sıralanmış, kanatlarını bir kılıç yayı gibi koridorun üzerine kaldırmışlardı. Cadmus bile.

Thronos'un kanatlarından hoşlanıyor olabilirdi; bu başkasınıninkine tahammül edebileceği anlamına gelmiyordu.

-Easy, Lanthe.-

O sivri fişeklerin ve parıldayan pençelerin altından çıkana kadar nefesini tuttu. . .

Bitişikteki kraliyet konutu daha yüksek bir kaya çıkıntısı üzerine inşa edilmişti ve geniş bir merdiven boşluğu buraya çıkıyordu. İçeride daha fazla çatısız oda vardı ve bunlar daha büyüktü, ancak alan hala oldukça çıplaktı.

Thronos ona etrafı gezdirirken, belli ki kafası meşguldü, eldivenlerini çıkardı ve yerleştirdi. Evim güzel evim.

Ona bir balkona kadar eşlik etti ve balkonun hemen önünde durdu. "Bu yükseklikten adanın ucuna kadar her yeri görebilirsin. Korkmanı istemiyorum."

"Sen etrafımdayken korkmuyorum." Duygusal görünme riskini göze alarak . . . onun kendisini her zaman yakalayacağını bildiğinde yükseklik korkusunu sürdürmek zordu.

Onu korkuluklara kadar götürdü, sonra da koruyucu kolunu omuzlarına doladı.

Uzakta, göz kamaştırıcı mavilikteki gökyüzü, her biri kendi şehrine sahip diğer adalarla doluydu. Altlarında, şimşekler çakan bir fırtına geziniyordu.

Manzara dikkat çekiciydi ama Thronos'la birlikte yapılacak işleri vardı. Yüzünü incelemek için döndü. "Orada seninle gurur duydum."

"Hangi nedenle gurur duyuyor olabilirsin ki?" Onu tekrar içeri götürdü ve oturma alanına yöneldi.

"Top torbasına defalarca tekme yemiş olmanıza rağmen öyle görünmüyordunuz."

"Teşekkürler mi?"

"Algı önemlidir. Omort'un yönetimi çöktüğünde, bunun nedeni artık kimsenin ona inanmamasıydı. Güçleri hala sağlamdı, hatta tanrısaldı ama davranışları ve liderlik eksikliği yüzünden takipçilerini kaybetti. Sana bunu söylediğime inanamıyorum ama bu Vrekenerlerin şu anda güçlü bir krala ihtiyacı var. Sana ihtiyaçları var."

Bir nefes verdi. "Hiçbir zaman kral olmak istemedim." "Ben her zaman bir Vrekener kraliçesi olmayı hayal ettim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Peki ya şimdi - defalarca top torbasına tekme yemiş gibi görünebilir miyim?"

"Benimle, tabii ki."

Şişmiş bacağını ovuşturarak bir sandalyeye çöktü. Sonra dik duruşlu Vrekener "Siktir" diye mırıldandı.

Yanına bir sandalye çekti ve ona doğru eğildi. "Bunu da atlatacağız."

"Başından beri haklıydın. Hiçbir şey hayal ettiğim gibi değılmiş. Siyah ve beyazdan oluşan bir fikrim vardı ama şimdi griye batmış durumdayım."

"Kardeşini kaybettiğin için üzgünüm" - elinden gelenin en iyisini yaptı - "ama harika bir kral olacaksın."

"Aristo'nun öldüğüne inanamıyorum. Kötü şeyler yaptığını, seni incittiğini biliyorum ama yine de kafam karışık. Tam aileme bir üye katmışken, bir başkasını kaybediyorum." Burnunun kenarını sıktı. "Kraliçe Bettina'ya o şeyleri yapan o muydu?"

"Bana grubun sanki normal Vrekener komutasının dışındaymış gibi cezasız hareket ettiğini düşündüğünü söyledi. Aristo dışında kim böyle bir şeye cüret edebilir ki?"

"Onun böyle bir şey yapabileceğine inanıyor musunuz?"

"Eğer onu kız kardeşim ve benim gördüğüm gibi görseydiniz..."

Thronos gözlerini kapadı. "Cadmus kardeşimin nihai kaderi hakkında doğruyu mu söyledi?"

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Muhtemelen. Ölümlüler savaşçı bir ırktır. Eğer vampir onları etkilemeye çalışıyorsa, bu tam da olması gerektiği gibi. Ayrıca, muhtemelen ciddi bir öfke kusuyordu. Vampirin genç gelini vahşice öldürüldü."

Thronos gözlerini açtı. "Aristo nasıl bu hale geldi? Kardeşinin kaderinde kötü olmak vardı ama benimki buna doğru koşar adım gitmiş gibi görünüyor."

Ona verecek bir cevabı yoktu. O da bir cevap beklemiyor gibiydi. Ona yanına gelmesini işaret etti; kadın memnuniyetle kollarına girdi ve kucağına oturdu. "Ben soyumun sonuncusuyum,

Melanthe."

"Dün gecedan sonra, senin olmama ihtimalin -hiç yok denecek kadar az ama yine de bir ihtimal- var." Lanthe'nin aşırı yorulmuş biyolojik saati umutla iç çekti.

Thronos ona gümüş rengi gözlerle baktı. Sanki onu seviyormuş gibiydi. Sonra dedi ki, "Kardeşimin kıldığı her şeyi nasıl düzelteceğim?"

"Elimizde bu var. Kız kardeşim Bettina ile çok iyi arkadaşır. Ölüm Melekleri'ne barış teklifinde bulunabiliriz. Kardeşiniz adına özür dilemeniz gerekebilir."

"Bu sorun olmayacak. Çok hevesliyim." "Normalde onu masaya getirmek kolay olmazdı. O

Saldırıdan sonra içine kapandı. Vrekener kelimesini ağzınıza aldığınızda bile hıçkırarak ağlayarak kaçıyor."

"Tanrılarım."

"Ama bir de iyi tarafı var. Bettina sadece benim gibi bir altın fanatığı değil, aynı zamanda bir kuyumcu. Bunun için hemen hemen her şeyi yapar." Lanthe silisk madalyonunu havaya kaldırdı. "Bu yüzden bunu gruplarımız arasındaki barışı kutlamak için bir hediye olarak sunacağız. Yeni kralı üzerinde ne kadar etkisi olduğuna bağlı olarak, bu bir kilit olabilir."

"Bana daha önce kolyenin en sevdiğin olduğunu söylemiştin. Vrekener'ler için en değerli altınından vaz mı geçeceksin? Bu krallık için mi?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Milyon yıl geçse de olmaz. Ama senin için vazgeçerim. Çünkü biz böyle yaparız, birbirimizin kışını kurtarıyoruz." Bunu içine sindirmesine izin verdi. "Yani Ölümcül Olanları etkisiz hale getirerek Dacianların da icabına bakmış olacağız. Cadılar Evi'ne gelince, sanırım hepsi Carrow'un işi. İyi haber, adadan kurtulmuş olması. Kötü haber ise bizi son gördüğü anın pek de ideal olmaması." Thronos Lanthe'yi bir tünelden aşağı sürüklerken o tükürmüştü ve küfretmişti.

Thronos bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Lanthe, ben-"

"Bak, kız kardeşimle ilk karşılaştığında dilini ısırarak bunu telafi edebilirsin. Şimdilik, bu krallığı hedef tahtasından çıkarmaktan başka bir şey için endişelenemeyiz. Carrow'a yazacağım ve ona gönüllü olarak seninle birlikte olduğumu açıklayacağım. Öfke iblisleri için de aynı şey geçerli. Rydstrom'un savaş ilan etmesinin tek nedeni Skye Hall'da kendi isteğimle bulunduğumu bilmemesi." Kaşlarını çatı. "Bunu gerçekten söyledim mi?"

"Yani benim elçi kraliçem mi olacaksın?" Thronos parmağını onun çenesinin altında kıvırdı. "Benimle savaşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Bakışlarını onunkilere dikti. "Biz ortağız. Bu mekân birlikte yöneteceğiz ve güçlü yanlarımıza göre hareket edeceğiz. Böyle şeylerde oldukça iyiyimdir. Nix bu diyarda benim parlayacağımı söylemişti. O yüzden bırakın büyücü kadın ne yapıyorsa yapsın."

Uzun bir nefes verdi. "O zaman yüreğim ferahladı. Ve yardımcı hükümdarım için minnettarım."

"Ama garanti edemeyeceğim bir grup var. Kendiminkini. Eğer Morgana kasadaki güçleri boşalttıysa, seçilmiş olanları da saklamış olacaktır. Daha önce Lore'da zaten bir güçtü, bu yüzden ne kadar tehlikeli hale geldiğini ancak hayal edebilirim."

Geçmişte Morgana'yı ikna etmek imkânsızdı. Egosu o kadar büyüktü ki Sabine'inkini bile geride bırakıyordu. Ve şimdi Morgana'nın düşmanı Dorada yükseldiğine göre, kraliçenin herhangi bir konuda nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi?

"Bir zeytin dalı uzatabilirim," dedi Lanthe, "Skye Hall'un yeni bir yönetim altında olduğunu ve buradaki kraliyet mensuplarının yüzde ellisinin Sorceri olduğunu söyleyebilirim. Ama hiçbir söz veremem. Emberine kadar tahmin edilebilir biri. Thronos, bir parmak şıklatmasıyla buradaki herkesi yok edebilir."

"Bizi bulabileceğini varsayarsak."

"Eğer vampir bu korumaları aştıysa, Morgana'ya aynı şeyi nasıl yapacağını öğretmesine ne engel olabilir? Ona ateş tırpanını verdiğinden beri ikisinin bir dereceye kadar birlikte çalıştığını zaten biliyoruz. Morgana vampir ona her şeyi anlatana kadar durmayacaktır."

"Bize ulaşmaya bu kadar kararlı olacak mı?"

"Kötü haber üstüne kötü haber vermek istemem ama Bettina onun vasisi. Morgana'nın değer verdiği az sayıdaki insandan biri. Bettina bir Dacian kraliyet vampiriyle evlendiğine göre, kardeşinin daha kötü bir kurbanı nasıl hedefleyebileceğini anlamıyorum." Aristo fena halde çuvallamıştı.

"Peki ya sizin buradaki varlığınız? Bu kraliçenizi etkilemeyecek mi?"

"Kaçırıldığımı ve beynimin yıkandığını düşündüğünden eminim. Onu kendi seçimimle burada olduğuma ikna etsem bile, ben onun pek çok deneği arasında sadece biriyim. Sabine ile aralarında bir tür bağ var ama Morgana Sabine için planlarından vazgeçmez, benim için de kesinlikle vazgeçmez."

"Belki de Bettina'nın gönlünü alırsam Morgana'nın düşmanlığı azalır?"

Lanthe başını salladı. "Buranın gizli olması, tebaasına verilen onca zarara misilleme yapamaması Morgana'yı çileden çıkarıyor. Buradaki koşulları tamamen kaldırıp Bölgeleri savunmasız bırakmayı çok isterdi. Portia ve Emberine'i askere aldığını düşünsene. Bu adalar kayadan yapılmış. Portia onları çarpışan arabalar gibi çarpıştırabilir. Emberine'in ateş gücü var -kelimenin tam anlamıyla-

düzinelerce ateş iblisinden. Havaya kaçmayı düşünen herkesi yakmak için pusuda bekliyor olacaktı."

Lanthe'nin her sözüyle Thronos daha da geriliyordu. Bu durumdan nefret ediyordu ama sorunu tatlıya bağlamayacaktı.

Ya da büyüklüğünü gizlemek.

"Aynı derecede yıkıcı güçlere sahip başka Sorceri'ler de var," dedi. "Morgana'nın onları ikna etmesine bile gerek yok; onları kontrol edebiliyor. Bu onun büyücü gücü: başkalarının güçlerini kontrol edebilme yeteneği."

"Eğer bu şekilde saldırısalardı, insanlar bizi tespit edebilirdi," diye belirtti.

"Bazı Loreanlar umursamıyor." "Ne öneriyorsun?"

"İçimdeki büyücü kadın tüm bu Vrekener'lerin nasıl bu kadar çabuk azaldığını merak ediyor."

"Anlamıyorum," dedi, kaçma fikri onun gibi bir savaşçıya tamamen yabancıydı.

"Yürürlükte olan bir tahliye planınız var mı? Herkesin, en güçlü türlerin bile bir beklenmedik duruma, bir B planına, bir tavşan deliğine ihtiyacı vardır." Vrekeners'ten kaçarken öğrendiği acı bir gerçek. Kader gariptir. "Bu insanların gidebileceği bir yer var mı?"

"Kanada Toprakları'nda yaşarken avlanmak için ziyaret ettiğimiz uzak bir orman var. Sürekli bir sis tabakası ağaçların üstünü örtüyor, bu yüzden bazıları sisin içine kulübeler inşa etmiş. Burası bir çeşit ileri karakol."

"Mükemmel. Belki o tarafa doğru gidebiliriz? Sen ve adamların bir tür güvenlik alarmı tasarlayabilir misiniz? Tüm adaları kapsayacak bir ilk uyarı sistemi gibi?"

"Görebiliyorum."

"Tamam." Parmaklarını çıtlatarak ayağa kalktı. "Yapacak işlerimiz var. Kalem ve kâğıda ihtiyacım var."

"Parşömen ve tüy kalem mi?"

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

ELLİ BİR

SPLAT.

"Ugh!" Resmi bir Vrekener kraliçesi belgesinde bir mürekkep lekesi daha. Lanthe tüy kalemini yere bıraktı ve lekeli parmaklarını inceledi. Parmak boyası yapmış gibi görünüyordu.

Mesleki tehlike, diye düşündü, artık neredeyse kraliyet mektup yazarı olduğu için. Son beş gündür tüy kalemi (çünkü tabii ki tüy kalem) onun kılıcı olmuştu.

Lanthe bir Bic için cinayet işleyebileceğini söylemiyordu; ama bunu da söylemiyordu.

İlk mektubunu Sabine'e yazmıştı. Mektupta her şeyin yolunda gittiğine ve Thronos'la evlendiği için mutlu olduğuna dair yemin ediyordu. Artık bir kraliçe olduğunu yazmış ve Morgana'nın kendisiyle görüşmesini sağlamak için bir ricada bulunmuştu.

Lanthe buraya bayılmış gibi görünmenin riskli olduğunu biliyordu -herkes beyninin yıkandığını düşünebilirdi- bu yüzden mümkün olduğunca kendisi gibi konuşmaya çalışmıştı.

Mektubu hemen teslim ettirdi. Sonra da onlara savaş ilan etmiş olan tüm gruplarla temasa geçti.

Carrow'a, Thronos'un harika bir sürpriz olduğunu açıklamıştı.

Yanılmıyorsam Malkom Slaine'in senin için yaptığı gibi mi? Hapishane hücrendeki herkesin onunla evlendiğine inanmadığını ama senin bunu inkâr etmeyi reddettiğini hatırlıyor musun? Kimse Thronos'la isteyerek evlendiğime inanmayacak olsa da, sana ihtiyacım var. Birkaç şey söyleyeceğim Crow: Ruby'ye selam söyle ve lütfen cadıları geri çek.

Bettina'ya yazmıştı:

Eski Vrekener kralı hak ettiğini bulan acımasız bir zebaniydi. İyi oynanmış bir suikast ve turnuva zaferi için yeni vampir kocanıza tebrikler.

Lanthe ayrıca yeni Vrekener kralının paha biçilmez ejderha altınından oluşan bir hediyeyle Bettina'nın gönlünü almak istediğini de yazmıştı.

Lothaire'e yazdığı mektupta Lanthe kendini yeniden tanıtmış, ardından da cennetin yeni bir yönetim altında olduğunu söylemişti. Vrekener'ler Dacian'larla sadece barış istiyordu, bu yüzden iki grup bir anlaşmaya varabilir miydi? Mektubun Eski Düşman'a ulaşacağını umuyordu; yeni ortaya çıkan Daçya Krallığı'nın iletişim bilgileri kabataslaktı. Ama Thronos'un henüz hiçbir teslimatta başarısız olmamış güvenilir bir şövalyesi vardı.

Nix'e de yazmıştı:

Nereus'un yatak odasının penceresinden (sormayın) okyanusun dibinde mahsur kalmış Furie'yi gördüm. Hayatta ve durumu beklenebileceği kadar iyi, yani felaket derecede kötü. Sanırım sen ve Valklar yakında acıyı Sargasoe'ye taşıyacaksınız? Not: Skye'da biraz öngörü işimize yarayabilir.

Bütün o mektuplar yazılırken, Lanthe kız kardeşine daha uzun bir açıklama yapmak için uğraşmıştı. Bir düzineden fazla mektuba başlamış, sonra da buruşturup atmıştı. Thronos'la olan geçmişinin ne kadarını açıklayacağına karar verememişti.

Bunu ablasının yüzüne söylemek başka bir şeydi: "Ben seni yüzyıllardır yanlış yönlendirdim." Bunu yazmak ise bambaşka bir şeydi.

Thronos'un onun için ne anlama geldiğini nasıl açıklayacaktı?

Dün en başından, onunla ilk tanıştığı günden başlamaya karar vermişti. Şimdi öğleden sonraydı ve

daha yeni -ağır bir şekilde düzenlenmiş- sahte Feveris kısmına gelmişti. Kendisine bir gün daha mühlet vermişti. . .

Masasından başını kaldırıp gökyüzünü Thronos için taradı. Onu akşam yemeği için kaleye götürmek üzere yakında evde olacaktı.

Şövalyeleriyle toplantılar yapıyor, yorulmak bilmeden savunma stratejilerini belirliyor ve yeni tahliye planlarını uyguluyordu. Dün ilk tatbikatlarını düzenlemişlerdi. Bazı aksaklıklar olmuştu, bu yüzden bugün her şeyi "kalibre" etmeyi planlıyorlardı.

Vücudu, başkalarının önünde çektiği acıyı zar zor gizleyebilecek kadar ağrıyordu. Savaşın eşiğindeki bir diyara liderlik etmenin stresi hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. Tüm görevlerinden bitkin düşmüştü, çatışmalı kederinden bitkin düşmüştü.

Pandemonia'da ona, babasının ailesini öldürdüğünü anladığında adama baktığını ve bir yabancı gördüğünü söylemişti. Kardeşi için de aynı şeyi hissetmişti-

Thronos'un artık tanıdık gelen kanat çırpışlarını duydu. Onunla birlikteyken ve dünyayı kapatabildiklerinde, hayat yüce olabilirdi. Onunla birlikte olmadığında ise... o kadar da değil. Alışlagelmiş heyecanını gizleyemeyerek masadan sıçradı. "Evdesin-"

Onun elini tuttu. Tek kelime etmeden doğruca yatak odalarına yöneldi ve yüzüstü yatağın üzerine düştü; iri bedeni odunlaşmış bir ağaç gibiydi.

"Günün o kadar güzeldi, ha?" Yatağa tırmandı, eteğini yukarı sıyırdı. "Kanatlarını aç." Adam kanatlarını açtığında, kadın adamın sırtının alt kısmına oturdu.

Yüzünü yana çevirdi. "Haşereyle daha çok eğlendim." Belli ki şu anda başkalarıyla yemek yeme havasında değildi.

Oh, lanet olsun. Acımasız yemek salonunda yemek yemeyi kaçırmaları mı gerekecek? Sorun değil. Böyle bir durum için meyve, şaşırtıcı derecede lezzetli ekmekler ve nefis peynirler stokluyordu.

Kadın adamın kaslarını yoğurmaya başladığında adam derin bir inilti çıkardı. "Sen Tanrı'nın bir lütfusun kuzum."

"Biliyorum," dedi az önce gömleğinin arkasına mürekkep izleri bulaşmış olmasına rağmen. Oops. "Kalibrasyon nasıl gitti?"

"Alarm çalışıyor. Ne yazık ki, onu tetikleyebileceğiniz tek yer salon. Her adanın alarmı çalmak için bu yeteneğe ihtiyacı var."

"Gelecektir." Başparmaklarını onun yorgun kaslarına doğru bastırdı.

"Bana gününün benimkinden daha iyi geçtiğini söyle."

"Benimki iyiydi." Lanthe onunla bu "Günün nasıl geçti canım?" muhabbetini yapıyor olmayı komik buluyordu. Sanki uzun süredir evli bir çiftmişler gibi.

Ama ikisi bir ritme girmeye başlamıştı. Her gece yemekten sonra birbirlerine saldırıyorlardı; adam gün içinde birkaç kez uğramayı başarmış olsa bile. Bu çalıntı gündüz buluşmalarında, adam onu duvara ya da masasının üstüne sertçe yaslıyor, çaresiz iniltilerini bastırmak için eliyle ağzını kapatıyordu. Kendi iniltilerini bastırmak için dişlerini ön koluna geçirirdi.

Onu her serbest bıraktığında, cinsel açıdan kendine güveni artıyordu. Daha ukala.

Cehennem gibi sıcaktı.

Eğer ondan önce boşalırsa, aşağı iner ve ağzını kullanarak onu uçurumun kenarına getirirdi. Bunu ilk kez yaptığında, "Oh! Ohhh . . ." diye bağırmış ve kendi tohumunu tatmadan önce bir şey söylemek zorunda hissetmişti.

"Bu kaçınılmaz. Her gün ve gece boyunca kılıfını dolduracağım ve her fırsatta onu öpeceğim. Ayrıca, seninle karışan benim - bunu asla inkar etme."

Kötü, sapık Vrekener.

İhtiyaçlarının en kötüsünü giderdikten sonra, birlikte yazışmaları okurlardı. Her zaman onun fikirlerini almak isterdi. Birden fazla kez ona şöyle demişti: "Ortak yönetim istediğini söylediğinde bunu çok ciddiye aldım. Bana ne düşündüğünü söyle. "

Şimdi de ona "Yeni kıyafetlerini aldın mı?" diye sordu.

"Aldım!" Buradaki ikinci gününde, bir sürü yeni giysiye ihtiyacı olduğunu ve kraliçe olduğu için bunların muhteşem olması gerektiğini fark etmişti. Tebaası ezik olsa bile.

Demirciye metal giysiler için tasarımlar verdikten sonra, askısız elbiseler için talimatlar vererek bir grubun dikiş çemberini kırmıştı. Lanthe etek ucu farkını mikromini yerine Thronos-mini ile paylaşacağını düşündü.

"Bu sefer kadınlar sana nasıl davrandı?" diye sordu. "Onlar, um, 'tude' attılar mı?"

Dikiş çemberinden herhangi bir tepki gelmemişti -artık herkes büyücü kraliçelerinin onları büyüleyebileceğini biliyordu- ama Lanthe biraz tavır almıştı.

Omort'un sarayındaki kadınlarla yüzleştikten ve Hettiah gibi bir büyücüyü alt ettikten sonra, Vrekener'ler çocuk oyuncağı olmuştu. "Hayır, onu ben kapattım." Sabine'in en sevdiği sözlerden birini hatırlayarak -eğer biri bana korku gösterirse, o da bana saygı gösterir- Lanthe ona karşılık vermişti.

Başka bir deyişle, kıyafetleri aceleye hazır! Elbiseler düz beyazdı, ama onları kolyeyle birlikte giydiğinde ...

Hiç fena değil.

Elbette şu anki elbisesi beyaz ve mürekkepli. "Aristo hakkında yeni bir şey var mı?" Her geçen gün daha fazla Vrekener, önceki kral ve onun üç güvenilir şövalyesi hakkında dehşet verici hikâyeler anlatma cesareti buluyordu. Bu dörtlü, doğruluk pelerininin ardına saklanarak Lore'un başına bela olmuştu.

"Beni uyardığın her şey bu."

Evlenene kadar iffetli olmaya, tam bir ayıklığa ve her durumda dürüstlüğe inanan bir halkın kralı olarak Aristo birkaç aşk yuvası tutmuş, balık gibi içmiş ve davranışları hakkında yalan söylemişti.

Thronos bunları anladığında kendini haklı hissedeceğini düşünmüştü. Bunun yerine onun için üzüldü. Kan bağı olan akrabasından utanıyor, kendini sorumlu hissediyordu.

"Her şey daha iyiye gidebilir, değil mi?" diye sordu.

"Bu arada, bugün Bettina'dan bir yanıt aldım." Ölüm Melekleri'nin kraliçesi Vrekener fobisi konusunda ilerleme kaydettiğini bildirmişti ama yine de bir Vrekener'le görüşmeye pek hevesli değildi.

Bu durum Bettina'yı ejderha altını hakkında soru sormaktan alıkoymamıştı. "Madalyonun ayrıntılı bir tanımını, ağırlık tahminini ve mümkünse bir fotoğrafını istedi. Böylece onu kancaya taktık. Hadi, barış!"

Gözleri kapalı kalsa da dudakları kıvrıldı. Ama sonra tekrar gerildi. "Hazinenden vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

En azından silisk altın anahtarları hâlâ ondaydı.

"Burada işler yoluna girer girmez," diye devam etti, "madalyonu daha büyük bir şeyle değiştireceğim."

Başka bir kraliçe şöyle diyebilirdi: "Bunu yapmanıza gerek yok, sevgili hükümdarım, çünkü elimden geldiğince yardım etmekten memnuniyet duyuyorum."

Lanthe? "Tamam!" diye bağırdı. Ve bu bana daha önce söz verdiğin yüzüğe ek olarak olmalı." Ellerini adamın geniş omuzlarının kenarlarına götürdü, masaj yaparak kanatlarının zevkten dalgalanmasını sağladı.

"Not edildi," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ya Sabine'e yazdığın mektup?

Ne kadar ilerlediniz?"

"Sadece Feveris'e. Altın tapınağı anlatmak için biraz zaman harcamış olabilirim. Her halükarda, göndermeden önce Kelimelerin Okuyucusu'nun taramasını istiyorum." Eğildi ve onun boynuna bir öpücük kondurdu. "Hikâyemiz oldukça destansı."

Ama eklemek istediği bir bölüm vardı: "Thronos'un Sonsuz Acısı Sona Eriyor" bölümü. Geçmişini değiştiremezdi, mevcut durumlarını sihirli bir şekilde dönüştüremezdi - ama eski yaralarını iyileştirebilir miydi?

Onun üzerinde güç kullanmak konusunda tereddüt etmişti; acısını yok etmek büyük bir risk olurdu. Örneğin, savaşta bir yaralanmanın ne kadar kötü olduğunu anlamak ya da taktiklerini zayıflığa göre ayarlayabilmesi için kan kaybını hatırlatmak için acıya ihtiyaç duyabilirdi.

Lanthe onu doğrudan iyileştirmek zorunda kalacaktı. Küçük bir kızken bu konuda uzmanlaşmış olsa da, uzun zamandır bu komutları kullanması gerekmemiştir.

Ayrıca, o zamanlar Sabine henüz ölümsüzlüğünün içinde donup kalmamıştı; daha ... şekillendirilebilirdi.

Thronos'a karşı Lanthe'nin acele etmemesi gerekiyordu. Direnmeyen bir hasta ideal olurdu.

Kulağına "Uyu Thronos," diye fısıldadığında büyüsü havayı ısıttı. Bir anda kendinden geçti, bedeni yatağın üzerinde gevşedi.

Botlarını çıkarmak için ayağa kalktı ve sağ alt bacağını inceledi. Ayak bileğinin iç tarafındaki kaslar, sanki doğaüstü bir derecede burkulmuş gibi bükülmüştü. Vücudu dinlenirken bile tendonlar o kadar sıkı düğümlenmişti ki ayağını içe doğru çekiyorlardı.

Baldırı da aynı derecede kötüydü. Parmaklarıyla şişmiş kasları yokladı.

Tamamen iyileşti mi? Parmak eklemlerini kırdı. En azından denemek zorundaydı.

Mürekkep lekeli avuçlarını adamın etine sürerken mavi büyüler parıldamaya başladı. Ona masaj yaparken "İyileş," diye emretti.

Ellerinden ısı fışkırıyor, adamın içine sızıyordu. Derisinin altında akıntılar görebiliyordu, mavi girdaplar. "İyileş."

Parmak uçlarının altında küçük bir sızı hissetti. Gerginlik azalmış mıydı?

Masaj. Büyücülük. Masaj. "İYİLEŞTİR."

Kasları . . . gevşemeye başladı! Ayağı normal dinlenme pozisyonuna dönüyordu!

Keyifli bir kahkaha atarak sol kanadına döndü. Boğumlu eklemi kavradı ve işlemi tekrarladı. "İyileştir."

Kanat pulları bir anda, yarış pistindeki bahis tahtasının yenilenmesi gibi dalgalandı. Bir çırpıda Thronos'un çarpık mozaikleri doğal büyüleyici hizalarına geri yerleşti.

Parmak uçlarını metalik pulların üzerinde sevgiyle gezdirdi. Aynı işlemi sağ kanadında da tekrarladıktan sonra, koca vücudunun geri kalanını inceledi.

Eğer Vrekener'ını tanısaydı, bahse girerdi ki asla bahsetmeyeceği başka ağrıları da vardı. Bu yüzden ona büyüyle güçlendirilmiş bir tüm vücut masajı yaptı.

Dönüşüm geçirmiş bir ölümsüz olduğu için, bu değişikliklerin kalıcı olup olmayacağını bilmiyordu. Bir ölümsüz üzerinde yapılan dövme gibi değişikliklerin çoğu bir gün içinde kaybolurdu. Ama büyücülüğü aktığı sürece bunu her gün yapabilirdi.

Hastasının nasıl olduğunu öğrenme zamanı. . . .

Thronos derin, büyülü bir uykudan uyandı.

Melanthe'ye kaşlarını çatarak ayağa fırladı. "Lanet olsun kadın, beni neden bayılttın?"

Bekle. Her zamanki gibi yavaş yavaş kalkmasının aksine, yataktan umursamadan fırladığında, ayaklarından başlayıp bacaklarına ve gövdesine yayılan, sırtına ve boynuna sapan, sonra da kanatlarını pençeleyen bir ıstırap korosu hissetmesi gerekirdi.

Acı nerede?

Kaşlarını çatarak ayaklarına baktı; mükemmel bir şekilde hizalanmışlardı. Yıllardır görmediği bir manzaraydı bu.

"Ne diyordun?" diye sordu yataktan, tırnaklarını parlatırken.

Kanatlarını geçici olarak açtı ve rahatlayarak inledi. Nefesini tutarak onları sıkıştırmaya çalıştı.

Tıpkı olması gerektiği gibi katlandılar ve sıkıştırıldılar. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Lanthe'nin Büyücülük Masajı. Tee-em."

"Tee-em'in ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi sırtarak. "Ağrımı mı iyileştirdin?"

Kendi gülümsemesi soldu. Hüzünle karışık bir sesle, "Bunu sana verdiğime göre en azından bunu yapabilirim," dedi.

Ve sonra onu elinden aldı. Bunu hayal etmeye bile cesaret edememişti. "Güçlerin artıyor kuzum."

Adam acı hissetmiyordu; kadın yeteneklerini yeniliyordu. İkisi de geçmişin yaralarını iyileştiriyordu. Bu gece üzüntüye izin vermeyecekti.

Sorceri'ler haklıydı: Geçmişe takılıp kalmak bugünü yaralıyordu.

"Thronos, bunun kalıcı olup olmadığını bilmiyorum. Ama gerekirse bunu her gün yapabilirim-" Sözü bitiremedi çünkü adam onu çoktan kollarına almış ve havaya kaldırmıştı.

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu.

"Öyleyim." Başını adamın göğsüne yasladı, saç örgüleri adamın üzerinde dans ediyordu. "Sana güveniyorum."

Kanatlarını olabildiğince sert çırparak onları Salon'dan, endişelerden ve sorumluluklardan uzaklaştırdı. Yıldızların altında kahkahasını tutamadı. "Hiç acı hissetmiyorum!"

"Sadece bir gün sürebilir."

"Yani bana her gün masaj yapmak zorunda kalacaksın?" Elleri onun her yerinde mi? Adam bir anda onun için kaskatı kesilmişti. "Ne şanslıyım. Ama bir dahaki sefere uyanık olmalıyım. Ve sırtüstü yatmayı tercih ederim, büyücü kadın."

Elini daldırırken bakışları parlıyordu. Onu tamamen erekte halde bulduğunda dudaklarını araladı. "Beni eve götür."

"Şimdiki zaman gibisi yok." Onu Pandemonian pozisyonuna getirdi; bacakları beline dolanmış ve kolları sıkıca ona sarılmıştı.

"Havada mı?" Gözleri heyecanla irileşti. "Benim tuhaf, sapık Vrekener'im. Bayıldım buna!"

ELLİ İKİ

Jasen ve Cadmus daha fazla güvenlik konusunda tartışırken Thronos onları zar zor dinliyordu. Bir grup şövalye en dış adalardan birinde bir araya gelmiş, zayıflıkları değerlendiriyor ve savunmalar hakkında tartışıyorlardı.

Thronos ve Melanthe sadece bir haftadır buradaydı ama krallık şimdiden daha güvenliydi. O ve şövalyeler başarılı bir alarm sistemi kurmuşlardı. Zamanla her adaya bir acil durum kolu yerleştireceklerdi. şimdilik Vrekener nöbetçileri tüm krallığın çevresinde devriye geziyordu.

B planı olarak Thronos, Bölgelerin Vrekenerlerin orman karakoluna doğru amansız yolculuklarına başlamalarını emretmişti. Okyanus üzerinde geçen günlerin ardından Grönland'ın ucunu geçmişlerdi ve şimdi Kuzey Amerika'nın kuzeydoğusundaki kış körfezini geçiyorlardı.

İlk başta, bir tahliye sistemi -ve planlanmamış bir taşınma- fikri meclisin içine sinmemişti. En azından Thronos, Tarikat'ın adasında tanık olduğu Sorceri gücünün bir kısmını anlatana kadar.

Jasen, Vrekener'lerin yeterince önlem alamayacağı konusunda Thronos'la hemfikirdi.

Cadmus, kralının savaşçılarının gücünü küümsediğine inanıyordu -çünkü Cadmus Portia gibi bir varlıkla hiç karşılaşmamıştı ve kendi gözleriyle görene kadar onun neler yapabileceğini asla kavrayamazdı.

Thronos bir yandan diğerlerini bazı Sorceri'lerin ne kadar kötü niyetli olabileceğine ikna etmek zorundaydı. Diğer yandan da kraliçesine saygı duymalarını istiyor ve halkı arasında yolunu yumuşatmak için durmaksızın çalışıyordu. Meclise Melanthe'nin Sorceri suikastındaki rolünü anlatmakta gecikmedi.

Omort. Diğer gruplardan gelen tehditleri etkisiz hale getirmek için yaptığı tüm çalışmaları övmüştü.

Cadılar Evi çoktan barış ilan etmişti. Ölüm Melekleri'nden Bettina, Melanthe'nin kırmızı altın madalyonla ilgili tarifini aldığı anda, gelecekteki görüşmeleri derhal kabul etmişti.

Daçya hükümdarı Lothaire, kanla yazılmış kısa bir mektupla cevap vermişti:

Vrekeners gerçekten var mı?

L, Kral

Bu bir şaka olabilir miydi? Thronos bunun iyiye işaret olduğuna karar verdi.

Öfke iblislerine gelince, Rydstrom Thronos'a hala dişlerini gıcırdatmasına neden olan kişisel bir mesaj yazmıştı. . .

Thronos,

Her şeyi berbat ediyorsun evlat.

Kraliçem ve ben Melanthe'nin mektubunu aldık ve onunla olan geçmişinize dayanarak, bunda hiçbir doğruluk payı bulamıyoruz.

Orada baldızıma ne yaptığınızı ancak Tanrı bilir. Onu bir hafta içinde serbest bırak, yoksa tüm krallığımla savaşa girerim.

Lanthe'nin senin eşin olduğunu bildiğim için, tehditlerime rağmen onu asla bırakmayacağını da biliyorum. Eğer biri beni Sabine'den vazgeçmeye zorlasaydı, onun yüzüne gülerdim.

Bizi kanlı bir çatışmadan kurtarabilecek tek şey, Lanthe'nin kız kardeşini kendi özgür iradesiyle sizinle birlikte olduğuna ikna etmesidir.

Yapabileceğiniz en iyi şey, eşinizi o kadar mutlu etmektir ki, o da bu konuda parlak ve inandırıcı bir rapor verebilir. Eğer denemeye istekliyseniz, tavsiyemi dinleyin, çünkü ben de tam sizin bulunduğunuz yerdeydim.

Sorceri yöntemlerini anlamak zorunda değilsiniz; sadece onları kabul etmek zorundasınız.

Olması gerektiği gibi olmasına izin verin.

Sabine bana tüm Sorceri'lere karşı düşmanlığınızdan bahsetti, bu yüzden ne yazık ki Lanthe'yi memnun edebileceğinize dair büyük umutlarım yok. Savaşa hazırım. Sana da tavsiye ederim.

Vrekener, baldızıma herhangi bir şekilde zarar verersen, seni savaş alanında bulurum. Son görüşün, çıplak ellerimle kafanı koparıırken gülüşüm olacak.

R

Elbette Thronos mektubu Melanthe'ye göstermişti; Melanthe mektubu kocaman gözlerle okumuştı. "Yani ilk mektubum bir Patty Hearst büstü müydü?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu konuda bana tavsiyede bulun," demişti ona. "Kız kardeşinle görüşmek ister misin?"

"Beni senden almak için büyücülüğünü kullanmasından korkuyorum. Ya da Rydstrom sana saldıracak. Bir kez daha denememe izin ver." Dudağını ısırmıştı. "Ona cevap yazacak mısın?"

Thronos bu konu üzerinde çok düşünmüştü. Dün gece Melanthe'nin uyumasını izlerken bir yanıt kaleme almış ve bu sabah göndermişti. . . .

Lanthe'nin çalışmaları üç zorlu kaynaktan gelen tehlikeyi azaltmıştı ve meclisin çoğu minnettardı. Ancak Cadmus ve beraberindekiler kraliçelerinden şüphelenmeye devam ediyor ve Thronos'un ona yetki vermesinden hoşnutsuzluk duyuyorlardı.

Kuşkularını anlayabiliyordu, çünkü kendisi de başlangıçta bununla mücadele etmişti. Melanthe'yi takdir etmeden önce cehennemden geçmesi gerekmişti.

Acı her şeyi itiraf etmişti.

Pandemonia'da ona karşı olan hislerine direnmiş, Salon'a, akla ve mantığa dönmeye, dayanak noktasını bulmaya karar vermişti.

Artık buradaydı ve Melanthe'nin onun dayanağı olduğunu fark etmişti.

Her halükârda, akliselim ve mantığın kardeşi için yetersiz olduğu kanıtlanmıştı. Aristo ne zaman bu kadar sapkınlaşmıştı? Nasıl olmuştu? Ve onun eğilimlerini paylaşan diğer üç erkeği nasıl bulmuştu?

Thronos, kültürlerinin kurallarının çok katı, suçların hayaletinin çok yaygın olmasından ve bazılarının bu baskı altında çarpıklaşmasından korkuyordu.

Bir öpücük gibi zararsız bir şey için insan gerçekten cezalandırılmalı mı?

Thronos, Vrekener yasalarının lafzına uymayı başaramamıştı; başkalarının bunlara bağlı kalmasını nasıl bekleyebilirdi?

Melanthe'yle birlikte çıktıkları dünya turu sırasında, ya hep ya hiç, esnek olmayan düşüncesinin bir sorumluluk olduğunu öğrenmişti. Melanthe'nin ona söylediği gibi, "Cennette her şeyin mantıklı olduğuna, herkesin kendisinden beklendiği gibi davrandığına ve sürprizlerin az olduğuna eminim. Ama cennetin dışında hayat kafa karıştırıcı, yürek parçalayıcı ve korkunç olabilir. Bu yüzden çoğumuz bulabildiğimiz her şeyden zevk alırız. Ve aynı şeyi yapan hiç kimseyi yargılamayız."

"Cennette" sürprizler çok olmuştu. Thronos'un kardeşi beklenen şekilde davranmamıştı.

Hayat son derece kafa karıştırıcıydı.

Belki de Vrekener'ler daha az yargılamalı ve daha çok zevk almalı, bulabildikleri yerde zevk almalılardı - özellikle de şimdi etraflarını korkunç tehditler sardığı için. Sonsuz yaşam çok uzun ya da yürek parçalayıcı derecede kısa olabilirdi.

Bölgeler "hedef olmaktan çıktıktan" sonra, eş-hükümdarıyla sosyal reformları tartışacaktı. . .

Cadmus ve Jasen arasındaki tartışma sona eriyordu, gün bitmek üzereydi, bu da yakında ona dönebileceği anlamına geliyordu. Melanthe'yle birlikte olmadığı her saniye, öyle olmayı diliyordu.

Halk için, onun deyimiyle poker suratını koruyordu. Evde onunla birlikteyken rahatlayabiliyordu. Onun sayesinde

Cömert bir büyü infüzyonu sayesinde günler sonra bile ağrısız kaldı. Yine de, her ihtimale karşı bu gece bir bakım masajı yapmak istedi.

Şanslıyım, şanslıyım.

Onsuz bu zamanın üstesinden nasıl gelebilirdi? Onu güldürdü. Onu bazı endişelerinden ve çoğu pişmanlığından sıyrılmaya zorladı. Onun için doyumsuzdu. Onun olağanüstü şansına, kadın da onun için aynı derecede doyumsuzdu.

Kontrolü daha fazla ele almaya başlamıştı ve kadın da bundan vazgeçmekten çok mutlu görünüyordu. İki gece önce onu dört ayak üzerine yatırmış, arkadan üzerine binmiş ve acısız kanatlarını itişlerini hızlandırmak için kullanmıştı. Onun kendi boyuna geldiğini hissettiğinde, ağzını kapatmak için öne doğru uzanmış, sonra da ön kolunu ısırarak onu takip etmişti.

Dün gece geç saatlerde, birçok kez birlikte olmalarına rağmen karısıyla ilgili erotik bir rüyanın pençesine düşmüştü. Tıpkı bir zamanlar umduğu gibi, şaftı karısının derinliklerine gömülmüş, kalçaları kalçalarının arasında çarparken uyandı.

Ne yaptığını fark ettiğinde, şaşkınlıkla hareketlerini yavaşlattı.

Ta ki tırnaklarının kışındaki kaslara battığını hissedene kadar. "Durma, Thronos. Çok yaklaştın! Sessiz olacağım. "

Bu günler boyunca, onu şaşırttığını söyleyebileceği şeyler yapmıştı. "Oh!" diye bağırır, sonra da nefes nefese "Ohhh." derdi. Hoşuna gittiğini söylemek için.

Tıpkı Inferno'da söz verdiği gibi, her zaman neye ihtiyacı olduğunu ona bildirirdi.

Şehvetli eşinin tohumunu vücuduyla, elleriyle ve evet, ağzıyla ne kadar hevesle aldığını düşündüğünde, yüzüne yayılan sırıtişa engel olamadı.

Ta ki tüm dikkatlerin kendi üzerinde olduğunu fark edene kadar. "Ne düşünüyorsunuz, efendim?" Jasen sordu.

Ne hakkında? Thronos yumruğunun içine öksürdü. "Sanırım bunu yarın halledeceğiz. Çoğunuzun ailesinin sizi beklediğini biliyorum."

Benim bir ailem var. O ve Melanthe iki kişilik bir orduydu.

Karısıyla evlerinde buluşmak için acı çekmeden uçabilirdi. Tanrım, onu aldığından beri geçen haftalarda her şey nasıl da değişmişti. Daha sık gülümsüyordu. Kız da öyle, ona o muzip sırıtışını atıyordu.

Melanthe bir kızken kalbini onunla kapmıştı.

Bir kadın olarak onun kalbine sahipti, artık yenilmez değildi.

Onu sevmeye başladım.

Thronos ona bu gece söyleyecekti. Onun nasıl tepki vereceğinden emin olamazdı ama bir daha asla bu kadar önemli bir şeyi cebinde tutmayacaktı.

ELLİ ÜÇ

Kendisinin ve Thronos'un geçmişini tamamlayan Lanthe, Sabine'e yazacağı mektubu hazırlıyordu. Mektup bir saat içinde gönderilecekti ve düşündüğünden çok daha önemli olduğunu kanıtlayacaktı.

Sabine ve Rydstrom hâlâ onun bir mahkûm olduğunu düşünüyorlardı. Lanthe başlamıştı.

Sevgili kardeşim,
Skye Hall'a nasıl da bayılıyorum! Artık yemek pişirmekten, temizlik yapmaktan, zevkli şakalardan ve ağırbaşlı kıyafetlerden hoşlanıyorum. Büyücülüğümü ya da altınımı neredeyse hiç özlemiyorum!

JK JK! Bu tür şeyleri sevip sevmediğimi bilemem, çünkü hiç denemedim. Altına olan tutkum her zamanki gibi güçlü, büyücülüğüm daha da güçlü.

Küçük kardeşin tam bir patron.

Ve bir Vrekener'e aşık.

Inferno'da Thronos ona hiç aşık olup olmadığını sormuştu. O da "Hiç romantik aşk yaşamadım." diye cevap vermişti. Doğru. Ama Lanthe küçük bir kızken Thronos'u çok sevmişti.

Derinlerde bir yerde, belki de hiç durmamıştı. Belki de hep oradaydı, farklı bir aşka dönüşmek için çiçek açmayı bekliyordu. Sahte Feveris'te kabul ettiği o kırılğan sevgi filizi büyümüş ve bir moonraker'a dönüşmüştü.

Ve ona karşı hisleri o kadar güçlüydü ki, Vrekeners'e bakışını bile renklendirmeye başlamıştı.

Lanthe onlara hâlâ topal diyebilirdi - ama başka biri derse, bunu kapatırdı.

Sabine, bu mektubun geri kalanını okurken lütfen açık fikirli ol. Beynim yıkanmadı ve asla

olacak. Tıpkı senin Rothkalina'ya değişim getirdiğin gibi, ben de buraya getirmeyi planlıyorum. Ortalık yatıştığında bana kraliçelik tavsiyeleri verebilirsin!

Lanthe bir güç titreşimi hissettiğinde kaşlarını çattı ve tüy kalemi yere bıraktı. Büyücölük hissetti -kendisinin değil.

Ayağa fırladı. Bir şey yaklaşıyordu, buradaki insanlara yönelik bir tehdit. Toplantı salonuna doğru koştu.

Herkes neredeydi? Yemek vakti geldi mi?

Lanthe titreşime doğru hızla ilerledi, salonun ön kapısından çıktı. Gözlerinin önünde bir kapı açılıyordu.

Skye Hall'un korkutucu basamaklarında.

Sabine ortaya çıktığında çenesi düştü. "Ai-bee?" Kız kardeşi tam bir savaş kıyafeti içindeydi, alev kırmızısı saçlarının üzerinde geniş bir altın başlık vardı. Üstünü metal bir göğüs zırhı, yüzünü ise yeşim taşından bir maske süslüyordu.

Sabine bu tek renkli âlemde bir renk cümbüşüydü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kurtarıyorum," dedi Sabine, Vrekener topraklarına doğru ilerlerken umursamazca. "Kolyene bak, kırmızı altın mı o? Ölmek için! Neredeyse o elbiseyi telafi ediyor."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok!"

"Korktuğum gibi, Vrekener'ler tıpkı senden önceki pek çok Sorceri gibi senin de beynini yıkadı. Ama seni geri getireceğime söz veriyorum. Rothkalina'ya döndüğümüzde, seni tarikat programından çıkarma programına kaydettireceğim."

"Beni duymuyorsun. Thronos'la kalmak istiyorum."

Sabine, sanki Lanthe konuşmamış gibi, "Yaşadıklarının stresi sana yardımcı olmuyor. Tarikat'ı, hayatta kalmak için verdiğin mücadeleyi biliyorum. Yakalanışını ve buraya hapsedilişini de."

"Ben hapsedilmedim! Tutsak olsaydım neden hala büyücölüğüm olsun ki?" Hiçbir şey. "Skye'ı nasıl buldun, Sabine?" Başkaları da bulabilir mi?

"Dacian vampirinin yaptığı gibi: türünün tek örneği bir scry kristaliyle. Asırlardır gizli Dacia'da saklanıyordu. Her neyse, sülük onu ödünç almamıza izin verdi. Sonra da sizinkine benzer bir portal gücü kullandık."

"Biz mi?"

Sabine bir el hareketiyle büyücülüğünü kullanarak Lanthe'nin kolyesini görünmez hale getirdi. "Bunun senden alınmasını istemem. Sana sadece bir sihir verdiğimi düşünecektir."

"O . . . ?" Morgana eşikten savaş kıyafetleri içinde çıkınca Lanthe korkuyla yutkunarak sözlerini yarıda kesti.

Soluk sarı saçları altın başlığının her yerine dağılmıştı. Gözleri dipsiz bir kuyunun rengindeydi. Etrafında farklı renklerde büyüler dönüyordu. Lanthe bir varlıkta hiç bu kadar çok büyü görmemişti -Morgana geri kazanılmış güçlerle dolup taşıyordu, onlarla yüklüydü.

Yeni beslenmiş bir yılan gibi.

Kraliçe düşmanının bölgesine kötücül bir gözle baktı.

Lanthe, Sorceri'ye boyun eğdiğini gösteren bir hareketle, yanmayan ellerini kaldırdı. "Şimdi bu konuyu konuşalım Morgana. Bunu yapabilir miyiz?" Lanthe etrafına bakındı; insanların hepsi burçta toplanmıştı, bu da Morgana'nın vurabileceği bir hedef olmadığı anlamına geliyordu. Şimdilik.

Ama bu aynı zamanda Thronos'un yakında döneceği anlamına geliyordu. . . .

"Konuşacağız," dedi Sabine. "Rothkalina'da. Gel Lanthe, burada biraz zamanımız var."

"Tik tak," diye alay etti Morgana. "Yeterince gördüm."

Lanthe, "Buradan asla ayrılmayacağım," diye yemin ettiğinde, Sabine kolunu eldivenine sıkıştırarak onu geçide doğru çevirdi. Eşikten görülebilen diğer tarafta Lanthe'nin kule odası vardı.

"İşte kardeşim, Rothkalina'daki odan." Sanki bir bebekle konuşuyormuş gibi sordu: "Odanı hatırlıyor musun? Tüm o muhteşem kıyafetlerini, lüksünü, hizmetçilerini ve kendi kendine yardım

kitaplar bu eşiğin hemen ötesinde. Televizyonunuz ve altın kasanız sizi bekliyor. Ait olduğunuz yer orası."

Lanthe onun elinden kurtulmak için mücadele etti. "Ben buraya aidim. Beynimin yıkanmadığına sizi inandırmak için ne yapabilirim! Hiçbir yere gitmiyorum-"

"Hayır!" Thronos onları yukarıdan görmüştü. "Ona dokunmayın!" Onlara doğru dalışa geçerken kanatlarını vücuduna yaklaştırdı.

Öfkeli bir Vrekener saldırıyordu, yüz ifadesi acımasız, gözleri ölümcüldü.

Bir hesaplaşma.

"Uzak durun!" Lanthe çılgılık attı. O fiziksel gücün, Morgana ise mistik gücün vücut bulmuş haliydi. Kudretli bedenindeki tüm güce ve savaşlarla geçen yüzyıllarına rağmen Thronos bu kraliçeyle boy ölçüşemezdi. "Seni öldürecek!"

Yavaşlamadı bile; gözlerindeki öfke

Morgana bir elini kaldırdı. Sanki dev bir yumruk onu havada yakalamış gibi, Lanthe'ye ulaşmak için çırpınmasına rağmen kısa düştü, olduğu yerde kaldı.

"Ona zarar vermeyin!" Kendi gücünü kullanmaya başladı.

Morgana, sanki iyi bir ezilmeye ihtiyacı olan bir böcekmiş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Dikkatli ol küçük kız, sen daha bana karşı kullanamadan o iknayı elinden alırım." Dikkatini tekrar havadaki Thronos'a çevirdi. Elini bir kez daha sallayan kraliçe, daha iyi görebilmek için onu önüne doğru indirmeye başladı.

Lanthe Sabine'e döndü. -Ai-bee, lütfen, lütfen bize yardım et!

Thronos'u seviyorum.

Sabine maskesinin arkasından gözlerini devirdi. -Ciddi olamazsın.

-Dokuz yaşımdan beri onu seviyorum. Sana anlatacak çok şeyim var, ama Morgana onu öldürürse, beni de öldürmüş olacak!

-Beyni yıkanmış saçmalıklarına inanmıyorum. Hiç mantıklı değil!

-Ya doğru olma ihtimali varsa? Morgana'nın Rydstrom'u öldürmek üzere olduğunu düşün. Nasıl hissedeceğini hayal et. Bu şu anda benim başıma geliyor.

-Sabine elini Thronos'a doğru salladı: -Onlardan birini nasıl sevebilirsin ki?

Lanthe onu boğmak istedi. -Beynim yıkandıysa, onu sonra da öldürebilirsin. Şimdilik, bize yardım et!

-Sanırım bu doğru.

Morgana Thronos'u yere, dizlerinin üzerine çöktürdüğünde, "Eşimi serbest bırak ve bu topraklardan defol," diye homurdandı. Dişlerini gıcırdatarak, ayakta duracak kadar onun büyüyle savaştı.

Morgana onun gücü karşısında şaşırılmış görünüyordu. Ancak Thronos tekrar Lanthe'ye ulaşmaya çalıştığında, kraliçe onu tutuşunu iki katına çıkararak olduğu yerde durdurdu. "Bu adam tebaamdan birini kaçırma cüretini gösterdi." Prizmatik büyüler onun etrafını sardı. "Sorceri'ye karşı yapılan eylemlerin artık hızlı ve ağır sonuçları olacaktır."

"Morgana, ben kaçırılmadım! Buraya gelmek için bilinçli bir karar verdim!"

Kraliçe onu görmezden geldi.

-Ai-bee, lütfen!

-Güzel. "Morgana, bu k o n u y u açmak bile yorucu olsa da ..." derken Sabine'in kayıtsızlığı hiç azalmadı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yerinde olsam onu öldürmezdim." Sabine eldivenlerine baktı ve can sıkıntısıyla pençelerine vurdu. "Neden onu esir almadın?"

Morgana'nın gözleri uğursuzca parladı, obsidyen gibi parlıyordu. "Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğimi anlıyor musun?" Thronos nefes almakta zorlanana kadar yumruğunu daha da sıkı. "Velinimetim kardeşi tarafından acımasızca öldürüldü. Bu Talos da bedelini ödeyecek!"

Lanthe, Morgana ile onun arasına girmeye çalıştı ama kraliçenin büyüü Morgana'yı Morgana'ya bağlayan aşılmaz bir tasma gibiydi.

Av. "Lütfen, Morgana! Thronos, Bettina'ya olanlardan öğrendi. Zaten onunla görüşüyor. Sadece konuş onunla! Ama şimdilik onu bağışla. Lütfen!"

Bir anda hava Morgana'nın vücudunun etrafında bulanıklaştı. Başlığının üzerinde, sarı örgüleri bir gorgonun yılanları gibi dalgalanıyordu. "Onu bağışlamak mı?" diye ısırdı. "Onu bağışlamak mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen ve kız kardeşin yıllardır ondan ve kardeşinden kaçılıyorsunuz! Şimdi kraliçeniz adaleti yerine getirecek bir pozisyondayken, yapılması gerekenden mi kaçılıyorsunuz?"

Lanthe bir şey söyleyemeden Morgana onun sözünü kesti. "Vrekener kasasından kaç tane güç aldığımı biliyor musun? Bu güçlerin kaç saldırıyı temsil ettiğini biliyor musun? Kaç tebaam mağdur oldu?" Sesi her kelimeyle birlikte yükselirken, "Tanrı'nın unuttuğu her Vrekener'a tek tek işkence etmediğim gerçeği onlara bir HEDİYEM!" diye bağırdı. Büyücülük, öfkesinin elektriklendirdiği sarmallarla etrafını sardı. "Thronos Talos cezalandırılacak!"

Sabine, "Sanırım bu gerçekleşmek üzere, değil mi? Birazdan."

Lanthe'nin korkusu daha da yoğunlaştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Morgana onu görmezden gelerek derin bakışlarını Thronos'un üzerinde gezdirdi. Cildi oksijensizlikten kızarmış olsa da, hala onun gücüne karşı mücadele ediyordu.

Ama Morgana çok güçlüydü. "Bu varlığın seni sevdiğine inanıyorum, Melanthe." Kraliçe gülümsedi, sanki bir beklenti içindeymiş gibi.

-Lanthe'nin gördüğü en kan dondurucu manzaralardan biriydi. "Bize ne büyük bir zayıflık verdi. Eğer canını bağışlarsam, daha kötü bir kadere maruz kalacak." Morgana şeytani olabilirdi, ona karşı gelenler için sapkın cezalar tasarlamayı seviyor gibiydi.

"Lütfen, kraliçem-" Lanthe'nin sözleri Morgana'nın onu ikna etmeye çalıştığını hissettiğinde kesildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Büyücülüğünüzü kontrol etmek. Onu lanetleyen senin kök gücün olmalı."

"Lanetler mi? Lütfen kes şunu!"

Lanthe'nin mavi ışığı Morgana'nın ellerinden yayılmaya başladı. "Thronos, Aristo'nun kardeşi, sesime kulak ver ve emirlerime itaat et. Melanthe'yi unutacaksın."

"Asla!" diye bağırarak kadar hava çaldı. Emirle savaşırken vücudunun her yerindeki kaslar gerginlikle dalgalandı.

Lanthe, "Morgana, sana yalvarıyorum!" diye bağırdı. Kraliçeyle şimdi savaşamazdı ama en azından Thronos yaşayacaktı. Gelecekte, Lanthe bunu tersine çevirebilirdi! - Thronos, senin için geri döneceğim! Beni hatırlamanı sağlayacağım. Sadece hayatta kal!

Morgana ona emretti, "Unut onu, unut onu, unut onu! Melanthe'nin tüm anıları yok oldu!"

Thronos'un gözleri Lanthe'ninkilerle buluştu, tam o sırada Morgana'dan mavi bir büyü patladı ve onu bir ok gibi vurdu.

-Senin için geri geleceğim, Thronos!

Artık çok geçti; o darbeden kurtulduktan sonra boş gözlerle ona baktı. Sıfır tanıma.

Boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. Kraliçe onu Topraklar'dan çıkmaya zorlarsa, Lanthe buraya geri dönmek için başka bir portal yaratacak ve her şeyi düzeltecekti. Ama bu Thronos'u böyle görmenin onu öldürmediği anlamına gelmiyordu.

Morgana'nın onunla işi bitmemişti. "Ona olan aşkın devam edecek. Ondan ayrılmak için duyduğun özlem devam edecek. Yine de hiç bitmeyen acıyı anlamayacak, ıstırabının kaynağını kavrayamayacaksın. Biri seninle kraliçen hakkında konuşursa, öfkeyle tepki verecek, sonra da konuşmayı unutacaksın. Ve Thronos, eğer iki dakika daha yaşarsan, burada olduğumuzu bile unutacaksın."

Lanthe sallandı onu Kafa etrafında üzerinde

Morgana. "İki dakika içinde ne olacak?"

Kraliçe, "Güçlü olan düşer" derken intikamın kişileşmiş hali gibiydi.

Tik tak? Altının anası . . . "Ne yaptın sen?" Morgana bir şekilde Bölgeleri yerle bir edecekti.

"Güç kasalarına erişim sağlayarak, çıldırtıcı savunmalarını onlara karşı çevirdim. Büyüleri uzun zamandır korunan ve gizlenen her şeyi yok edecek. Saat tik tak ilerliyor."

Sabine Lanthe'yi geçide doğru itmeye başladı. -Bu tamamlanmış bir şey. Seni korumak zorundayım.-

Lanthe Sabine'den ayrıldı ve Skye Hall'un kapılarının hemen içindeki güvenlik koluna doğru hamle yaptı. Alarm kükreyerek canlandı ve tüm Bölgeyi çınlattı.

Vrekener'ler tabyadan bir sel halinde yukarı doğru fırladılar, plana göre tahliye edilirken kanatlarını açtılar.

Günün sonunda gökyüzü bir anda geceye döndü. Hava soğumaya başladı.

Tüm adalar boyunca yükseldiler. Hâlâ Morgana tarafından kapana kısılmış olan Thronos hariç.

Lanthe çenesini kaldırarak kraliçesiyle yüzleşmek ve onun gazabını kabul etmek için döndü.

Morgana öfkeyle kaynıyor gibiydi, altındaki zemin sarsılıyordu. Güçlerinin gökkuşağı renkleri birleşerek ... siyaha dönüştü. Bir elini kaldırarak tısladı, "Kötü tavsiye, büyücü."

Sabine, Lanthe'nin önüne atıldığında Morgana tereddüt etti, sonra öfkesini dizginler gibi oldu. "Bunun için seni cezalandırırdım -ve kaçtıkları için onları da- ama zamanım yok." Elini bir kez daha sallayan Lanthe geçide doğru itildi.

"Hayır, beni burada bırak!"

Sabine tersledi, "Böyle bir şey olmayacak!"

Lanthe görünmez eşiğin kenarına tutunurken, "Thronos, burayı terk et!" diye bağırdı.

Morgana'nın üzerindeki baskısı azalmış olsa da -bir kez daha nefes alabiliyordu- Morgana'nın durduğu noktaya bakmaya devam etti.

"UÇUN!" Lanthe emretti.

Ama Morgana'nın onu feci şekilde kullanması yüzünden ikna kabiliyeti tükenmişti.

Sabine parmaklarını çekti. "Zamanımız tükeniyor, Lanthe!"

"Git, Thronos!" Tutuşunun gevşemesiyle birlikte Lanthe hızla odasına doğru yollandı. Eşik arkalarından kapanırken "Lütfen, GİT!" diye hıçkırdı. . . .

Çalan alarm Thronos'u uyandırdı.

Tekrar tekrar gözlerini kırptırdı. Neden Skye Hall'un merdivenlerinde durmuş, hiçbir şeye bakmıyordu? Başını sertçe salladı.

Vrekeners adalardan yukarı doğru yükselmiş ve karakol yönünde uçmaya başlamıştı. Neden o da onlarla birlikte hareket etmiyordu? Dış adalardan gelen patlamaları duyana kadar bunun başka bir tatbikat olup olmadığını merak etti.

Monolitlerin hatları boyunca birbiri ardına patlamalar meydana geldi. Yangınlar patlak verdi, mavi ve beyaz alevler adaları kapladı - doğal olmayan bir yangın.

Ölümsüz bir katil.

Yanan kayalar yukarı ve aşağı doğru fırlayarak çok altlarındaki körfeze doğru akıyordu.

Korunan ve muhafaza edilen Bölgeler görünmeyen bir güç tarafından yok ediliyordu.

Harekete geç, Talos. Kimilda! Uçmak için gerildi-

Kanatları refleks olarak vücudunu koruduğu anda Salon'un içinden beyaz bir alev kükreyerek onu içine çekti. Mistik alevler her iki kanadını da tüketti; patlayıcı sarsıntı onu vadiye doğru savurdu.

Ki o da kaybolmuştu.

Ada parçalanmıştı.

Thronos ateşli molozların arasına düştü. Çınlayan kulaklarından kan akıyordu. Rüzgâr hâlâ yanmakta olan kanatlarından geriye kalanları kopardı. İşe yaramazlardı.

Benim topraklarım, benim insanlarım. Onlar için bir şey yapmaktan acizdi.

Uçamıyordu. Sadece düşebilirdi.

Çocukken düştüğünü biliyordu. Nedenini hatırlamasa da, aşağı inerken kanatlarını kullanmamıştı.

Şimdi olduğu gibi.

Bir kez daha düşünüyorum.

Sırtını aşağıdaki dünyaya dönmüştü, böylece gözlerini gökyüzünden ayıramıyordu. Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Kızıl ve mor bulutların etrafında kötü niyetli büyü'nün izleri dolaşıyordu. Şimşek bu bulutları parçalayarak etrafına yağan tüm enkazı aydınlattı.

Yanmış sıvalar. Yanan kitaplar. Kömürleşmiş bir beşik.

Sadece birkaç günlüğüne kral olmuştu. Şimdi krallığı ölmüştü.

Başka bir şey kaybettin, daha da değerli bir şey. Kalbi burkuldu. Bir krallıktan daha değerli ne olabilirdi ki?

Kaybettiği şey neydi?

Sonunda gözlerini göklerden çekti ve aşağıya baktı. Su giderek yaklaşıyordu. Mavi ve beyaz alevler körfezden yükseliyordu. Thronos'un ısıya karşı hiçbir kalkanı yoktu. Vurduğunda, kül olacaktı.

Hayatı uzun ve tatminsiz geçmiş, eşini bulma hayali gerçekleşmemişti. Belki de ilk düşüşünden sonra ölmesi gerekiyordu. Belki de kader şimdi bu yanlış yönlendirilmiş merhameti düzeltmeye çalışıyordu.

Yakındaki dağın yamacına döndü ve Vrekener'ler. Binlercesini. Evlerinin yok oluşunu izlemek için körfezin yukarısındaki bir platoda toplanmışlardı.

Thronos asla bir halef belirlememişti. Halkı her zamankinden daha savunmasızdı. Onlar için hayatta kalmak zorundaydı.

Bir yolu yok muydu? Hatırlayamıyordu! Neyi hatırlayamıyordu?

Bir kez daha düşünüyorum. . . .

ELLİ DÖRT

Toplanan Vrekenerlerden uzakta, körfezin karşısındaki bir dağın tepesinde, Her Şeyi Bilen Nix ve Sorceri Kraliçesi Morgana, Skye'in düşüşünü izlediler.

Bir kadın buna izin vermişti; diğeri ise buna neden olmuştu.

Nix'in şimşeği onun ve taşıdığı sopanın etrafında çıtırdadı. Morgana'nın gasp edilmiş güçleri o kadar uçucuydu ki, büyücülüğünün renk akışları kalıcı bir siyaha dönüşmüştü.

İki ölümsüz tanıklık ederken, negatif yüklü iyonlar gibi birbirlerinden kıvılcım çıkardılar.

"İkna Kraliçesi'nin Kral Thronos'la kalmak için çaresiz olduğunu öngörmüştüm," dedi Nix, gözlerini hiç ayırmadan. Su çoktan uhrevi ateşin yükselen tüyleriyle alev almıştı.

Morgana da bakışlarını sabit tuttu. "Onu ve Sabine'i Rothkalina'da bırakır bırakmaz, Melanthe muhtemelen geri dönmek için bir portal oluşturdu. Hiçbir şeye." Dudaklarında siyah girdaplar dans ediyordu, sanki bir bulaşıcı hastalık vücudundan kaçmaya çalışıyordu. "Eğer Vrekener hayatta kalırsa, karısının anısı-"

Dev monolitler alevlere çarparak kilometrelerce suyun yerini değiştirdi ve yükselen tsunamiler oluşturdu.

"Sanırım ölümlüler artık bunu bilecek," dedi Morgana, sesi esrarengizdi. "Bizden."

"Henüz değil. "

Deniz tanrısı Nereus körfezden bir dağ gibi yükseldi ve sadece ölümsüz çift tarafından görülebildi. Korkunç bir solumayla tüm alevleri ciğerlerine çekti.

Sonra ilahi tritonunu salladı ve dalgaları bastırmak için başının üzerine kaldırdı. Tsunamiler durakladı, korkunç dalgaları yarı yolda durdu-

Onun emrine boyun eğerek, yavaş yavaş yatıştılar ve razı olmaya başladılar.

Yüzey hareketsizdi, ateş yenilmişti. Nereus bir kez daha derinliklere gömülmeden önce, için için yanan bakışları Morgana'nın üzerinde oyalandı.

Kaşlarını çattı ama bu, bugün gördüğü en az sıra dışı şeydi.

Tüm hayatının felaketi olan, nefret edilen bir diyar ateşle yok olmuş ve denize gömülmüştü. Kalbi mutluydu.

Valkyrie kahini büyücü kraliçeye döndü. "İyi ya da kötü, başladı. "

ELLİ BEŞ

1. Vrekener karakoluna açılan kapı
2. Yönleri ayarlayın, karakola portal
3. Yönleri tekrar ayarlayın, karakola giden portal
4. Kanada ormanlarında bulunması zor Vrekener karakolunu araştırmaları için iblis paralı askerlere altın teklif edin
5. Thronos'u araştırmaları için cadılara altın teklif edin
6. Loa ile iletişime geçin, yeniden: Hail Mary seçeneği - altın depozitosu gönderin
7. NİX'İ BUL
8. Kendini kaybetme çünkü onun sana ihtiyacı var.
9. Daha fazla dünyadaki kahinler ve cadılarla iletişime geçin-altın teklif edin
10. Yarın için güç biriktirin

"Sana erkeklerin peşinden koşmak hakkında ne demiştim?" Sabine, Lanthe'nin yedek süitine girerken çekingen bir tavır takındı.

Eski konutu, Topraklar düştükten yaklaşık bir hafta sonra hâlâ onarılıyordu.

Lanthe umutsuz mektuplarından ve listelerinden başını kaldırarak Sabine'in paniğini ve umutsuzluğunu görmesini sağladı. Her ikisi de her dakika daha da artıyordu. "Thronos bir çocuk değil, o benim kocam. Ve onu geri istiyorum."

"Cehennem gibi görünüyorsun. Üzerine bir illüzyon örmemi ister misin?"

Sanki Lanthe dış görünüşünden rahatsız olabilirmiş gibi - aklındaki diğer tüm düşünce onu bulmak için zamanın tükeniyor olmasıyken!

Thronos krallığının yıkılmasıyla nasıl başa çıkıyordu? Kaybetme duygusuyla nasıl başa çıkıyordu? Ne

Ya uğruna yaşayacak bir şeyi olmadığını düşünüp bir savaşta dikkatsiz davrandıysa? Ya Cadmus bir mülteci darbesi düzenlediye?

"Kendini çok fazla zorluyorsun, Lanthe." Sabine yakındaki bir divana uzandı. "Ne zamandan beri bu kadar sık portal yaratabiliyorsun?"

Lanthe ilk gün karakolun yerini bulmayı başaramayınca, Nix'in aslında Lanthe'nin tüm güçlerinin kas gibi davranmasından bahsettiğini düşünmüştü. Portalları arasındaki süreyi günde bire indirebilmişti ama bu bir sınırdı.

Kullan, kullan, kullan, kullan, kullan ve hiç dinlenmeden? Doğruluk . . . acı çekti.

Sabine, "Eşikleri düşürmeniz gerekiyor," diye uyardı.

"Bugün bir tane yaratmadım." Kendini tutmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Ama o, ışık yılları kadar uzakta olabilecek bir âleme ulaşmaya çalışarak, kırılmak üzereydi.

"Bu, konuşmak için burada olduğum şeylerden yalnızca biri."

Sabine'in yakında oturup konuşmak isteyeceğini biliyordu. Lanthe şatodaki fısıltıların giderek arttığını ve çoğaldığını duydu. Thronos'un kesinlikle öldüğünü söylüyorlardı.

Buna inanmak için sebepleri olduğunu düşünüyordu. . . .

Morgana Rothkalina'nın yanından ayrılıp hortlak bir seyirci gibi bir noktadan yaptığı işi izlemeye gider gitmez, Lanthe Thronos'a geri dönmek için bir yarık açmıştı.

Patlamayı yakalamak için tam zamanında.

Sabine onu iterek yolundan çekmiş ve odanın diğer tarafına uçmasına neden olacak kadar güçlü bir darbe almıştı. Çarpmanın etkisiyle bir kule duvarı yıkılmıştı. Neyse ki Sabine'in üzerinde bir sürü metal vardı.

Lanthe ertesi güne kadar başka bir portal oluşturmamıştı. Bir bavul dolusu kıyafet ve büyük umutlarla, Thronos'un her ihtimale karşı Vrekener'lerin ileri karakoluna gitmesi için verdiği talimatları kullanarak Kanada'ya geçit açmıştı.

Lanthe'nin eşliğini geçtikten sonra kayalar ve ağaçlardan başka bir şey yoktu, Vrekener'lerden eser yoktu. Onu karşılayan

Geyik sürüsü o kadar uysaldı ki ona yaklaşmışlardı. Belli ki Thronos geyik etini sevse de o bölgede onları takip eden kanatlı avcılar yoktu.

Ya yönleri karıştırmıştı (hayatında her seferinde yaptığı gibi, bu durumda berbattı) ya da portalı ters gitmişti (bu durumda berbattı).

Lanthe, Kanada'ya bir kez daha boşuna gitmek için şarj olurken, Sabine ve Rydstrom, Thronos gibi bir ölümsüzün bile Morgana'nın gibi büyücülükten doğan bir yangına dayanamayacağını söylemişlerdi. Sabine ona Morgana'nın her şeyi izlediğini, patlamadan sonra adaların alevler içinde parçalanıp dibe çöktüğünü anlatmıştı.

Lanthe, "Evet ama Thronos'un kanatları yanmaz," diye karşı çıktı.

Sabine, "Kanatları bile doğal olmayan bir ateşe karşı savunmasız kalır," demişti.

Lanthe, "Biri onu kurtarmak için üzerine çullanabilirdi" diye düşünmüştü.

Rydstrom ciddi bir tereddütle, "Ama herkes çoktan tahliye edilmemiş miydi, Lanthe?" diye sormuştu.

Her neyse. Thronos hayatta kalmıştı. Nokta. Lanthe onu bir daha asla hafife almayacağına dair kendine söz vermişti. O her durumda galip gelebilecek olağanüstü bir erkekti.

Ayrıca, kocasının bir numarası daha vardı. Tabii, onda olduğunu tam olarak bilemezdi. . . .

"Sonra konuşuruz," dedi Sabine'e şimdi. "Meşgulüm." Dünyanın dört bir yanındaki cadılara ve kahinlere gönderdiği mektup yığınının el salladı.

İlk talihsiz Kanada seyahatinin öğleden sonrasında Lanthe, kale muhafızlarından birinin onu Cadılar Evi'nin Louisiana bölümüne kadar takip etmesini sağlamıştı. Carrow ve süper güçlü arkadaşı Mariketa Thronos'u aramışlardı ama Vrekener'lerin kadim büyülerinden bazıları hâlâ varlığını sürdürüyordu. Onları insanlardan gizleyen aynı pelerinler hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Cadılar bütün bir halkın yerini tespit edemedi.

Bu yüzden Lanthe, Cadeon'un eski paralı asker grubunu Canuck ormanlarını elle aramaları için göndermişti. "Hangileri?" diye sordular.

Hepsini. Çünkü ben berbatım.

Sabine divandan, Lanthe'nin mevcut her yüzeye yaydığı haritalardan birini aldı. "İyileşmemle ilgilenemeyecek kadar araştırmacı mı meşgulsün? Bu arada ben sapasağlamım."

Lanthe bir suçluluk duygusu hissetti.

"Meşgul ol ya da olma, benden o kadar kolay kurtulamayacaksın." Kız kardeşi şarap için zili çaldı.

Inferi olarak bilinen güçsüz Sorceri hizmetkârları çağrıya hemen cevap verdi ve sonra bir kez daha ortadan kayboldu.

"Rydstrom seninle konuşmam için bana söz verdirdi çünkü aramızdaki bu anlaşmazlık yüzünden üzgün olduğumu düşünüyor." Sabine altın kadehten bir yudum aldı. "Ben de burada kalıyorum çünkü garip bir şekilde ona verdiğim sözleri tutuyorum. Bu arada Morgana sana Deniz Tanrısı Nereus'un ona neden devasa bir horoza benzeyen mercan bir tüp gönderdiğini sormamı istedi. Görünüşe göre çok yaramaz bir hediye kartında adınızdan bahsetmiş."

"Uzun hikaye, yetersiz ödeme."

Sabine içini çekti. "Bana hâlâ kırgınsın. Morgana'yı saldırısını geri çekmeye ikna edemeyeceğimi biliyorsun. Hayatından endişe ettiğim için ona gittim ve bunu yapmaya çalıştım. Seni tahliye etmek için o scry kristalini kullanmayı önerdi. Ben de doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Ve yaptıklarımın Morgana'nın Vrekener'i tamamen yok etmesini engellediğine inanıyorum."

Lanthe kalemini yere bıraktı. "Bunun için övgü mü istiyorsun - her ne kadar öldüğünü düşünüsen de?"

Hayır, Sabine'in Morgana'ya ondan daha fazla karşı çıkmasını bekleyemezdi. Ama Sabine, Lanthe ona Thronos'la ilgili her şeyi, Vrekener'le birlikte yaşadıkları her şeyi anlattıktan sonra bile kraliçenin yaptıklarından pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu.

Lanthe'nin geçmişlerine dair yazdığı sayfalar, tıpkı geçmişlerinin Thronos'un zihninden silinmiş olması gibi, varoluştan silinmişti.

Sabine, Lanthe'nin onu gerçekten sevdiğini ve muhtemelen çocukluğundan beri sevdiğini öğrenince şok olmuştu. Ama küçük kız kardeşinin düşman bir Vrekener'le evlenmesi fikrini benimsememişti: "Özellikle de bırakın krallığı, bir evi bile olmayan biriyle," demişti Sabine ve Lanthe'nin onun memesini yumruklamak istemesine neden olmuştu.

Sabine, Emberine'in Lanthe'nin dilini kesmeye cüret etmesine daha çok sinirlenmişti: "Bunun bedelini çok ağır ödeyecek. Onun ruhu için plan yapıyorum!" Sabine ejderha altını konusunda da yaygara koparmıştı: "Ben senin kolyeni Morgana'dan saklamadım ki sen kafana göre atasın! Bırak Bettina'yı ben halledeyim. Onun baskı noktalarını biliyorum. Savaş ilanlarını geçersiz say."

Sabine, Lanthe'nin dikkatini arayışından uzaklaştırmak için Cadeon ve ailesini birkaç hafta kalmaları için davet etmişti. Lanthe sadece her bebeğin tüylü başına bir öpücük kondurmak, ailelerini selamlamak ve Holly'ye Nix'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak için duraklamıştı ("Hiçbir fikrim yok"). Böylece Lanthe işine geri dönmüştü.

Tüm kraliyet ailesi ona acıyordu. Dün Lanthe daha fazla harita almak için Tornin'in kütüphanesine gitmişti. Rydstrom ve Cadeon avluda, derin iblis sesleri ve Sith Ifrican aksanlarıyla dostça sohbet ediyorlardı. Her iki kolunda da kundaklanmış birer bebek olan Cadeon, "Hepsi de bana tapan üç kadını var. Hayat çok zengin, kardeşim!"

Yukarıda Lanthe'yi gören Rydstrom, Cadeon'a sessiz olmasını işaret etmişti.

Ona acımamalıydılar. Çünkü Lanthe bunu düzeltecekti. Kocasını geri almaktan daha fazlası için

-

"Daha fazla altın mı gönderiyorsun?" Sabine kadehini bir kenara bırakarak konuştu. "Lanthe, bir servet harcadın!"

Çocukluklarının geçtiği çayırdaki Thronos Lanthe'yi gıdıklamış, "Beni altından çok daha fazla seviyorsun," diye takılmıştı.

Seviyorum. Gerçekten istiyorum. "Sanki sen de Rydstrom için aynısını yapmazdın."

"Ama Thronos bir Vrekener. Onlar aşağılık!"

"Bahsettiğiniz kişiler benim deneklerim!" Lanthe onlara gün boyu lakap takabilirdi ama başka biri takarsa ...

"Asırlık düşmanlarımıza hakaret ediyorum ve senin gözlerin öfkeyle parlıyor öyle mi? Yukarı aşağı, aşağı yukarı."

"Sadece git, Sabine. Anlamamı sağlayacak zamanım yok."

"Elimde Thronos'tan Rydstrom'a, Bölgelerin çöküşünden önce gönderilmiş bir mektup varken beni kovmak mı?"

Lanthe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bunu daha bugün öğrendik, çünkü iddiaya göre Vrekener ulağının yolunu kesip sorguya çekilmesini emretmişim - Lore yasalarına aykırı olarak. İddiaya göre bu da mektubu biraz geciktirmiş." Eldiveninin içinden katlanmış bir parşömen kâğıdı çıkardı. "Özür dilemiyorum. Elimdeki bilgilere dayanarak, seni bulmak için çaresizdim."

"Aç şunu!"

Sabine yanındaki divanı okşayınca, Lanthe neredeyse ayağı takılıp ona katılacaktı. "Okumadın mı?"

"Hayır. Rydstrom'un var ve birlikte okumamızı önerdi."

Lanthe, Thronos'un el yazısını ve mührünü gördü ve gözleri doldu. Sesine güvenmiyordu, bu yüzden elini havada daire içine aldı, hadi, hadi.

Her zamanki gibi dramatik olan Sabine onu açmakta acele etmedi. "Vrekener'inizin nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Rydstrom'un ona yazdığı mektup hiç de nazik değildi, bu yüzden ne olacağını ancak hayal edebilirim."

bu çürütme mektubunda yer alacak." Sonunda Sabine mektubu kaldırdı ve birlikte okudular:

Kral Rydstrom,
Mesajınızı aldığımda ilk tepkim öfke oldu. Sen kim oluyorsun da bana sevgili karıma nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiyede bulunuyorsun? Onu mutlu etmek için?

Sevgili karım mı? Lanthe'nin gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken Sabine gözlerini devirdi. Okumaya devam ettiler.

. . .

Bence siz ve Kraliçe Sabine, Melanthe'nin Topraklar'daki yaşamı hakkında yanlış bir izlenime sahipsiniz.

Krallıkta özgürce dolaşıyor, tam yetkiye sahip - çünkü ona güvenim tam. İsteddiği kıyafeti giyiyor ve ona daha da fazlasını sağlamayı planladığım altına tapıyor.

Bunları ben izin verdiğim için ya da kendisi talep ettiği için yapmıyor; hayatımızda işler böyle yürüyor.

Krallığımızı birlikte yönetiyoruz. Evliliğimiz bir ortaklıktır.

İşe yarıyor.

Lanthe hıçkırarak ağladı.

"Thronos altın konusunu gerçekten anlıyor mu?"

"Annemle çocukken tanıştı. Önemini anlıyor."

Sabine şaşırması gibi görünmüyordu ama uzun zamandır yüzüne bir illüzyon örmüştü.

Ancak mektubunuz üzerinde biraz daha düşününce, size ancak minnettarlıkla karşılık verebileceğimi fark ettim. Melanthe benim sadece karım ve kraliçem değil, aynı zamanda en değerli dostumdur. Onun bu tutsaklıktan kurtulmasına yardım ettiniz.

Omort'un zulmü ve o zamandan beri korumaya söz verdin.

Bu nedenle, size derinden borçluyum. Aramızda savaş olmamasını diliyorum.

Eğer şartlarda anlaşabilirseniz, sizin eşinizle, benim de kendi eşimle katılacağım bir toplantı öneriyorum.

Melanthe, senin ya da Sabine'in onu benden zorla alacağından korktuğu için bu yola karşı çıktı.

Şu anda bunu yazarken bile güçlü kraliçeme bakıyorum ve denemeniz için size cesaret veriyorum.

Thronos

Lanthe bir sonraki hıçkırığını bastırdı. Eğer onun güçlü bir kraliçe olduğunu yazmasaydı, muhtemelen gözyaşları divanın döşemesini ıslatırken bir topun içinde kıvrılmış olurdu.

"Bu onun için büyük bir şeydi." Sabine mektubu katladı. "Belki de biz Sorceri'ler onun krallığını havaya uçurmamalıydık?"

Lanthe döndü ve kız kardeşinin memesine bir yumruk attı. Ne yazık ki Sabine metal bir göğüs zırhı giyyordu.

Lanthe elini uzatırken Sabine tersledi, "Bana Vrekener ile olan geçmişinden bahsetmeliydin!"

"O zamanlar ne yapacağımı bilmiyordum! Çok uzun süre sadece acı verdi. Utanıyordum. Sanki tek yaptığım sana kötü kararlarımı itiraf etmektir."

"Bana nasıl görüldüğünü anlayamıyor musun? Sonunda bir şeytan tarafından yakalandığını sandım. Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

"Artık senin korumana ihtiyacım yok! Endişelenmene ihtiyacım yok! Sabine, cehennem kapılarının anahtarlarını çaldım ve iblis ordularını bir tanrıça olduğuma ikna ettim." Kolyesini havaya kaldırdı, kırmızı altın Sabine'i neredeyse büyülüyordu. "Bir şekilde bir canavarın karnında baskı altında bir geçit açtım! Thronos ve ben bir tanrıya karşı galip geldik."

"Senin için endişelenmeyi ya da seni korumayı bırakamam. Bana yapmamamı emretmen dışında, bu asla olmayacak."

olur."

"O zaman tamam, durma. Ama bu konuda bana destek ol." Kız kardeşinin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim için Thronos dünyadaki tüm altınlar demek. O benim bir sonraki kalp atışım."

Sabine şaşkındı ve kız kardeşinin bunu görmesine izin verdi. "Pekala. Duygularını özetlemek için iyi bir yol." Sonunda yenilgiyle nefes verdi. "Pekala, o zaman beni destekleyici olarak kabul et - eğer beni affedersen ve küsmeyi bırakırsan. Aramızda anlaşmazlık olmasına dayanamıyorum." Kollarını açtı. "Sadece senin için en iyisini istediğimi biliyorsun."

Lanthe uzun süre ona sarıldı; o da bu uyumsuzluktan nefret etmişti.

Ayrıldıklarında Sabine ağlamaklıydı. "Biliyorsun, Zephyr Kraliçesi çok huysuz bir büyüçüdür. İleride birlikte kaliteli bir kardeş zamanı geçirmek istersen, onu pusuya düşürüp uçma gücünü çalabiliriz. Thronos uçan bir eş isterse falan diye."

Lanthe gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ablamla sohbet etmek mi? Bunu gerçekten çok isterim."

"Ayrıca, eğer elinizde ipucu kalmadıysa, Bodrum'daki Cadı'yı aramaya devam edebilirsiniz." Omort öldükten sonra

Hag, morsus için panzehirleri teslim etmiş, sonra da Tornin'den kaçmıştı. "Dacia'da Kral Lothaire için çalıştığı söyleniyor. Bir an için kafanı buna yorar mısın?"

Hag'in yer belirleme gücü vardı! "Onu aramayı bıraktın mı?"

"Onu ararken suç ortağı Lothaire'i ve onun nefret dolu borç defterini bulduk. Artık değil. Söylentilere göre defteri bir sebepten dolayı La Dorada'ya vermiş."

O zaman Rydstrom'un Kötülük Kraliçesi'ne kan borcu mu vardı? Bu pek hayra alamet değildi. O ve Sabine'in zaten başlarında bir sürü dert vardı.

Çünkü gizemli Ruhlar Kuyusu ortalığı karıştırıyordu. "Hag harika bir fikir," dedi Lanthe. "Bir haber göndereceğim Dacia hemen."

"Bir fikir daha var. Cadeon'un aklına geldi. Eğer Thronos gerçekten bir iblis, onu çağırmanız mümkün olabilir."

Belirli türden bir iblisle yatan bir kadın, ayinleri biliyorsa ve ezoterik malzemelere sahipse, onu istediği zaman çağırabilirdi. İblis kontrolsüz bir şekilde ona geri ışınlanırdı.

Lanthe bunu düşünmüştü, buna hazırlanıyordu ama bu fikri diğerlerini tüketene kadar saklamaya karar vermişti.

Tüccar Loa'ya teklif ettiği altın miktarına rağmen, rahibe malzemeleri üç hafta daha Lanthe'ye ulaştıramadı.

Her halükârda, Thronos'un durumu zordu. O Lanthe'yi gördüğünde onu hatırlamayacaktı. Bildiği kadarıyla o bir düşman büyücü olabilirdi. Ayrıca, onun bir iblis olduğunu tam olarak kabul edip etmediğinden de emin değildi.

Bilinmeyen bir Sorceri tarafından istemsiz olarak iblis çağırılması onu korkutmuş olmalı.

"Elbette bazı ırkların bağıışıklığı var," diye devam etti Sabine, "ve kimsenin bunu bir Vrekener üzerinde denediğini düşünemiyorum."

"Cadeon'a benim için teşekkür ettiğini söyle. Ama Thronos'un hafıza sorunlarını göz önünde bulundurmam gerektiği için bu benim son seçeneğim."

Sabine bakışlarını daralttı. "Elinde başka bir plan var. Eskiden benden hiç sır saklamazdın." Parmaklarını şıklattı. "Ah, bir dakika. Beş yüz yıl boyunca sakladın."

"Pandemonia'ya kadar bir geçit açabilmek için büyücülüğümü yarına saklıyorum." Dün bunu denemiş ve yanlışlıkla canavarın karnına doğru bir yarık açmıştı. Portal kapısını anında kapatmıştı ama odası hâlâ mide asidi gibi kokuyordu.

Şüphesiz Lanthe eşik kasını dinlendirirse o iblis düzlemine ulaşabilirdi. "Sanırım orada olacak."

"Nasıl? Bir portalı mı var? Ah! İzini sürebileceğini düşünüyorsun! Bu yüzden yaşadığından bu kadar eminsin."

Lanthe omuz silkkti. Nix sahte Feveris'te bundan söz etmişti: İzini sürebilirsin-büyük anlaşıma. Geçmişini düşünen Lanthe, Valkyrie'nin bunu ciddi bir şekilde söylemiş olabileceğini fark etti.

İz sürmek büyük bir olaydı. Bir iblisin hayatını kurtarabilir.

Nix hiçbir şey söylememiş olsa bile Lanthe inanacaktı. "Sabine, Thronos'u benim tanıdığım gibi tanımalısın, o her zaman olasılıkları yener. Çocukken düştüğü yerden sağ çıkmaması gerekiyordu. Ama kurtuldu. Tekrar uçmaması gerekiyordu. Uçtu. Beni yakalayamaması ya da kalbimi kazanamaması gerekiyordu. Ona karşı nasıl bahse girebilirdim ki?"

"Peki neden Pandemonia?"

"Bence bilinçaltı onu oraya geri götürecektir. Ya da şeytani kanı ya da geçmişimizin kalıntıları. Pandemonia, Thronos ve benim yeni bir başlangıç yaptığımız yer." Melanthe, bir öpücükle başlayalım. "İlk gerçek bağlantımızı kurduğumuz, dinlendiğimiz bir açıklık var." Ya da yeniden bağlanma.

"O zaman Rydstrom ve ben size eşlik edeceğiz," dedi Sabine. "O diyarın ejderhalarıyla çok ilgileniyorum. Burada kendine ait bir erkek sürüsüne ihtiyacı olan olağanüstü bir dişimiz var; kendisi tam bir basilisk rock yıldızı-"

"Ben yalnız gidiyorum. Thronos iki Sorceri ve bir öfke iblisi görürse, bu onu tetikte tutacaktır. Ve beni hatırlamasa bile seni Morgana'nın uşağı olarak hatırlayabilir."

"Bu çok tehlikeli."

"Pandemonia, bölgeleri öğrendikten sonra gerçekten o kadar da kötü değil. Hatta bazı bölümler unutulmaz derecede güzeldi. Ejderhalar sorun yaratabilir ama bir yolunu bulacağım." Lanthe oraya onunla aynı gün varmayı beklemiyordu. Bu yüzden bir çanta ve bir çadır hazırlamıştı.

Erkeği olmadan cehennemden ayrılmayacaktı. Deie Sorceri'lerden Melanthe - Tornin Şatosu'nun lüksünden sonra - kamp yapmaya gidiyordu.

"Yaşadığını söyle, Lanthe. İzini sürebileceğini söyle. Sonra da Pandemonia'ya gittiğini söyle. Eğer onu bir şekilde bulabilirsen, onunla nasıl başa çıkacaksın? Sorceri'ye o kadar öfkelenebilir ki, önce seni öldürür ve soruları sonra sorar."

"O bana asla zarar vermez."

"Morgana'nın lanetini bir el hareketiyle geri alamazsınız. Tamamen güçlenmiş olman gerekecek. Büyücülüğünün voltajını astronomik seviyelere yükseltti."

"Bir yolunu bulacağım." Lanthe'nin ikna kabiliyeti bir kez daha güçlenmişti ama bu yeterli olacak mıydı?

"Hafızasını geri getirmen gerektiğine emin misin?" Lanthe'nin bakışları karşısında Sabine, "Bana anlattıklarına bakılırsa, senin hayatını nasıl yaşadığınla ilgili bazı sorunları varmış. Neden onun mutlu bir şekilde cahil kalmasına izin vermeyelim? İkiniz sanki ilk kez tanışıyormuşsunuz gibi buluşup çıkabilirsiniz."

"O değişti; bu sorunlar çözüldü. Ona yalan söylemekle ilgili bir sorunum olmasaydı bile -ki var- birlikte olduğumuzu bilmesine izin vermeliydim."

"Neden?"

"Böylece birkaç ay içinde bir buçukluğum olduğunda şoktan düşmez." Cadı Mariketa bunu hissetmiş ve ona söylemişti: "Hamile olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lanthe'nin biyolojik saati haykırmıştı: "Evet, sürtükler, adımı hatırlayın!

İlk tepkisi mırıldanarak "Siktir," demek olmuştu, Thronos gibi. Ama geçen her saatle birlikte bu fikre alışmak için zamanı olmuştu. Artık resmen sevinçliydi ya da öyle olacaktı.

Çocuğunun babasını bulur bulmaz.

"Eğlenceli, kardeşim." Sabine onun şaka yapmadığını anlayınca nefesi kesildi: "Altının anası."

ELLİ ALTI

Düşerken kafasına zarar vermiş olmalı. O ... farklı."

"Kanatları alevden harap oldu."

"Peki kral nasıl oldu da o dağa çıktı?"

Thronos karakoldaki gece devriyesini tamamlarken halkının fısıltılarını duydu, bir haftadır duyuyordu.

Bazıları onun bir iblis gibi dağın izini sürdüğüne inanıyordu. Bazıları da bir koruma büyüyle büyülendiğine inanıyordu ama Thronos onlara bunu düşündüren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tüm tebaası kralları ve gelecekleri konusunda temkinliydi ve onları suçlayamazdı -kendisi de bu iki şeyden emin değildi.

Zihnim iyi değil. . . .

Kanatlarını açarak yoğun bir sis yığınının içinden alçaldı. Kanatları yenilendiğinden beri uçmak bir kez daha dayanılmaz bir hal almıştı, daha önce yaşadığı açıklanamaz rahatlamadan çok farklıydı.

Dişlerini sıkarak, karakollarındaki pek çok kulübeden biri olan yüksek kulübesinin sahanlığına indi. Ağaçlar binlercesini barındırıyordu.

Jasen zaten orada onu bekliyordu. Her gece ikisi bir araya gelip günün olaylarını tartışıyordu. Erkek de en az kendisi kadar yorgun görünüyordu.

Thronos içeride, kaba yontulmuş masasındaki yerini aldı. "Bugün yeni bir gelişme var mı?"

"Yok." Jasen basit bir ahşap banka oturdu. "İnsanlar tedirgin olmaya devam ediyor. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuşuz gibi hissediyorlar."

Thronos tek penceresinden geceye baktı; her zamanki gibi bu ormanı saran sis örtüsünün ardında çok az şey görebiliyordu.

Ama eninde sonunda insanlar onları burada bulacaktı. Koruyucuları onları sonsuza dek koruyamazdı. Bir Vrekener sürüsü ölümlülerin dünyasında yaşayamazdı. Hep birlikte değil.

Ve birliğimiz bizim gücümüzdür.

"Sayımızı bölmekle ilgili bazı konuşmalar var, efendim."

"Böyle bir şey olmayacak."

Jasen, Thronos'un kesin tepkisi karşısında rahatlamış görünüyordu. "Ama bir konuda pek çok kişi hemfikir; kaybettiklerimizin intikamını almak istiyorlar. Cadmus savaş için ortalığı karıştırıyor."

Thronos da bu söylentileri duymuştu. "İntikama karşı intikam mı?" diye sordu. "Aristo'nun yaptıkları misillemeyi hak etmiyor muydu?" Thronos'un bu konuda kafası diğerlerinden daha karışık. Ne de olsa Morgana'nın gardiyanını vahşice öldüren kardeşi. Morgana'nın tebaasına karşı sessiz ve amansız bir yağmacılık yürüten de kardeşi.

"Bunu hak ettiğimizi mi söylüyorsun?"

"Hayır, her şeyin siyah ve beyaz olmadığını söylüyorum. İntikamın sıfır toplam bir oyun olduğunu söylüyorum. Özellikle de ölümsüzler için. Eğer buna başlarsak, sonsuza kadar oynamaya hazır olsak iyi olur." Nefes verdi. "Savaşa karar verecek olsak bile, şimdi zamanı değil."

Thronos onlara liderlik edecek durumda değildi. Patlamada yaralanmıştı ve zihninde bir tür hasar oluşmuştu ama iyileşmiyordu. Hafızasında hâlâ boşluklar vardı ve öfkesi giderek azalıyordu.

Ölümlüler diyarındaki Alp Dağları'nda çocukken oynadığı bir çayırı hatırlayabiliyordu ama on gece önce ne yaptığını hatırlayamıyordu.

Aklına bir şey geldiğinde, her zaman Pandemonia'nın iblis düzlemine dönüyordu. Bir sebepten dolayı oraya gittiğini ve canını zor kurtardığını biliyordu. Ejderhalar, cehennem köpekleri ve iblis orduları vardı.

Thronos gündüz düşlerinde diyarın **Uzun** Yol gibi yollarını düşünürdü. Çoğu kişi gibi o da bundan kaçınırdı.

Tabii bir şey aramıyorsanız. . .

Thronos orada okuduğu her glifi en ince ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordu -Eşi **benzeri olmayan bir tapınağa bakın**'dan, OLAN **haşere'ye** kadar- **ama bir** canavarın karnına nasıl yolculuk ettiğini belirleyemiyordu.

Bir deniz tanrısının inine nasıl geldiğini de.

Tüm bu boşlukların yanı sıra, Thronos kritik bir şeyi unutmuş gibi hissediyordu ve bu anı yüzeye çok yakın bir yerde çalkalanıyordu - çıldırtıcı bir şekilde - dilinin ucunda kendini göstermeyi reddeden bir kelime gibi.

Göğsü o kadar belirgin bir kayıpla ağrıyordu ki bazen delireceğini düşünüyordu. Sanki çocukluğunda onu o kadar ağır yaralamış olan cam kırığı yine kalbinin yanına yerleşmiş gibi hissediyor ama onu çıkaramıyordu. Yalnız kaldığında pençeleri sürekli göğsünü buluyor ve derisini yüzüyordu-

"Vakit ne zaman gelecek?" Jasen sordu.

Thronos başını kaldırıp baktı, erkeğin varlığıyla neredeyse irkilmişti.

"Savaş için mi?" Jasen sordu. "Kraliçeniz yüzünden tereddüt ettiğinizi anlıyorum."

"Vezirim yok," diye homurdandı Thronos, atının da kafasından hasar alıp almadığını merak ediyordu.

"Patlamadan kurtulup kurtulmadığını sorduğumda da aynı şeyi söylemiştiniz. Efendim, ben basit bir askerim, sizin gibi bahanelerden anlamam. O hiç var olmamış gibi mi davranacağız? Davranışlarınıza bakılırsa, onun hiç yaşamadığını unutmak istiyorsunuz.

-Ama neden?" Jasen elini yüzünde gezdirerek gerçekten üzgün görünüyordu, Thronos ise bu çıkış karşısında şaşırmış ve sinirlenmişti.

"Onun saldırıya karışmadığını biliyoruz," diye devam etti Jasen. "Hatta birkaçı kraliçeyi kolun başında gördü. Sadece onun yüzünden ilk etapta alarma geçtik ve

Sonra herkesi uyardı. Onun türümüzü kurtardığı söylenebilir."

Thronos sabrını zorlayarak yavaşça, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Benim kraliçem yok."

"Pekâlâ, efendim." Jasen'in sesi hayal kırıklığıyla sarsılmıştı. "Bundan bir daha bahsetmeyeceğim."

"Yapmadığına emin ol. Kimse yapmasın!" Thronos ses tonundan hemen pişman oldu. Gergin olduğunu biliyordu, öfkesi her zaman hazırды. Ancak birkaç dakika sonra, neye öfkelendiğini asla hatırlayamadı. "Cadmus ve onun savaş çığırtkanlığına gelince, artık gizlenmiyoruz ve zarar görmüyoruz. Savunulamaz bir ileri karakolda yaşıyoruz. Buna soğukkanlılıkla yaklaşmalıyız. Jasen, eğer savaşırsak sadece yenilgiyi değil, yok oluşumuzu da göze almış oluruz."

Ağrıyan şakaklarını çimdiklemek üzereydi ama sonra elini indirdi. Gözler onun üzerindeydi. Yetkin bir lider gibi görünmesi gerekiyordu. "Evimiz diyebileceğimiz bir yer bulana kadar bundan başka bir şeye odaklanmamalıyız."

Ya eve uzun yoldan gitseydik? ?

Thronos bu fikri daha tam olarak oluşmadan kesti. Çok zorlama.

"Başka bir gruba sığınmayı düşündünüz mü?" Jasen sordu. "İttifakımızın içinden birine mi?"

"Rydstrom'dan, Öfke İblisliği'nin İyi'sinden Mezar Diyarı'na sığınmasını istemeyi düşündüm." Rothkalina'nın haydutlar ve ejderhalarla dolu çorak toprakları. Pandemonia'dan sonra ejderhalar artık Thronos'u düşündürmüyordu.

Bu Jasen'i şaşırtmış gibiydi.

"Yakın zamanda onunla yazıştım." Gerçi Thronos ne hakkında, hatta ne konuşulduğunu bile hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, Rydstrom'un sinir bozucu ama onurlu biri olduğu fikrini edindiğiydi.

"Bir iblis düzleminde kolonileşmeden mi bahsediyorsunuz?"

Hayal meyal bir anı canlandı. Kısık bir ses duyabiliyordu, bir kadın şöyle diyordu: "Gidip farklı bir diyarda bir Vrekener kolonisi kuracağız."

Thronos bu anıyı hatırlayınca başını ellerinin arasına alıp bir yeri çatlayana kadar sıkma isteğiyle savaştı. Zihnim, zihnim ...

"Şimdi ne yapacağız kralım?"

Thronos çaba sarf ederek ses tonunu dengede tuttu. "İyileşiyoruz. Plan yaparız."

Jasen ağzını açtı, sonra kapattı. Thronos şövalyenin bütün hafta boyunca hangi soruyu sormaya çalıştığını biliyordu ama nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Efendim... bana o dağa nasıl geldiğinizi anlatacak mısınız?" Jasen sonunda sormaya cesaret edebildi. "Yüzlerce kişi sizi öylece belirirken gördü."

Thronos düşerken, umutsuzca halkına ulaşmak istemişti. Hava üzerinde uğulduyor, kalp atışları hasarlı kulaklarında gümbürdüyordu. Aniden bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirdi, o kadar şiddetliydi ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini açtığında, diğerlerinin arasında duruyordu.

İlk kez iz sürdüm.

Geçen hafta boyunca yeteneğini ortaya çıkarmayı tartışmıştı. Eğer yeteneği varsa, başkaları da yapabiliirdi.

Yolculuklarından sonra kanlarının şeytani olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Pandemonia'daki o tuhaf yazıyı genetik bir hafızadan çıkmış gibi tanımamış mıydı? O düzlemin sertliğinde kendini evinde hissetmemiş miydi? Neden hâlâ o vahşi ve çalkantılı topraklara bu kadar çekiliyordu?

İz sürme yeteneği, yaklaşan herhangi bir savaşta paha biçilmez bir yetenek olabilirdi. Ancak halkı kısa süre önce krallarını ve ardından krallıklarını kaybetmişti; Thronos şeytani kökenlerini öğrenmeleri için uygun bir zaman olduğuna inanmıyordu.

Karakola vardıktan sonra, yeni yeteneğini keşfetmek için kendine sadece bir gece vermişti. Altın tapınağını hayal etmişti. O baş dönmesi onu etkilemişti; bir an sonra oranın izini sürmüştü. Parmaklarını tuğlaların üzerinde gezdirirken, göğsündeki o görünmez parçanın hissi bir intikamla geri dönmüştü.

Ürkütücü derecede sessiz bir savaş platosunun ve bir lav nehrinin üzerinden uçtuğunda, cam daha da derinleşti.

Ve sonra, ormana vardığında -denemeleri arasında dinlendiği vaha- göğsündeki ağrı yüzünden neredeyse güçten düşmüştü.

Bir feryatla karakola geri döndü ve bir daha asla geri dönmemeye karar verdi.

Sadece ertesi geceye kadar dayanabilmiş, Pandemonia'ya geri çekilmişti. . . . "Sana şunu söyleyeceğim Jasen," dedi sonunda. "Şimdilik yalnızsın."

"Evet, efendim?"

"Bir şeye ulaşmayı yeterince istiyorsan, ulaşırsın."

Jasen'in gözleri heyecanla parladı. "Çok iyi, efendim." Ayrılmadan önce döndü ve "Kralımız olduğunuz için çok mutluyum" dedi.

Thronos sadece layık biri olmak istiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Başka bir şey istiyordu, şiddetli bir şekilde arzuluyordu. Yine de ne olduğunu tanımlayamıyordu.

Yalnız başına, iyileşmek için uyuması gerektiğini söyleyerek basit karyolasına doğru ilerledi. Sırt üstü uzandı, vücudundaki ağrı dinlenirken daha da kötüleşiyordu.

Uyku bir türlü gelmiyordu. Buradan başka bir yerde, herhangi bir yerde olması gerektiğini hissediyordu. Tedirginlik, içindeki kargaşayı anlatmaya yetmiyordu.

Şaftı ısrarlı darbelerle sertleşmeye başladı, sanki her an serbest kalmayı bekliyormuş gibi. Bu baskı Thronos'un huzursuzluğunu daha da arttırdı.

Belki de bir yolculuk daha yapmalı. . . .

Cazibesi karşı konulamayacak kadar büyüktü. Gözlerini kapadı ve ormandaki açıklığı hayal etti, sonra da orayı izlemek için gerildi.

Kulübesinin serinliğinden, sıcaklığa ve serpilen suya ışınlandı. Yükselen mehtap ağaçlarına baktı, yüzen baloncuklara, yukarı mı aşağı mı gideceğine karar veremeyen damlalara bir kez daha hayret etti.

Şanslı damlalar.

Neden böyle düşünsün ki? Kanadını sallayarak baloncukları havalandırdı. Ne kadar tuhaf bir hareketti ama nedense onu üzüyordu. Cam kırığı geri dönmüş, etini oyarak lanet olası omurgasına kadar inmişti. Saçını çekiştirdi, sonra da bir moonraker'ın gövdesini yumruklamak için döndü.

Bu acı dolu yeri terk edin. Karakola geri dönün.

O zaman kendi kendine bir yemin etti: Zihni iyileşene kadar buraya asla geri dönmeyecekti.

Pandemonia hiçbir yere gitmiyor. . . .

Lanthe sakinleştirici bir nefes aldı. "Hazırım," dedi odasında toplanan gruba.

Rydstrom iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kucağında bir bebek olmasaydı Cadeon da öyle yapacaktı. Holly de kucağında bir bebekle Lanthe için endişelenmiş görünüyordu. Sabine de öyle, kayıtsızlık illüzyonunu bir kenara bırakmıştı.

Rydstrom, "Bu çok tehlikeli, Lanthe." dedi. Yine de ona eşlik etmek istediler.

Hepsi. İkizler hariç. Gerçi o küçük belalılar muhtemelen Pandemonia'nın çok eğlenceli olduğunu düşünürlerdi.

"Bunu konuşmuştuk," dedi Lanthe. "Thronos kocaman iblisler, bir Valkyrie ve iki Sorceri görürse savunmaya geçecektir. Kabul et, yağmacı bir çete gibi görünüyoruz. Bir kez daha, çocuklar, ben iyi olacağım."

Pandemonia'ya gidebileceğini varsayarsak, Lanthe olabildiğince hazırlıklıydı. Sabine hayvanlarla konuşma yeteneğini ödünç alması konusunda ısrar etmişti. Eğer bir ejderha sohbet etmek isterse, Lanthe hazırды.

Başka bir ödünç mü? Lanthe kız kardeşinin savaşta en çok test edilmiş göğüs zırhını giyiyordu. Sabine, "Buçukluk yeğenlerim için ekstra sigortaya ihtiyacın var," diye homurdanmıştı. Lanthe ayrıca daha mantıklı botlar giyiyordu (bu sefer stilettolar yok)

ve bir çift ikinci deri pantolon - hala yapabiliyorken onlara sıkışabilirdi!

"Ona orada öylece rastlamayacaksın," dedi Sabine. "Ya onu kaçırsan?"

Lanthe kamp çantasına doğru yürüdü. "Bu yüzden orada kalıyorum."

Çenem düştü.

Önce Cadeon toparlandı. "Sen mi? Kamp mı?" Homurdandı. "Cehennemde kamp yapmayı bırak!"

"Cade." Holly onun göğsünü tokatladı.

"Bunun komik olduğunu kabul etmelisin" diye mırıldandı.

Lanthe dudağını ısırды ve saç örgüsünü gözlerinden dışarı üfledi. Anlaşılan buradaki herkes onun zaten cehennemde kamp yaptığını unutmuştu. Kabul edelim ki yalnız değildi. . .

Sabine, "Sadece bir saatliğine tek başına gitmene karşı çıkıyordum! Şimdi sonsuza dek gitmek mi istiyorsun? Ve bana bir kez daha oranın o kadar da kötü olmadığını söylersen çılgılık atabilirim."

"Burada elimden gelen her şeyi harekete geçirdim. Birkaç gün içinde haberleri kontrol edeceğim."

"Ve yaşam kanıtı sağlamak için," dedi

Rydstrom. Cadeon ona sert bir bakış attı.

"Eğer üç hafta içinde Thronos'u bulamazsam, onu çağırmak için geri döneceğim. Ve Sabine, orası gerçekten o kadar da kötü değil."

Sabine itiraz etmek için dudaklarını araladığında Lanthe, "Bu yavru kuş uçmalı kardeşim," dedi.

"Harika," diye söylendi Sabine. "Şimdiden kuş metaforlarıyla konuşmaya başladı."

Holly kıkırdadı, sonra yüzünü bir kez daha ciddileştirdi.

Lanthe kız kardeşine baktı, endişelenmesinden nefret ediyordu. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Benim için gitme vakti geldi. Yeniden şarj oldum, kararlıyım ve bunu kendi başıma yapmaya hazırım."

Rydstrom Sabine'i kendine yaklaştırdı. "Haklı, cwena." Küçük kraliçe için şeytani, onun için takma adı. "İşte

öyle bir zaman gelir ki sadece güvenmeniz gerekir. Cadeon'la bunu yapmak zorundaydım."

"Sadece bin beş yüz yılını aldı," dedi Cadeon. Aly bir baloncuk üfledi ve aynı anda sivri kulağını çekiştirdi, Cadeon'un bunun harika bir başarı olduğunu düşündüğü açıktı.

"En azından geçidi açık bırakın," dedi Sabine, "doğru diyara gittiğinizden emin olana kadar."

Lanthe homurdanan bir ses tonuyla, "Peki. Sadece bu kadar endişelenmemen için."

"Konuştuklarımızı unutma Lanthe," dedi Rydstrom ona. Artık Thronos'un gerçekte nasıl bir yer olduğunu bildiğinden, her Vrekener'e Rothkalina'ya sığınma teklif ediyordu. Sabine de isteksizce bu teklife ortak oluyordu.

"Bunun için teşekkür ederim." Ama Lanthe'nin başka bir fikri vardı. O kadar çılgıncaydı ki, bundan kimseye bahsetmemişti. . . .

Thronos'la yeniden bir araya gelmeyi ve onun hafızasını geri getirmeyi hayal ederken, büyüünün içinden aktığını hissetti. Ellerini kaldırdı ve bir yarık açmaya başladı.

Benim için ve buçukluğumuz için.

Lanthe kapıyı doğruca koruluğa yönlendirdi (teoride). Gözlerini sımsıkı kapatarak, dev bir mide değil de yüzen baloncuklar bulabilmek için içten içe yalvardı.

ELLİ YEDİ

Thronos'un acısı artmaya devam etti.

Gitmeye karar vermişti ama son anda sanki bir şey hatırlamanın eşiğindeymiş gibi hissetti. Bu yüzden acıya lanet olsun. Orman açıklığında kaldı.

Thronos acıyı bilirdi. Bununla başa çıkabilirdi.

Gün, alacakaranlığa doğru uzun ve yavaş soluşuna başlıyordu. Bu diyarın ağır aksak ilerleyen zamanı düşünüldüğünde, karakoldan çoktan uzaklaşmıştı bile. Ama burayı terk etmek korkaklık olurdu. Ve o hiç-

Arkasında bir hareket mi var? Etrafında döndü.

Bu koruluğun ortasında hava bulanıklaştı. Bir boşluk açıldı, bir geçit.

Thronos'un o güne kadar gördüğü en nefes kesici kadın dikkatle adım atıyordu.

Uzun kuzguni saçlar. Dolgun kırmızı dudaklar. Krallığı düştüğünde kaybettiği gökyüzü kadar mavi gözler.

O ham boşluk, o çıldırtıcı yokluk hafiflemeye mi başlamıştı? Sanki bir mıknatıs onu kadına doğru çekiyormuş gibi, ayakları aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı.

Ama bir büyücü gibi giyinmişti; metal bir başlık ve göğüs zırhı, sıra dışı bir altın kolye ve cömert kıvrımlarına sevgiyle şekil veren deri pantolonlar vardı. Avucunu ağzına götürdü, odaklanması gerekiyordu; böyle bir manzarayla karşılaşınca zor oluyordu.

Bir büyücü onun kendisine zarar vereceğinden korkabilirdi. Morgana'dan sonra bundan da şüphelenmesi gerektiğini düşündü.

Kendini duyurursa, kız o geçide geri kaçıp onun için kaybolur muydu? Bu düşünceyle göğsünü panik kapladı. Neden kızın kaçacağını hissetmişti?

Onu gördü ve sanki inanamıyormuş gibi bakışları genişledi. Taşdığı çantayı bıraktı, hızlı bir adım attı, vücudu gerildi, kırmızı dudakları aralandı.

Kendini durdurmadan önce onun kollarına atlamak üzere olduğuna neredeyse yemin edebilirdi. Bu doğru olamazdı. Aklın bir oyunu.

Avuçlarını kaldırarak hızla, "Benim adım Thronos Talos ve sana zarar vermek istemiyorum büyüücü kadın," dedi.

"Biliyorum." Gözleri mavi metalik bir parıltıyla ışıldamaya başladı. "Ben de sana zarar vermek istemiyorum," dedi karıncayı bile incitemeyecekmiş gibi görünen küçük kadın.

Ama Sorceri'de görünüş aldatıcıdır.

Kadının dostça tavrı ona yaklaşması için cesaret verdi. Böyle bir güzelliğin önünde topallamamak için mücadele etti.

"Ben Lanthe." Ondan kaçmak aklındaki son şeymiş gibi görünüyordu. Yine, kadının kendini zorlukla yerinde tuttuğu gibi tuhaf bir izlenime kapıldı.

Ayrıca sanki bu koruluğa daha önce gelmiş gibi çevresindekilere hiç şaşırmamıştı. Thronos burayı bilen tek kişinin kendisi olduğuna yarı yarıya inanıyordu.

Etrafında gerçeküstü damlalar yüzüyor ve baloncuklar sallanıyordu, ama gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Başını eğdiğinde, siyah saçları omzunun üzerinden savruluyor ve kokusunun dallarını ona doğru gönderiyordu.

Açgözlülükle nefes aldı. Kasları gerginlikle gerildi.

Gökyüzü. Home.

Bu enfes yaratık onun eşiydi. Bir deja vu hissi onu sarstı. "Şu eşiği kapatıp benimle konuşmayacak mısın, Lanthe?"

Başını salladı ve geçide geri döndü. Başını tekrar içeri sokmak için eğildi. Tanrım, şu kadının vücuduna bak! Onu öpmek mi yoksa kucaklayıp ezmek mi istediğini bilemedi.

Tek bildiği, parçanın göğsünden yavaşça çekildiği idi.

Lanthe diğerk tarafta biriyle konuşuyor gibiydi. Onu geri çekecek başka biri var mıydı? Böyle bir dışının gitmesine kim izin verebilirdi ki?

Yüzü düştü. Bu kadar eşsiz bir kadının nasıl eşi olmazdı?

"Evet, tam şu anda!" dedi görünmeyen birine. "Yirmi adım arkamda değil!" Durakladı. "Çünkü belki de berbat değilimdir." Bir duraklama daha. "Altın aşkına, bir illüzyona ihtiyacım yok," dedi kızgın bir ses tonuyla. "İyi görünüyorum. Yakında portala çıkacağım!"

Eşik kapanır kapanmaz içinden bir rahatlama geçti.

"Kız kardeşim." Lanthe gözlerini devirdi. "Bu kadar havalı biri için ana tavuğa dönüştü. Tuhaf. Nerede kalmıştık?" Gergin görünüyordu.

"Neden böyle bir yerdesin büyücü?" Karanlık bir düşünce belirdi. "Belki de kraliçen için beni gözetlemeye gelmişsindir?" Belki de Morgana onların tamamen yok edilmesini istiyordu.

"Morgana'ya hiçbir bağlılığım olmadığına dair sana yemin ederim. Benden çok şey aldı."

"O zaman ortak bir noktamız var."

"Krallığın için çok üzgünüm, Thronos."

"Durum hakkında ne kadar bilginiz var?"

Kelimelerini dikkatle seçmiş gibi görünerek, "Çatışmanın her iki tarafını da bildiğime inanıyorum" dedi.

"O halde Vrekener'in eylemlerinin saldırıyı önleyebileceğini biliyorsunuz. Önleyebilirdim. Eski krala ve yaptıklarına daha fazla dikkat etmeliydim."

"Kendini mi suçluyorsun?" diye sordu, sanki onun adına kızgınmış gibi.

"Tabii ki."

"Şuna ne dersiniz? Kimseyi suçlamayalım. Sadece durumu elimizden geldiğince düzeltelim."

Bu büyücüyü sevmiştir! "O zaman bunu nasıl düzelteceğiz?" diye sordu.

"Biz konuşurken bile üzerinde çalışıyorum. Ama önce söyle bana, neden buradasın? Pandemonia'da ne bulmayı umuyorsun?"

"I . . . Yalan söyleyemem." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Evimi yok eden patlamada bir şekilde zihnimi yaraladım ve iyileşemiyorum. Bazı anılarım kayboldu." Neden onunla konuşmayı bu kadar kolay buluyordu? Kaderindeki kişi olduğu için mi? Yine de ona tanıdık geliyordu. "Buraya seyahat ettiğimi hatırlıyorum ama parçalarının yarısı eksik bir yapboza bakmak gibi. Tamamlanmamış. Buraya hatırlama umuduyla geldim." Bunları onunla paylaşmak omuzlarından ağırlıkları atmak gibiydi.

"Belki bu konuda yardımcı olabilirim?" dedi yumuşak bir sesle, sesi bir merhem gibiydi.

Bu büyücü kadın mutlaka biri tarafından kaçırılmış olmalıydı. Ve öyle olmasa bile, onun gibi bir kadının onu seçmesi fikri mantıksızdı.

Yaralıydı, bedeni ve zihni hırpalanmıştı. Ne serveti, ne gerçek bir evi, ne de dünyada ona sunabileceği bir şeyi vardı.

Ama ben onu istiyorum. Yine de denerdi. Çünkü onun da kaybedecek bir şeyi yoktu.

Yine de kız ona yaklaşp kokusunu daha derinden içine çektiğinde, başka bir kokunun en hafif ipucunu algıladı.

Dizlerinin büküleceğini hissedecek kadar ağır bir acıyla birlikte tanıma duygusu ona çarptı. Sesi boğuklaşarak, "Büyücü, bekliyorsun," dedi. Kadın şaşırmıştı. "Erkeğin nerede?" Onun için ona meydan okuyacağım. Ve diğer erkek **b ö y l e** bir dişi için ölümüne dövüşeceği için . . . Onu öldüreceğim.

"Korkarım tanıdığım adamı sonsuza dek kaybettim" diye mırıldanırken gözleri buğulandı.

Kadının yansıttığı derin üzüntü, içinde kaynayan bir kıskançlık uyandırdı. Onun kendisi için bu kadar güçlü şeyler hissetmesini istiyordu, sadece kendisi için!

Ama diğer erkek kaybolduysa ...

O zaman onu kendime alabilirim.

Lanthe az önce onun zihnini yoklamıştı ve neredeyse ağlıyordu.

Thronos'un düşüncelerinde kendisiyle ilgili hiçbir şey bulamamıştı, bugünden sonra da. Blokları düşmüştü -hatta blokları olduğunu bile hatırlamıyor olabilirdi- bu yüzden aradı ve buldu ...

Melanthe adında bir kızın tek bir anısı bile yok. Bir eş.

Bir kraliçe. En iyi arkadaş.

Artık orada olmayan bir şeyi ona nasıl hatırlatabilirdi?

Adamın düşünceleri onu da rahatsız ediyordu. Sevdiği adama -bilmeden kendisine- karşı öfkeyle dolu olmasına rağmen, onunla konuşabilmek için öfkesini bastırmaya çalışıyordu

çünkü "aklı yerinde değildi." Şimdiden onun eşi olduğunun kokusunu almıştı. Yaklaştı,

Onu korkutup kaçırmamak için çekingen davranıyordu. Ondan asla kurtulamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gölgelikten düşen damlalar yüzünü öptüğünde, kanatlarını başının üzerine çekerek bir sığınak oluşturdu. "Senin için de her zaman yerim var."

Ağlama, ağlama. Onunla yarı yolda buluştuğunda, bitkin halini ve sıkıntılı gri gözlerini inceleyerek ona baktı. Ayrıldıklarından beri ne yemek yemiş ne de uyumuş gibi görünüyordu ve kanatları yeniden budaklı ve bükülmüş hallerine dönmüştü. Onun önünde topalladığını gizlemeye çalıştığını fark etmişti.

Çünkü o artık onun Lanthe'si değildi. O gizemli bir kadındı -kaderindeki kadın- ve onu etkilemeyi arzuluyordu.

Evet, onunla yeniden başlayacak ve ona geçmişlerini anlatacaktı ama yolculuklarını kelimelere nasıl dökebilirdi ki?

İmkansızlıkların üstesinden gelmek. Ölüme meydan okumak ve güvenmeyi öğrenmek. Birbirlerini yeniden sevmeye başlamak.

Yendikleri her şeyi hatırlayınca çenesini tuttu. Vrekener'ımı geri alacağım. Gerekirse vücudundaki tüm güçle onun suyunu çıkarırdı.

Bunu Sabine için yapmıştı; onun için de yapacaktı. Karşısında durduğunda Lanthe, "Thronos, sana çılgınca bir şey söylesem bana inanmayı deneyebilir misin?" dedi.

"Büyücü, şu son birkaç haftada delilik gördüm. Onu yaşadım."

Şaka yapmıyorum. "Ya sana birbirimizi çok iyi tanıdığımızı söyleseydim? Ama sen beni unutmak zorunda kaldın?"

Ona evlendiklerini (ve bir çocukları olduğunu!) önceden söylemeyi tartıştı, ama buna karşı karar verdi. Onun kendisinin bir kilit olduğuna inanmasını, kayıtsız kalmasını istemiyordu. Şimdilik, onun da kendisi için acı çekmesine ihtiyacı vardı - en az kendisi için acı çektiği kadar.

"Seni nasıl unutabilirim anlamıyorum. Lanthe, senin benim eşim olduğuna inanıyorum." Ona daha da yaklaştı. "Bu habere şaşırmış görülmüyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Morgana krallığınızı yok etmeden önce benimle ilgili tüm anılarınızı sildi." Sesi gırtlaktan gelen Lanthe, "Ama Thronos, biz birbirimizi tanıyorduk," dedi.

İnançsızlık içindeydi. "Seni tanıyor muyum?" Suyu test ediyormuşçasına, eli yüzüne ... boynuna ... köprücük kemiğine ... inerek kızın saçlarını kulağının arkasına doğru düzeltti.

Kadın onu durdurmadığında, hatta dokunuşuna doğru eğildiğinde, şok olmuş bir nefes kaçtı.

Puh.

"Bu doğru, Thronos. Bunu ve diğer her şeyi hatırlamanı istiyorum. Çünkü bizim hikâyemiz destansı."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bu çok şeyi açıklıyor. . . ." Sanki inanmaya -umut etmeye- başlıyormuş gibi kalın kalın yutkundu. "Hafızamı nasıl geri getirebilirsin? Beni anlayın,

Büyücü: Bu anıları ne kadar şiddetle arzuladığımı anlatamam. Sana nasıl imrendiğimi."

Avucunu onun göğsüne koydu; kalbi gümbürdedi. "Büyülerimi senin üzerinde kullanmam gerekecek." Avuçlarından yayılıyordu. "Bunu düzeltmek için bana güvenebilir misin?"

Her zamanki cesaretiyle omuzlarını dikleştirdi. "Nasıl istersen öyle yap, Lanthe. Kaybedecek bir şeyim yok."

O anki gücü ya da büyücülük sınırlamaları hakkındaki düşüncelerini bir kenara bıraktı. Evet, Morgana daha güçlüydü. Evet, kraliçe çok ikna edici bir yumruk atmıştı.

Ama aşk zafer kazanacaktı. Değil mi?

Lanthe yanan avucunu adamın göğsüne bastırarak, "Beni hatırla, Thronos. Hatırla." Büyüsü daha parlak yanıyor, etraflarını sarıyor, içlerinden geçiyordu. "Hatırla."

Hava ısınmaya başladı. Ayaklarının altında ince sarsıntılar dalgalandı. Yüzen su damlaları gelişigüzel yönlere doğru roketlenmeye başladı. "Beni hatırla." Sesi değişmiş, güçle titreşiyordu.

Yüz ifadesinden hüznün sızıyordu. "Ben ... bilmiyorum."

"Daha yeni başlıyoruz, Vrekener. Zihnini açabildiğin kadar aç."

Daha önce yüzlerce kez gördüğü, daha fazla sevmeyeceği o kararlı bakışı takındı. "Seveceğim."

"Beni hatırla. Anılarını geri getir. Morgana'nın sana yaptıklarından kurtul." Bize.

Adam hâlâ onu tanımadığını belli edince dudağını ısırды ve geçmişlerine dair daha fazla şey anlatmaya karar verdi. "Bizi kanatlarının içine alma ihtiyacı mı hissediyorsun?"

"Hem de çok. Ama seni korkutmak istemem."

"Korkutmuyorsun."

Yine, sanki suları test ediyormuş gibi, kanatlarını yavaş yavaş onun etrafına sardı ve ikisini de tamamen sardı. Nabız atışları deli gibi parlıyordu. Onun zavallı

Vrekener sinir ve beklentinin şaşkın bir karışımı olmalı. "Thronos, böyle olduğumuzda birbirimize sırlarımızı anlatırız. Bazılarını bilmek ister misin?"

Başını salladı.

"Çocukken çok iyi arkadaştık," dedi ona. "Tıpkı şimdi olduğumuz gibi."

"Arkadaş mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Ama biz çok daha fazlasıyız. Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

"Sen mi? Beni seviyor musun?"

"Çılgınca. Çılgınca." Belki bir öpücük ona hatırlatırdı. Belki de zihni kadar bedenini de harekete geçirmesi gerekiyordu. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, yüzünü parlayan ellerinin arasına aldı ve onu kendine çekti. Kanatlarının içinde, yanardöner büyüğü gözlerini aydınlattı ve gerçeküstü nabız atışlarına katıldı. "Seni öpebilir miyim?"

Kaşları gerildi. "Tanrılar adına, evet."

Tıpkı o zaman döngülerinden sonra onu öptüğü gibi, o da onu öpecekti.

İddialı bir öpücük.

Geri dönüşü olmayan bir öpücük.

Kadın dudaklarını bir kez daha onunkilerin üzerinde gezdirirken adam hareketsiz kaldı. Kadın ağzını onunkinin üzerinde gezdirdiğinde, adam dudaklarını ayırdı.

Teması derinleştirdi, dilini onunkini kızdırmak için içeri kaydırıldı. Adam onu bir iniltiyle karşıladı ve kadın cesaretlendi; sanki adam bir öpücükten çok daha fazlasını kabul etmişti.

Onun ağzıyla yavaş yavaş geliştirdiği aşk ilişkilerinden birine başladı, gözleri kapanana kadar onu duyusal bir şekilde yaladı.

Dilleri yavaşça birbirine dolanırken kadının elleri adamın yüzünde titriyordu. Adamın kolları kızın etrafını sarmıştı. Bir eliyle kızın başının arkasını avuçlarken, diğer eli sanki kendine engel olamıyormuş gibi kızın kışına doğru eğildi. Kanatları kızın sırtında daha da sıkılaşıyorak onu daha da yakınlaştırdı.

Nefeslerini paylaştıklarında, dudaklarına fısıldamak için geri çekildi, "Beni hatırla aşkım." Yer sarsıntıları şiddetlendi,

ta ki devasa ağaclar bile

ürperdi. Kendini bir büyü reaktörü gibi hissediyordu, hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Çünkü hiçbir şeyi onu istediğim gibi istemedim.

"Unutma" diye emretti öpücükler arasında.

- "Thronos, lütfen, beni hatırla. Seni bekliyorum. Hatırla, hatırla, HATIRLA!" Büyücülük ondan ona doğru patladı.

Nefes nefese, geri çekildi.

Onun gözler vardı Ağır kapaklı, canlı
Gümüş. Etraflarında mavi ışığın titrek kalıntıları
parıltıyordu.

"Bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Yine de emin olmak için bu işlemi tekrarlamak isterim." Başparmağının alt dudağını şefkatle okşadı. "Tekrar deneyelim mi kuzum?"

Adam kaşlarını çatı; kadın gülümsedi.

Sesi sertleşerek mırıldandı, "Üzerinde büyü kokusu mu alıyorum?"

Gözleri tekrar buğulandı. "Bunlar bana söylediğin ilk sözlerdi."

Hatırladığı her halinden belli olan kaşları çatıldı. "Seni hatırlıyorum!" Bakışlarında tanıma duygusu parladı. "Benim Lanthe'm." Çok uzun zaman önce olduğu gibi, gözleri ona sensiz kaybolduğunu söylüyordu.

"Um, ortada bir parça var. "

"Bunu çoktan atlattım," dedi ona. "Sonucu olmayan şeylerin üzerinde durmayız ve ben altın paralarımı çarçur edecek biri değilim" -alnından öptü- "paralar."

Ona sırtarak baktı. "Her yerde seni arıyordum! Asla vazgeçmezdim."

"Seni seviyorum, Lanthe. Bunu daha önce de biliyordum, o gece sana söyleyecektim ..." Sözünü yarıda kesti. "Sen de beni seviyor musun?"

"Seviyorum. Bizi birlikte seviyorum. Seni geri istiyorum."

"Ben buradayım." Gülümsemesi muhteşemdi. "Haklısın. Hikâyemiz destansı." Yüzünü onun saçlarına gömdü, nefes aldı-

Kasları gerildi. "Bekle. Baba mı olacağım?" Kanatları sanki sersemlemiş gibi çırpınarak açıldı. "Biz

Bebeğiniz mi olacak?"

"İhtimaller neydi, ha?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Şimdi üç kişilik bir ordu olacağız. Ve bu işi halledebileceğimize dair iyi bir otoriteye sahibim."

Onu havaya kaldırdı, etrafında döndürdü. Sonra yavaşladı, yüzü düştü. Onu tekrar ayağa kaldırdı ve elini karnına götürdü. "Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Sana ve bebeğimize." Bu sözleri söylerken eli kızın üzerinde titriyordu. "Krallığım yok. Evim yok. Ölümlü bir ormanda ödünç alınmış bir zamanla yaşayan, yerinden edilmiş bir kral ve hiziyle ne yapmak istersin?"

"Grubumuz burada, Pandemonia'da yaşayabilir. Bu diyar için bir şeyler hissettin, bunu biliyorum."

"Bu doğru. Ama bu topraklar tehlikelerle dolu."

"İblis orduları yüzünden mi?" Kolyesini yukarı çekerek bunu elinin tersiyle itti. "Unutma ki ben Anahtarların Bekçisi'yim, sen de Sözlerin Okuyucusu'sun. İki kapıyı da açacağız ve burayı biraz havalandıracağız. Oh, oh, artık Ejderha dili konuşabiliyorum! Böylece onlarla bir tür anlaşma yapabiliriz - onlara ateşli bir Rothkalinan ejderha dişisi teklif etmemiz gerekebilir ama sorun değil." Lanthe parmaklarını onun göğsünde gezdirdi. "Pandemonia'nın sahibi olduğumuzu söylemiyorum. Ama bunu da söylemiyorum."

Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Benimle burada yaşar mısın?"

"Tabii ki! Sensiz cennette yaşamaktansa seninle cehennemde yaşamayı tercih ederim."

"Vrekener'ler deli olduğumuzu düşünecek."

"Tıpkı sizin gibi onların da buraya karşı bir çekim hissedeceklerine inanıyorum. Her halükarda onları ikna edeceğiz. Biliyorum burası biraz tadilat görmüş bir yer" - etrafını işaret etti- "Vrekener'in bakımına ihtiyacı var. Ama bir kova boya ve birkaç lav barajının düzeltemeyeceği bir şey değil!" Ayak parmaklarının ucunda durmuş, onun öpücüğünden daha fazlasını istiyordu. "Bu iş bizde, Thronos."

Eğildi, gözleri onu ayak parmakları kıvrılana kadar öpmek üzere olduğunu söylüyordu. Dudakları onunkilerle

buluşmadan hemen önce hırıldadı,

"Eğer eşim Pandemonia'ya gönül vermişse, ben kimim ki onu reddedeyim?"

ELLİ SEKİZ

Ya iblis vadisinden daha iyi bir yer varsa?" Thronos sordu, sesi çok sayıda körükten dolayı sertleşmişti. Lanthe eski yaralarını bir kez daha iyileştirdikten sonra, güneş batana kadar onunla sevişmişti. Şimdi kanatlarının kozasında yatıyor ve sırlarını anlatıyorlardı. "Ya Vrekener'leri daha da büyük bir şeye götürürsek?"

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarının tersiyle adamın yanaklarından birini okşadı.

"Buradaki yollardan birini düşünüp duruyorum: Uzun Yol. Bunu düşünmeden edemiyorum."

"O zaman bunun bir anlamı olmalı," dedi Lanthe, içini heyecan kaplamıştı. "Gidip sonunda bizi neyin beklediğini görelim!"

Onun yüzünü avuçladı. "Tam olarak benim düşüncelerim."

Giyindikten sonra el ele geceye doğru yola koyuldular. Uzun Yol'a adım attılar - ki bu yol hiç de düz ve dar değildi.

Birlikte, birçok kıvrım ve dönüşü takip ettiler.

Tüten lavlardan ve bataklığın puslu havasından uzaklaşan her fersahta hava daha da temizleniyordu. İki kişilik orduları (yakında üç kişi olacaklardı) yemyeşil bir ovaya vardığında güneş uzun ve yavaş yükselişine başlamıştı. Ortada, beyaz bulutlar ve mehtaplarla süslenmiş gri taşlı devasa bir dağ vardı. Gövdelerin etrafında şırıl şırıl bir dere akıyordu.

Burada hava daha serin, sabah güneşi daha parlaktı.

Gökyüzü göz kamaştırıcı bir menekşeydi.

"Ah, altınım," diye fısıldadı Lanthe. "Çok güzel."

Bakışları hâlâ onun üzerindeyken, "Çok güzel," dedi.

O sırttı. "Ve ne yap sen düşünmek hakkında dağ?"

Thronos bunu anlamak için döndü ve başını öne eğdi.

Lanthe onun göğsünün sanki zapt edilemeyecek kadar çok duyguyla doluymuş gibi eğildiğini gördü.

O çekiştirdionu geri karşı onun Ön tarafa, drapaj sahiplenici bir kolunu onun üzerine koydu.

"Senin gibi kokuyor."

"Ah, öyle mi?" Onun sıcaklığının tadını çıkararak içine gömüldü. "Bu nasıl?"

Thronos onun saçlarına bir öpücük kondurarak mırıldandı: "Gökyüzü gibi kokuyor. Ve ev "

KRESLEY COLE'un 1 New York Times çoksatanı *Karanlıktan Sonra Ölümsüzler* serisi on sekiz yabancı dile çevrildi, üç RITA ödülü kazandı ve sürekli olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde ve yurtdışında en çok satanlar listelerinde yer aldı. Ayrıca ödüllü beş tarihi romanın, bir genç yetişkin serisinin ve çağdaş bir erotik romanın yazarıdır. Kresley, 2013 yılında Romance Writers of America Hall of Fame'e kabul edilmiştir.

www.KresleyCole.com

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
authors.simonandschuster.com/Kresley-Cole

YAZARLARLA TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA
FAZLASINI

SimonandSchuster.com

[Facebook.com/GalleryBooks](https://www.facebook.com/GalleryBooks)

[@GalleryBooks](https://twitter.com/GalleryBooks)

KRESLEY COLE'UN KİTAPLARI

Karanlıktan Sonra Ölümsüzler Serisi

Savaş Lordu Sonsuzluk
İstiyor Başka Hiçbir
Açlığa Benzemeyen Bir
Açlık Kötülere Dinlenme
Yok
Bir Kış Gecesinde Kötü İşler
Gecenin Kuyusunda Karanlık
İhtiyaçlar
Alacakaranlıktan Sonra
Karanlık Arzular İblis
Kralın Öpücüğü Kışın
Derin Öpücüğü
Karanlık Bir Prens
Zevki Karanlık Bir
Savaşçı Lothaire'in
Karanlık Düşlerinden
İblis
Gölge'nin İddiası
MacRieve

Oyun Yapımcısı Serisi

Profesyonel

Arcana Günlükleri

Zehirli Prenses Sonsuz
Şövalye

MacCarrick Kardeşler Serisi

Eğer Cüret
Edersen Eğer
Arzu Edersen
Eğer
Aldatırsan

Sutherland Serisi

Tüm Zevklerin Kaptanı Zevkin
Bedeli

Umarız bu Galeri Kitapları e-Kitabını okumaktan keyif almışsınızdır.

Posta listemize katılın ve yeni sürümler, fırsatlar, bonus içerikler hakkında güncellemeler alın
ve Gallery Books ve Simon & Schuster'dan diğer harika kitaplar.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi ziyaret edin

eBookNews.SimonandSchuster.com

Galeri Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the
Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2014 by Kresley Cole

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Galerî Kitaplar ciltli baskı Ağustos 2014

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Ceket tasarımı Lisa Litwack Ceket
fotoğrafı Craig White
Yazar fotoğrafı © Deanna Meredith Studios

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Cole, Kresley.
Dark Skye / Kresley Cole.
sayfa cm. -(Karanlıktan Sonra Ölümsüzler; 15)
1. Fantastik kurgu. Aşk hikayeleri Başlık.
PS3603.O4287D37 2014
813'.6-dc23

2014019025

ISBN 978-1-4516-4994-9
ISBN 978-1-4516-4996-3 (e-kitap)

İÇİNDEKİLER

The Living Book of Lore'dan alınmıştır
Önsöz
Epigraf

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bölüm
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi

Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altıncı Bölüm
Otuz Yedi Bölüm
Otuz Sekizinci Bölüm
Otuz Dokuzuncu
Bölüm Kırk Birinci
Bölüm Kırk İkinci
Bölüm KırkÜç Bölüm
Kırk Dört Bölüm
Kırk Beş Bölüm Kırk
Altı Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz

Kresley Cole hakkında

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

